

АЛЕКС
ПРИНТ

Виктория Холт

Пленницата

ВИКТОРИЯ ХОЛТ

ПЛЕННИЦАТА

Превод: Емилия Михайлова

chitanka.info

През трагедията на едно корабкрушение, живота на необитаем остров, пленничеството и екзотичните интриги в харема на турски паша, величието и тайните на една къща в Корнуол, съдбата на Розета се оказва трагично и безвъзвратно преплетена с тази на двама мъже. Лукас Лоримър е привлекателен, циничен и светски. Саймън Перивейл е преследван от закона, заподозрян като главен виновник в тайнствено убийство. Двамата живеят в съседни имения и докато гостува на осакатения от корабкрушението Лукас, Розета намира начин да докаже невинността на Саймън. Мисията, която тя си е наложила сама, е опасна като всяко от невероятните приключения, през които тримата са преминали до тогава...

КЪЩАТА В БЛУМЗЪБЪРИ^[1]

Бях на седемнадесет, когато преживях едно от най-невероятните приключения, които могат да се случат на някоя млада жена и то ми позволи да надзърна в свят, чужд на всичко онова, което ме бяха възпитавали да очаквам, и оттогава животът ми продължи в съвършено различна насока.

Винаги съм живяла с впечатлението, че родителите ми са ме заченали в момент на разсеяност. Можех да си представя удивлението им, ужасеното им смайване и пълното им отчаяние, когато признаците за предстоящото ми появяване трябва да са станали явни. Спомням си какво се случи, когато бях много малка и се сблъсках с баща ми на стълбите, след като за момент бях успяла да се отскубна от зоркия поглед на бавачката си. С него се срещрахме толкова рядко, че в този случай се отнесохме един към друг като непознати. Очилата му тогава бяха избутани нагоре към челото и той ги намести, за да разгледа по-внимателно това странно същество, което кой знае как се беше заблудило и навлязло в живота му; имаше вид на човек, който се опитва да си спомни за какво точно става въпрос. В този момент се появи майка ми; тя явно ме позна веднага, защото каза: „О, това е детето. Къде е бавачката?“.

Аз бързо бях грабната в прегръдката на две познати ръце и отнесена оттам, а когато се отдалечихме достатъчно, чух промърморените думи: „Необикновени хора. Не им обръщай внимание. Имаш си своята мила стара бавачка, която те обича“.

Наистина я имах и бях доволна, защото освен моята мила стара бавачка, си имах още г-н Доланд икономът, г-жа Харлоу готвачката, прислужничката Дот и камериерката Мег, както и помощничката им Емили. А по-късно госпожица Фелисити Уилс.

В нашата къща имаше две ясно разграничени зони и аз знаех към коя принадлежа.

Беше висока къща на един лондонски площад, в квартал, известен като Блумзбъри. Причината, поради която беше избрана за наше жилище, беше близостта ѝ до Британския музей, за който в партера на къщата се говореше с такова страхопочитание, че когато взеха решение, че съм достатъчно пораснала, за да мога да прекрача през свещения му праг, аз очаквах да чуя глас от Рая, нареждащ ми да сваля обувките от краката си, защото мястото, на което стоя, е свята земя.

Баща ми беше професор Кранли и работеше към Египетския отдел на музея. Считаха го за признат специалист по въпросите на Древния Египет и особено на йероглификата. Майка ми не живееше просто така, в сянката му. Тя работеше заедно с него, придружаваше го при честите му лекторски пътувания и беше автор на един дебел том, озаглавен „Значението на Камъка Розета“^[2], който заемаше достойното си място между половин дузината трудове на баща ми в стаята, разположена до кабинета му и известна у дома като „библиотеката“.

На мен ми бяха дали името Розета, което беше голяма чест. То ме свързваше с работата им, което пък ме навеждаше на мисълта, че някога трябва да съм заемала известно място в живота им. Първото нещо, което пожелах да видя, когато г-ца Фелисити Уилс ме заведе в Музея, беше този древен камък. Гледах го с удивление и слушах прехласната, докато тя ми разказваше как странните знаци по него помогнали да се намери ключа за дешифриране на писмеността на Древния Египет. Не можех да откъсна поглед от тази базалтова плоча, която се оказала толкова важна за родителите ми, но това, което ѝ придаваше особено значение за мен беше, че носеше същото име като моето.

Когато станах на около пет години, родителите ми се загрижиха за мен. Трябваше да получа образование и в нашата зона на партера се появиха известни вълнения при перспективата за пристигането на гувернантка.

— Гувернантките — заяви г-жа Харлоу, когато всички бяхме седнали около кухненската маса — са смешни същества. Ни риба, ни рак.

— Не — намесих се аз, — те са дами.

— Може и да е така — продължи г-жа Харлоу. — Но си мислят, че са твърде важни, за да се смесват с нас, а не са достатъчно важни, за

да се смесват с тях. — И тя посочи към тавана, за да изясни, че става въпрос за горната зона на къщата. — Тук, долу при нас, те си придават ужасна важност, а пък горе... е, там стават меки като памук. Да, смешни същества, гувернантките.

— Аз дочух — каза г-н Доланд, — че ще бъде племенницата на някакъв си там професор.

Г-н Доланд успяваше да чуе всички новини. Той беше „умен като цял вагон пълен с маймуни“, според г-жа Харлоу. Дот също разполагаше със собствени източници на новини, докато сервираше горе.

— Това е оня професор Уилс — каза тя. — Той бил в Университета... обаче почнал да се занимава с друго... наука или нещо такова. Е, той има племенница и ѝ търсят работа. Изглежда сигурно, че тази племенница на проф. Уилс ще дойде в къщата ни.

— Ще бъде ли умна? — с трепет попитах аз.

— Повече отколкото трябва, ако питате мен — каза г-жа Харлоу.

— Няма да ѝ позволя да се бърка в детската стая — заяви бавачката Полок.

— Носът ѝ ще е прекалено вирнат, за да се бърка. Ще иска храната си на поднос в стаята. Значи, хайде нагоре по стълбите с подноса ѝ, Дот... или ти, Мег. Казвам ви, скоро ще си имаме една истинска дама.

— Не я искам тук — заявих аз. — Мога да се уча и от вас.

Това ги разсмя.

— Можеш да си приказваш каквото си искаш, миличко — каза г-жа Харлоу. — Не може да се каже, че ние сме от хората, на които им викат образовани... освен може би г-н Доланд.

Ние всички с любов погледнахме към г-н Доланд. Той не само че защитаваше достойнството на нашата част от къщата, но и ни развличаше, а понякога се оставяше да го убедим да ни изпълни един от своите малки „номера“. Той беше мъж с разнообразни таланти, което не беше чудно, защото някога бил актьор. Бях го наблюдавала как се приготвя да се качи горе, облечен в ливрея, икономът с достойнство, а друг път, с препасана зелена престилка около доста внушителната си талия, как полира сребърните прибори и запява песен. Обикновено сядах да го слушам, а останалите оставяха работата

си и тихичко се приближаваха, за да споделят насладата и да се порадват на едно от многото умения на г-н Доланд.

— Вижте сега — казваше ни той, — пеенето не е от силните ми страни. Никога не са ме привличали концертните сцени. За мен винаги е съществувал само истинският, обикновен театър. В кръвта ми е... от момента, в който съм се родил.

Някои от най-щастливите ми спомени от онези дни са часовете, прекарани около голямата кухненска маса. Спомням си някои вечери — трябва да е било зима, защото беше тъмно и г-жа Харлоу запалваше парафинената лампа и я поставяше в средата на масата. Огънят в камината бумтеше, а когато родителите ми отсъстваха заради някое лекторско турне, около нас се възцаряваше едно чудесно усещане за спокойствие и сигурност.

Г-н Доланд започваше да ни разказва за годините на младостта си, когато бил на път да стане известен актьор. Не излязло точно така, както си мислел, иначе нямаше да бъде там с нас, за което ние бяхме благодарни, въпреки че беше жалко за г-н Доланд. Беше получавал обаче няколко роли без реплики, а веднъж играл призрака в „Хамлет“, всъщност даже работил в трупата на Хенри Ървинг. Той живо следял напредъка на големия актьор и няколко години по-рано бил гледал възхваленото му превъплъщение в ролята на Матиас от „Камбаните“.

Понякога той ни омайваше със сцени от тази пиеса. Възцаряваше се абсолютна тишина. Настанена до бавачката Полок, аз здраво стисках ръката ѝ, за да съм сигурна, че е наблизо. Ефектът беше най-голям, когато навън виеше вятърът и чувахме дъждът да блъска по стъклата на прозорците.

— Точно в една такава нощ евреинът от Полша бил убит... — казваше г-н Доланд със сериозен глас, спомняйки си как Матиас предизвикал смъртта на евреина и после вечно бил преследван от звъна на камбаните.

Ние седяхме там изтръпнали, а по-късно аз лежах будна в леглото си и със страх се взирах в сенките из стаята, чудейки се дали те няма да приемат образа на убиеца.

Г-н Доланд беше уважаван от всички в домакинството, което би било съвсем естествено и без театралните му дарби, но талантът му да ни развлича ни караше да го обичаме и ако в театралния свят не бяха

му отдали дължимото, то в къщата в Блумзбъри случаят съвсем не беше такъв.

Щастливи спомени. Тези хора бяха моето семейство и аз се чувствах защитена и щастлива сред тях.

В онези дни единствените случаи, в които си позволявах да вляза в трапезарията, бяха под закрилящото крило на Дот, когато тя слагаше масата. Аз обикновено ѝ носех приборите, които тя после нареждаше. Наблюдавах я с възхищение, докато майсторски сгъваше салфетките във фантастични форми и ги поставяше на мястото им.

— Не е ли чудесно? — казваше тя, оглеждайки ефекта от изкуството си. — Не че те ще забележат. Те само си приказват, приказват, приказват, а човек не може да придобие и най-малка представа за това, което си говорят. А пък някои от тях, направо се отнасят. Ще кажеш, изпаряват се в облаците... приказват все за работи, които са станали много отдавна... за места и хора, за които никога не сме чували. И пощуряват по тях.

Освен това, обикалях с Мег. Заедно оправяхме леглата. Когато тя махнеше чаршафите, аз си събувах обувките и скачах по пухените матраци, защото обичах да усещам как краката ми потъват в тях.

Обикновено помагах да оправяме леглата.

„Първо откъм краката, после откъм главата — така се оправят леглата...“ — обичахме да си пеем двете.

— Така — казваше Мег. — Опъни го още малко. Не искаш краката им да висят навън, нали? Защото ще замръзнат и ще станат студени като оня там камък, на който са те кръстили.

Да, беше хубав живот и въобще не се чувствах оцетена поради липсата на родителски интерес към мен. Бях само благодарна на оня камък заради името си, както и на всички онези египетски крале и кралици, които дотолкова запълваха времето и вниманието им, че за мен не им оставаха сили. Щастливи дни, прекарани в оправяне на легла, слагане на маси, наблюдаване на г-жа Харлоу как кълца месо и разбърква пудинги, и ми пъхва от време на време по някое парченце в устата, слушане на драматичните събития от напрегнатото минало на г-н Доланд; и винаги съвсем близо до обичните ръце на бавачката Полок — за ония моменти, в които се нуждаех от утеха.

Беше щастливо детство, в което съвсем спокойно можех да мина и без вниманието на родителите си.

После дойде денят, в който в домакинството ни трябваше да влезе г-ца Фелисити Уилс, племенницата на проф. Уилс, за да бъде моя гувернантка и да се заеме с полагането на основите на образованието ми дотогава, докато се съставят нови планове за бъдещето ми.

Чух каретата да спира пред вратата. Ние бяхме до прозореца в детската стая — аз, бавачката Полок, г-жа Харлоу, Дот, Мег и Емили.

Видях я да слиза, а кочияшът пренесе чантите ѝ до вратата. Изглеждаше млада и безпомощна и в никакъв случай не всяваше страх.

— Съвсем нищожно създание — отбеляза бавачката.

— Почакай само — каза г-жа Харлоу, решена на песимизъм докрай. — Както често съм ви казвала, не може да се преценява само от външния вид.

Най-после дойде ред на дългоочакваното повикване в хола. Бавачката ме беше облякла в чиста рокля и беше сресала косата ми.

— Не забравяй да отговаряш ясно — каза ми тя. — И не се плаши от тях. Защото си такава, каквато трябва, така е, а бавачката ти те обича.

Аз я целунах пламенно и отидох в хола, където ме очакваха родителите ми и г-ца Фелисити Уилс.

— А, Розета — каза майка ми, която ме позна, предполагам само защото ме очакваше. — Това е гувернантката ти, г-ца Фелисити Уилс. Дъщеря ни Розета, г-це Уилс.

Тя тръгна към мен и мисля, че започнах да я обичам още в оня момент. Беше толкова изящна и красива, приличаше на една картинка, която бях виждала някъде. Хвана двете ми ръце и се усмихна. Аз също ѝ се усмихнах.

— Боя се, че ще трябва да започнете върху девствена почва, г-це Уилс — каза майка ми. — Розета досега не е обучавана.

— Сигурна съм, че вече е успяла да научи доста неща — каза г-ца Уилс.

Майка ми повдигна рамене.

— Розета би могла да Ви покаже учебната стая — каза баща ми.

— Чудесна идея — каза г-ца Уилс. Обърна се към мен, все още усмихната.

Най-лошото беше минало. Излязохме от хола двете заедно.

— Тя е на най-горния етаж на къщата — казах аз.

— Да. Учебните стаи обикновено са там. За да не ни смуцава никой, предполагам. Надявам се, че с теб ще се разбираме добре. Значи, аз съм първата ти гувернантка.

Аз кимнах.

— Ще ти кажа нещо — продължи тя. — Ти си първата ми ученичка. Така че сме начинаещи... и двете.

Това веднага създаде някаква връзка между нас. Чувствах се значително по-щастлива от оня момент сутринта, когато се бях събудила, а първата ми мисъл беше за нейното пристигане. Представях си сурова, възрастна жена, а се оказа красиво младо момиче. Сигурно не беше на повече от седемнадесет; и вече си беше признала, че никога досега не бе преподавала.

Беше прекрасна изненада. Знаех, че ще се чувствам добре.

* * *

Животът ми прие нови измерения. За мен беше голяма радост, когато открих, че не съм толкова невежа, колкото си въобразявах.

Някак си се бях научила да чета с помощта на г-н Доланд. Внимателно бях разглеждала картинките в Библията и много обичах историите, които той ми беше разказвал така театрално, изразително. Бяха ме очаровали тези картинки: Рейчъл до кладенеца, прогонването на Адам и Ева от Рая, обърнали назад глави към ангела, размахващ огнена сабя; Йоан Кръстителят, застанал във водата, проповядващ. Освен това, разбира се, бях слушала г-н Доланд да изпълнява речта на Хенри V пред Харфльор^[3] и можех да я рецитирам, както и известна част от „Да бъдеш или не“^[4]. Г-н Доланд силно беше мечтал да изпълнява Хамлет.

Г-ца Уилс беше доволна от мен и станахме приятелки още в началото.

Вярно е, че трябваше да се преодолее и известна доза враждебност от страна на приятелите ми в кухнята. Но Фелисити — скоро започнах да я наричам така когато бяхме сами — беше очарователна, а в никакъв случай арогантна, както очакваше г-жа Харлоу, така че съвсем скоро пречупи бариерата между персонала в кухнята и „онези, които наричаха себе си хора с едно стъпало над

другите“, както се беше изразила г-жа Харлоу. Скоро храната на поднос в стаята престана и Фелисити се присъедини към нас около кухненската маса.

Разбира се, подобно положение на нещата би било недопустимо в едно правилно организирано домакинство, но едно от предимствата да имаш родители, обитаващи далечния свят на науката и съвсем откъснати от светските проблеми по управляването на дома, ни даваше свободата, на която така се радвахме. И колко добре се чувствахме! Когато се обърна назад към годините на това, което мнозина биха нарекли занемарено детство, мога само да се чувствам щастлива, защото то беше едно от най-прекрасните и изпълнени с обич, което някое дете може да има. Но разбира се, докато живееш в него, не можеш да прецениш колко е хубаво. Става ти ясно едва когато то свърши.

Да уча с Фелисити беше забавно. Занимавахме се с уроците всяка сутрин. Тя ги правеше да изглеждат толкова интересни! Всъщност, караше ме да оставам с впечатлението, че вършим всичко заедно. Тя никога не се преструваше, че знае нещо. Когато ѝ задавах въпрос, съвсем честно ми отговаряше: „Ще трябва да направя справка“. Разказа ми за себе си. Баща ѝ починал преди няколко години и семейството ѝ останало съвсем бедно. Имала две сестри, по-малки от нея. За щастие, имали си и своя чичо, брат на баща им, който им помогнал и ѝ намерил тази работа.

Призна, че се чувствала направо ужасена, защото очаквала да преподава на някое много умно дете, което може да знае повече от нея. Смяхме се над това.

— Е — каза тя, — дъщерята на проф. Кранли. Той е много известен, както знаеш, и е високо ценен в академичните кръгове.

Аз не бях сигурна какво е това „академични кръгове“, но изпитах известна гордост. В крайна сметка той ми беше баща и ми беше приятно да зная, че е уважаван.

— От него и от майка ти се очаква много — обясни тя. Това беше, още една добра новина. Защото означаваше, че са заети и няма да се занимават с нас.

— Мислех, че те ще следят стриктно работата ни, ще ни направляват и така нататък. Така че нещата се оказаха много по-добри, отколкото очаквах.

— Мислех си, че ти ще бъдеш ужасна... нито риба, нито рак.

Това прозвуча много забавно и се смяхме. Винаги се смеехме. Така аз учех бързо. Историята, например, разказваше за хората — някои от тях бяха наистина странни, а не просто имена и поредици от дати. Географията беше като вълнуващо пътешествие около света. Имахме голям глобус, който въртахме и въртахме, избирахме си разни места и си представяхме, че сме там.

Бях сигурна, че родителите ми не биха одобрили този метод на обучение, но той даваше добри резултати. Те никога не биха наели някой, който изглеждаше като Фелисити и при това признаваше, че няма никаква квалификация и не е преподавал преди — ако този някой не беше племенница на проф. Уилс, разбира се.

Така че имаше за какво да бъдем благодарни и го знаехме.

После, съществуваха и нашите разходки. Ние научихме колко интересно място бе Блумзбъри. За нас стана игра да се опитваме да открием как то се беше превърнало в това, което е. Беше вълнуващо, когато разбрахме, че преди един век е било само изолирано село, наречено Лоумзбъри и че между църквата Св. Панкрас и Британския музей е имало просто поля. Намерихме къщата, където е живял художникът сър Годфри Нелър, видяхме и бедните квартали — област, в която не се осмелявахме да влезем — лабиринт от тесни улички, където рамо до рамо с най-бедните живееха и престъпниците, които там се чувстваха в безопасност, защото никой не се осмеляваше да ги потърси.

Г-н Доланд, който беше роден и отраснал в Блумзбъри, обичаше да говори за миналото, и както можеше да се очаква, знаеше доста за него. Когато се хранехме, имаше много интересни разговори по този въпрос.

Ние седяхме около масата през зимните вечери, лампата хвърляше отблясъците си върху остатъците от баниците или пудингите на г-жа Харлоу и върху празните вече чинии, докато г-н Доланд разказваше за младостта си в Блумзбъри.

Той беше роден на ул. Грейс Ин и по време на детството си обичал да скита из околностите, така че имаше за какво да ни разказва.

Толкова ясно си спомням някои подробности от онези дни. Той наистина имаше сценичен талант и както повечето актьори, обичаше да омайва публиката, а и наистина не би могъл да си мечтае за по-

благодарна публика — въпреки че беше по-малобройна, отколкото би му се искало.

— Затворете очи — казваше ни той — и помислете за това. Има значение какви са точно сградите. Помислете си за това място... то е извън града. Самият аз не обичам местата извън града.

— Ти си като мен, г-н Доланд — каза г-жа Харлоу. — Обичаш около тебе да кипи живот.

— Не сме ли всички такива? — попита Дот.

— Не знам — вмъкна бавачката Полок. — Има и такива, които се кълнат в живота извън града.

— Аз съм родена и израсла на село — обади се и помощничката Емили.

— На мен ми харесва тук — казах аз — където сме всички заедно.

Бавачката одобрително кимна при така изразените ми чувства.

Аз забелязах, че г-н Доланд имаше настроение да ни забавлява и се запитах дали да не го помоля за „Още веднъж в атака срещу врага“ или за „Камбаните“.

— Ах — каза той, — много неща са се случвали тук. Да можехте само да надзърнете в отминалите години...

— Жалко е, че трябва да разчитаме само на разкази за онова време — каза Фелисити. — Мисля, че е вълнуващо, когато ти разказват за миналото.

— Вижте какво — каза г-н Доланд, — аз положително не съм видял работите, станали преди толкова много време, но съм слушал историите от баба си. Тя е била тук, преди да построят всички тези сгради. Обичаше да говори за една ферма, която била някъде около средата на сегашната улица Ръсел. Спомняше си за госпожиците Каперс, които живели там.

Аз се наместих щастлива на стола си, в очакване да чуя историята за госпожиците Каперс. Г-н Доланд ме забеляза. Усмихна ми се и каза:

— Искаш да чуеш какво ми разказа тя за тях, нали, Розета?

Кимнах и той започна:

— Те били две стари моми, тези госпожици Каперс. Едната от тях била измамена в любовта, а другата никога не срещнала любов. Това донякъде ги озлобило срещу всички мъже. А били доста богати, и

двете. Наследили фермата на баща си. Управлявали си я сами. Не искали да виждат мъже около себе си. Успявали да се справят с една-две доячки за добитъка. И всичко, само защото не обичали противоположния пол.

— Защото едната била измамена в любовта — каза Емили.

— А другата никога не срещнала любов — добавих аз.

— Шшт — скара ни се бавачката. — Оставете г-н Доланд да продължи.

— Странна двойка били двете. Обичали да яздят две стари сиви кобили. Не обичали мъжкия пол, обаче се държали така, сякаш принадлежали към него... с шапки и бричове за езда. Изглеждали като стари вещици. Наоколо били известни като Лудите Каперс.

Аз си помислих, че това е хубава шега и се разсмях, но с това си заслужих само още едно укорително поклащане на главата от страна на бавачката Полок. Трябваше да внимавам. Човек никога не трябва да прекъсва г-н Доланд, когато се е развихрил в разказа си.

— Не че те правели нещо, което било чак толкова злобно. Просто обичали да причиняват по някоя дребна неприятност тук-там. Имало едно място, където момчетата обикновено си пускали хвърчилата... защото било голо поле. Едната от госпожиците Каперс яздела наоколо с ножица в ръка обаче. Тя галопирала след момчетата и прерязвала въженцата на хвърчилата им, така че малките оставали там, стиснали въженцата си в ръка и гледали как хвърчилата им отлитали към Рая небесен.

— О, бедните дечица. Какъв срам! — каза Фелисити.

— Ето, такива били госпожиците Каперс. Имало и едно малко поточе наблизко, където момчетата обичали да се къпят. Нямащо нищо по-хубаво от това да се потопиш в поточето през някой горещ летен ден. Оставяли дрехите си зад някой храст, когато влизали във водата. А тази, другата госпожица Каперс, обичала да ги следи. Щом влезели, тя се навеждала и открадвала дрехите им.

— Каква отвратителна старица — каза Дот.

— Тя казвала, че момчетата нарушавали неприкосновеността на нейната частна собственост, а нарушителите трябвало да се наказват.

— Но сигурно и някое обикновено предупреждение би било достатъчно? — каза Фелисити.

— То не било в характера на госпожиците Каперс. Те разпространявали и разни клюки. Как ми се иска да съм бил там, когато са живели. Искане ми се да съм можел да ги видя.

— Ти никога нямаше да им позволиш да ти прережат хвърчилото и да го пратят към Рая небесен, нали, г-н Доланд? — казах аз.

— Били много хитри, тези двете. Освен това, разбира се, има и една история за четиридесетте стъпала.

— История за призраци ли е? — нетърпеливо попитах аз.

— Е, донякъде.

— Може би е по-добре да я чуем сутринта — каза бавачката, загледана в мен. — Госпожицата става доста неспокойна от истории с призраци в края на деня. Не искам да стои будна половината нощ и да ѝ се привиждат разни неща.

— О, г-н Доланд — замолих се аз. — Моля те, разкажи ни я сега. Искане да чуя за четиридесетте стъпала.

Фелисити ми се усмихна.

— Няма да ѝ стане нищо — каза тя, защото също гореше от нетърпение да я чуе и след като беше възбудил любопитството ни, г-н Доланд разбра, че трябва да продължи.

Бавачката изглеждаше малко недоволна. Тя не харесваше Фелисити толкова много, колкото я харесваха останалите. Мисля, че беше така, защото знаеше колко много я обичам аз и се боеше, че чувствата ми към Фелисити ще ме накарат да охладнея към самата нея. Но нямаше за какво да се тревожи. Бях в състояние да обичам и двете.

Г-н Доланд прочисти гърлото си и лицето му придоби изражението, което сигурно е придобивало тогава, когато е чакал зад кулисите реда си, за да се яви на сцената.

Започна драматично:

— Имало едно време двама братя. Това било много отдавна, още когато крал Чарлз^[5] бил на престола. Е, кралят починал и синът му, принцът на Монмаунт, решил, че ще стане по-добър крал, отколкото братът на Чарлз, Джеймс, и между двамата се състояла битка. Единият от братята подкрепил принца на Монмаунт, а другият бил на страната на Джеймс, така че двамата се срещнали като врагове на бойното поле, всеки на страната на своята армия. Но за тях имало и по-важно нещо — общото им възхищение от някаква дама.

Да, двамата братя се влюбили в една и съща жена и работата стигнала толкова далеч, че се решили да разрешат спора си в двубой, защото въпросната млада дама била красавицата на Блумзбъри и имала много високо мнение за себе си, което е типично за подобни дами. Тя била горда, че двамата ще се бият за нея. Двубоят щял да бъде със саби, което било обичайно за ония дни. Тогава го наричали дуел. Имало едно малко парче земя близо до фермата на госпожиците Каперс. Била ничия земя и се ползвала с лоша слава. Даже пътниците се страхували от нея и никой със здрав разум не минавал оттам по тъмно. Изглеждаше подходящо място за дуел.

Г-н Доланд взе един голям касапски нож от масата и го размаха умело, пристъпвайки напред и назад, като че ли се биеше с невидим противник. Размахваше го грациозно, но с такъв реализъм, че аз почти можех да видя пред себе си двамата дуелиращи се мъже.

Той спря за момент и посочвайки към готварската печка, каза:

— Там, на брега на реката... наслаждавайки се на всеки миг, наблюдавайки как всеки от братята се подготвя да убие другия заради нея, седяла подбудителката на цялата трагедия.

Готварската печка се превърна в бряг. Можех да видя момичето, което приличаше донякъде на Фелисити, само че Фелисити беше прекалено добра и мила, за да остави някой да се бие заради нея. Представях си всичко това живо — всъщност, винаги беше така с „номерата“ на г-н Доланд.

Той отскочи напред с ефектно движение и продължи със сериозен глас:

— В момента, когато единият брат пробол другия в гърлото, прерязвайки една вена, другият промушил брат си право в сърцето. Така... двамата братя загинали на Лонг Фийлдз, както се наричало мястото тогава, въпреки че името му по-късно било сменено на Саутхемптън Фийлдз.

— О, не — каза г-жа Харлоу. — Какви неща вършат хората заради една любов!

— После кой от братята я преследвал като призрак? — попитах аз.

— Ти, с твоите призраци — неодобрително каза бавачката Полок. — За това дете тук непременно трябва да има и призраци!

— Слушайте по-нататък — каза г-н Доланд. — Докато те се дуелирали и пристъпвали напред-назад — за да илюстрира по-добре думите си, той изпълни още няколко изразителни движения с ножа в ръка, — братята направили четиридесет крачки върху това напоено с кръв поле и после там, където двамата стъпили, никога не поникнала трева. Хората по-късно отивали да погледат мястото. Според моята баба, ясно можели да се различат стъпките и земята на тези места била червена, като напоена с кръв. И никой не смеел да ходи там по тъмно.

— Обаче те не отивали по тъмно и преди — напомних му аз.

— Но и пътниците не искали да минават оттам... и никой не минавал.

— Те наистина видели ли са нещо? — попита Дот.

— Не. Наоколо витаело само странното усещане за присъствието на нещо нереално. Казват, че когато валил дъжд и земята подгизвала, все още можели да се видят стъпките, а те били обагрени в червено. Опитвали се да посеят и растения, но нищо не пониквало. Стъпките оставали.

— Какво станало с момичето, заради което се били? — попита Фелисити.

— Тя била забравена.

— Дано да са я преследвали като призраци — казах аз.

— Не е трябвало да бъдат такива глупаци — каза бавачката. — Не понасям глупаците. Никога не съм ги понасяла, нито пък ще започна да ги понасям.

— Мисля си, че е доста тъжно това, че и двамата били убити — казах аз. — Щеше да е по-добре, ако единият беше останал жив, за да се измъчва от угризения... и в крайна сметка не си е струвало заради момичето да стигат чак дотам.

— Трябва да приемеш нещата такива, каквито са — каза ми Фелисити. — Ти не можеш да промениш живота така, че всичко да има щастлив край.

Г-н Доланд продължи:

— По тази случка беше написана пиеса. Казваше се „Полето на четиридесетте стъпала“.

— Ти игра ли в нея, г-н Доланд? — попита Дот.

— Не. Било е малко преди моето време. Чух за нея, обаче и тя ме накара да се заинтересувам от историята с братята. Написал я някой си

Мейхю, с помощта на брат си, което било хубаво от тяхна страна... братята пишат за братя, така да се каже. Играли я в театъра на ул. Тотенхам. Доста време я играли.

— Представете си само, всичко това се случило тук наоколо — каза Емили.

— Е, ние никога не знаем какво ще се случи на всеки един от нас, по всяко време — сериозно заяви Фелисити.

* * *

И така, времето минаваше, седмиците прерастаха в месеци, месеците в години. Щастливи, спокойни дни и почти нищо, което да наруши безоблачното ни съществуване. Наближаваше дванадесетият ми рожден ден. Предполагам, че тогава Фелисити трябва да е била на около двадесет и четири. Г-н Доланд започваше да посивява около слепоочията, а ние заявихме, че така той изглежда още по-представителен и че то допринася за още по-голямото великолепие на „номерата“ му. Ревматичните оплаквания на бавачката зачестиха, а Дот ни напусна, за да се омъжи. Липсваше ни, но Мег зае нейното място и беше взето решение, че няма нужда от нова помощничка. След известно време Дот се сдоби с красиво дебело бебе и гордо го донесе да го видим.

Много щастливи спомени имах от онези дни, но трябваше да ми мине през ума, че те не можеха да продължават вечно.

Вече завършваше моето детство, а Фелисити се беше превърнала в красива млада жена.

Промените настъпват по начина, по който най-малко очакваме.

Откакто Фелисити беше дошла при нас, понякога имаше случаи, при които родителите ми я канеха да присъства на някои от вечерите, организирани за техни приятели. Фелисити ми беше обяснила, че естествено, поканата към нея се отправяше само когато те имаха нужда от още една жена, която да балансира бройката в компанията, и тъй като тя беше племенница на проф. Уилс, беше подходяща за случая, независимо от факта, че в домакинството ни бе само една гувернантка. Тя не се радваше на тези покани. Спомням си единствената вечерна рокля, която притежаваше. Беше от черна дантела и ѝ седеше

прекрасно, но обикновено просто си висеше в гардероба ѝ — едно тъжно напомняне за случайните вечери, в които я обличаше. Фелисити винаги с облекчение посрещаше пътуванията на родителите ми, защото това означаваше, че известно време няма да има покани. А и никога не ѝ се казваше предварително, защото решението да я поканят обикновено се вземаше в последната минута. Фелисити трябваше да присъства, както се казва, по липса на нещо по-добро.

Когато малко пораснах, започнах да виждам родителите си често. Понякога пиех с тях чай. Мисля, че те се притесняваха от присъствието ми повече, отколкото самата аз. Но винаги бяха любезни. Задаваха ми безкрайни въпроси за нещата, които учех и тъй като аз имах склонност към запамятаване на факти и проявявах интерес към литературата, успявах да им отговарям доста добре.

После се проявиха първите призраци на промяната, въпреки че аз не ги забелязах веднага.

Щеше да има гости на вечеря и Фелисити беше поканена.

— Роклята ми започва да придобива оня изморен и прашен вид, типичен за черния цвят — каза ми тя.

— Изглеждаш много хубава в нея, Фелисити — уверих я аз.

— Чувствам се така... изолирана от тях. Всички знаят, че аз съм гувърнантката, поканена да попълни броя на гостите.

— Да, но изглеждаш по-красива от всяка друга жена и освен това си по-интересна.

Това я накара да се засмее.

— Всички тези сериозни стари професори си мислят, че аз съм кокетна, празноглава глупачка.

— Те са празноглави глупаци — казах аз.

Останах при нея, докато се обличаше. Прекрасната ѝ коса беше вдигната високо на тила и от притеснение бузите ѝ бяха приятно зачервени.

— Изглеждаш чудесно — казах ѝ аз. — Всички ще ти завиждат.

Това я накара отново да се засмее и аз бях доволна, че съм успяла малко да повдигна настроението ѝ.

И се сетих за нещо ужасно: не след дълго и аз щях да бъда длъжна да присъствам на скучни вечери!

През онази нощ тя дойде в стаята ми в единадесет часа.

Никога не бях я виждала толкова красива. Надигнах се от леглото. Тя се смееше.

— О, Розета, просто трябваше да ти разкажа!

— Шшт — казах аз. — Бавачката ще чуе. Ще каже, че не трябва да нарушаваш съня ми.

Разкикотихме се и тя седна на ръба на леглото.

— Беше толкова... забавно!

— Какво? — извиках аз. — Вечеря със старите професори... забавна!

— Не бяха всички стари. Имаше един...

— Да?

— Той беше доста интересен. След вечерята...

— Зная — прекъснах я аз. — Дамите напускат господата, за да могат те да си седят и пият своето Порто и да обсъждат теми, които са твърде тежки за дамските уши, или пък твърде неделикатни.

Пак се разсмяхме.

— Разкажи ми още за този не толкова стар професор — казах аз. — Не знаех, че имало и такива между тях. Мислех, че те всичките се раждат стари.

— На някои им отива да се занимават с наука.

Тогава забелязах, че от нея се излъчва някакво сияние.

— Никога не съм си мислила, че ще те видя да се забавляваш на подобна вечеря — казах аз. — С това ме обнадеждаваш. Защото ми мина през ум, че един ден и аз ще трябва да присъствам там.

— Зависи кои са гостите — каза тя, усмихвайки се на себе си.

— Не ми разказа за младия мъж.

— Да, той е на около тридесет, бих казала.

— О, не е толкова млад.

— За професор е млад.

— В каква област?

— Египет.

— Явно, Египет е доста популярен.

— Родителите ти обикновено се движат в такива среди.

— Каза ли му, че са ме кръстили на името на камъка Розета?

— Всъщност, наистина му казах.

— Надявам се, че е бил особено впечатлен.

И така, разговорът ни продължи в този безгрижен дух, а аз изобщо не разбрах, че той може да е началото на някаква промяна, отбелязана дори само от факта, че Фелисити се беше забавлявала добре на една от сбирките на родителите ми.

Още на следващия ден се запознах с Джеймс Графтън. Бяхме на една от сутрешните си разходки — Фелисити и аз — и тъй като бяхме слушали историята за четиридесетте стъпала и бяхме открили мястото, често отивахме там. Наистина, имаше едно парче земя, където тревата почти не растеше и действително изглеждаше достатъчно потискащо, за да може човек да повярва на случилото се.

— Недалече имаше една пейка. Аз обичах да сядам на нея, а разказът на г-н Доланд беше толкова изразителен, че можех ясно да си представя братята във фаталната им битка.

Почти по силата на навика, ние се отправихме към пейката и седнахме. Не беше минало много време, когато към нас се приближи мъж. Той свали шапката си и се поклони. Стоеше усмихнат пред нас, а Фелисити приятно се изчерви.

— О — каза той, — това наистина е г-ца Уилс.

Тя се засмя.

— Добро утро, г-н Графтън. Да Ви представя г-ца Розета Кранли. Той учтиво ми се поклони.

— Здравейте — каза той. — Може ли да седна за момент?

— Моля, заповядайте — каза Фелисити.

Аз инстинктивно разбрах, че това беше младият мъж, когото Фелисити бе срещнала на вечерята предишната вечер и че срещата им тук беше предварително уговорена.

Последва кратък разговор за времето.

— Това е вашето любимо място — каза после той и аз останах с чувството, че по-скоро напомня на себе си, че трябва да включи и мен в разговора.

— Често идваме тук — казах му аз.

— Историята с четиридесетте стъпала ни заинтригува — каза Фелисити.

— Знаете ли я? — попитах аз.

Не я знаеше, така че му я разказах.

— Когато седя тук, мога да си представя всичко — казах аз.

— Розета е романтична — отвърна Фелисити.

— В душата си всеки е малко романтичен — каза той и сърдечно ми се усмихна.

Съобщи ни, че бил тръгнал към Музея. Били намерили някакви папируси и проф. Кранли обещал да му позволи да ги види.

— Много е вълнуващо, когато се открие нещо ново, защото разширява кръга на познанията ни — добави той. — Професор Кранли ни разказа снощи за някои от новите находки.

Той продължи да говори за тях, а Фелисити слушаше запленена.

Изведнъж аз придобих усещането, че става нещо съдбоносно.

Тя просто се изплъзваше от мен. Някак изглеждаше смешно да си мисля така. Тя беше мила и внимателна — както винаги — но наистина беше малко разсеяна, като че ли когато ми говореше, мислеше всъщност за съвсем друго.

Но при онази първа среща с привлекателния проф. Графтън, не се сетих веднага, че Фелисити е влюбена.

След това го срещнахме още няколко пъти и аз знаех, че не е случайно. Той вечеря в дома ни веднъж-дваж, а Фелисити винаги беше канена. Сетих се, че родителите ми трябва да са били посветени в тайната.

Фелисити си купи нова вечерна рокля. Отидохме заедно в магазина. Роклята не беше точно каквато тя харесваше, но беше единствената, която можеше да си позволи, а откакто беше срещнала Джеймс Графтън, изглеждаше още по-красива, така че роклята ѝ стоеше прекрасно. Беше синя като цвета на очите ѝ и в нея тя просто сияеше.

Г-н Доланд и г-жа Харлоу скоро разбраха какво става.

— За нея е добре — каза г-жа Харлоу. — На гувернантките не им е лесен животът. Те се привързват към учениците си, някак си... И когато вече няма нужда от услугите им, се прехвърлят към следващия ученик и така, докато остаряят... И какво им остава тогава? Тя е хубавичко младо същество и е време да си намери мъж, който да се грижи за нея.

Трябва да си призная, че бях отчаяна. Ако Фелисити се омъжеше за г-н Графтън, нямаше да бъде вече при мен. Опитах се да си представя живота без нея.

Тя започна да проявява задълбочен интерес към Древния Египет и това доведе до многократните ни посещения в Британския музей. Аз

вече бях преодоляла страхопочитанието, което изпитвах към него в детството си и бях доста впечатлена, а подтиквана от Фелисити, бях почти толкова очарована от Египетския раздел, колкото и тя самата.

Особено ме привличаха мумиите... по доста странен начин.

Чувствах, че ако остана сама в това помещение, те ще оживеят.

Джеймс Графтън понякога ни посрещаше там. Аз обикновено се отдалечавах малко и ги оставях да си шепнат с Фелисити, докато изучавах лицата на Озирис^[6] и Изис^[7] и си ги представях така, както преди много години трябва да са ги виждали онези, които считали себе си за безсмъртни.

Един ден баща ми влезе в залата и ни видя. Последва момент на смущение, докато той успее да осъзнае, че тук, в неговата светая светих, стоеше собствената му дъщеря.

Бях застанала до умаления до размерите на мумия ковчег на цар Менкара — един от най-древните в колекцията, когато той ме видя.

— Дойдох с г-ца Уилс — казах аз.

Той бавно се обърна към мястото, където си говореха Фелисити и Джеймс.

— Разбирам... — На лицето му се появи израз, който при всеки друг човек би изглеждал доста дяволит, но при него действително беше изпълнен по-скоро с разбиране.

— Привличат те мумиите, както виждам.

— Да — отговорих аз. — Невероятно е... останките от тези хора тук, при нас, след толкова години.

— Радвам се, че проявяваш интерес. Ела с мен.

Той тръгна към Фелисити и Джеймс.

— Ще заведе Розета в стаята си — каза им той. — Вероятно и вие ще дойдете, да кажем... след около час.

— О, благодаря Ви, сър — каза Джеймс.

Аз знаех каква е целта на баща ми. Искаше да ги остави за малко сами. Беше ми забавно да го видя в ролята на Купидон.

Заведе ме в стаята си, където не бях ходила преди. По стените — от пода до тавана — имаше лавици, отрупани с книги, както и няколко шкафа със стъклени витрини, пълни с всевъзможни неща, между които и камъни с издълбани по тях йероглифи и образи.

— За пръв път идваш на мястото, където работя — каза той.

— Да, татко.

— Радвам се, че проявяваш известен интерес. Тук се занимаваме с чудесни неща. Ако беше момче, щях да поискам да тръгнеш по моя път.

Почувствах, че ще трябва да се извиня за пола си и да се опитам да се защита.

— Като майка ми... — започнах аз.

— О, тя е изключение.

Да, разбира се. Едва ли бих могла да се меря с нея. Изключение аз не бях. Бях прекарала щастливото си детство с хората от долния етаж, които ме бяха забавлявали, обичали и научили да бъда доволна от съдбата си.

Тъй като смущението, което нашите срещи неминуемо пораждаше, започна да нараства, той се впусна в описание на процесите по балсамирането, което аз слушах очарована. През цялото време се удивлявах от факта, че бях тук, в Британския музей, и че разговарях с баща си.

Фелисити и Джеймс най-после дойдоха при нас. Беше необикновена сутрин, но по онова време аз вече бях осъзнала, че промяната беше на път.

* * *

Много скоро след това Фелисити се сгоди за Джеймс Графтън. Бях едновременно и радостна и тъжна. Хубаво беше да виждам Фелисити толкова щастлива, както и да науча нещо, за което никога не бях мислила преди и което г-жа Харлоу ми изтъкна — че сега Фелисити беше осигурена.

Но, разбира се, оставаше проблемът — какво ще стане с мен.

Родителите ми проявяваха повече загриженост сега, което само по себе си вече беше тревожно. Баща ми ме беше забелязал в Британския музей, където проявявах интерес към египетските експонати. После бяхме разговаряли малко в стаята му. Значи аз не бях чак толкова невежа, колкото вероятно са си мислели. Имах ум, който летаргично си е спял през всичките тези години, но вероятно бях могла да се развия и да стана достойна за техния кръг.

Фелисити трябваше да се омъжи през март, следващата година. Аз бях отпразнувала тринадесетия си рожден ден. Фелисити щеше да остане при нас до една седмица преди сватбата, после щеше да отиде в дома на проф. Уилс, който първоначално ни я беше препоръчал за гувернантка и щеше да се омъжи оттам. После тя и Джеймс постепенно щяха да си устроят собствен дом в Оксфорд, до университета, в който той работеше. Оставаше открит въпросът каква насока трябваше да поеме моето по-нататъшно образование.

Тъй като беше получила паричен подарък от чичо си, Фелисити вече можеше да се заеме с попълването на незначителния си гардероб. Една задача, в която аз взех ентузиазирано участие, въпреки че никога не можех напълно да се освободя от мислите за големия проблем за бъдещето ми, както и от нерадостната перспектива да се сблъскам с празнината в живота си, което нейното заминаване неминуемо щеше да породя.

Опитвах се да си представя какво би било без нея. Тя беше станала част от ежедневието ми и ми беше по-близка, отколкото останалите. Щеше ли да се появи нова гувернантка от по-традиционен тип, която ще влезе в противоречие с г-жа Харлоу и другите? На света имаше една-единствена Фелисити и аз бях щастлива тя да бъде до мен през всичките тези години. Но да си спомняш за отминалото щастие, което предстои да ти бъде отнето, е твърде слаба утеха пред несигурното бъдеще.

Около три седмици преди деня на сватбата родителите ми изпратиха да ме извикат.

След срещата с баща ми в Британския музей в отношенията ни беше настъпила лека промяна. Те явно се бяха заинтересували от мен и независимо от факта, че винаги си бях казвала колко съм щастлива да не заемам особено място в живота им, сега все пак се почувствах донякъде поласкана.

— Розета — каза майка ми. — Баща ти и аз решихме, че е време да те изпратим в някое училище.

Естествено, това не беше неочаквано. Фелисити ми беше говорила по въпроса.

— Много е вероятно — беше ми казала тя — и наистина е най-доброто решение. Да имаш гувернантка е много хубаво, но в училището ще срещнеш хора на твоята възраст и това ще ти хареса.

Аз не можех да повярвам, че нещо би ми харесало щом тя няма да е там и ѝ го казах.

Тя ме прегърна:

— Ще има ваканции и ще идваш на гости при нас.

Спомних си това сега, така че бях подготвена.

— Грешъм е много добро училище — каза баща ми. — С много добри отзиви. Мисля, че то ще бъде най-подходящо.

— Ще започнеш там през септември — продължи майка ми. — Това е началото на учебната година. Ще трябва известна подготовка. Трябва да помислим и за бавачката Полок, разбира се.

Бавачката! Значи щях да загубя и нея! Обзе ме огромна тъга. Спомних си тези обични ръце... прошепваните нежности, утехата, която ми беше давала.

— Ще ѝ дадем добри препоръки — каза майка ми.

— Тя се справи чудесно — добави баща ми.

Промени... промени навсякъде. И единствената, която променяше живота си към по-щастливи дни, беше Фелисити. Винаги има и по нещо хубаво, беше казал г-н Доланд.

Но колко мразех промените!

Седмиците отминаваха прекалено бързо. Всяка сутрин се събуждах с неспокойно присвито сърце. Очакваше ме неизвестно бъдеще, а неизвестността винаги буди тревога. Твърде дълго бях живяла в ненарушавана от нищо сигурност.

Бавачката Полок беше много тъжна.

— Винаги се стига дотук — каза. — Малките пиленца не остават вечно малки. Ти си се грижил за тях, като че ли са били твои собствени... но идва този ден. Вече са пораснали. И престават да бъдат твоите пиленца.

— О, бавачке, бавачке. Никога няма да те забравя.

— Нито аз теб, миличко. И преди теб съм се грижила за дечица, но твоите родители и начинът, по който се държаха, ме накараха да се привържа още повече към теб, да те чувствам повече като свое дете, ако разбираш какво искам да кажа.

— Разбирам, бавачке.

— Не че те бяха жестоки... или коравосърдечни... не, ни най-малко. Те просто бяха някак си разсеяни... толкова погълнати от онези ненормални надписи и от това какво ли означават, както и от всичките

онези царе и царици, дето живеят в ковчезите си през цялото време. Това не е здравословно и не е естествено и аз никога не съм го одобрявала. Малките бебета са по-важни от мъртвите царе и царици и от всичките им знаци, които са нарисували, само защото не знаели как да пишат правилно.

Аз се разсмях и тя се зарадва да ме види развеселена.

Тя също малко се успокои.

— За мен няма проблеми — каза тя. — Имам една братовчедка в Съмърсет. Отглежда пилета. Пък аз обичам да има по едно наистина прясно яйце на закуска... снесено същата сутрин. Може да отида при нея. Не ми се иска да ставам бавачка на друго бебе... но може, евентуално. Както и да е, няма защо да се тревожа по въпроса. Майка ти каза да не бързам. Да остана тук, ако искам, докато намеря нещо, което да ми хареса.

Най-после Фелисити се омъжи и церемонията се състоя в дома на проф. Уилс в Оксфорд. Аз присъствах на сватбата заедно с родителите си. Вдигнахме тост за здравето на младоженците и после видях Фелисити в новия ѝ яagodовочервен костюм, готова да отпътува за сватбеното си пътешествие, но всъщност вече го бях виждала и преди, защото бях с нея, когато го избираше. Тя изглеждаше лъчезарна и си помислих, че трябва да се радвам на щастието ѝ, независимо че ми беше тъжно заради самата мен.

Когато се върнах в Лондон, всички искаха да им разкажа за сватбата.

— Фелисити трябва да е била много красива младоженка — каза г-жа Харлоу. — Надявам се да е щастлива. Бог да я благослови. Тя заслужава. Обаче с тези професии човек никога не може да бъде сигурен. Смешни същества.

— Като гувернантките, както казваш ти — напомних ѝ аз.

— Е, мисля, че тя не беше истинска гувернантка. Тя си беше изключение.

Г-н Доланд каза, че трябва да прием за здравето и щастието на новата семейна двойка. Направихме го.

Разговорът ни не беше много весел. Бавачката Полок почти беше решила да замине при братовчедката в Съмърсет, поне за известно време. Беше попрекалила с виното и изглеждаше потисната.

— Гувернантки... бавачки... такава е съдбата им. Те би трябвало да са наясно и да внимават. Не трябва да се привързват към чуждите деца.

— Но ние няма да престанем да се виждаме, бавачке — напомних ѝ аз.

— Не. Ще ми идваш на гости, нали?

— Разбира се.

— Но няма да е същото. Ти ще си една пораснала млада дама. Тези училища... те променят хората.

— Целта им е да дават образование.

— Няма да е същото — повтори бавачката Полок, тъжно клатейки глава.

— Разбирам как се чувства бавачката — каза г-н Доланд. — Фелисити замина. И това беше началото. И винаги се случва така, щом нещо се променя. Нещо дребно тук, нещо дребно там и изведнъж разбираш, че всичко е станало съвсем различно.

— И докато успееш да се обърнеш — добави г-жа Харлоу, — гледаш — в реката потекла другата вода.

— Е, в живота нещата не остават едни и същи философски заключи г-н Доланд.

— Не искам промяна — извиках аз: — Искам всички ние да продължим да живеем, както живяхме досега. Не исках Фелисити да се омъжва. Исках нещата да си останат такива, каквито са си били.

Г-н Доланд прочисти гърлото си и тържествено изрецитира:

*„Ръката Му се движи и пише; а написала го вече,
продължава: а нито святата ти вяра, ни разума ти
не ще я спрат, не ще я върнат да задраска даже ред,
ни всичките ти сълзи ще изтрият даже дума“.*

Г-н Доланд се отпусна на стола, скръсти ръце и настъпи тишина. С присъщия си драматизъм той ни беше обяснил, че ето, това е животът и ние всички трябва да приемаме онова, което не можем да променим.

[1] Блумзбъри — скъп квартал в центъра на Лондон. — Б.пр. ↑

[2] Камъкът Розета — намерен в Египет през 1799 г. Върху него е бил надписът, осигурил ключа към разгадаване на йероглифите. — Б.пр. ↑

[3] Хенри V (1387–1422), английски крал (1413–1422), известен най-вече с победата над френската армия в битката при Азенкур; също драма от Шекспир. — Б.пр. ↑

[4] Цитат от драмата „Хамлет“ от Шекспир. — Б.пр. ↑

[5] Крал Чарлз I — (1600–1649), крал на Англия, Шотландия и Ирландия, който бил екзекутиран след Гражданската война, когато Парламентът престанал да го подкрепя. — Б.пр. ↑

[6] Озирис — египетски бог, цар на слънцето и на мъртвите; брат и съпруг на Изис. — Б.пр. ↑

[7] Изис — най-известната египетска богиня на природата; сестра и съпруга на Озирис. — Б.пр. ↑

БУРЯ В МОРЕТО

Не след дълго ме изпратиха на училище. Чувствах се ужасно за известно време, но скоро свикнах. Открих, че животът в пансиона ми харесва. Винаги се бях стремяла към присъствието на хора около мен, така че бързо си създадох приятели и се включих с желание в дейностите, организирани в училището.

Фелисити се беше справила добре със задачата по образованието ми, така че сега аз не бях изключително блестяща, но не бях и невежа. Бях като толкова много други деца, което вероятно е най-доброто, защото прави живота ни по-лесен. Никой не ми завиждаше за прекалено големите ми познания, но и никой не ме презираше заради липсата им. Така че скоро намерих мястото си сред другите и станах една обикновена, средно добра ученичка.

Дните минаваха бързо. Радостите на училищния живот, разочарованията и триумфът от победите, станаха част от моя живот, въпреки че често с носталгия си спомнях за вечерите около кухненската маса и особено за „номерата“ на г-н Доланд. В училище имахме часове по актьорско майсторство и понякога поставяхме пиеси във физкултурния салон. Аз играх Басанио във „Венецианският търговец“ и завоювах известен успех, който със сигурност, се дължеше на всичко онова, което бях научила от актьорските изпълнения на г-н Доланд.

И разбира се, имах си и училищните ваканции. Бавачката Полок беше решила все пак да замине в Съмърсет и аз прекарах една седмица при нея и братовчедката ѝ. Бавачката се беше приспособила към живота в провинцията и около година след като беше напуснала Блумзбъри, неочакваната смърт на една нейна далечна родственица бе спомогнала животът ѝ отново да придобие смисъл.

Починалата беше млада жена, която оставила двегодишно дете, при което в рода настъпила известна паника по въпроса кой да се грижи за сирачето. Но случаят бил дар божи за бавачката ми. Едно

дете, което да обича и отгледа като свое, без да се тревожи, че някой ден ще ѝ го отнемат, както чуждите деца досега.

Когато се върнах през ваканцията в къщи, от мен вече се очакваше да вечерям с родителите си и въпреки че отношенията между нас се бяха променили значително, аз все пак копнеех за уюта в кухнята. Но разбира се, когато те предприемаха лекторските си или изследователски пътувания извън Лондон, аз имах пълната възможност да се връщам към старите си навици.

Естествено, липсваха ни Фелисити и бавачката Полок, но г-н Доланд беше както винаги в блестяща форма, а коментарите на г-жа Харлоу звучаха точно както в миналите дни.

О, да, можех да виждам и Фелисити. Тя винаги се радваше на срещите ни.

Фелисити беше много щастлива, беше се родило бебето Джеймс, а самата тя се беше отдала с цялото си сърце да бъде добра съпруга и майка. Държеше се на висота и като домакиня, защото от човек с положението на съпруга ѝ се очакваше понякога да устройва и приеми, така че Фелисити беше овладяла и това изкуство. Тъй като аз вече бях пораснала, имах право да присъствам на тези вечери и всъщност открих, че не ми е неприятно.

На една такава вечер се запознах с Лукас Лоримър. Но преди срещата ни, Фелисити ми разказа някои неща за него.

— Между впрочем — каза тя, — Лукас Лоримър ще присъства довечера. Ще ти хареса. Повечето хора го харесват. Той е чаровен, хубав... е, доста хубав... и успява много умело да накара всеки около него да придобие самочувствието, че е много интересен. Разбираш какво искам да кажа. Но не се заблуждавай. Защото той се държи по този начин с всички. Струва ми се, че по дух е доста неспокоен човек. Известно време беше в армията. Но се оттегли. Той е по-малкият от двама братя. По-големият брат, Карлтън, неотдавна наследи семейното имение в Корнуол, което, мисля, е доста внушително по размери. Бащата почина само преди няколко месеца и Лукас сега е на кръстопът. В имението има достатъчно работа и за двамата братя, но ми се струва, че Лукас е по-скоро от оня тип хора, които се чувстват добре само когато управляват. Тъй като там случаят не е такъв, той в момента не е много сигурен как иска да продължи живота си. Преди няколко години обаче, в градините на имението Трекън, това е името на наследствения

им имот в Корнуол, Лукас открил интересна находка... някаква реликва. Тя предизвикала известен интерес. Произходът ѝ е от Древния Египет и имаше доста дискусии по въпроса как се е озовала точно на това място. Баща ти също е свързан със случая.

— Предполагам, че по реликвата е имало изписани йероглифи.

— Да, и сигурно по тях са установили произхода ѝ. — Тя се засмя. — По него време Лукас написа книга по темата. Виждаш ли, интересът му се възбуди и той направи известни проучвания. Успя да установи, че находката му е медал, връчен някога като военно отличие, което пък от своя страна го насочи към изследване на старите традиции в Египет и тогава той откри обичаи, за които нищо не се знаело преди. Книгата му заинтересува някои хора, включително и баща ти. Но, стига за това, тази вечер ще се запознаеш с него и ще си извадиш собствени заключения.

Наистина вечерта се срещнахме.

Той беше висок, строен и гъвкав — веднага правеше впечатление с необикновената си жизненост.

— Това е Розета Кранли — каза Фелисити.

— Прекрасно е да се запозная с Вас — каза той и взе двете ми ръце в своите, без да сваля поглед от мен.

Фелисити беше права. Той наистина предразполагаше хората около себе си и ги караше да се чувстват значими, а думите му не звучаха като чиста формалност. Аз повярвах в искреността им, независимо от предупреждението на Фелисити.

Фелисити продължи:

Тя е дъщерята на проф. Кранли и моя бивша ученичка. Всъщност, единствената ми ученичка.

— Толкова вълнуващо — каза той. — Познавам баща Ви, изключителен човек.

Фелисити ни остави да продължим разговора си. Повече говореше той. Разказа ми колко полезен му е бил баща ми и колко му е благодарен, че един велик учен като него е пожелал да отдели толкова много от ценното си време.

После пожела да научи нещо повече за мен. Аз признах, че още ходя на училище, че в момента съм във ваканция и че до завършването ми остават още два-три учебни срока.

— И какво ще правите после?

Аз повдигнах рамене.

— Ще си позволя да кажа, че не след дълго ще се омъжите — каза той, намеквайки с това, че чарът, който притежавам, ще накара бъдещите кандидат-съпрузи да се надпреварват за спечелването на ръката ми.

— Човек никога не знае какво ще му се случи.

— Колко вярно — отбеляза той, сякаш тривиалната ми реплика ме причисляваше към мъдреците.

Фелисити беше права. Той се стремеше да предразполага хората и да ги кара да се чувстват добре. Тактиката му беше доста прозрачна, след като вече си бил предупреден да я очакваш, но трябва да призная, че никак не беше неприятно.

На вечерята се оказахме настанени един до друг. С него беше лесно да се разговаря. Разказа ми за находката си в градината и как тя в известна степен беше променила живота му.

— Семейството ми винаги е било свързано с армията, а аз наруших тази традиция. Чичо ми беше полковник на военно поделение почти винаги извън пределите на Англия и вечно изпълняваше дълга си в някоя отдалечена стратегическа точка на Империята. Аз прецених, че този начин на живот не е за мен, така че напуснах.

— Трябва да е било много вълнуващо, когато сте намерили тази реликва.

— Да. Докато бях в армията, прекарах известно време в Египет. Точно затова, находката ми се стори още по-интересна. Просто я видях как си лежи там, на земята. Почвата беше влажна и един от градинарите засяваше нещо на мястото. И цялата беше изписана с йероглифи.

— И тогава Ви е потрябвал разгаданият вече камък Розета.

Той се засмя:

— О, надписът не беше чак толкова загадъчен. Баща Ви го преведе.

— Радвам се за това. Знаете ли, на мен са ми дали името на камъка.

— Да, зная. Фелисити ми каза. Трябва да се гордеете много от това.

— Някога, да. Когато отидох за първи път в Музея, гледах камъка съвсем прехласната.

Той се засмя:

— Имената са важни. Никога не би Ви минало през ум какво е първото ми име.

— Кажете ми.

— Хейдриън^[1]. Представете си само да Ви натоварят с такова име. Хората непрекъснато биха Ви питали докъде сте стигнали със стената. Хейдриън Едуард Лукас Лоримър. Хейдриън ме нарекли по причините, които вече споменах. Едуард... е, има много Едуардовци по света. Лукас се среща по-рядко... така че станах Лукас. Но давате ли си сметка каква дума се образува от инициалите ми? Доста необичайна. Х. Е. Л. Л.^[2]

— Убедена съм, че е доста неподходяща — казах аз със смях.

— О, защото още не ме познавате. А Вие имате ли друго име?

— Не. Само Розета Кранли.

— Р. К.^[3]

— Не толкова забележително, както Вашите инициали.

— Вашите предполагат силно набожна личност, докато аз според моите, бих могъл да бъда изчадие на сатаната. Важно е, не мислите ли... този намек за хората, които стоят на противоположни полюси. Сигурен съм, че то ще даде някакво отражение върху бъдещото приятелство между нас, което все още предстои. Вие ще ме възпрете от пътя на злото, предначертан за мен и ще окажете благотворно влияние върху живота ми. Ще ми се да мисля, че смисълът на инициалите е точно такъв.

Аз се разсмях, последва кратка тишина, а после той каза:

— Бих се осмелил да кажа, че Ви интересуват загадките на Египет. Трябва да е така, щом сте дъщеря на родителите си.

— Е, съвсем скромно. В училище човек няма време да се задълбочава върху неща, които са извън програмата.

— Бих искал да разбера какво точно означават думите, издълбани на моя камък.

— Мисля, че казахте, че вече са преведени?

— Да, донякъде. Всички тези неща са толкова загадъчни, потайни. Смисълът се заключава в думи, които се превеждат, но не става много ясно.

— Защо хората трябва да бъдат загадъчни?

— За да предизвикват известна мистериозност, не мислите ли? Това повишава интереса към тях. Същото е и с хората. Когато откриете неподозирани, черти в характера на някого, той ви става по-интересен.

Той ми се усмихна и очите му казаха още нещо, което аз не разбрах.

— След време ще се убедите, че съм прав — каза той.

— Искате да кажете, когато порасна?

— Сигурен съм, че не Ви е приятно, когато Ви казват колко сте млада.

— Е, предполагам, че това означава, че още не ме считат достатъчно зряла, за да съм в състояние да разбирам добре всичко.

— Трябва да се радвате на младостта си. Поетите казват, че тя отминавала твърде бързо. „Събирай цветчетата на розите си, докато все още може.“

Той ми се усмихна топло, бих казала почти нежно.

Станах малко замислена след това и ми се струва, че той го забеляза.

След вечеря аз излязох заедно с дамите и когато мъжете после се присъединиха към нас, разговорът ни с Лукас не се възобнови.

По-късно Фелисити ме попита за мнението ми.

Тя каза:

— Забелязах, че двамата се разбирахте много добре.

— Мисля, че той е от оня тип хора, които биха се разбирали много добре с всекиго... но на повърхността.

Тя се поколеба за секунда, после каза:

— Да... права си.

След време ми изглеждаше много важно, че това, което си спомнях най-ясно от въпросната вечер, беше срещата ми с Хейдриън Едуард Лукас Лоримър.

* * *

Когато се върнах в къщи за Коледната ваканция, родителите ми изглеждаха по-оживени от обикновено... Бих казала, дори възбудени. Помислих си, че единственото нещо, което би могло да ги въодушеви така, беше разкриването на някоя нова загадка.

Някакво значително прозрение, обогатило познанията им в тяхната област? Нов камък, изместил Розета?

Оказа се, че няма нищо подобно.

Веднага щом пристигнах, те пожелаха да разговарят с мен.

— Случи се нещо доста интересно — каза майка ми.

Баща ми ми се усмихна по начин, предполагащ, че ще се направи някакъв специален жест в моя полза.

— И — добави той, — това засяга и теб.

Изненадах се.

— Нека да обясним — каза майка ми. — Получихме покана за едно много интересно лекторско турне. То ще ни отведе до Кейптаун^[4]; а на връщане — до Балтимор^[5] и Ню Йорк.

— О! Ще отсъствате дълго време.

— Майка ти мисли, че би било интересно да съчетаем работата с ваканция — каза баща ми.

— Той напоследък се товари с доста много работа. Разбира се, пътуването няма да бъде само ваканция. Баща ти същевременно ще поработи и над новата си книга...

— Разбира се — трябваше да кажа аз.

— Възнамеряваме да пътуваме с кораб до Кейптаун — дълго морско пътешествие. Там ще останем няколко дни, докато баща ти изнася една от лекциите си. Междувременно корабът ще отплава за Даръм^[6] и ние ще се качим отново, когато се върне в Кейптаун. После спира в Балтимор, където също ще го напуснем — за друга лекция, след което ще продължим по суша до Ню Йорк. Баща ти там ще прочете последната си лекция, а после ще вземем друг кораб обратно за вкъщи.

— Звучи много интересно.

Последва кратка пауза.

Баща ми погледна към майка ми и каза:

— Решихме ти да ни придружаваш.

Аз бях прекалено изненадана, за да говоря. След малко успях да изрека с мъка:

— Вие... тъ-тъ... наистина ли искате?

— За теб ще е добре да видиш нещо от света — добродушно каза баща ми.

— Кога... кога? — попитах аз.

— Тръгваме в края на април. Трябва ни сериозна подготовка.

— Аз ще бъда на училище.

— Ти и без това завършваш през летния срок. Решихме, че няма да е голяма загуба, ако напуснеш малко по-рано. В крайна сметка, тогава ще бъдеш почти на осемнадесет години. Значи, доста пораснала.

— Надявам се, че се радваш — каза баща ми.

— Просто съм... толкова изненадана.

И двамата ми се усмигнаха.

— Ти също ще трябва да се подготвиш. Би могла да се посъветваш с Фелисити Уилс... или по-скоро Графтън. Тя стана доста известна в светските среди, откакто се омъжи. Би могла да ти каже от какво ще имаш нужда. Вероятно от две-три вечерни рокли за официални случаи... и някои... ъ-ъ... подходящи тоалети.

— О, да... да — казах аз.

След като помислих върху предстоящото пътуване, аз вече не бях толкова сигурна, че ще ми хареса. Идеята да пътувам и да видя нови места ме очароваше, но от друга страна щях да бъда в компанията на родителите си, а сигурно и на други хора като тях, завладени дотолкова от собствения си научен свят, че сред тях аз бих се чувствала като едно съвсем невежо момиче.

Но перспективата за нови тоалети ми харесваше. Горях от нетърпение да чуя мнението на Фелисити.

Писах ѝ и ѝ разказах за проекта.

Тя отговори веднага:

„Колко вълнуващо! Джеймс трябва да отпътува на север за няколко дни през март. Аз имам чудесна бавачка, която обожава Джейми, а и той нея. Така че, мога да дойда в Лондон за няколко дни и да си организираме лудо пазаруване“.

С течение на седмиците, обаче, перспективата да пътувам в чужбина ме завладя дотолкова, че аз почти забравих за не дотам приятните ѝ страни.

В уговореното време Фелисити пристигна в Лондон и както очаквах, се хвърли с всички сили в кампанията по набавянето на подходящ за пътуването ми гардероб. Аз усетих, че сега държанието ѝ към мен се беше променило — вече не бях ученичка.

— Косата ти е невероятна — каза тя. — Тя е най-хубавото у теб. Когато избираме тоалетите, трябва да имаме това предвид...

— Косата ми? — Не бях се замисляла преди, освен за това, че беше необичайно светла. Беше дълга, права и гъста.

— Има цвят на пшеница — каза Фелисити. — Точно на такава коса казват „златна“. Наистина е много красива. С нея ще можеш да правиш каквато си искаш прическа. Можеш да я вдигнеш високо при официални случаи, да я завързваш ниско долу с панделка или дори да я сплиташ на плитки, когато предпочиташ да изглеждаш скромна. Ще ти доставя радост докато оформяш стила ѝ. И ще насочим вниманието си към сините дрехи, за да подчертаем цвета на очите ти.

Родителите ми бяха заминали за Оксфорд, така че ние възобновихме старите си навици и се хранехме в кухнята. Беше точно както някога, и пак, както тогава, успяхме да убедим г-н Доланд да ни изпълни Хамлет, Хенри V или тайнствените сцени от „Камбаните“ — всичко, в името на доброто старо минало.

Липсваше ни бавачката Полок, но аз ѝ писах и ѝ разказах какво става, а тя сега беше много щастлива, напълно покорена от малката Евелин, която била точно като „кисела краставица“ и много ѝ напомняла за мен на същата възраст.

Аз демонстрирах новите си тоалети в кухнята, при което последваха многобройни „ох“ и „ах“ от страна на Дот и Емили, както и някои парливи забележки на г-жа Харлоу, промърморени по адрес на модата в наши дни.

Времето ми минаваше чудесно, но тогава изобщо не можех и да помисля, че подготовката за едно пътешествие може да се окаже по-приятна от самото му осъществяване.

Със съжаление се сбогувах с Фелисити, когато тя отново трябваше да се върне в Оксфорд. Денят, насрочен за отпътуването ни за Тилбъри, откъдето щяхме да се качим на борда на „Атлантик Стар“, приближаваше бързо.

Темата за разговори в кухнята сега беше само една: никой от приятелите ми там не беше ходил в чужбина, дори г-н Доланд, въпреки

че той веднъж почти заминал за Ирландия, но това, както подчерта г-жа Харлоу, беше съвсем друга работа. Аз щях да видя наистина чужди страни, а това можеше да се окаже и опасно.

— Човек никога не знае какво може да се очаква от чужденците — отбеляза г-жа Харлоу, а аз непрекъснато щях да се срещам с тях.

И че самата тя не би се съгласила да замине, дори ако някой ѝ предложил сто лири, за да го направи.

Мег каза:

— Е, никой няма да ти предложи сто лири, за да отидеш в чужбина, г-жа Харлоу. Така че си в безопасност.

Г-жа Харлоу строго изгледа Мег, която, според нея, винаги си позволявала повече, отколкото трябва.

Обаче нескончаемите разговори около чуждите страни — с техните предимства и недостатъци — изведнъж бяха изместени на заден план от новината за убийството.

За пръв път чухме за него от едно вестникарче, което крещеше по улицата: „Ужасно убийство! Мъж, намерен прострелян в главата, в една изоставена ферма“.

Изпратиха Емили да купи вестник, а после г-н Доланд седна до масата, сложи очилата си и ни прочете за случая.

В ония дни убийството беше главната новина, защото наоколо не се случваше нищо значително. Беше наречено „Убийството в Биндън Бойз“ и пресата го описваше с особено разточителство, така че хората жадно четяха за станалото и очакваха с нетърпение нови подробности.

Г-н Доланд вече беше достигнал до собствена теория по случая, а г-жа Харлоу беше на мнение, че той има толкова познания по подобни въпроси, колкото и всеки един полицай. А това идвало от пиесите, за които знаеше толкова много, а в много от тях се разказвало за убийства.

— Мисля, че ще трябва да го извикат в полицията — заяви тя. — Той скоро ще им разкрие истината.

А междувременно, г-н Доланд, радвайки се на славата от подобно възхищение, сядаше до масата и започваше да ни излага възгледите си.

— Трябва да е виновен оня млад човек — каза той. — Всички улики сочат към него. Живее със семейството, а не е част от него. Това е доста съмнително, да.

— Интересно, защо са го приели в семейството? — попитах аз.

— Осиновен, както изглежда. Мисля, че ревнувал от оня млад мъж. Ревността може да отведе хората много далеч.

— Никога не съм понасяла изоставените къщи — каза г-жа Харлоу. — Косата ми се изправя от тях.

— Разбира се, истината е, че е отишъл в онази празна ферма, Биндън Бойз, както ѝ казват, и го е застрелял там — продължи г-н Доланд. — Защото, видите ли, тоя Козмо бил най-големия син, а това само по себе си трябва да е накарало другия малко да ревнува — още повече, че не бил съвсем от семейството. А после, и онази вдовица... Мирабел... така се казва. Той я искал за себе си, а пък Козмо щял да я вземе. Ами, ето ви го мотива. Значи, той примамил Козмо в празната ферма и го застрелял.

— Можело и да му се размине — казах аз, — ако по-малкият брат, Тристан... не се ли казваше така?... Ако той не отишъл там и не заварил другия на местопрестъплението.

Аз подредих частите на историята. Сър Едуард Перивейл имал двама синове — Козмо и Тристан, а също и един осиновен син, който бил доведен в семейството на петгодишна възраст. Саймън получил образование като равнопоставен с другите двама, но според свидетелските показания, винаги живял с чувството, че не е един от тях.

Сър Едуард бил болен и всъщност починал по времето на убийството, така че не научил за станалото. Биндън Бойз — първоначално Биндън Боаз^[7] според пресата, тъй като била разположена до малка горичка — беше една фермерска къща в имението на Перивейл. Тя имала нужда от ремонт, но и тримата младежи били много заети с управлението на имението, което бе едно от големите по бреговете на Корнуол. В случая се предполагаше, че Саймън примамил Козмо в празната къща и хладнокръвно го застрелял. Вероятно имал и план как да се отърве от тялото, но дошъл Тристан и го хванал с оръжието в ръка. Мотивът изглеждалше достатъчен. Осиновеният син трябва да е ревнувал от другите двама, а както изглежда, бил влюбен и във вдовицата, която се сгодила за Козмо.

Всичко това представляваше особен интерес за прислугата в къщата ни, а трябва да призная, че и аз доста се увлякох.

Вероятно притеснението ми от предстоящото пътуване с родителите ми беше нараснало прекалено много, така че сигурно подсъзнателно съм търсела някаква възможност да отклоня мислите си от него. Аз станах съпричастна и се вживях като всички други около мен, когато седяхме до кухненската маса и слушахме как г-н Доланд мери острия си ум с този на полицаите от Скотланд Ярд.

— Ето, на това му казват възбудено дело, а после приключено дело — обяви той.

— От него ще излезе добра пиеса — каза г-жа Харлоу.

— Е, не съм много сигурен — отговори г-н Доланд. — Още от началото ти е ясно кой е убиецът. В една пиеса трябва да има много неизвестни, към тях да водят нишки и разни други работи, а пък накрая да се стигне до неочаквана развръзка.

— Вероятно не е толкова просто, колкото изглежда — изказах мнението си аз. — Може би само *изглежда*, че го е извършил Саймън... но той казва, че не го е направил.

— Е, така ще каже, нали? — обади се г-жа Харлоу. — Те всички казват така, за да спасят себе си и да хвърлят вината върху някой друг.

Г-н Доланд притисна дланите си една към друга и отправи поглед към тавана.

— Да разгледаме фактите — каза той. — Един мъж довежда непознато дете в къщата си и започва да го третира като свой син. Останалите не го искат... и на момчето му е неприятно, че не го приемат като истински член на семейството. Недоволството му се натрупва с годините. Значи, в къщата вече е пуснала корени омразата. После се появява тази вдовица. Козмо ще се жени за нея. А между двамата винаги си е имало лоши чувства... така че той убива Козмо, а Тристан идва и го намира.

— Какви фантастични имена — изсмя се Мег. — Винаги съм имала едно на ум към такива имена.

Никой не обърна внимание на забележката ѝ, тъй като с нетърпение очаквахме г-н Доланд да продължи.

— И така, да вземем тази овдовяла жена. Тя трябва да е била малкото камъче, което преобръща каруцата. Козмо получава всичко. А какво е положението на Саймън? Малко по-добро от онова на слугите. Омразата вече избухва. И ето ви замисленото убийство. Ах... но преди да успее да се отърве от тялото на убития, пристига Тристан и осуетява

плана. В пиесите с убийствата винаги нещо става не както трябва. Така и трябва да бъде, защото иначе не би имало пиеса... а пиесите се пишат по действителни случаи от живота.

Ние всички внимателно слушахме думите му.

Емили каза:

— Не мога да не изпитвам съжаление към този Саймън.

— Да съжаляваш убиец! — извика г-жа Харлоу. — Изгубила си си ума, момиче. Как щеше да се чувстваш, ако той дойдеше сега да ти пусне един куршум в главата?

— Не би го направил, нали? Аз не съм Козмо.

— Благодарни на Бога, че не си — каза г-жа Харлоу. — И не прекъсвай г-н Доланд.

— Всичко, което ни остава — каза нашият мъдрец, — е да почакаме и да видим.

Не се наложи да чакаме дълго. Вестникарчетата вече крещяха из улиците: „Драматичен обрат в Биндън Бойз! Прочетете всичко понататък!“.

Прочетохме... без да губим време. Изглежда, полицаите били на път да арестуват Саймън Перивейл. Защо се забавили толкова, г-н Доланд не можеше да си обясни. А сега Саймън беше изчезнал!

„Къде е Саймън Перивейл?“ — питаха вестникарските заглавия. „Виждали ли сте този човек?“ А после: „Полицията е по следите. Очакван арест всеки момент“.

— И така — обяви г-н Доланд. — Той е избягал. От това по-ясно „виновен съм“, никой не би могъл и да признае. Но ще го хванат, не се тревожете.

— Да се надяваме — добави г-жа Харлоу. — Човек не може да бъде спокоен в леглото си нощем, когато наоколо се разхождат убийци.

— Той не би имал причина да убие теб, г-жо Харлоу — каза Мег.

— Откъде да зная — отвърна г-жа Харлоу.

— Ще го намерят скоро — успокои я г-н Доланд. — Ще пратят полицаите си навсякъде.

Но дните минаваха, а новини за залавянето нямаше.

После случаят престана да бъде основна тема на вестникарските заглавия. Централно място зае златният юбилей на Кралицата и край него не можеше и да става въпрос да се обръща внимание на някакво долно убийство. Още повече след изчезването на главния заподозрян.

Без съмнение, когато го хванеха, интересът щеше да се възобнови, но засега новините от Биндън Бойз бяха изместени на задните страници.

Три дни преди да потеглим на пътешествието си, в дома ни дойде посетител.

Аз бях в стаята си, когато родителите ми изпратиха да ме извикат. Трябваше незабавно да се явя в хола. Там ме очакваше изненада. Когато влязох, в стаята видях Лукас Лоримър.

— Г-н Лоримър ми съобщи, че сте се запознали в дома на г-н и г-жа Графтън — каза майка ми.

— Ами да — казах аз с наивност, която не успя да прикрие радостта ми.

Той взе ръката ми и ме погледна усмихнат.

— За мен беше такова удоволствие да се запозная с дъщерята на проф. Кранли — каза той, с което направи комплимент същевременно и на родителите ми.

Двамата също ме погледнаха, добродушно усмихнати.

— Имаме добра новина — каза баща ми.

Сега и тримата ме наблюдаваха така, сякаш бях дете, на което се готвеха да съобщят, че ей сега ще го отведат до любимата сладкарница.

— Г-н Лоримър също ще пътува на „Атлантик Стар“ — каза майка ми.

— Наистина ли! — удивена извиках аз.

Лукас Лоримър кимна.

— Това също бе голяма изненада за мен, както и голяма чест. Бях поканен да изнеса беседа във връзка с моята находка по същото време, когато проф. Кранли ще чете лекциите си.

Едва успях, да потисна смеха, който напираше в гърдите ми. Развесели ме много финото разграничение между беседа и лекция, което Лукас подсказа с обяснението си. Защото не можех да повярвам, че той е толкова скромен, колкото искаше да ни накара да мислим. А и погледът в очите му, някак не пасваше на думите.

— И така — каза баща ми, — г-н Лоримър ще отплава с нас на борда на „Атлантик Стар“.

— Това — съвсем искрено отговорих аз — ще бъде изключително приятно.

— Не мога да Ви опиша колко много се радвам самият аз — каза той. — Често си мисля какъв щастлив е бил денят, в който открих

реликвата си в градината.

Баща ми се усмихна и каза, че посланието върху каменния медальон е малко трудно за дешифриране...

— Не по отношение на самите йероглифи, разбира се, а на смисъла... на точния смисъл. Типично — продължи той, — за начина на изказване на арабите. Смисълът на думите им е винаги пълен със загадки.

— Но точно това ги прави толкова интересни — вмъкна Лукас Лоримър.

— Хубаво беше, че дойдохте да ни съобщите за поканата — продължи баща ми — и за решението Ви да я приемете.

— Скъпи професоре, как бих могъл да откажа честта да споделя един и същи подиум с Вас... Е, не точно да споделя, а по-скоро, бих казал, да ми бъде позволено да Ви следвам по стъпките?

Родителите ми явно бяха очаровани, което означаваше, че те все пак бяха в състояние да излязат за малко от неземната атмосфера, в която обикновено живееха, за да се посрещат под лъчите на съвсем земното ласкателство.

Поканиха го на обяд, по време на който обсъждахме пътуването, а баща ми, окуражаван от майка ми, се впусна в дискусия по лекциите, които щеше да изнесе в Южна Африка и Северна Америка.

Аз можех да мисля само за едно: „Той ще бъде на кораба заедно с нас. Ще бъде в непознати страни с нас!“. И към предстоящото пътуване се прибави значително въодушевление.

По някакъв начин това дори успокои свързаните ми с него страхове.

Присъствието на Лукас Лоримър несъмнено щеше да допринесе за добрата страна на приключението.

* * *

Качването на кораб за първи път беше вълнуващо преживяване. До Тилбъри пътувах с кола с родителите си и през целия път тихо седях до тях и слушах разговора им, който беше най-вече за лекциите, които баща ми щеше да изнесе. Бях доволна от това, защото то ми

спестяваше напрежението да участвам. Баща ми наистина спомена и за Лукас Лоримър, питайки се как ли биха приели беседите му.

— Разбира се, той може да има само повърхностни познания по темата, но съм чувал, че умее да представя материята леко и достъпно. Подходът не е правилен, но изглежда опростените неща се възприемат добре от време на време.

— Надявам се, че той ще говори пред образовани хора — каза майка ми.

— О, да. — Баща ми се обърна към мен и ми се усмихна. — Ако имаш въпроси, които искаш да зададеш, Розета, не трябва да се колебаеш, питай.

— Да — добави майка ми, — ако знаеш малко за тези неща, лекциите ще ти харесат повече.

Благодарих им и си помислих, че родителите ми не са съвсем недоволни от мен.

Настаниха ме в каюта, съседна на тяхната, но трябваше да я споделям с едно момиче, което пътуваше за Южна Африка за фермата на родителите си там. Тя вече беше завършила училище, така че бе малко по-голяма от мен. Казваше се Мери Келпин и беше доста приятна. По този маршрут бе пътувала няколко пъти и добре познаваше условията.

Тя си избра долната от двете койки, срещу което аз няхах никакви възражения. Мислех си, че дори бих се чувствала доста ограничена и затворена на долното легло. После тя умело разпредели мястото в гардероба, който трябваше да ползваме заедно. Реших, че докато бяхме на море, двете бихме се разбирали добре.

Корабът вдигна котва рано вечерта и Лукас Лоримър ни потърси почти веднага. Чух гласа му в каютата на родителите си.

Аз не отидох при тях, а реших да разгледам кораба. Изкачих се по трапа до общите зали, а после — на палубата, за да погледам за последен път брега, преди да се отдалечим. Бях се навела над перилата и наблюдавах оживлението долу, когато той дойде при мен.

— Предполагах, че ще бъдете тук — каза той. — Че ще поискате да видите отплаването.

— Да — отговорих аз.

— Не е ли забавно, че сме заедно на това пътешествие?

— Забавно?

— Сигурен съм, че ще бъде така. Щастливо съвпадение.

— Всичко се разви по доста естествен начин. Можете ли да наречете това съвпадение?

— Виждам, че строго се придържате към любезния стил на английския език. Ще трябва да ми помогнете да изглежда беседата си.

— Не сте ли го направили още? Баща ми работи върху своята от векове.

— Той е професионалист. Моята лекция ще бъде съвсем различна. Ще говоря за мистицизма на Изтока. Нещо като „Хиляда и една нощ“.

— Не забравяйте, че ще говорите пред експерти.

— О, надявам се да попадна на по-широка аудитория — на хората с въображение, на романтиците.

— Сигурна съм, че ще успеете.

— Толкова се радвам, че пътуваме заедно — каза той. — И сега вече не сте ученичка... това само по себе си е вълнуващо, нали?

— Да, предполагам, че е така.

— На прага на живота... и приключенията.

Острото изсвирване на сирената прониза въздуха.

— Мисля, че това е сигнал за отплаване. Да, наистина тръгваме. Довиждане, Англия. Добре дошли, нови земи... нови надежди... нови приключения.

Той се смееше. А аз наистина се радвах, че щеше да пътува с нас.

Това чувство не ме напусна и по-късно. Родителите ми станаха обект на особено внимание от страна на капитана и на някои други пасажери. Новината, че щяха да изнасят лекции в Кейптаун и в Северна Америка се разпространи бързо и им спечели почтителното уважение на околните. Лукас също беше много популярен и търсен компаньон. Разбиха причината. Той беше един от онези хора, които не страдат от задръжки. Щом се появеше сред някоя компания, там веднага избухваше смях и настъпваше оживление. Той имаше таланта да накара всичко да изглежда забавно.

Към мен се държеше очарователно, но всъщност, както и към всички останали. Той съумяваше да живее живота си гладко и леко, а предполагам, че точно поради този свой рядък талант винаги успяваше да постигне своето.

Спътничката ми от каютата беше силно впечатлена.

— Какъв чаровен мъж! — каза тя. — И си го познавала, преди да се качиш на борда? Щастливка!

— Е, срещнах го за кратко на една вечеря, а после той дойде да ни съобщи, че ще пътува на същия кораб.

— Предполагам, че се дължи на баща ти.

— Какво искаш да кажеш?

— Това, че е така приятелски настроен.

— Той е настроен приятелски към всички.

— Много е привлекателен... прекалено много — малко зловецко продължи тя и ме изгледа замислено. Тя беше с доста ниско мнение за умствените ми способности, защото съвсем необмислено ѝ бях казала, че съм напуснала училище, за да участвам в това пътуване. Самата тя беше завършила предната година, така че трябваше да е с около една година по-възрастна от мен.

Имах чувството, че се опитва да ме предупреди да се пазя от Лукас. Нямах смисъл да ме предупреждава, искаше ми се да ѝ кажа разгорещено, но после се изплаших, че може и да прозвучи твърде разгорещено. Тя беше права в едно: аз бях съвсем невежа, що се отнасяше до нещата от живота?

Но времето, което прекарвах с Лукас, беше наистина приятно.

През първите дни си намерихме едно закътано местенце на палубата, защото тогава морето беше малко бурно и духаше силен вятър. Родителите ми прекарваха доста време в каютата си и аз бях свободна да обикалям наоколо.

Намерих, че това е доста интересно и скоро познавах добре целия кораб. В каютата се чувствах доста потисната, особено защото трябваше да я споделям със словоохотливата и малко наставнически настроена към мен Мери. Радвах се, когато можех да изляза навън. При това, горната койка малко ме задушаваше. Събуждах се рано и лежах там, очаквайки с нетърпение времето за ставане.

После открих, че мога да слизам по стълбичката, без да я безпокоя. Можех да облека набързо нещо и да се измъкна на палубата. Ранните утрини бяха прекрасни. Сядах на някое закътано местенце и гледах морето, наблюдавах изгрева. Обичах да гледам утринното небе, понякога с нежен цвят на перла, друг път кърваво червено. Облаците, плуващи високо над мен, се превръщаха във фантастични образи, а вълните монотонно се плискаха и разбиваха тихо по бордовете на

кораба. Нещата изглеждаха такива само сутрин, по никое друго време на деня.

Докато седях там всяка сутрин, редовно се появяваше един мъж в сини работни дрехи, който миеше тази част на палубата. Бях завързала един вид познанство с него, ако можеше да се нарече така. Той се приближаваше със стирката и кофата си, плисваше вода, а после я забърсваше.

В този час палубата беше почти пуста.

Когато се приближи, аз казах:

— Добро утро. Излязох за глътка чист въздух. Задушаваш се в каютата.

— О, да — каза той и продължи да мие.

— Преча ли Ви? По-добре да се преместя.

— О, не. Няма нужда. Ще измия наоколо, а тук ще се върна по-късно.

Говореше като образован човек, без никакъв акцент. Огледах го: беше сравнително висок, със светлокестенява коса и малко тъжни очи.

— Няма много хора навън в този час — казах аз.

— Не.

— Сигурно си мислите, че съм малко ненормална.

— Не... не. Разбирам, че искате да подишате чист въздух. А това е най-доброто време на деня.

— О, наистина споделям мнението Ви.

Аз все пак настоявах да се отдръпна, за да не му преча, а той премести стола ми и продължи работата си.

Този разговор беше през първата сутрин, когато го срещнах, а на следващата го видях отново. На третата сутрин вече си мислех, че той ме очаква. Не че имахме някаква уговорка, но беше станало като част от ритуала на деня. Разменяхме по няколко думи. „Добро утро... хубав ден...“ и т.н. Докато миеше палубата, той винаги държеше главата си наведена, като че ли задачата му изискваше цялото му внимание.

— Харесва Ви морето, нали? — каза той на четвъртата сутрин.

Отговорих му, че мисля, да. Не бях сигурна все още, защото за пръв път бях на море.

— Морето някак си ни завладява. Привлича, ни. И се променя толкова бързо.

— Като живота — казах аз, мислейки си за промените в моя живот.

Той не отговори и аз продължих:

— Предполагам, че имате голям опит по море.

Той поклати глава и се отдалечи.

Храненето в трапезарията на кораба беше интересно. Лукас Лоримър, като приятел, седнаше на нашата маса, а капитан Грейсъм се придържаше към приятния си навик да се храни последователно на различни маси, така че по време на пътуването да може да опознае по-голямата част от пътниците си. Той разполагаше с цял запас от истории за морските си приключения и този негов приятен навик даваше възможност на всички нас да ги чуем.

— Лесно му е на него — каза Лукас. — Знае си репертоара и му остава само да повтаря изпълнението си на всяка маса. Нали забелязвате, той знае точно къде да направи пауза за смеха, който ще последва, така че да постигне най-драматичния ефект.

— И Вие донякъде прилагате същата тактика — казах му аз. — О, не исках да кажа, че се повтаряте, но също добре знаете къде трябва да спрете за ефективна пауза.

— Разбирам, че ме познавате по-добре, отколкото ми се иска.

— Добре тогава, нека Ви успокоя. Мисля, че една от най-големите дарби, които човек може да притежава, е да умее да предразполага хората да се смеят.

Той взе ръката ми и я целуна.

Родителите ми, които седяха с нас на масата по време на този диалог, изглеждаха малко сепнати. Мисля, че това беше първият сигнал за тях, че вече бях пораснала.

Лукас и аз бяхме излезли на разходка на палубата, когато срещнахме капитан Грейсън. Той обхождаше кораба всяка вечер, за да се увери, че всичко е наред, предполагам.

— Наред ли е всичко? — попита той, когато ни приближи.

— Всичко е наред, наистина — отговори Лукас.

— Овладяхте ли моряшката походка вече? Понякога не е много лесно. Но имахме сравнително добър късмет с времето... досега.

— Няма ли да продължи така? — попитах аз.

— Ще Ви трябва по-мъдър човек от мен, който да Ви каже това, г-це Кранли. Ние можем да правим само прогнози... и никога с

абсолютна сигурност. Времето е непредсказуемо. Всички признаци изглеждат добри, а после на хоризонта се появява нещо съвсем непредвидено и прогнозите ни се провалят.

— Предсказуемостта може да се окаже малко скучно — каза Лукас. — В неочакваното винаги има известна привлекателност.

— Не съм съвсем убеден, че това може да се отнася и до времето — каза капитанът. — Скоро ще спрем в Мадейра^[8]. Ще слезете ли на брега?

— О, да — извиках аз. — Очаквам това с нетърпение.

— Жалко, че имаме само един ден там.

— Точно колкото да обиколите магазините. Островът ще ви хареса. Трябва да опитате и виното. Хубаво е.

След тези думи той ни остави.

— Какви планове имате за Мадейра? — попита Лукас.

— Родителите ми не са казали нищо все още.

— Бих искал да Ви покажа острова.

— О, благодаря. Ходили ли сте там преди?

— Да — отговори той. — Така че с мен ще бъдете в безопасност.

* * *

Беше толкова вълнуващо, когато се събудих сутринта и видях суша. Качих се рано на палубата, за да наблюдавам приближаването ни. Можех да видя как пищният зелен остров буквално изплува сред кристалночистите води на океана. Слънцето топло грееше и нямаше дори полъх на вятър, който да наруши спокойствието около нас.

Баща ми беше леко настинал и щеше да остане на борда. Той имаше с какво да запълни времето си, а майка ми, естествено, щеше да бъде до него. Те бяха на мнение, че е чудесна идея да слеза на брега с г-н Лоримър, който любезно ми беше предложил компанията си.

Аз бях доволна, въпреки че се чувствах малко гузна от това, че без тях щеше да ми е много по-приятно. Лукас не каза нищо по въпроса, но бях съвсем сигурна, че си мислеше същото.

— Тъй като съм идвал вече тук, зная някои неща — каза той. — А ако има нещо, което да не ми е известно...

— Което едва ли е възможно.

— ... ще го открием заедно — довърши той.

И след тези думи, двамата тръгнахме.

Аз поемах с пълни гърди въздуха, който буквално беше напоен с дъх на цветя. Наистина, цветя имаше навсякъде. Сергиите преливаха от препълнени с тях кошници, обагрени във фантастичните им цветове, и разпръснати между бродираните чанти, шалове, покривки и килими.

Слънцето, неспирното бърборене на търговците, предлагащи ни стоките си на непознат — език португалски, предположих — възбудата, че съм в чужда страна и то в компанията на Лукас Лоримър — всички тези неща ме накараха да се почувствам така щастлива, както не бях се чувствала от много дълго време.

Наистина беше един от ония дни, които се помнят. Лукас беше отлична компания. Където и да отидехме, усмивката му омайваше хората и аз си мислех, че той е най-добрият човек, когото някога бях срещала.

Действително знаеше много неща за острова.

— Доста малък е — каза той. Прекарах тук една седмица и за това време успях да отида почти навсякъде.

Той нае една от каруците, теглени от волове и направихме обиколка на града — покрай катедралата, където пожелахме да слезем за кратко, покрай пазара, отрупан с още цветя, с кошници, сгъваеми масички и столове.

От града понякога успявахме да зърнем „Атлантик Стар“, хвърлил котва на известно разстояние от пристана, както и лодките, непрестанно превозващи пътници между кораба и брега.

Лукас каза, че трябва да опитаме виното и отидохме в една от винарските изби. Седнахме до една от малките, прилични на бурета масички, където веднага ни поднесоха чаши с мостра от виното на Мадейра, с надеждата, предполагам, че ще го харесаме толкова много, че ще си купим.

В избата беше полутъмно — пълен контраст на ярката светлина отвън. Седнахме на столчетата и се погледнахме. Лукас вдигна чашата си.

— За Вас... за мен... и за още много дни като днешния...

— Следващият престой е в Кейптаун, мисля.

— Е, Вие и аз може да имаме шанс да повторим удоволствието, когато пристигнем там.

— Вие ще бъдете зает с лекцията си.

— Моля Ви, не я наричайте лекция. Тази дума е за по-сериозни неща. Започва да звучи толкова строго. Защото думата „лекция“ има и друго значение. Може да означава например да поучаваш някого... да му се караш. Когато ме поканиха да взема участие, беше като един вид контраст спрямо сериозната материя, която би била поднесена от професора. Почувствах, че за мен това е чест... и ето вижте, стигна се до това пътуване. Така че... наречете го беседа. Така е много по-приятно. Всъщност, имам чувството, че може и да шокира родителите Ви. Защото ще говоря за неприятни неща, като заклинания и ограбване на гробове.

— Но на хората може да им хареса повече да слушат това, отколкото...

— Предпочитам да не мисля по въпроса. Ако не им хареса, значи не им е харесала и толкова. Така че не, нямам никакво намерение да се оставя подготовката за беседата да развали удоволствието ми от фактическото ѝ поднасяне на слушателите. А най-доброто от всичко е, че пътуваме заедно сега.

— За мен наистина е удоволствие.

— Ставаме сантиментални. Сигурно е от виното. Но то е хубаво, нали? Трябва да купим една бутилка, за да покажем, че одобряваме поднесената мостра.

— Надявам се, че всички тези безкрайни дегустации, в крайна сметка си струват. Въпреки че са безплатни.

— Сигурно е така, иначе не биха се придържали към този стар обичай, нали? А между впрочем, приятно е да се седи тук, в тази тъмна изба, на тези неудобни столчета и да се пие чудесното им вино Мадейра.

В заведението влязоха няколко от спътниците ни от кораба. Разменихме си поздрави. Всички изглеждаха доволни от деня си на сушата.

Тогава край масата ни мина един млад мъж.

— О, здравейте — каза Лукас.

Мъжът се спря.

— О — каза Лукас, — помислих, че се познаваме.

Мъжът хладно изгледа Лукас и аз го познах, но едва тогава, защото този път не беше облечен в обикновените си сини работни дрехи, в които го виждах толкова често преди. Беше матросът, който миеше палубата сутрин.

— Не — каза той, — не мисля, че...

— Извинете. Просто за момент помислих, че някъде сме се виждали.

Аз се усмихнах и казах:

— Сигурно сте се виждали на кораба.

Младият мъж стоеше до масата странно напрегнат, а в погледа му, който не свалеше от Лукас, се четеше стаена тревога.

— Сигурно е така — каза Лукас.

Човекът отмина и седна до една от масичките в най-тъмния ъгъл на заведението.

Аз прошепнах на Лукас:

— Той е един от палубните матроси.

— Изглежда, че се познавате.

— Срещам го понякога сутрин. Качвам се горе да наблюдавам изгрева, а той тогава идва да ми е палубата.

— Няма вид на палубен матрос.

— Така е, защото сега не е с работни дрехи.

— Е, благодаря, че ме осведомихте. Бедният момък изглеждаше малко смутен. Надявам се виното да му хареса толкова, колкото и на нас. Хайде. Нека да купим една бутилка за кораба. Дори по-добре две. Ще ги изпием днес на вечеря.

Купихме виното и излязохме на слънце.

Отправихме се бавно по посока на лодката, която щеше да ни върне на кораба. На кея спряхме пред сергиите и Лукас ми купи една от пъстрите чанти. Цялата беше избродирана с алени и сини цветя.

— Като спомен от един хубав ден — каза той. — За да изразя благодарността си, че ми позволихте да го споделя с Вас.

Помислих си колко мил и чаровен беше Лукас; той положително беше дарил *самата мен* с един прекрасен ден...

— Винаги ще си го спомням, когато видя тази чанта — казах му аз, — ... волските каруци и виното...

— И дори палубния матрос.

— Ще запомня всяка минута от този ден — уверих го аз.

* * *

На море приятелствата се създават бързо.

След Мадейра продължихме в тихо време и по-спокойни води. След деня, прекаран на острова, Лукас и аз се бяхме сблизили още повече. Виждахме се редовно на палубата, без да уговаряме предварително срещите си. Той сядаше до мен и загледани в безшумно плъзгащите се край нас вълни, разговаряхме за какво ли не.

Той ми разказа подробно за себе си — как например нарушил семейната традиция, един от синовете непременно да се посвети на военната кариера. Животът в армията просто не бил създаден за него. Всъщност, призна той, все още не му било съвсем ясно какъв живот би му харесал. С неспокоен дух, той пътувал често, обикновено в компанията на бившия си ординарец и добър приятел Дик Дювейн. Дик напуснал армията заедно с него и оттогава двамата били неразделни. Сега Дик бил в Корнуол, помагал в имението и Лукас предполагаше, че един ден сигурно и на него щеше да му се наложи да се върне там и да се заеме със същото.

— Просто в момента съм несигурен — каза той. — В имението има достатъчно работа както за брат ми, така и за мен. Но мисля, че щеше да е по-различно, ако наследникът бях аз. Сега работата ръководи брат ми Карлтън, а той е идеалният стопанин... нещо, което аз никога не бих могъл да бъда. Той е най-добрия човек на света, обаче аз не обичам да свиря втора цигулка. Това просто не отговаря на високомерния ми характер. Така че... откакто напуснах армията, малко се нося по течението... и направих доста пътешествия. Египет винаги ме е привличал, така че когато намерих оня камък в градината, изпитах усещането, че в това трябва да има пръст съдбата. Така и се оказа, защото ето ме тук сега, на борда на кораба, наред с елита на обществото, като родителите Ви... и разбира се, очарователната им дъщеря. И всичко това, само защото намерих един камък в градината. Но аз непрекъснато говоря за себе си. Какво ще кажете Вие? Какви са плановете Ви?

— Нямам още плановете. Прекъснах училище, както знаете, за да дойда тук. Кой знае какво ни подготвя бъдещето?

— Никой не може да бъде сигурен, разбира се, но понякога човек има възможност да му придаде дадена форма.

— Вие придадохте ли вече форма на Вашето?

— В процес съм да го направя.

— А имението на брат Ви е в Корнуол?

— Да. Всъщност, не е далеч от мястото, около което се вдигна толкова много шум във вестниците неотдавна.

— О... за какво става въпрос?

— Четохте ли за младия човек, когото трябваше да арестуват, и който избяга?

— О, да. Спомням си. Не беше ли някой си Саймън? Перивейл, така ли?

— Точно така. Носи името на човека, който го осиновил, сър Едуард Перивейл. Имението им е на шест или осем мили от нашето. Перивейл Корт. Прекрасно старо имение. Ходих там веднъж... много отдавна. Беше по повод на нещо, което баща ми трябваше да организира в областта, а това засягаше и сър Едуард. Отидох с баща ми. Но си спомних за това едва когато прочетох във вестниците за случилото се. Имаше двама братя и още един, осиновен. Всички бяхме шокирани, когато чухме тази история. Човек не очаква подобно нещо да се случи на хора, които познава... дори и да е бегло.

— Колко интересно. В моя дом се говори много за случая... сред прислугата, не става въпрос за родителите ми.

Докато разговаряхме, се появи палубният матрос, който буташе пред себе си количка, натоварена с бутилки бира.

— Добро утро — извиках аз.

Той само кимна в отговор и продължи пътя си.

— Ваш приятел? — каза Лукас.

— Това е морякът, който мие палубата. Спомнете си, беше във винарската изба в Мадейра.

— А, да... спомням си. Изглежда доста недружелюбен, не мислите ли?

— Малко е резервиран, струва ми се. Вероятно защото не би трябвало да разговаря с пасажерите.

— Изглежда различен от останалите.

— Да, и аз мисля така. Той никога не казва нещо повече от „добро утро“, а понякога и една-две думи за времето.

Престанахме да мислим за него и продължихме разговора си на други теми. Той ми разказа за имението в Корнуол и за някои от ексцентричните хора, които живеели там. Аз му разказах за моя живот в къщи и за „номерата“ на г-н Доланд; а описанията ми за времето, което бях прекарала с приятелите си в кухнята, го накара весело да се разсмее.

— Изглежда, че много Ви е харесало там.

— О, имах късмет да живея така.

— Родителите Ви знаят ли?

— Те не се интересуват от нищо, което се е случило след раждането на Христос.

И продължихме да си говорим по този начин.

На следващия ден, когато рано сутринта заех мястото си на палубата, видях матроса, но той не се приближи.

* * *

Пътувахме по посока на Кейптаун и вятърът се усилваше с всеки изминал час през този ден. Почти не бях виждала родителите си, защото прекарвах повечето време в каютата си. Баща ми усъвършенстваше лекцията и работеше върху книгата си, а майка ми му помагаше. Срецнахме се само в трапезарията, където те се отнесоха към мен с присъщата разсеяност, на която вече бях свикнала. Баща ми попита дали имам с какво да се занимавам и добави, че бих могла да отида в каютата им да си взема нещо за четене. Успокоих го, че животът на кораба ми харесва, имам какво да чета и че с г-н Лоримър сме станали много добри приятели. Изглежда това ги задоволи и те се върнаха към работата си.

Капитанът, който понякога вечеряше на нашата маса, ни каза, че най-страшните бури, които е преживявал, били около нос Добра надежда. Старите моряци го наричали с бившето му име Носа на бурите. А и без това не би трябвало да се надяваме да ни съпътства винаги доброто време, на което се бяхме радвали досега. Наред с хубавото, трябваше да умеем да приемаме и лошото. Явно бяхме на път да се сблъскаме с лошото.

Родителите ми останаха в каютата, но аз имах нужда от свеж въздух и се качих на палубата.

Не очаквах да видя урагана, който ме посрещна там. Корабът се мятеше яростно насам-натам, сякаш беше направен от най-обикновен корк. Гмуркаше се и отскачаше толкова силно, че имах чувството, че ще се обърне. Високите вълни се издигаха като застрашителни планини, преди да се стоварят върху откритата палуба и да я залее цялата. Вятърът лудо раздърпваше косите и дрехите ми. Струваше ми се, че разяреното море се опитва да ме грабне от мястото ми и да ме захвърли някъде зад борда.

Беше страшно, но и много вълнуващо.

Бях измокрена до кости и едва успях да се задържа на краката си. Бях останала почти без дъх и стисках здраво перилата на палубата.

Докато стоях там и се питах дали ще бъде разумно да се опитам да прекося палубата, за да се прикрия поне от директната ярост на бурята, видях оня матрос. Клатушкаше се към мен, измокрен съвсем. Водните пръски бяха направили косата му тъмна и тя сега приличаше по-скоро на шапка, а лицето му блестеше от капчиците вода.

— Добре ли сте? — изкрещя той.

— Да — изкрещях в отговор аз.

— Не трябва да стоите тук. Слезте долу!

— Да — извиках аз.

— Хайде. Ще Ви помогна.

Той загуби равновесие и падна върху мен.

— Морските бури винаги ли са толкова лоши? — с мъка успях да го попитам аз.

— Не съм виждал буря. Това е първото ми пътуване.

Той беше хванал ръката ми и двамата като пияни се залюскахме по палубата. Накрая той отвори една врата и ме изблъска вътре.

— Ето — каза той. — Не излизайте навън при такова море.

И преди да успея да му благодаря, той беше изчезнал.

Олюлявайки се, аз тръгнах към каютата си. Мери Келпин лежеше на долното легло и явно се чувстваше зле.

Казах ѝ, че ще отида да видя как са родителите ми. И двамата бяха проснати на койките си.

Върнах се в моята каюта, взех една книга, качих се на горното легло и се опитах да чета. Не беше много лесно.

През целия следобед очаквахме бурята да утихне, но корабът явно се движеше по нейния път и стенеше и охкаше като в агония.

Надвечер вятърът леко спадна. Аз успях да сляза до трапезарията. По масите бяха поставени дървените рамки, за да не се плъзга посудата, но имаше малко хора. Скоро видях Лукас.

— А — каза той, — не са много тези от нас, които имат смелостта да дойдат на вечеря.

— Виждали ли сте някога такава буря? — попитах го аз.

— Да, веднъж, когато се връщах от Египет. Бяхме минали Гибралтар и се приближавахме към залива. Мислех, че е настъпил последният ми час.

— Това си помислих и аз следобед.

— Корабът ще се справи в бурята. Вероятно утре морето ще бъде спокойно като езеро и ние ще се питаме за какво всъщност е била цялата ни паника. Къде са родителите Ви?

— В каютата си. Нямаха желание да слязат тук.

— Както и доста други пътници, очевидно.

Аз му казах, че съм ходила на палубата и че матросът ми се е скарал доста строго.

— И правилно — отбеляза Лукас. — Трябва да е било много опасно. Вълните съвсем лесно са можели да Ви изхвърлят зад борда. Мисля, че бяхме попаднали в периферията на ураган.

— Което ни накара да разберем колко коварно може да бъде морето.

— Наистина е коварно. Човек никога не трябва да се доверява на природните сили. Морето... като огъня, е добър приятел, но и лош враг.

— Чудя се какво ли означава да преживееш корабкрушение.

— Нещо ужасяващо.

— Самотен в открита лодка — тихичко казах аз.

— Много по-неприятно, отколкото може да прозвучи.

— Да, предполагам. Но като че ли бурята вече отслабва.

— Кой знае. Трябва да сме готови за всякакво време. Това е било малък предупредителен урок за нас, вероятно.

— Хората невинаги научават уроците си.

— Не разбирам защо, след като получихме добър пример за измамната природа на морето. Усмехнато в един момент... сърдито...

заплашително в следващия.

— Надявам се да не се сблъскваме с повече урагани.

Когато се върнах в каютата, приближаваше десет часа. Мери Келпин беше в леглото си. Аз отидох до съседната каюта, за да пожелаая дека нощ на родителите си. Баща ми лежеше, а майка ми четеше някакви статии.

Казах им, че съм вечеряла с Лукас Лоримър и сега мисля, че е вече време да спя.

— Да се надяваме, че до сутринта корабът ще престане да се люлее толкова — каза майка ми. — Това непрекъснато клатене нарушава хода на мислите на баща ти, а по лекцията все още остава малко работа.

Спах добре и се събудих в ранните часове на утрото. Вятърът се усиливаше и сега корабът беше по-нестабилен и от предишния ден.

Съществуваше опасност да бъда изхвърлена от леглото си, така че сънят вече беше невъзможен. Лежах будна, заслушана във воя на бурята и в тежките вълни, които се разбиваха с трясък по бордовете.

И после изведнъж се разнесе пронизителен звън. Разбрах веднага значението му, защото още през първия ни ден на кораба ни бяха организирали обучение, което поне донякъде да ни подготви за евентуално бедствено положение. Бяха ни казали тогава, че трябва да облечем топли дрехи и да сложим върху тях спасителните ризи, поставени в каютите ни, след което да се отправим към сборните пунктове, предварително разпределени по групи.

Скочих от леглото. Мери Келпин вече се обличаше.

— Ето, това — каза тя. — Този кошмарен вятър... а сега... това.

Зъбите й тракаха, докато говореше, а поради, ограниченото място, беше много трудно да се обличаме двете едновременно.

Тя се приготви преди мен, а след като и аз успях да се справя с копчетата си и да навлека спасителната риза, забързах към каютата на родителите си.

Камбаните продължаваха тревожния си звън. Родителите ми изглеждаха объркани, а баща ми раздражено подреждаше някакви книжа.

Аз казах:

— Няма време за това сега. Елате. Облечете тези топли дрехи и ми кажете къде са ви жилетките.

Е, тогава ми се удаде изключителния шанс да разбера на практика, че известно количество обикновен и здрав разум си има своите предимства пред силно ерудирания ум. Двата бяха трогателно послушни и просто се оставиха в моите ръце. Най-после успяхме да се приготвим и да напуснем каютата.

Коридорът беше пуст. Внезапно баща ми спря и някои от листите, които носеше, паднаха от ръцете му. Аз бързо ги събрах.

— О — с ужас каза той, — забравих бележките, които обработвах вчера.

— Няма значение — казах аз. — Животът ни е по-важен от твоите бележки сега.

Той остана неподвижен.

— Не мога... не бих могъл... трябва да отида да ги взема.

Майка ми каза:

— Баща ти трябва да вземе бележките си, Розета.

Видях упоритото изражение на лицата им и казах бързо:

— Ще се върна и ще ги взема. Вие се качете горе във фойето, където е сборният пункт. Аз ще взема записките. Къде са?

— В горното чекмедже — отговори майка ми.

Побутнах ги леко, за да продължат напред по коридора, а аз се върнах. Листите не бяха в горното чекмедже. Потърсих ги и ги намерих в едно от долните. Поради спасителната жилетка движенията ми бяха малко затруднени. Грабнах записките и забързах навън.

Камбаните вече не се чуваха. Беше трудно да се пази равновесие. Корабът се люлееше и аз едва не паднах, докато се изкачвах по стълбите. От родителите ми нямаше и следа. Предположих, че трябва да са се присъединили към останалите при сборния пункт, след което са били отведени на палубата, където трябваше да ги очакват спасителните лодки.

Силата на бурята беше нараснала. Аз се препънах, подхлъзнах се и полетях нанякъде. Спря ме една корабна преграда. Изправих се зашеметена и се огледах отново за родителите си. Чудех се къде може да са изчезнали за краткото време, което ми беше необходимо докато намеря бележките. Сега ги държах в ръцете си и с мъка вървах по палубата. А там горе беше същински ад. Хората се блъскаха, за да се доберат до перилата. Напразно търсех родителите си сред тях.

Изведнъж се почувствах ужасно сама из цялата тази напиреща, пищяща гълпа.

Беше повече от страшно. Като че ли вятърът изпитваше зловеща радост, докато ни изтезаваше. Косата ми се беше разпиляла и се мяташе лудо на всички страни, падаше върху лицето ми и ме заслепяваше. Листите бяха изтръгнати от ръцете ми. Наблюдавах ги, когато за няколко секунди изпълниха лудешки танц над главата ми, после бяха грабнати от урагания вихър и запратени долу, в кипящата водна стихия.

Не трябваше да се разделяме, помислих си аз. А после се запитах: Защо? Та ние никога не сме били заедно... Но този път беше различно. Сега бяхме в опасност. Сега смъртта се взираше в лицата ни. Няколко набързо нахвърляни записки положително не бяха толкова ценни, та да ни разделят в подобен момент?

Някои от хората вече се качваха в лодките. Аз осъзнах, че моят ред още дълго нямаше да дойде, а когато видях как спускат тези нестабилни лодки в разяреното море, вече изобщо не бях сигурна дали искам да поверя себе си на една от тях.

Корабът внезапно издаде конвулсивен стон сякаш ни предупреждаваше, че повече не може да издържи и че няма вече сили. Наклони се силно встрани и около мен нахлу вода. Тогава видях как една от лодките се преобърна докато я спускаха. Чух писъците на хората в нея, когато морето лакомо ги погълна и повлече към дъното си.

Чувствах се замаяна и имах странното усещане, че всъщност не присъствах там. Смъртта изглеждаше почти неизбежна. Щях да загубя живота си още преди да съм започнала да го живея. Замислих се за миналото си: нещо, което се говори, че правят всички, които се давят. Но аз не се давех... още не. Ето, стоях там на пропукания кораб, изправена пред непредсказуемата ярост на природните стихии и знаех, че всеки момент можех да бъда пометена от относителната сигурност на палубата и изхвърлена в това сиво море, където никой не можеше да се надява на спасение. Шумът беше оглушителен, воплите и молитвите на хората към бога, молеци се да ги чуе и спаси от водата, тътенът на вилнеещата буря, силният вой на вятъра и гигантските вълни... Беше като сцена от Дантевия „Ад“.

Нищо не можеше да се направи. Мисля, че първата мисъл на хората, направени пред смъртта, е тази за собственото им спасение. Вероятно, когато човек е млад, смъртта изглежда толкова далечна, че той не я приема като нещо сериозно. За него тя е нещо, което се случва на други, стари хора. При това човекът не може да си представи свят, в който самият той вече не живее, човекът има чувството, че е безсмъртен. Знаех, че през тази нощ много хора ще почиват в морския си гроб, но не можех всъщност да повярвам, че и аз ще бъда една от тях.

Стоях там... замаяна... очакваща, опитвах се да зърна някъде родителите си. Мислех си за Лукас Лоримър. Къде ли беше той? Искях да го видя. За миг си помислих, че вероятно все още стои някъде спокоен, малко циничен. Дали би говорил за смъртта с това безгрижие, с което говореше за живота?

Тогава видях преобърнатата лодка. Вълните я подхвърляха наоколо. Тя се приближи до мястото, където бях застанала. После се изправи върху дъното си и продължи да подскача точно под мен.

Някой грубо хвана ръката ми.

— Ако останете тук, ще бъдете изхвърлена зад борда след минута!

Обърнах се. Беше палубният матрос.

— С лодката е свършено. Ще се преобърне пак... сигурно е.

Лицето му беше измокрено. Той беше приковал поглед в лодката, която страшните вълни бяха доближили до борда на кораба.

Една гигантска вълна я пое и издигна високо нагоре почти до нас.

Той изкрещя:

— Това е шанс. Хайде. Скачай!

Изненада ме фактът, че се подчиних. Той все още стискаше здраво ръката ми. Приличаше на сън. Аз летях във въздуха, а после паднах право сред прегръдките на развилнялото се море.

Оказахме се до лодката.

— Хвани се! — изкрещя той, надвиквайки стихията.

Инстинктивно му се подчиних. Той беше близо до мен. Изглеждаха минути, но вероятно бяха изминали само няколко секунди, докато той успее да се качи в лодката. Аз все още здраво стисках борда

й. После ръцете му се впиха в мен. Почувствах как ме издърпва към себе си.

И тъкмо навреме. Защото лодката се вдигна на гребена на една огромна вълна. Ръцете му все още ме обгръщаха и притискаха здраво към тялото му.

— Дръж се... дръж се за живота си! — извика той.

Някакво чудо. Ние все още бяхме в лодката.

Бяхме останали без дъх.

— Дръж се. Дръж се! — продължаваше да крещи той.

Не съм сигурна какво се случи през следващите минути.

Чувствах само, че нещо ме подхвърля и блъска и че силата на вятъра спира дъха ми. Чух невероятен трясък, когато „Атлантик Стар“ като че ли излетя високо във въздуха, а после падна на една страна. Водата заслепяваше очите ми, изпълваше устата ми. Летяхме на гребена на вълните в един момент, а в следващия потъвахме в дълбините на океана.

От потъващия кораб бях избягала в една малка лодка, която явно не би могла да оцелее при това море.

Сигурно това беше краят.

Времето беше спряло да съществува. Нямах представя колко дълго останах вкопчена в бордовете на лодката, защото само едно нещо изглеждаше важно: да продължавам да се държа.

Усещах присъствието на мъжа до себе си.

Той се опита да надвика вятъра:

— Още плаваме. Колко ли дълго...

Гласът му се загуби в стихията.

Едва успях да различа очертанията на „Атлантик Стар“. Той беше още над водата, но наклонен под необичаен ъгъл. Носът му, като че беше изчезнал. Знаех, че за хората на кораба почти нямаше шанс за оцеляване.

Лодката ни продължи да се мята в несигурност, а всяка нова вълна можеше да сложи край на живота ни. Морето навсякъде около нас кипеше и беснееше... такъв крехък съд, който се осмеляваше да се опълчи срещу чудовището океан! Започнах да се питам какво ли би се случило с мен, ако този мъж не беше се появил в оня момент и не ме бе накарал да скоча с него. Истинско чудо! Едва можех да повярвам, че се

е случило. Мислех си за родителите си. Къде бяха? Дали бяха успели да избягат?

После ми се стори, че бурята малко отслабна. Фантазирах ли? Може би бе само временно затишие. Но за нас то означаваше кратък отдих. Една от спасителните лодки се носеше наблизко. Жадно впих поглед в нея с надеждата, че там може да са и моите родители. Видях напрегнати, бледи лица — неузнаваеми, непознати. После една вълна внезапно подхвана лодката. За секунда или две тя застина увиснала във въздуха, а после изчезна напълно, залята от друга гигантска вълна. Чух писъците. Лодката все още беше там. Отново бе издигната високо. Застана някак перпендикулярно. И видях в океана да се изсипват тела. После лодката падна и се преобърна. Беше с дъното нагоре, когато отново се издигна и морето я захвърли настрани, както би направило дете с играчката си, която вече го е отегчила.

Видях глави да се показват и изчезват под водата и това, струва ми се, продължи няколко безкрайни минути. После изчезнаха.

Чух спасителят ми да вика:

— Гледай! Някой се носи към нас!

Беше мъж. Главата му внезапно се показва близо до лодката ни.

— Да го качим вътре... бързо... иначе ще потъне и ще повлече и нас след себе си.

Протегнах ръцете си. И едва успях да овладеея чувствата, които ми обзеха тогава, защото мъжът, когото се опитвахме да издърпаме в лодката, беше Лукас Лоримър. Мина дълго време, докато успеем. Той съвсем беше загубил сили и остана да лежи по лице на дъното. Беше абсолютно неподвижен. Искаше ми се да му извикам:

— Ти си спасен, Лукас.

Но си помислих: „Дотолкова спасен и толкова в безопасност, колкото и самите ние“.

Обърнахме го по гръб. Когато го позна, спътникът ми буквално онемя. После ми извика:

— Той е много зле.

— Какво можем да направим?

— Почти се е удавил.

Наведе се над Лукас и започна ритмично да натиска гърдите му и да изпомпва водата от белите му дробове. Опитваше се да спаси живота на Лукас, а аз се запитах колко ли дълго би могъл да издържи.

Помагаше ни това, че сега имахме какво да правим, а то отвличаше мислите ни от бурята. Спътникът ми постигаше успех. Лукас вече изглеждаше малко повече жив.

Забелязах, че нещо с левия му крак не беше в ред. От време на време ръката му несъзнателно се протягаше и го докосваше. Лукас беше в полусъзнание, но усещаше, че с крака му се е случило нещо.

— Не мога да продължавам повече — с мъка проговори спасителят ми.

— Той ще се оправи ли? — попитах аз.

Отговори ми само с неопределено повдигане на рамене.

* * *

Изминаха вероятно около два часа, преди вятърът да започне да утихва. Внезапните вихри сега се появяваха по-рядко, а ние още плавахме на повърхността на вълните.

Лукас още не беше отворил очи: продължаваше да лежи безжизнен на дъното на лодката. Другият ми спътник правеше нещо по лодката. Не разбирах точно какво, но явно беше важно, а фактът, че все пак се задържахме над водата ми подсказа, че той явно имаше известни познания в навигацията.

Той вдигна очи и видя, че го наблюдавам. Каза:

— Поспи малко. Изтощена си.

— Ти също...

— О... има достатъчно неща, които да ме държат буден.

— По-добре е сега, нали? Имаме ли шанс?

— Някой да ни намери и спаси ли? Вероятно. Имаме късмет. Тук има една туба с вода и бисквити... поставени под седалката. Оставили са ги за аварийни случаи. Те ще ни помогнат да преживеем известно време. Но най-важна е водата. С нея ще можем да оцелеем... за известно време.

— А той? — аз посочих към Лукас.

— Зле е. Обаче диша. Беше полуудавен... и мисля, че кракът му е счупен.

— Можем ли да направим нещо?

Той поклати глава.

— Нищо. Нямаме медикаменти. Той ще трябва да почака. Сега ще трябва да потърсим платно за лодката. Но това не е работа за теб, така че опитай да поспиш. Ще се почувстваш по-добре.

— А ти?

— По-късно, може би. А за него не можем да направим нищо повече. И ще трябва да пътуваме натам, накъдето ни отнесе вятърът. Ако имаме късмет, ще попаднем на пътя на търговските кораби. Ако не... — Той присви рамене. После каза почти нежно: — Най-доброто за теб сега е да поспиш. Нещата после ще изглеждат по-хубави.

Аз затворих очи и за мое учудване заспах.

* * *

Когато се събудих, слънцето беше изгряло. Значи беше започнал нов ден. Огледах се. Небето беше обагрено в червено и хвърляше бледорозов отблясък върху водата. Все още имаше силен бриз, който образуваше пяна по гребените на вълните. А това означаваше, че се движим с добра скорост. Но накъде, оставаше да се гадае. Зависеше от капризите на вятъра.

Лукас все още лежеше на дъното на лодката. Другият мъж ме наблюдаваше внимателно.

— Спа ли? — попита той.

— Да, дълго време, както изглежда.

— Нуждаеше се от сън. По-добре ли се чувстваш?

Кимнах.

— Какво се е случило?

— Виждаш, в по-спокойни води сме.

— Бурята е отминала.

— Стискай палци. Засега бурята е в затишие. Разбира се, може да забушува отново само за броени минути, но все пак, даде ни се втори шанс.

— Мислиш ли, че има надежда да бъдем открити?

— Вероятно петдесет на петдесет.

— А ако не?

— Питейната вода няма да ни стигне за дълго.

— Ти спомена и някакви бисквити.

— Да. Но водата е най-важна. Ще трябва да я разпределим на части.

— А той? — попитах аз, посочвайки Лукас.

— Ти го познаваш. — Беше като изявление, не като въпрос.

— Да. Бяхме приятели на кораба.

— Виждаш ли те да разговаряш с него.

— Лошо ли е наранен?

— Не зная. Но не можем да направим нищо.

— А кракът му как е?

— Костта трябва да се намести, предполагам. Но тук нямаме материали.

— Бих искала...

— Недей да искаш твърде много. Съдбата може да си каже, че си алчна. Ние току-що получихме шанса да бъдем спасени по един от най-фантастичните начини.

— Зная. Благодарение на теб.

Той ми се усмихна доста стеснително.

— Все още ще трябва да се надяваме на чудеса — каза той.

— Искане ми се да можем да направим нещо за него.

Той поклати глава.

— Трябва да внимаваме. Можем да преобърнем лодката само за половин секунда. Той ще трябва да разчита на късмета си като нас.

Аз кимнах.

— Родителите ми... — започнах аз.

— Може и да са се качили на една от лодките.

— Видях как една лодка излетя нагоре... и после потъна.

— Няма голяма надежда, за който и да е от тях.

— Изненадана съм, че нашата малка лодчица издържа. Ако успеем да се измъкнем оттук, ще се дължи само на теб.

Замълчахме и след известно време той извади тубата с водата. Отпихме по една глътка.

Той внимателно затегна капачката.

— Ще трябва да я пестим. За нас сега тя е животът... не забравяй.

Аз кимнах.

* * *

Часовете отминаваха. Лукас отвори очи и погледът му попадна на мен.

— Розета? — прошепна той.

— Да, Лукас?

— Къде... — устните му оформиха думата, но звук почти не се чу.

— Ние сме в една спасителна лодка. Корабът потъна. Сега ти си добре. Тук си с мен и със...

Беше абсурдно да не зная името му.

Някога той беше палубен матрос, да, но сега бе нашият спасител, човекът поел под свой контрол невероятното ни спасяване.

Лукас и без това не можеше да ме чува добре. Той не прояви признаци на изненада, а отново затвори очи. Каза нещо. Аз трябваше да се наведе над него, за да разбере.

— Кракът ми...

Трябваше да направим нещо за него. Но какво? Не разполагахме с медицински материали, а освен това не можехме да се движим много из лодката. Дори при това спокойно море тя можеше силно да се наклони и много лесно да изхвърли някого от нас зад борда.

Слънцето се издигаше високо и горещината стана особено силна. За щастие вятърът — сега вече слаб — не спря. Той продължаваше леко да ни придвижва напред, но нямахме и най-малка представа за посоката.

— Ще бъде по-лесно, когато изгреят звездите — каза спасителят ни.

Бях научила името му — Джон Плейър. Стори ми се, че ми го каза с известно нежелание. „Имаш ли нещо против да те наричам Джон“ — попитах аз, а той беше отговорил: „Тогава аз ще те наричам Розета. Сега сме поставени при равни условия... вече не като пътничка и палубен матрос. Страхът от смъртта много лесно изравнява хората“. Аз отговорих: „Не ми е нужен подобен страх, за да те наричам с малкото ти име. Би било абсурдно да крещя: Г-н Плейър, давя се! Моля Ви, спасете ме!“. „Доста абсурдно — съгласи се той, — но се надявам никога да не ти се наложи да ми крещиш такива думи.“

Попитах го:

— Ще можеш ли да управляваш лодката по звездите, Джон?

Той присви рамене.

— Не съм опитен навигатор, но човек все научава нещо, когато е на море. Ако нощта е ясна, поне ще добием известна представа за посоката, в която се движим. Миналата нощ беше твърде облачна, за да се види нещо.

— Посоката може да се промени. В крайна сметка, ти каза; че зависи от вятъра.

— Да, ще трябва да вървим натам, накъдето ни издуха. Това кара човек да се чувства особено безпомощен.

— Точно както когато зависиш от други хора за основните неща в живота си. Мислиш ли, че г-н Лоримър ще умре?

— Изглежда достатъчно силен. Мисля, че най-големият проблем е кракът му. Трябва да го е притиснал, когато лодката им се обърна.

— Иска ми се да можем да направим нещо.

— Най-доброто в случая е да държим очите си отворени. Ако видим и най-малкия знак по хоризонта, трябва да направим нещо, за да привлечем внимание. Да издигнем флаг...

— И къде можем да намерим флаг?

— Една от долните ти фусти, вързана на дъска, нещо подобно.

— Мисля, че си много изобретателен.

— Може би, но това, което търся сега, е още малко късмет.

— Може вече и да сме си получили своя дял късмет, когато се спасихме от корабокрушението.

— Е, ще ни трябва още мъничко. А междувременно, нека да вложим всичките си сили, за да го намерим. Дръж очите си отворени. При най-малкото петънце на хоризонта ще изпратим някакъв сигнал.

Сутринта измина бавно. Дойде следобедът. Продължавахме плавно да се движим. Лукас от време на време отваряше очи и говореше, но беше ясно, че нямаше ясна представа за ситуацията.

За щастие, слънцето се скри зад няколко облачета и жегата стана по-поносима. Не знаех кое щеше да е по-добре — да вали дъжд, което можеше да означава буря, или да ни пече това изгарящо слънце. Джон Плейър внезапно беше заспал от изтощение. Така изглеждаше много млад. Замислих се за него. А и беше един начин да отклоня за известно време вниманието си от настоящото ни отчаяно положение. Как беше

станал палубен матрос? Бях сигурна, че зад това се криеше и някакво прикрито минало. Около него витаеше известна мистериозност. Той беше потаен... почти болезнено предпазлив. Все пак, през последните часове не бях забелязала тези негови качества, защото беше съсредоточен само в едно... да спаси живота ни. Това беше създадо и известна близост между нас. Мисля, че в случая беше естествено.

Не можех да престана да мисля за родителите си. Опитвах се да си ги представя как се изкачват към онази палуба, по техния някак детски, смутен и несигурен начин, по който винаги приемаха онази страна на живота, която се различаваше от обичайния им свят в Британския музей. Те имаха доста слаба представа за практическата страна на нещата. Защото никога не беше им се налагало да се занимават с тях. Други правеха това, оставяйки ги свободно да се отдадат на науката си.

Къде бяха сега? Мислех си за тях със смесени чувства на нежност и раздразнение.

Представях си как ги набутват в някоя спасителна лодка... баща ми все още скърбящ по-скоро за загубата на записките си, отколкото за дъщеря си.

А може би грешах. Може би ме обичаха повече, отколкото си мислех. Нали ме бяха нарекли Розета, като безценния камък?

Огледах хоризонта. Не трябваше да забравям, че бях на вахта. Трябваше да съм подготвена, в случай че се появи кораб. Бях свалила долната си фуста и я бях прикрепила към парче дърво. Ако забележех нещо наподобяващо плавателен съд, щях да събудя Джон и незабавно лудо да размахам импровизирания си флаг.

Денят бавно преваляше, а не се виждаше нищо — само необятната морска шир около нас... навсякъде... чак до хоризонта... накъдето и да погледнех, пред мен имаше само пустота.

После се стъмни. Джон Плейър се събуди. Чувстваше се неудобно, че беше спал толкова дълго.

— Имаше нужда от сън — казах му аз. — Беше абсолютно изтощен.

— А ти стоя и наблюдава?

— Кълна ти се, че никъде нямаше и най-малка следа от кораб.

— По някое време ще трябва да се появи.

Пийнахме по малко вода и изядохме по един бисквита.

— А г-н Лоримър? — попитах аз.
— Ако се събуди, ще му дадем нещо.
— Трябва ли толкова дълго да е в безсъзнание?
— Не трябва, но изглежда, че е. Може би така е по-добре. Иначе, от този крак много щеше да го боли.
— Искане ми се да можем да му помогнем с нещо.
Той поклати глава.
— Нищо не можем да направим. Издърпахме го при нас в лодката. Повече не можем да направим нищо.
— И ти му направи изкуствено дишане.
— Доколкото беше по силите ми. Все пак, мисля, че помогна. Е, и това наистина е всичко възможно.
— Колко ми се иска да се появи кораб.
— От душа споделям желанието ти.
Нощта се спусна над нас... втората ни нощ. Аз заспах за малко и сънувах, че съм в къщата в Блумзбъри. „В една такава нощ бил убит евреинът от Полша...“
В една такава нощ! Събудих се. Лодката едва се движеше. Едва успях да различа в тъмнината Джон Плейър, вперил поглед напред.
Затворих очи. Искане ми се да се върна в миналото.

* * *

Започваше вторият ден. Морето беше спокойно и самотата, която ни навяваше тази огромна водна шир, беше невероятна. Сякаш на света бяхме останали да съществуваме само ние и нашата малка лодка.
Сутринта Лукас дойде в съзнание и попита:
— Какво е станало с крака ми?
— Мисля, че е счупен — казах му аз. — Не можем да направим нищо. Джон мисли, че скоро ще ни намери някой кораб.
— Джон? — попита той.
— Джон Плейър. Той се държа прекрасно. Спаси живота ни.
Лукас кимна.
— Кой друг е тук?
— Само ние тримата. В спасителна лодка сме. Имахме невероятен късмет.

— Много се радвам, че си тук, Розета.

Аз му се усмигнах.

Дадохме му малко вода.

— Хубава вода — каза той. — Но се чувствам така безпомощен.

— Всички сме така — отговорих аз. — Зависими сме толкова много от този кораб.

По някое време през следобед Джон забеляза нещо, което приличаше на земя. Извика ми развълнуван и посочи към хоризонта. С мъка успях да различа малко, тъмно петно. Напрегнато го загледах. Мираж ли беше? Нима вече толкова много копнеехме за земя, че измъченото ни въображение си я представяше като действителност? Носехме се из океана само две денонощия, но те ни се сториха като вечност. Не можех да откъсна очите си от хоризонта.

Лодката сякаш беше престанала да се движи. Бяхме там, понесени върху спокойните вълни, а ако наблизо наистина имаше суша, можеше и да не успеем да я достигнем.

Следобедът бавно преваляше. Земята на хоризонта беше изчезнала, а с нея и надеждите ни.

Появи се слаб ветреца. Плавахме известно време по посоката му. На вахта сега бях аз и отново видях земя. Този път беше близо.

Извиках на Джон.

— Прилича на остров — каза той. — И ако вятърът духа нататък...

Изминаха няколко часа. Сушата се приближи, после остана някъде встрани. Вятърът се усили и небето се покри с тъмни облаци. Забелязах, че Джон се разтревожи.

Внезапно той нададе радостен вик:

— Приближаваме се! О, Господи, помогни ни, моля те! Вятърът... благословеният вятър... той ще ни заведе точно там!

Обхвана ме силна възбуда. Лукас отвори очи и каза:

— Какво става?

— Мисля, че приближаваме суша — казах аз. — Ако само...

Джон дойде до мен.

— Остров е — каза той. — Виж, приближаваме се...

— О, Джон — прошепнах аз. — Възможно ли е молитвите ни да са били чути?

Той внезапно се обърна с лице към мен и ме целуна. Аз се усмихнах, а той здраво стисна ръката ми. Бяхме прекалено развълнувани, за да изразим радостта си с думи.

Навлязохме в плитчина и лодката опря в дъното. Джон изскочи навън и аз го последвах. Изпитах невъобразима радост, когато се изправих там и усетих как водата се плиска около глезените ми.

С доста усилия успяхме да издърпаме лодката на брега.

Островът, на който бяхме попаднали, се оказа много малък, едва ли повече от скала, изникнала напред океана. Виждаха се няколко хилави палми, и тук-там храсти. Брегът се издигаше стръмно нагоре от плажа и мисля, че точно затова водата не беше успяла да залее целия остров. Първото нещо, което Джон пожела да направи, беше да провери изцяло съдържанието на лодката и, за голяма радост, в една от преградите под седалката той откри още бисквити и втора туба с вода, аптечка, заредена с най-необходимото за оказване на Първа помощ, както и въже, с което вързахме лодката за едно дърво и сега вече наистина изпитахме чудесното усещане, че сме в безопасност.

Джон се зарадва най-много на тубата с вода.

— Тя ще поддържа живота ни още няколко дни — каза той.

А моята първа мисъл беше за крака на Лукас. Спомних си, че веднъж Дот си бе счупила ръката, а г-н Доланд успя да я намести, преди да пристигне докторът, а после получи похвала за навременната си помощ. След което последва и подробният му разказ, така че сега аз се опитах да си спомня какво точно беше направил г-н Доланд.

С помощта на Джон направих, каквото можах. Открихме счупената кост и се опитахме да я наместим. Намерихме парче дърво, което ни послужи за шина и използвахме бинтовете от аптечката. Лукас каза, че в резултат на това се чувства по-добре, но аз мисля, че усилията ни не постигнаха желанния ефект, а освен това, помощта ни беше дошла прекалено късно.

Беше странно да се гледа този доскоро самоуверен и горд мъж, сега безпомощен и зависим изцяло от нас.

Джон пое нещата напълно в свои ръце. Всъщност, той беше роден водач. Каза ни, че на борда на „Атлантик Стар“ трябвало да участва в специален курс на обучение, задължителен за всички членове на екипажа, където получил известни инструкции за това, какво да прави в извънредна ситуация. Това се оказа много полезно

сега. Само съжаляваше, че не е слушал лекциите по-внимателно, но все пак си спомняше някои неща.

Горяхме от нетърпение да изследваме острова. Намерихме няколко кокосови орехи. Той ги разтърси силно, за да провери дали бяха пълни с мляко.

* * *

Дните, прекарани на острова, остават ясни в паметта ми. Никога няма да ги забравя. Оказа се, че Джон бе доста изобретателен — имаше гъвкав и практичен ум и непрекъснато търсеше начини да ни помогне да оцелеем.

Не трябва да губим представа за времето, каза ни той. И за тази цел реши да отбелязва изминалите дни с резки върху една пръчка. Знаеше, че прекарахме с лодката три нощи, така че изходната точка съществуваше. Сега Лукас беше в пълно съзнание и разбираше какво става с нас. Чувстваше се ужасно потиснат от това, че не може да се движи, но го тревожеше още повече мисълта, че вероятно е бреме за нас.

Опитахме се да го убедим, че не е така и че имаме нужда от някой, който непрекъснато да наблюдава морето. Той можеше да стои в лодката и да прави това, докато Джон и аз обикаляхме острова да търсим храна или да вършим други неща, които трябваше да се вършат. Спасителните ни жилетки бяха снабдени със свирки, така че ако Лукас забележеше корабно платно или се случеше нещо друго, можеше незабавно да ни извика.

Невероятно е, колко много могат да се сближат хората при подобни обстоятелства. Така се случи с Джон и мен. Преди корабокрушението Лукас беше мой приятел, а Джон почти непознат. Сега Джон и аз се държахме като близки приятели.

Когато двамата бяхме сами, той разговаряше с мен по-свободно, отколкото в присъствието на Лукас. У него имаше нещо много човечно: той разбираше какво чувства Лукас, беше му ясно. Какво би изпитвал самият той в неговото положение и затова никога не споделяше с него опасенията си за намаляването на запаса ни от питейна вода. С мен обаче ги споделяше. Беше въвел система за

разпределение на водата. Пиехме при изгрев-слънце, по обяд и при залез.

„Водата е най-ценното, което имаме — казваше той. — Без нея, с нас е свършено. Организмът на човека се обезводнява много бързо. Един здрав, млад човек, би могъл да преживее без храна може би месец, но той трябва да пие вода. А ние имаме много малко. Трябва да я прием бавно. Опитвай се да задържиш глътката в устата си, задържай я по-дълго, за да я усетиш по-добре. Докато имаме вода, ще живеем. Ако завали, ще съберем още. Ще успеем.“

С него се чувствах спокойна. Вярвах му напълно. Той го знаеше и мисля, че точно тази моя вяра му вдъхна куража и силата да направи онова, което иначе би било невъзможно.

Той и аз изследвахме острова, търсейки храна, докато Лукас наблюдаваше океана. Понякога бродехме безмълвно, друг път разговаряхме.

Веднъж се отдалечихме на около миля от брега и се изкачихме на един висок хълм. Оттук можехме да видим целия остров и с поглед да обхванем далечния, безкраен хоризонт около нас.

Обзе ме усещането за безкрайна самота и мисля, че него също.

— Седни за малко, Розета — каза той. — Струва ми се, че те преуморявам.

Засмях се.

— Не аз, а ти се преуморяваш, Джон. Отдавна щяхме да загинем, ако не беше ти.

— Понякога мисля, че никога няма да се махнем от този остров.

— Разбира се, че ще се махнем. Тук сме само от няколко дни. Разбира се, че ще успеем. Виж само как намерихме земя. Кой би могъл да го повярва? Ще мине някой кораб, ще видиш...

— А ако случайно не мине... — започна той, но не довърши, а тревожно се загледа в далечината.

Зачаках го да продължи, но вместо това, той каза:

— Мисля, че пътят на корабите не може да минава оттук.

— А защо не? Почакай и ще видиш...

— Нека да бъдем реалисти. Ще свършим водата.

— Ще завали дъжд. Ще Съберем нова.

— Трябва да намерим вода. Бисквитите свършват.

— Защо говориш така? Не е в характера ти.

— Откъде знаеш? Ти не ме познаваш много добре, нали?

— Познавам те толкова добре, колкото ме познаваш и ти. В положение като нашето, хората се опознават бързо. Защото няма място за всички онези условности, налагани в отношенията ни, както когато сме си у дома. Заедно сме през цялото време... през деня и през нощта. Преминахме заедно невероятни изпитания. Хората се опознават бързо, когато е така.

— Разкажи ми за себе си — каза той.

— Добре, какво искаш да знаеш? Предполагам, че вече си виждал родителите ми, докато бяхме на кораба. Продължавам да се питам какво ли се е случило с тях. Дали са успели да се качат в някоя от спасителните лодки? Те бяха толкова неземни. Сигурно дори не са разбрали какво става. Мислено, те просто живееха в миналото. Струва ми се, че често забравяха и за моето съществуване, освен в случаите, когато ме срещаха. Щях да ги интересувам повече, ако бях някоя плоча, изпъстрена с йероглифи. Е, поне ме нарекли на името на оня камък Розета.

Той се усмихваше и аз му разказах за щастливото си детство, прекарано предимно на долния етаж, за прислужниците, които бяха моите другари, за вечерите в кухнята, за г-жа Харлоу, бавачката Полок и „номерата“ на г-н Доланд.

— Разбирам, че няма за какво да ти съчувствам.

— Изобщо не. Често се питам какво ли правят сега г-н Доланд и останалите. Сигурно са чули за корабокрушението. О, боже... сигурно са страшно разстроени. И какво ще стане с къщата? И с тях? Наистина се надявам родителите ми да са били спасени, ако не, просто не зная какво ще се случи с всички тях.

— Може би никога няма да узнаеш.

— Ето, започваш пак. Но сега е твой ред. Разкажи ми за себе си.

Той мълча известно време. После каза:

— Розета, извинявай.

— Няма нищо. Не ми разказвай, ако не искаш.

— Ще ти разкажа. Чувствам, че съм длъжен. Мисля, че ти трябва да знаеш. Розета, името ми не е Джон Плейър.

— Не е ли? Мислех, че може и да не е.

— Казвам се Саймън Перивейл.

Аз замълчах. В главата, ми се втурнаха спомени. Около кухненската маса... г-н Доланд слага очилата си и ни чете на глас от вестника.

Успях да кажа само:

— Не този...

Той кимна.

— О... — извиках аз.

Той ме прекъсна.

— Шокирана си. Разбира се, естествено е. Съжалявам. Вероятно не трябваше да ти казвам. Но съм невинен. Искрах да знаеш това. Може и да не повярваш...

— Вярвам ти — искрено отвърнах аз.

— Благодаря, Розета. И знаеш, че сега съм, както казват хората, „беглец“.

— Значи затова ти работеше на кораба като...

— Палубен матрос — каза той. — Имах късмет. Знаех, че арестът ми е неизбежен. Бях сигурен, че ще ме обявят за виновен. Шансовете не бяха на моя страна. Уликите срещу мен бяха толкова много. Но съм невинен, Розета. Заклевам се. Трябваше веднага да се махна и може би след време... ако успея... да намеря някакъв начин да докажа невинността си...

— Може би щеше да е по-добре да останеш и да посрещнеш трудностите.

— Може би да. А може би не. Той вече беше мъртъв, когато отидох там. Пушката лежеше до него. Вдигнах я... и когато Тристан влезе, изглеждаше така, като че ли аз бях виновният.

— Вероятно би успял да докажеш, че си невинен.

— Не тогава. Всичко беше против мен. Вестникарите бяха решили, че аз съм убиецът... което означаваше, че така мислеха и всички останали. Тогава прецених, че няма да имам никакъв шанс, ако се изправя срещу всички тях. Реших да напусна страната по някакъв начин, така че се отправих към Тилбъри. Мисля, че там щастието ми се усмихна по невероятен начин. Запознах се с някакъв моряк в една таверна. Беше се запил там от мъка, защото не искаше да се върне на кораба си. Жена му очаквала дете и той не можеше да понесе мисълта да я остави в този момент и да отпътува. Сърцето му се късаше от мъка. Аз се възползвах от факта, че беше много пиян. Не трябваше да

постъпвам така, но бях много отчаян. Просто знаех, че на всяка цена трябваше да напусна страната, за да имам някакъв шанс. Мина ми през ума, че мога да заема мястото му и точно така направих. Той беше палубният матрос на „Атлантик Стар“, казваше се Джон Плейър. Корабът трябваше да отплава същия ден... за Южна Африка. Помислих си, че ако успея да стигна дотам, бих могъл да започна нов живот и един ден, ако истината за убийството излезе наяве, бих могъл да се върна в къщи. Бях отчаян, Розета. Налудничав план, но успя. Живеех в непрекъснат страх, че измамата ми може да бъде разкрита... но не беше. А после се случи това.

— Още когато те видях за първи път, си помислих, че си някак различен, някак не си на мястото си.

— При сутрешните ни срещи, разбира се.

— Да.

— Толкова ли беше явно?

— Малко.

— Страхувах се от Лоримър.

— О, да, разбирам. Той наистина спомена, че домът му е недалеч от Перивейл Корт.

— Да. Всъщност дойде при нас веднъж. Мисля, че тогава бях около седемнадесетгодишен. Бях в конюшната, когато той влезе с коня си. Срещата ни беше кратка, а хората се променят много с годините. Не би могъл да ме разпознае, но все пак се страхувах.

— А сега? — казах аз. — Сега какво?

— Изглежда, като че ли това ще бъде краят на историята.

— Какво се случи в оня ден? В състояние ли си да говориш за това?

— Мисля, че ще мога да ти разкажа. Човек има нужда да сподели с някого, а ти и аз... е, ние станахме приятели, истински приятели. С теб си имаме доверие, а дори и да се съмнявах, че би могла да ме предадеш, не би могла да направиш кой знае какво тук, нали? На кого би ме предала тук?

— Не бих си и помислила да те предам, където и да сме. Освен това, ти тече ми каза, че си невинен.

— Никога не съм живял с чувството, че принадлежа към фамилията Перивейл. А това е доста тъжно за едно дете, знаеш, нали? Имам смътни спомени за времето, което в себе си наричах „Периодът

Преди“. Тогава животът беше приятен и лек. Бях петгодишен, когато се превърнах в онова, което нарекох „Периодът Сега“. Имаше една жена, за мен тя беше „Ангелът“. Беше пухкава, мила и ухаеше на лавандула. Винаги беше до мен, за да ме приласкае. Имаше и още една. Казваше се леля Ада. Не живееше с нас във вилата, но идваше често. В дните, когато се появяваше, аз се скривах под една маса, покрита с червена покривка — кадифена и мека. И сега още мога да почувствам онази покривка и едва доловимия ѝ дъх на нафталин, както и мога да чуя резкия глас с думите: „Защо не го направиш, Алис?“ — а в тона се усещаше укор. Алис беше милият, ухаещ на лавандула „Ангел“.

Спомням си, че веднъж с Ангела пътувахме във влак. Отивахме при леля Ада, в Уичиз Хоум^[9]. Тогава наистина вярвах, че леля Ада е вещица. Сигурно, щом живееше в „Домът на вещицата“. Стисках здраво ръката на Ангела, когато влязохме. Беше малка къща с прозорци, закрити с капаци, поради което изглеждаше мрачна, но иначе всичко вътре блестеше. През цялото време леля Ада нареждаше на Ангела какво би трябвало да направи. Мен ме изпратиха в градината навън. В долния ѝ край имаше вода. Страхувах се, защото ме бяха разделили от Ангела и си мислех, че леля Ада може да ѝ каже, че трябва да ме оставят там. И сега мога да си спомня голямата си радост, когато се върнахме във влака и Ангелът пак беше до мен. Аз казах:

— Ангелче, нека да не ходим повече в Дома на вещицата.

И вече не отидохме там, но леля Ада идваше при нас. Често я чувах да казва: „Не трябва да правиш това“, „Трябва да направиш ето това“, а Ангелът отговаряше: „Добре, виждаш ли, Ада, нещата стоят ето така...“. И те разговаряха, за „момчето“, от което разбирах, че ставаше въпрос за мен. Леля Ада беше сигурна, не ако не ми наложат известна дисциплина, от мен ще излезе престъпник. Някои сега биха се съгласили с нея. Но не беше така, Розета. Невинен съм.

— Наистина ти вярвам — казах му аз.

Той помълча известно време и замечтаният израз на лицето му ми показва, че беше се пренесъл в миналото.

После продължи:

— Имаше и един мъж, който идваше при нас. Когато пораснах малко, разбрах, че се казва сър Едуард Перивейл. Носеше ни подаръци, за Ангела и мен. Тя винаги изглеждаше радостна при посещенията му, така че се радвах и аз. Обикновено ме слагаше на коленете си,

поглеждаше ме и казваше: „Хубаво момче. Добро момче“. И това беше всичко. Обаче ми харесваше и нямаше нищо общо с посещенията на леля Ада.

Един ден бях излязъл да играя в градината и когато се върнах, намерих Ангела във вилата, седнала на един стол до масата. Беше притиснала ръка до гърдите си, изглеждаше бледа и с мъка си поемаше дъх. Аз извиках: „Ангелче, Ангелче, аз съм тук!“. Бях изплашен и объркан, защото тя дори не ме погледна. А после внезапно затвори очи и вече съвсем не приличаше на моя Ангел. Съвсем се изплаших и започнах да викам името ѝ, но тя падна напред и остана да лежи там, с глава, подпряна на масата. Продължих да пищя. Дойдоха хора. Отведоха ме навън и разбрах, че се е случило нещо ужасно. После дойде леля Ада и разбрах, че е безполезно да се крия под покривката. Защото скоро ме намери и ми каза, че съм много лошо и зло момче. На мен ми беше все едно как ме нарича, само исках Ангелът да се върне.

Но тя беше мъртва. Беше странен и объркан период. Не си спомням много неща... само това, че във вилата непрестанно прииждаха хора и тя престана да бъде същата вила. Ангелът лежеше в ковчега си в хола и всички завеси бяха спуснати. Леля Ада ме заведе, за да я погледна за „последен път“. Накара ме да целуна студеното ѝ лице. Аз изпищях и се опитах да избягам. Защото жената, която лежеше там, не беше моят Ангел, когото познавах от години... Сега тя не се интересуваше от мен и не откликваше на нуждата ми да бъдем заедно. Но защо ти разказвам всичко това... при това ти го разказвам като дете. Защо ли не ти казах просто, че тя почина — и толкова.

— Разказваш ми го така, както би трябвало да се разкаже — казах аз. — Позволяваш ми да го видя така, както е било... както си го преживял. И точно така искам да го видя.

Той продължи:

— Все още мога да чуя звъна на погребалните камбани. Мога да видя облечените в черно хора и леля Ада, изправена там като зловецка пророчица на нещастиято... наблюдаваше ме през цялото време, беше застрашителна.

Сър Едуард дойде на погребението. Последваха дълги разговори и в тях все споменаваха „момчето“. Знаех, че бъдещето ми е поставено на карта и бях много изплашен.

Попитах госпожа Стъбс, която идваше да ми е подовете във вилата, къде е Ангелът, а тя каза: „Недей да измъчваш малката си главица с това. Тя е на достатъчно сигурно място. Сега вече е в Рая, сред ангелите“. После чух, как някой каза: „Разбира се, а той ще отиде да живее при Ада“.

Не можех да си представя по-ужасна съдба. Полупредчувствах, че ще стане точно така. Ада беше сестра на Ангела и тъй като Ангелът беше сега в Рая, някой трябваше да се грижи за „момчето“. Знаех, че все още имаше едно нещо, което можех да направя. Трябваше да намеря Ангела, така че реших да тръгна към Рая, където бих могъл да я видя и да ѝ кажа, че трябва да се върне, в противен случай аз ще остана при нея.

Не бях изминал много път, когато срещнах един от работниците от стопанството, който превозваше някаква каруца със сено. Той спря и ми извика: „Накъде си се запътил, момко?“. А аз му отговорих: „Заминавам за Рая“. „Много е далече — каза той. — Сам ли си тръгнал?“ „Да — казах му аз. — Ангелът е там. Отивам при нея.“ Той каза: „Ти си малкият Саймън, нали? Чувал съм за тебе. Хайде. Скачай при мен и аз ще те закарам“. „Значи, ти отиваш в Рая?“ — казах аз. „Не още, надявам се — каза той. — Но зная пътя, по който трябва да вървиш.“ Той ме вдигна от земята и ме сложи до себе си. И какво направи? Просто ме върна във вилата. Сър Едуард беше първият, който ме видя. Вдигайки ръка за поздрав, мъжът, който бе измамил доверието ми каза: „Извинете ме, господине, но мястото на момченцето е тук. Срещнах го по пътя. Тръгнало за Рая, както ми каза. Помислих, че е най-добре да го доведе у тях, сър“.

Лицето на сър Едуард придоби странно изражение. Той даде на човека пари, благодари, после се обърна към мен и каза: „Ще си поговорим малко, искаш ли?“. Заведе ме във вилата и влязохме в хола, в който още се носеше ароматът на лилии, но ковчегът го нямаше и ме завладя едно ужасно чувство на самота, предизвиквана от пълната ми сигурност, че тя вече няма да се върне тук.

Сър Едуард ме сложи на коленете си. Помислих, че ще ми каже: „Хубаво момче“, но той не каза това. Каза друго: „И така, опитвал си се да намериш пътя към Рая, нали така, момче?“. Аз кимнах. „Това е място, до което не можеш да стигнеш.“ Аз наблюдавах движението на устните му, докато говореше. Имаше една тънка ивица коса над

горната му устна и заострена брада, стил Ван Дайк, всъщност. „Защо тръгна?“ — попита той. Аз не можех да му обясня много ясно. Казах: „Леля Ада“. Изглежда, че той разбра. „Не искаш да заминеш при нея. Но тя наистина е твоя леля.“ Аз разтърсих глава и казах: „Не, не, не“. „Не я ли харесваш?“ Кимнах в отговор. „Добре, добре“ — каза той. „Да видим какво можем да направим“. Известно време, остана дълбоко замислен. Струва ми се, че взе решението си още тогава, защото след един-два дни чух, че ще заминавам за някаква голяма къща. Сър Едуард щеше да ме вземе в своето семейство.

Той ми се усмихна:

— Сега вече си извади своите заключения, нали? Сигурен съм, че са верни. Бях негов син... незаконен син, въпреки че беше трудно да се повярва, като се има предвид какъв човек беше той, както осъзнах по-късно. Бях сигурен, че е обичал майка ми, Ангела. Всеки я обичаше. Чувствах го, когато двамата бяхме заедно, но разбира се, не е можел да се ожени за нея. Тя не беше подходяща за положението му. Сигурно се е влюбил в нея, после е осигурил жилището ни във вилата и идваше да я вижда от време на време. Но на мен никой не ми каза тава — нито сър Едуард, нито някой друг. Беше само предположение, но толкова невероятно, че го възприемаха всички. Защо иначе би ме взел у дома си и би ме възпитавал заедно със синовете си?

— Значи — казах аз — така си се появил в Перивейл Корт?

— Да. Бях с две години по-голям от Козмо и с три години от Тристан. За мен това беше добре. Иначе, мисля, че животът ми никак нямаше да е лек. Тия две години бяха в моя полза, даваха ми предимство. А имах нужда от това, защото след като ме причисли към семейството си, сър Едуард като че ли загуби интерес към мен, въпреки че понякога го виждах прикрито да ме наблюдава. Персоналът от прислугата ме ненавиждаше. И ако не беше бавачката, сигурно щях да бъда толкова зле, колкото при леля Ада. Но бавачката изпитваше състрадание към мен. Никога няма да забравя колко много дължа на тази добра жена.

Освен това, когато станах на около седем години, имахме и учител, г-н Уелинг, както си спомням, с когото се разбирахме добре. Той сигурно беше чул клюките, но те явно не го бяха впечатлили. Аз бях по-сериозен от Козмо и Тристан, а имах и две години предимство.

Имаше и лейди Перивейл, разбира се. Тя беше ужасяваща личност и аз се радвах, че се преструваше, че не забелязва съществуването ми. С мен разговаряше много рядко и имах чувството, че просто не ме вижда. Беше едра жена и всички — с изключение на сър Едуард се страхуваха от нея. В къщата беше всеизвестен фактът, че именно нейните пари дали възможност да се спаси от разруха имението Перивейл Корт и че тя беше дъщеря на милионер, собственик на въглищни мини, а може би на железодобивни. Мненията по този въпрос нещо не съвпадаха собственик на какви мини всъщност. Била единствена дъщеря, а баща ѝ искал тя да придобие титла. Бил готов да заплати цената, така че голяма част от парите, спечелени от въглища и желязо, свършили работа за заздравяване на покривите на Перивейл Корт. Споразумението трябва да се е сторило изгодно на сър Едуард, защото освен че запазило покрива над главата му, от тази жена той се сдобил и с двама синове. А аз имах само едно желание — да не се изпречвам на пътя ѝ. Така че, ето сега имаш представа от дома, в който живях.

— Да, а после са те изпратили на училище?

— Което беше определено по-добро за мен. Там аз бях равен с останалите. Бях добър в уроците, честен в спорта и се справях добре. Там притъпих известна част от агресивността, която се беше натрупала у мен през по-ранните ми години. Защото тези години ме бяха научили да бъда готов да защитавам себе си, преди дори да е възникнала нужда от това. Бях свикнал да виждам обиди и унижения там, където всъщност ги нямаше. Така че училището беше добре дошло за мен. Но училището свърши прекалено бързо. Трябваше да престанем да бъдем момчета. В имението имаше достатъчно работа, която да ангажира плътно всички ни и съумявахме да работим сравнително добре заедно. Вече бяхме се превърнали в разумни, зрели мъже... ние тримата.

Аз бях на около двадесет и четири, когато в съседство се засели майор Дърел. Дъщеря му пристигна с него. Беше вдовица с малко дете, момиченце. Вдовицата беше невероятно красива — червенокоса, със зелени очи. Ние всички бяхме доста впечатлени от нея. И Козмо, но особено Тристан. Тя обаче избра Козмо и двамата се сгодиха.

Аз го загледах изпитателно — бил ли е той влюбен във вдовицата, както се говореше? Дали перспективата от брака ѝ с някой друг не е предизвикала неговия гняв, отчаяние, ревност? Възнамерявал

ли е да спечели вдовицата за самия себе си? Не. Аз действително му вярвах. Беше ми разказал всичко с такава искреност. И успя да ми го предаде по такъв начин, че аз видях пред себе си детската стая и добрата бавачка като доминираща фигура в нея, както видях и пристигането на очарователната вдовица по-късно — Мирабел, както пишеше във вестниците.

— Да — продължи той. — Тя си избра Козмо. Лейди Перивейл беше особено доволна от този неин избор. Защото нямаше търпение синовете ѝ да се оженят и да я дарят с внуци и се радваше, че съпругата на Козмо щеше да е точно Мирабел. Майката на Мирабел, както стана ясно, била нейна приятелка от училище — най-добрата ѝ приятелка, както разбрахме. Омъжила се за майора и въпреки че вече беше починала, лейди Перивейл посрещна с радост пристигането на вдовеца и дъщеря му. Познавала майора и преди приятелката ѝ да се омъжи за него и той сега ѝ беше писал, че смята да се оттегли от армията и да се установи някъде за постоянно. Та какво би казала лейди Перивейл, ако решат да дойдат да живеят в Корнуол? Лейди Перивейл откликнала с радост и им намерила къщата, наречена Сийшел Котидж^[10]. И ето, така те пристигнали в съседство. И после разбира се, съвсем наскоро последва годежът на Козмо. Ето, сега знаеш как беше подготвено всичко.

— Започвам да разбирам много ясно — казах аз.

— Всички ние работехме в имението, а там беше и онази фермерска къща, Биндън Бойз. Фермерът, който живееше там и обработваше земята, беше починал преди около три години и после земята беше отдадена временно под аренда на друг стопанин, но никой не нае къщата. Тя беше в лошо състояние, запусната, нуждаеше се от ремонт, както и от промяна на интериора.

— Да, във вестниците писаха доста за Биндън Бойз.

— Да, истинското ѝ име било Биндън Боаз. Наблизо има горичка. Местните жители я нарекли Биндън Бойз и така си останало като официално име. Ние тримата огледахме къщата и бяхме в процес на обсъждане как точно да я ремонтираме.

Аз кимнах. В съзнанието ми изплуваха едрите вестникарски заглавия: „Случаят Биндън Бойз. Полицията разчита на скорошен арест“. Но сега виждах всичко по начин, който много се различаваше от онова, което си представях, докато г-н Доланд седеше до

кухненската маса, а всички ние се опитвахме да сглобим частите на историята.

— Ходихме там няколко пъти. Предстоеше да се свърши много работа. Спомням си ясно деня. Трябваше да се срещна с Козмо във фермерската къща, така че да можем да обсъдим един от плановете на място. Отидох в къщата и го намерих там, мъртъв... с пушката до него. Не можех да повярвам на очите си. Коленичих до тялото му. Палтото ми се изцапа с кръв. Неговата кръв. Вдигнах пушката... и точно тогава влезе Тристан, намери ме така. Спомням си думите му: „Мили Боже! Саймън! Убил си го!“. Казах му, че току-що съм влязъл... че съм го открил така. Той впери поглед в пушката в ръцете ми... и разбрах какво си мисли.

Той внезапно млъкна и затвори очи, сякаш се мъчеше да прогони спомена. Сложих ръка на рамото му.

— Ти знаеш, че си невинен, Саймън. Ще го докажеш един ден — казах аз.

— Ако не успеем да се махнем от този остров, никой никога няма да узнае истината.

— Ще се махнем — казах аз. Чувствам го.

— Това е само надежда.

— Надеждата е хубаво нещо.

— Но разбива сърцето, когато се окаже неоснователна.

— Обаче в нашия случай не е. Някакъв кораб ще дойде. Зная го.

И тогава...

— Да, какво тогава? Аз трябва да се крия. Никога не трябва да се връщам. Не мога да се осмеля. Ако се върна, ще ме хванат и тъй като веднъж вече съм избягал, ще решат, че с това доказвам вината си.

— Какво се е случило всъщност? Имаш ли някаква представа?

— Струва ми се вероятно да е бил старият Хари Тенч. Той мразеше Козмо. Беше наел едно от стопанствата преди няколко години. Обаче пиеше твърде много и мястото западна. Козмо го изхвърли и нае друг човек. Тенч замина нанякъде, но пак се върна. Стана скитник по пътищата. Некадърник. Хората казаха, че се е заклел да отмъсти на Перивейл Корт и особено на Козмо. В последните няколко седмици никой не го беше виждал наоколо, но естествено, ако е бил решил да убие Козмо, би внимавал да не се мярка много из околността. По време на следствието споменаха името му, но после го отхвърлиха като

вероятен извършител. Изглеждаше по-вероятно виновният да съм аз. Разиграха голяма история за евентуалната враждебност между Козмо и мен. Като че ли всички съседни изведнъж започнаха да си припомнят разни признаци за това, които на мен ми звучаха съвсем странно. Заговориха и много неща за Мирабел, както и за годежа ѝ с Козмо.

— Зная. „Убийството, породено от страст.“ Ти беше ли... влюбен ли си в нея?

— О, не. Ние всички бяхме доста впечатлени от нея. Но не.

— А когато съобщиха за годежа ѝ с Козмо... ти показа ли с нещо, че си разочарован?

— Тристан и аз вероятно сме казали, че Козмо е щастливец и че му завиждаме, или нещо друго от този род. Но не мисля, че сме го казали на сериозно.

И двамата замълчахме.

После той каза:

— Сега вече знаеш. Като че ли от плещите ми се смъкна товар. Кажете ми, шокирана ли си от това, да откриеш, че с тебе е един заподозрян престъпник?

— Мога да си мисля само за това, че той спаси живота ми... както и този на Лукас.

— Както и своя собствен, разбира се.

— Е, ако не беше спасил собствения си живот, никой от нас сега нямаше да е тук... Радвам се, че ми разказа. Искате ми се да може да се направи нещо... нещата да се оправят... така че да можеш да се върнеш. Може би един ден ще стане.

— Ти си оптимистка. Мислиш, че един ден ще успеем да се измъкнем от този остров. Проклет остров. Вярваш в чудеса.

— Да, защото през последните дни видях няколко чудеса.

Той отново хвана ръката ми и я стисна.

— Права си, а аз съм неблагодарник. Ще ни открият навреме... и някой ден, може би, аз ще се върна в Перивейл Корт и тогава всички ще узнаят истината.

— Сигурна съм в това — казах аз. Изправих се. — Говорихме дълго. Лукас ще се тревожи къде сме.

* * *

Минаха още два дни. Запасът ни от вода беше на привършване, кокосовите орехи също. Саймън беше намерил една здрава тояга, която сега Лукас използваше като патерица. Кракът вече го болял по-малко, казваше той, но аз знаех, че не бяхме наместили счупената кост добре. Все пак, сега той можеше да нрави по няколко крачки и това значително повдигаше духа му.

Когато оставахме сами, Саймън ми разказваше за други случки в живота си и аз добивах все по-ясна представа за него. Бях силно впечатлена от всичко това. Изпитвах огромното желание да помогна да се разкрие истината, за да се докаже неговата невинност. Поисках да ми разкаже още за Хари Тенч, защото бях решила, че точно той е убиецът. Саймън каза, че Козмо не е трябвало да постъпва толкова жестоко с човека. Вярно, Хари Тенч бил много лош фермер, а ако искали имението наистина да просперира, то трябвало да се управлява от способни мъже, но все пак биха могли да задържат Хари Тенч, като му дадат някаква друга работа. Обаче Козмо останал непоколебим и твърдял, че Хари е лош работник. Още повече, че и самият Хари се държал непочтително и нахално, което Козмо не можел да приеме.

Понякога обсъждахме по какъв начин Хари Тенч би могъл да извърши убийството. Той нямал постоянен дом; често спял в плевниците. Беше признал, че понякога оставал и в Биндън Бойз. Вероятно е бил там, когато Козмо пристигнал, малко преди да отиде и Саймън. И вероятно се е възползвал от тази възможност. Но оставаше въпросът с пушката. За това трябваше да се намери обяснение. Следствието беше установило, че принадлежала към оръжейната сбирка на Перивейл Корт. Обаче как би могъл Хари Тенч да се добере до нея?

И така нататък... Но бях сигурна, че разговорите ни донасяха огромно облекчение на Саймън.

Беше петият ден на острова, късно следобед. Саймън и аз бяхме бродили през цялата сутрин. Бяхме намерили някакъв вид боровинки, за които предположихме, че ще стават за ядене, и тъкмо обсъждахме какъв риск поемаме, ако ги опитаме, когато чухме вик, последван от изсвирване.

Беше Лукас. Забързахме към него. Той сочеше възбудено към хоризонта. Забелязваше се само една малка точица. Да не би само да си въобразявахме, че виждаме нещо? Може би измъченото ни съзнание

рисуваше пред погледите ни онова, което толкова отчаяно искахме да видим? Наблюдавахме, затаили дъх. Точицата беше започнала да приема определена форма.

— Вярно е! Вярно е! — извика Саймън.

[1] Хейдриън — англ. правопис на Адриан; в случая, римският император Адриан, който между 122 г. н.е. и 128 г. н.е. заповядал да се построи стена, пресичаща Англия от източния до северния бряг, като укрепление на северната граница на Римска Англия; част от стената и някои укрепления, могат да се видят и днес. — Б.пр. ↑

[2] От англ. HELL — в превод „Ад“. — Б.пр. ↑

[3] От англ. R.C. — съкращение на „Римски католик“. — Б.пр. ↑

[4] Кейптаун — град в Южна Африка. — Б.пр. ↑

[5] Балтимор — град на източния бряг на САЩ, щат Мериленд; едно от най-оживените пристанища. — Б.пр. ↑

[6] Даръм (Durham) — град в североизточна Англия. — Б.пр. ↑

[7] Биндън Бойз — от англ. „момчетата (братята) Биндън“; Биндън Боаз — от фр. „гората Биндън“. — Б.пр. ↑

[8] Мадейра — най-големият от група португалски острови в Атлантическия океан, недалеч от бреговете на Мароко; привлича много туристи и е известен с виното си — силно, червено, сладко. — Б.пр. ↑

[9] Уичиз Хоум — от англ. „Домът на вещицата“. — Б.пр. ↑

[10] Сийшел Котидж — от англ. „Къщата на мидените черупки“. — Б.пр. ↑

В ХАРЕМА

Тъй като бяхме прекарвали дълго време само на косъм от смъртта, аз вече си мислех, че всичко друго би било за предпочитане. Но страхът, който преживях през следващите седмици, надхвърли всичко, което бих могла да си представя.

Колко често си казвах, че щеше да бъде по-добре, ако просто бях потънала с кораба или ако нашата малка лодка не беше издържала в урагана.

И сега си спомням радостта ни, когато за първи път забелязахме на хоризонта оня кораб, после, толкова скоро след като ни спасиха, се убедих, че би било по-добре, ако бяхме останали на острова, все още напразно очакващи помощ. Кой знае, може би разчитахме на известно спокойствие, поне сигурност.

От момента, в който онези тъмни, мургави мъже скочиха на брега, с червените си шапки и тежките саби, препасани през кръста, еуфорията ни от дългоочакваното ни спасение се замени от ужасяващи предчувствия. Веднага стана ясно, че не разбираме езика им. Предположих, че беше от арабски произход. Корабът им не приличаше на „Атлантик Стар“. Изглеждаше по-скоро като древна галера. Не бях се замисляла, че в открито море можеше все още да има пирати, но си спомних как една вечер капитанът на „Атлантик Стар“ ни беше разказвал, че на определени места все още можело да се срещнат кораби, бродещи наоколо, изпълнявайки някоя от мисиите по тъмните си сделки... И веднага си помислих, че бяхме попаднали в ръцете точно на такива хора.

Корабът не ми харесваше, не ми харесваха и тези мъже, а беше явно, че Саймън и Лукас споделяха опасенията ми.

Тримата стояхме близо един до друг, като че ли да се предпазим от тях. Мъжете бяха десетина. Говореха нещо помежду си и ни оглеждаха. Един от тях се приближи и хвана в ръката си кичур от косата ми. Другите го наобиколиха и възбудено заобсъждаха нещо. Изложена дълго на слънцето, косата ми сега беше още по-руса и аз

предположих, че те просто са удивени от цвета ѝ, който бе толкова различен от техния:

Усетих тревогата на Саймън и Лукас. Те се бяха приближили още по-плътено до мен. Знаех, че двамата са готови да се бият до смърт заради мен, което ми донесе известно успокоение.

Сега вниманието на мъжете се насочи към Лукас, който стоеше, подпрян на пригодената от Саймън патерица. Изглеждаше блед и болен.

Мъжете продължиха възбудено да говорят и да клатят глави. Изгледаха мен, после Саймън. Разсмяха се и закимаха одобрително. А аз изпитах ужасен страх, че искат да вземат нас двамата, а да изоставят Лукас.

Казах:

— Ще се държим тримата заедно.

— Лош късмет, че ни намериха — каза Лукас тихо. — По-добре...

— Какви мислиш, че са? — попитах аз.

Саймън само поклати глава и аз се вцепених от ужас. Страхувах се от тези мъже, от неспирното им бърборене, от подлите им лоши погледи, в които имаше стаена заплаха към нас.

Внезапно те взеха някакво решение. Единият, за когото предположих, че им беше водач, направи знак и четирима от тях отидоха до лодката ни, разгледаха я и се обърнаха, за да кимнат на останалите. Явно щяха да вземат лодката ни на кораба си.

Саймън пристъпи крачка напред, но един мъж му препречи пътя със сабята си.

— Остави ги да я вземат — прошепнах аз.

Сега дойде ред да се заемат с нас. Водачът им кимна и двама мъже с извадени саби се приближиха и застанаха зад гърбовете ни. Побутнаха ни леко напред, за да разберем какво искат. Трябваше да се качим на галерата. Лукас закуцука между Саймън и мен... но тримата поне останахме заедно.

Беше трудно да качим Лукас на борда на кораба. Никой от тях не пожела да ни помогне. Трябваше да се изкачим по една възжена стълба, което за Лукас беше почти невъзможна задача. Мисля, че всъщност Саймън го изнесе на ръце.

После и тримата останахме изправени на палубата, заобиколени от любопитни мъже. Всички бяха вперили погледи, изглежда, единствено в мен. Някои от тях докосваха косата ми. Започнаха да се смеят помежду си, увиваха кичури от нея около пръстите си и я дърпаха.

Настъпи внезапна тишина. Беше се появил още един мъж. Предположих, че е капитанът. Беше по-висок от другите и тъмните му, живи очи таяха искрица добро настроение. Нещо повече, в чертите на лицето му прозираше някакъв финес, който ми вдъхна известна надежда.

Той изкрещя нещо и останалите се отдръпнаха.

Изглежда ни тримата и наклони глава в нещо като поздрав.

Каза:

— Англичани?

— Да... да — извикахме ние.

Той кимна. Изглежда познанията му по нашия език се простираха само до тук, но любезността му беше успокояваща. Обърна се към мъжете и им заговори с тон, който прозвуча заплашително. Те явно се подчиниха.

После се обърна към нас и каза:

— Елате.

Последвахме го и бяхме отведени в една малка каюта. В нея имаше койка, на която седнахме с благодарност.

Капитанът вдигна ръка.

— Да ядете — каза той.

После излезе и заключи вратата след себе си.

— Какво значи това? — попитах аз.

Лукас смяташе, че целта им ще бъде да ни задържат за откуп.

— Това е процъфтяващ бизнес — каза той. — Убеден съм, че точно това са намислили.

— Искаш да кажеш, че скитат из моретата, за да издирват корабкрушенци?

— О, не. Сигурно се занимават и с нещо друго. Контрабанда, вероятно... или дори превземане на кораби, когато е възможно... като някогашните пирати. Биха сложили ръка на всичко, стига да могат да спечелят нещо от това. Сега трябва да им е минало през ума, че някъде трябва да имаме свой дом и че сме англичани. А те по принцип са

склонни да мислят, че всички англичани, които пътуват по света, са милионери.

— Колко се радвам, че останахме заедно.

— Да — каза Лукас. — Мисля, че се колебаеха дали би си струвало да вземат и мен.

— Какво ще правим? — попита Саймън.

Погледна ме разтревожен.

— Трябва да направим всичко, което е по силите ни, за да останем заедно.

— Моля се да успеем.

Донесоха ни храна. Беше гореща и с много подправки. При нормални обстоятелства бих отказала, но ние почти умирахме от глад и бихме приели всякаква храна. Лукас ни посъветва да ядем икономично.

После се почувствах малко по-добре. Запитах се по какъв ли начин биха поискали откуп от семействата ни. Как биха се свързали с тях? Баща ми имаше сестра, която през последните десет години не бяхме виждали. Дали тя би пожелала да плати откуп за племенницата си?

А вероятно родителите ми се бяха върнали в къщи, но те не бяха богати.

А Саймън? Последното, което той би пожелал, бе да разкрият истинската му самоличност. Що се отнасяше до Лукас, по въпроса за вероятен откуп той беше в най-добро положение от нас тримата, защото произхождаше от богато семейство.

— Бих искал да зная къде сме — каза Саймън. — Това може да ни бъде от полза.

Запитах се дали обмисля план за бягство. Той беше много изобретателен, което се доказваше от начина, по който бе успял да избяга от Англия. А щом се беше справил, беше твърде възможно да успее да го направи отново.

И така, разсъждавахме върху тези неща, но съм сигурна, че всички предпочитахме да бяхме останали на острова. Храната там беше оскъдна, надеждите за оцеляване нищожни, но поне бяхме на свобода.

* * *

През първата нощ ми се случи нещо неприятно. Беше тъмно и се опитвахме да заспим, когато отвън пред вратата дочух прокрадващи се стъпки, а после шум от ключ, който се превърташе в ключалката.

Сепнах се, когато вратата тихо се отвори.

Влязоха двама мъже. Стори ми се, че бяха от онези, с които се срещнахме на брега на острова, но на този етап не можех да бъда сигурна, тъй като те всички си приличаха толкова много.

Бяха дошли за мен. Сграбчиха ме. Аз изпищях, Лукас и Саймън незабавно се разсъниха.

Двамата мъже се опитваха да ме издърпат навън от каютата и от възклицианията и охканията им можех да се досетя какви бяха намеренията им.

Аз извиках:

— Пуснете ме!

Саймън удари единия. На свой ред другият се намеси и го просна на пода на каютата. Лукас грабна патерицата си и я размаха.

Вдигна се голям шум и на вратата се появиха още мъже. Всички се смееха и възбудено говореха. Саймън се изправи, дойде до мен, хвана ме здраво и ме избута зад себе си. Видях, че ръката му кървеше.

Обзе ме невероятен ужас. Осъзнах в каква опасност се намирам.

Не ми се иска да мисля какво би се случило с мен, ако не беше се намесил капитанът. Той изкрещя някаква заповед. Мъжете се сконфузиха. Видях ме свита зад гърба на Саймън, с Лукас, застанал плътно до мен. Позата на Саймън недвусмислено показваше, че ако някой се опиташе да ми направи нещо лошо, би се сблъскал първо с него, а видът му беше наистина заплашителен. Лукас беше еднакво готов да ме защити, но не би могъл да направи много със счупения си крак.

Капитанът явно прецени положението съвсем точно. Ясно му беше какъв мотив са имали мъжете. Аз просто бях различна за тях — имах дълга руса коса, каквато те не бяха виждали. И най-вече бях жена, а това само по себе си беше достатъчен мотив.

Капитанът ми се поклонил и жестът му означаваше, че търси начин да се извини заради грубото поведение на хората си.

Направи ми знак да го последвам.

Саймън пристъпи напред.

Капитанът поклати глава.

— Разбирам... няма опасност — каза той. — Аз... само... аз... капитан.

Колкото и странно да е, аз му повярвах. Знаех, че е капитан на кораб, където се занимаваха с някакви тъмни дейности, но по някаква причина повярвах, че ще ми помогне. Във всеки случай капитанът тук беше той. Дори и да не бяхме му се подчинили, неподчинението не би могло да продължава дълго. Просто тук зависехме само от неговата воля. Въпреки цялото си желание, нито Саймън, нито Лукас биха могли да ме предпазват безкрайно. Значи аз трябваше да се доверя на капитана.

Тръгнах след него през тълпата мъже. Някои от тях пак протегнаха ръце, за да докоснат косата ми, но не се осмелиха да го направят. Видях, че се отнасяха към капитана с огромно страхопочитание, а той явно беше наредил да не ме докосва никой.

Бях отведена в друга малка каюта, която мисля, че беше свързана с неговата. Той застана до вратата и ми направи път да вляза. Беше уютна от първата. Върху койката, която приличаше на диван, имаше покривка и възглавнички. Тук можех да почивам по-удобно. Зад една завеса бяха поставени леген и кана. Можех да се измия!

Капитанът широко разтвори ръце, сочейки каютата. Каза:

— Безопасно тук... аз грижа безопасно.

— Благодаря ви — казах аз.

Не зная дали той разбра, но с тона си трябва да съм изразила благодарността си.

Той се поклонил, излезе и заключи вратата след себе си.

Аз се отпуснах върху леглото. Разтреперих се силно, когато осъзнах целия ужас на онова, от което ме бе спасил капитанът.

Мина дълго време, преди да успея да се успокоя.

Замислих се какви ли бяха неговите намерения. Вероятно Лукас беше прав. Почти бях сигурна в това. За откуп се надявах, а ако наистина беше така, щяха да се постараят да ни върнат невредими.

Дръпнах завеската и си позволих да се порадвам на удоволствието да се измия.

Върнах се на дивана. Легнах. Бях изтощена — физически, умствено и психически, поради което заспах и за кратко време забравих целия хаос около себе си.

* * *

По-късно аз съвсем целенасочено се стремях да забравя онези дни, когато живеех в състояние на непрекъснат ужас. Изтръпвах от страх всеки път, когато чуех стъпки, всеки път, когато вратата на каютата ми се отваряше. Въображението на човек в такива случаи може да бъде най-големия му враг.

Не бях сигурна какви бяха целите на тези хора, но беше ясно, че имат някакви планове по отношение на мен. Капитанът действително ме предпазваше от това, което хората му бяха замислили в началото и трябваша да съм му благодарна поне за това. Имах доверие в този човек... не защото вярвах в благородството му, а защото поведението му ясно подсказваше, че неговият собствен план за по-нататъшната ми съдба е достатъчна причина останалите на кораба да се държат към мен с известно уважение.

Установих, че доста бързо успях да свикнат малко с храната им, така че вече не изпитвах глад. Бяха ми осигурени и извести удобства. Имах възможност да се мия редовно, просто благодат! Но ми се искаше да зная в каква посока плаваме, каква съдба ме очаква. Искаше ми се да зная къде бяха Саймън и Лукас.

Веднъж капитанът влезе в каютата ми. Току-що бях измила косата си и я сушах, когато на вратата се почука. После, той се държа много учтиво, но не откъсна поглед от косата ми. Знаех, че искаше да поговори с мен, но познанията му по английски бяха отчайващо ограничени.

— Вие... дойдохте с кораб от Англия?

— Да — казах аз. — Но корабът се разби.

— От Англия... сама? Не? — Той разтърси глава.

— С родителите ми... баща ми и майка ми.

Безнадежден разговор. Помислих, че се опитва да разбере от какво семейство произхождам. Дали имаме пари? Колко биха платили, за да ме откупят? Той се отказа от напразните си опити, но от начина,

по който продължи да гледа косата ми и да се усмихва на себе си, разбрах, че е доволен.

И една сутрин, когато се събудих, корабът вече не се движеше. Слънцето беше изгряло и когато погледнах през прозорчето, забелязах очертанията на бели сгради.

Отвън дочух раздвижване и шум. Разни хора си подвикваха нещо с възбудени гласове. Едно беше сигурно: бяхме достигнали целта на пътуването си и скоро щях да узная съдбата си.

През дългите часове на тази сутрин аз стъпка по стъпка открих отговора на въпроса си и това, което научих, ме изпълни с невероятен ужас. Започнах да се питам дали наистина нямаше да е по-добре, ако не бях преживяла онова чудо, което ме спаси от яростта на морската стихия.

Капитанът дойде в каютата ми. Със себе си носеше една черна пелерина, *яшмак*^[1] и дълга лента, с която да привържа и скрия косата си. Изразително ми обясни, че са за мен. Трябваше да вдигна и опъна назад косата си, да я стегна с лентата и да сложа яшмака и пелерината, така че когато бях напълно облечена, аз не се различавах по нищо, от която и да е друга арабска жена, която би могла да се срещне из тесните улички на градовете на Изтока.

Свалиха ме на брега и за моя голяма радост можах да зърна за миг Саймън. Но радостта ми бързо бе заменена с тревога, защото от Лукас нямаше и следа.

Саймън ме разпозна, независимо от прикритието на дрехите ми и при вида ми очите му се изпълниха с ужас. Двамата се опитахме да се приближим един към друг, но пазачите ни грубо ни изблъскаха.

Слънцето жареше и се задушаваш в дрехите си. Двама мъже вървяха плътно до Саймън, а мен ме придружаваше капитанът.

Никога няма да забравя пътя, по който минахме тогава. Намирахме се на място, което помислих, че трябва да е техният казбах^[2]. Улиците се виеха тесни, покрити с павета и изпълнени с тълпи от хора — мъже в дълги роби и жени, облечени като мен. Между нас се провираха кози, имаше и няколко измършавели кучета, които с надежда ни душеха. Пред очите ми се мярна и един плъх, който безстрашно се угощаваше с отпадъците, разхвърляни по паважа. Имаше и малки магазинчета — прилични по-скоро на пещери — отворени към уличките, отрупани с дрънкулки, месингови украшения,

дребни кожени предмети и храна — екзотична, със силни подправки и съвсем непривлекателна в моите очи. Миризмата беше отвратителна.

Някои от търговците подвикваха поздрави към капитана, а неговите хора и аз ставахме все по-неспокойни за евентуалната ми участ, защото изглежда, че тези търговци знаеха добре каква би могла да бъде целта на посещението му тук, а аз се запитах колко ли други млади жени са били принудени да вървят по тези улички до него. Да можех само да се приближа до Саймън? И какво бяха направили с Лукас?

Най-после навлязохме в една по-широка улица. Тук се виждаха и няколко дървета — прашни палми предимно. Къщите бяха по-големи. Влязохме през една градинска порта и се озовахме в двор с приятно ромолящ фонтан в средата. Около него бяха насядали няколко мъже, слуги, предположих, защото веднага скочиха на крака при влизането ни и възбудено заприказваха нещо.

Един от тях се приближи и се поклони много ниско на капитана, който кимна в отговор и направи някакъв жест с ръка. През една врата ни преведоха в просторен хол. Прозорците бяха закрити с тежки завеси и разположени в дълбоки ниши, което, реших аз, беше с цел да пропускат възможно най-малко горещина отвън.

Пред капитана се поклони един мъж, облечен в разкошна роба, който изглеждаше готов да му засвидетелства най-голямото си уважение. Явно каза да го последваме, защото ни преведе през друга врата и там, настанен на богато украсен трон, поставен върху нещо като подиум, ни очакваше дребен старец.

Той беше облечен също много богато, но беше толкова дребен и сбръчкан, че дрехите още повече подчертаваха възрастта му. Всичко у него издаваше дълбока старост, освен очите му, които бяха тъмни и много живи, напомняха ми очите на маймунка.

Капитанът се приближи до стола, поклони се, а старецът вдигна в отговор ръка за поздрав. После капитанът явно нареди на хората си да излязат и до него останахме само Саймън и аз.

Капитанът ме избута напред. Дръпна наметалото ми и го остави да се свлече на пода, после свали яшмака и лентата от косата ми, така че тя се разпиля по раменете ми. Живите тъмни очи се разтвориха широко, старецът промърмори нещо, което като че ли се хареса на капитана. Продължаваше да гледа втренчено косата ми и двамата с

капитана възбудено заговориха. Как ми се искаше да разбирам езика им!

После Саймън беше избутан напред. Пресметливият поглед на стареца го огледа внимателно от горе до долу. Саймън изглеждаше много едър и силен и мисля, че физическите му качества произведоха толкова добро впечатление, колкото направи и моята коса.

Старецът кимна, явно в знак на одобрение.

Капитанът се приближи плътно до него и двамата продължиха разгорещения си разговор. Това най-после ми даде шанс да разменя няколко думи със Саймън.

— Къде е Лукас? — прошепнах аз.

— Не зная. Мен ме взеха и доведоха тук. Той не беше с мен.

— Искрено се надявам да е добре. Къде сме?

— Някъде по северните брегове на Африка, предполагам.

— Какво ще правят с нас? За какво си говорят?

— Вероятно се пазарят.

— Пазарят се?

— Изглежда, като че ли в момента ни продават.

— Като роби?

— Така изглежда.

— Но какво ще правим?

— Не зная. Ще изчакаме някакъв шанс. Точно сега сме напълно безпомощни. Ще трябва да изчакаме подходящ момент и после да избягаме... ако можем.

— Заедно ли ще бъдем?

— Не зная.

— О, Саймън... дано поне да останем заедно.

— Да се молим да стане така.

— Много се страхувам, Саймън.

— Самият аз също, Розета.

— Този старец... какъв е той?

— Търговец, предполагам.

— На хора?

— И това, наред с други неща... всякакви други, които му попаднат, предполагам, стига да си струват цената. А това означава и хора.

— Трябва да избягаме по някакъв начин.

— Как?

— Да бягаме... където и да е.

— И колко далече мислиш, ще стигнем? Не, почакай. Ако можем да останем заедно, ще го направим. Кой знае, после може да ни се удаде възможност. Ще трябва да успеем.

— О, Саймън, вярвам, че ще можем.

И сега си спомням погледа, който двамата си разменихме. Скътах го дълбоко в себе си, за да мога да се уповавам на него в най-мрачните и най-ужасяващи моменти. Често си мислех за него през седмиците, които последваха.

* * *

Има някои неща, за които човек никога не желае да си спомня. Иска да ги изключи от паметта си и да се застави да си повярва, че никога не са се случвали. Понякога силата на разума ни успява да ни помогне и те избледняват. Изглежда, че точно това се случи и с мен.

Спомням си, че останах в дома на търговеца. Трябва да е било само за една нощ. Спомням си ужасните предчувствия, жестоките картини, рисувани от въображението ми за предстоящата съдба. Старецът ми изглеждаше като страховито чудовище. Само едно нещо ме подкрепяше все още — Саймън беше също в къщата. Сделката на капитана касаше и двама ни.

По-късно в деня на пристигането ни капитанът напусна къщата и аз не го видях никога повече.

На следващия ден ми облякоха дрехите, с които ме бяха довели и скриха косата ми както преди. После със Саймън отново ни преведоха през уличките и пак до пристанището, където ни очакваше друг кораб. Старецът явно беше начело на операцията, но не ни обръщаше никакво внимание и аз останах с впечатлението, че беше там само за да защитава своята собственост, каквато бяхме ние сега.

Нямахме представа къде ни изпраща.

На кораба Саймън и аз имахме възможност да разговаряме един или два пъти. Основната ни тема беше Лукас. Саймън ми каза, че по време на пътуването с галерата от острова, капитанът разговарял с тях малко. И към тях не се отнасяли зле. Каза, че всички изглеждали много

заинтересовани от Лукас. Саймън мислеше, че после са го отвели някъде. Двамата били разделени и не могли да разговарят, но според него Лукас бил някак обнадежден. Във всеки случай не прекалено разтревожен.

— Мисля — продължи Саймън, — че той по едно време си мислеше, че може да го изхвърлят през борда, защото с този счупен крак, от него нямаше да излезе добър работник. А предполагам, че сега от мен се очаква тъкмо това — да работя.

Аз замълчах, ужасена от мисълта какво ли се очаква от мен.

Саймън смяташе, че мястото, което току-що бяхме напуснали, бе Алжир.

— В миналото пристанищата там служели за убежище на пирати. Имали покровителството на тюрското правителство. И може би все още е така. Казбахът трябва да е удобно място за търговия от всякакъв вид. Мисля, че едва ли някой се осмелява да ходи открито там.

Вероятно беше прав.

Пътуването ни продължи край бреговете на Сирия, през Дарданелите и нататък към крайната ни цел, която, както след време научихме, беше Константинопол.

* * *

Когато наближихме Босфора, в каютата ми дойде една жена. Придружаваше я едно младо момиче, което носеше в ръцете си цял куп от някакви прозрачни платове. Показа се, че бяха дрехи, които тя разстла върху леглото. После двете насочиха, вниманието си към мен. Бях ги срещала преди на кораба и се питах с каква ли цел пътуваха с нас. Скоро разбрах, че бяха дошли в каютата ми, за да ми помогнат да се облека в тези разкошни дрехи.

Имаше чифт дълги панталони, изработени от много фина копринена тъкан, широки под ханша и пристегнати в глезените. Над тях се обличаше рокля от красива прозрачна материя. Цялата беше обсипана с пайети, които блещукаха като звезди. Те освободиха косата ми от фибите и я разпуснаха по раменете ми. После я сресаха и се загледаха една друга, като се сбутваха и кикотеха.

Когато бях готова, двете се отдръпнаха и плеснаха с ръце.

Аз казах:

— Искам собствените си дрехи.

Не можеха да ме разберат. Просто продължиха да се побутват и кискат. Погалиха косата ми и ми се усмихнаха.

Старецът влезе в каютата. Огледа ме и потри ръце.

Сега бях изплашена повече от всякога. Разбрах, че подозрението, на Саймън се оказа истина. Щяха да ни продадат в робство — той, млад и силен мъж, който да работи каквото му заповядат, а аз, предназначена за по-зловещи цели.

Усетих, че Саймън беше загрижен повече за моята съдба, отколкото за своята.

Отново донесоха пелерината и яшмака и скриха под тях великолепието ми. Заедно със Саймън бях отведена от кораба, качена във файтона, който ни очакваше на брега и придружени от стареца и един по-млад мъж, вероятно негов чиновник или помощник, бяхме поведени по улиците на Константинопол.

Бях твърде разтревожена от онова, което ме очакваше, така че не обърнах особено внимание на местата, през които се движехме, но по-късно научих, че градът има две ясно разграничени зони — християнска и турска, и че ги свързват два моста, доста несръчно построени, но достатъчно здрави и много необходими. Смътно забелязвах джамии и минарета наоколо и усещах с огромно отчаяние, че се намирам много далеч от дома.

Пътувахме дълго. Беше като в друг свят — тесни улици, невероятно мръсни, красиви сгради, зашеметяващо бели кули, извисяващи се към невероятно синьото небе, джамии, пазарища, дървени къщи, не много по-различни от бордеи, шум и хора навсякъде. Те се разбягваха пред колелата на файтона ни и аз непрекъснато си мислех, че ей сега ще прегазим някого, но винаги успявах да се отдръпнат навреме от копитата на конете.

Най-после свихме по един булевард. Дърветата и храстите бяха отрупани с ярки разцъфнали цветове. Намалихме ход пред една висока бяла сграда, разположена малко навътре в улицата.

Когато слязохме от файтона, дойде да ни посрещне висок мъж, облечен в дълга бяла роба. Старецът му се поклони доста раболепно, а той му отвърна високомерно-снизходително. Бяхме заведени вътре в

стая, която изглеждаше мрачна след ярката светлина навън. Прозорците бяха подобни на онези, които бях видяла преди — изградени в дълбоки ниши и закрити с плътни завеси.

Приближи се един висок мъж. На главата му имаше тюрбан, обсипан със скъпоценни камъни и също беше облечен с дълга бяла дреха. Той седна на един стол, приличен на трон, а аз забелязах, че старецът стана по-раболепен, откогато и да е преди.

Помислих си с трепет: „Този ли ще бъде новият ми собственик?“.

Свалиха пелерината ми и изложиха на показ косата ми. Мъжът на стола явно се впечатли от нея. Никога в живота си не бях изпитвала такова унижение. Той изгледа и Саймън, след което кимна.

До вратата стояха, двама мъже — стражи, предположих. Единият плесна с ръце и в стаята влезе жена — малко пълничка, на средна възраст и в разкошни дрехи в стила на тия, в които бяха облекли и мен.

Тя се приближи до мен зараглежда ме, взе кичур от косата ми в ръката си и леко се усмихна. После нави нагоре ръкавите на дрехите ми и опипа плътта ми. Намръщи се, клатейки глава и изрече няколко думи, които прозвучаха като неодобрение.

Старецът започна да говори нещо много бързо. Другият на стола изслушваше и като че ли възразяваше. Жената каза една-две думи и продължи да клати дълбокомислено глава. Влудяваше ме фактът, че не разбирах какво казват. Ясно ми беше само, че ставаше въпрос за мен и че не ме харесваха толкова, колкото се надяваше старецът.

Все пак, като че ли стигнаха до някакво споразумение. Старецът притискаше дланите на ръцете си, а другият кимаше.

Жената също кимна. Тя им обясняваше нещо. Мъжът я слушаше внимателно и изглеждаше, че думите ѝ успяваха да го убедят.

Тя ми кимна да я последвам.

Трябваше да изляза и да оставя Саймън. Погледнах го отчаяно и той направи крачка към мен. Един от пазачите бързо сложи ръка на дръжката на сабята си и му препречи пътя.

Видях безсилието, изписано на лицето на Саймън. После жената здраво стисна ръката ми над лакътя и ме отведе.

* * *

Предстоеше ми да науча, че бях предназначена за харема на един от най-влиятелните паши в Константинопол. Всички мъже, които бях видяла досега, бяха просто негови слуги.

Харемът е общност, състояща се само от жени и в нея не е позволено да влизат мъже, с изключение на евнуси, като оня високопоставен господин, когото видях да се пазари със стареца. По-късно установих, че той беше Главния евнух и от сега нататък щях да го срещам често.

Необходимо ми беше известно време, за да разбера, че имах причина да бъда благодарна за тежките изпитания, които бях преживяла, защото именно лошото ми физическо състояние беше причината, поради която, през тези първи няколко седмици не бях обезпокоявана. Косата ме правеше различна от другите. Аз бях ценена високо, защото не приличах на останалите жени в харема. Те всички бяха тъмнокоси и с черни очи. Моите очи бяха съвсем сини и наред с русата ми коса наистина правеха впечатление.

Изглежда, че онези, чието задължение беше да задоволяват преситените чувства на пашата, смятаха, че самият факт, че съм различна, би ме направил особено приемлива. Имаше и още нещо, за което по-късно разбрах, че също ме е откроявало от другите. Тези жени бяха раболепни по природа. Бяха възпитавани още от детството си с убеждението, че принадлежат към по-низшия пол, чиято единствена мисия в живота е да се подчинява на прищевките на мъжете. Докато у мен витаеше някакъв дух на независимост. Аз идвах от свят с друга култура и това ме различаваше от останалите почти толкова, колкото цвета на очите и косата ми.

Обаче, когато ме съблякоха и сложиха в една от онези силно ароматизирани вани, приготвена специално за мен, много наблюдателната възрастна госпожа, старшата в харема, забеляза, че кожата ми, там, където не беше докосвана от слънцето, беше много бяла и нежна. Значи, преди да ме предложеха на пашата, кожата ми трябваше да възвърне напълно белотата си. Нещо повече, през последните седмици се бях хранила много лошо, а пашата обичаше жените му да бъдат леко закръглени. Така че основата беше налице, но се налагаше известно възстановяване на онова, което ми бе дадено от природата — процес, който изискваше време.

Колко благодарна бях! Имах време да се адаптирам, да науча правилата на живота в харема и може би да откроя какво бе станало със Саймън. Кой знае? Дотук бях имала забележителен късмет; нима не би могъл да ме съпътства още малко, докато имаше надежда да избягам, преди още да съм се възстановила дотолкова, че да ме обявят за годна да се явя пред мъжа, който ме беше купил?

Още щом разбрах, че съм в безопасност — поне за известно време — духът ми се повдигна. Надеждите ми се възвърнаха. Искях да науча всичко за средата, която ме заобикаляше и естествено, за жените, сред които живеях.

Най-важната личност в харема беше Рани, жената на средна възраст, която ме бе огледала и решила, че все още не съм достойна за пашата. Да имаме език, на който да общуваме, от нея щях да науча много неща. Другите жени се отнасяха към нея с голямо страхопочитание. Всички я ласкаеха и ѝ се подчиняваха, защото точно тя избираше онези, които щяха да бъдат заведени при пашата. Когато пристигнеше съобщение, че пашата иска жени, тя дълго обмисляше избора си и ми беше много забавно да ги наблюдавам как всяка от тях се стараеше да привлече вниманието върху себе си. Бях абсолютно изненадана, че това, от което аз се ужасявах най-много, за тях всъщност беше цел, силен стремеж.

В харема имаше няколко млади момичета, които не можеха да бъдат на повече от десет години, а също и жени, които изглеждаха на около тридесет. Странен живот за тези момичета, а по-късно разбрах, че някои бяха доведени тук още през най-ранното си детство и обучавани, за да доставят удоволствие на богатите мъже.

Те нямаха какво да правят почти по цял ден. За мен имаше предвидена ежедневна баня, непременно следвана от масаж с благоуханни масла. Въздухът натежаваше от аромата на мускус, сандалово дърво, пачули^[3] и розово масло. Момичетата обикновено седяха около фонтана и нещо си приказваха. Понякога чувах и нежен звън на музикални инструменти. Беряха цветя, вплитаха ги в косите си, изучаваха лицата си в малки ръчни огледалца, наблюдаваха отраженията си в езерото, понякога играеха на разни игри, бърбореха безспир, кикотеха се, врачуваха си за бъдещето.

Спяха на дивани в една голяма, просторна стая; доставяха им се красиви тоалети. Беше странен живот, с единствената цел да

преживеят и този ден в безделие, без да мислят за нищо друго, освен как да станат още по-красиви и надявайки се, че ето, тази вечер може би ще имат щастието пашата да ги избере.

Борбата за тази чест беше жестока. Усетих я много скоро. Вниманието към мен беше особено, защото, тъй като бях толкова различна от тях, беше почти сигурно, че когато ме представеха пред пашата, изборът му би паднал върху мен ако не за нещо друго, то поне заради разликата.

Междувременно усилията да се заличат от мен следите от негодите, които неотдавна бях преживяла, не преставаха. Чувствах се като гъска, угоявана за Коледа. Беше ми трудно да ям силно подправената храна.

За мен храненето се превърна в малка игра: стараех се да изхвърлям ястията, без Рани да забележи.

Особено вълнуващ беше денят, в който открих, че една от по-зрелите жени — и мисля, една от най-красивите — се оказа францужойка. Казваше се Никол и още в началото бях доловила у нея нещо различно. Тя също като че ли заемаше по-важно място от останалите в харема — след Рани, разбира се.

Един ден седях до фонтана, когато тя се приближи и седна до мен. Попита ме на френски дали говоря езика ѝ.

Най-последно общуване! Беше прекрасно! Френският ми не беше много добър, но все пак достатъчен, за да можем да се разбираме.

— Ти си англичанка? — попита тя.

Отговорих ѝ утвърдително.

— И как попадна тук?

С известно запъване на езика аз ѝ разказах за корабкрушението и за това, как ни бяха открили на острова после.

Тя каза, че живее в харема вече от седем години. По произход креолка, пътувала от Мартиника^[4], за да отиде на училище във Франция. Но също преживяла корабкрушение, била пленена от корсари, доведена тук и продадена, точно както се беше случило с мен.

— И си останала в харема през цялото това време? — попитах аз. — Как си могла да издържиш?

Тя присви рамене.

— В началото — каза тя — те обзема ужасен страх. Бях само на шестнадесет години. Мразех манастирското училище. Тук животът

беше лесен. Харесвах ми дрехите, безделието... предполагам. А и... аз също бях различна от тях... както сега си ти. Пашата ме хареса.

— И вероятно си станала негова любимка в харема? — казах аз.

Тя кимна.

— Защото — каза тя — имам и моя син Самир.

Бях виждала Самир — красиво, около четиригодишно дете. Жените много го глезеха. Беше най-голямото дете от харема. Имаше още едно — Фейсал, с около година по-малък и също много красиво момче. Бях го виждала с една жена, която ми изглеждаше с няколко години по-млада от Никол. Казваше се Фатима.

Фатима беше пищна красавица с буйна черна коса и очарователни тъмни очи. Имаше невероятно високо самочувствие, беше арогантна и суетна. Прекарваше по цели часове край фонтана, похапвайки сладкиши, от които даваше и на едно от малките кученца шпаньоли, които непрекъснато я придружаваха. Фатима беше изпълнена със страстна обич към четири същества: самата себе си, Фейсал и двете малки кученца.

От време на време и двете момченца бяха отвеждани нанякъде, а тези случаи се предхождаха от сериозни приготовления. Защото ходеха да посещават пашата. Имаше и още две момченца в харема, но те бяха бебета. Нямахме момиченца. В началото се чудех, как така всички деца на пашата бяха само синове.

Никол ме информира с подробности. Каза ми, че ако някоя от жените роди дъщеря, тя трябва да напусне харема; връщат я на родителите ѝ вероятно. Пашата не се интересувал от дъщери, а само от синове. Но ако жената родяла момче, красиво и интелигентно например като Самир, тя ставала любимка.

Самир, като най-възрастен, щеше да бъде наследникът на пашата. Ето, за това другите жени ревнуваха Никол. В началото пашата я беше издигнал до по-високо положение, защото я беше предпочел — но това можеше да бъде временно — докато Самир оставаше и със съществуването си непрестанно напомняше на пашата колко е способен да зачева хубави момчета. И съответно, пашата обсипваше с почести жените, които му помагаша да доказва това.

Тя ми разказа, че тайно научила Самир да говори френски, а когато пашата узнал, изтръпнала от ужас при мисълта за предстоящата

му реакция. Обаче чрез Главния евнух научила, че пашата е доволен от успехите на момчето и че поръчал тя да продължавала го образова.

Учудих се, че една жена от Запада така добре се беше пригодила към този начин на живот, а и нещо повече — дори се гордееше с положението си и изпитваше силна омраза към всеки, който се опитваше да ѝ го отнеме.

Но колко бях доволна, че можех да разговарям с нея и да науча нещо за хората, които ме заобикаляха.

Стана ми ясна причината за невероятното съперничество между нея и Фатима, която също хранеше високи амбиции за сина си Фейсал.

— Виждаш ли — каза Никол, — ако не бе Самир, Фейсал би бил наследник на пашата, а Фатима — първата жена в харема. Тя много иска да заеме мястото ми.

— Но никога няма да успее. Ти си по-красива и много по-умна от нея. Освен това Самир е прекрасно момче.

— И Фейсал не е лош — призна тя. — А ако аз умра...

— Защо мислиш, че може да умреш? — Тя сви рамене.

— Фатима е много ревнива и завистлива жена. Веднъж, много отдавна, една от жените тук отровила една друга. Не е трудно.

— Мисля, че не би се осмелила.

— Но онази жена все пак се осмелила.

— Обаче са я разкрили.

— Това било отдавна. Преди сегашния паша, но още се приказва за случая. Извели я от харема. Заровили я до шията в земята, ей там. Оставили я под слънцето... докато умре. Това било наказанието ѝ.

Аз потръпнах.

— Пожелавам същата участ на Фатима, ако посегне на сина ми.

— Но ти трябва да го предпазиш от нея.

— Точно това смятам да направя.

Сега, след като бях установила контакт с Никол, животът ми стана по-лек. Живеехме сред красивите си дрехи, парфюмите си, безбройните мехлеми и балсами, сладкишите, безгрижните си и лениви дни; бяхме като птички, затворени в райски клетки. След изпитанията, през които бях преминала, този живот ми изглеждаше нереален.

Питах се колко ще продължи.

Пашата беше заминал някъде — новина, която ме зарадва.

В харема се възцари пълна летаргия. Жените лежах наоколо, възхищавайки се замечтано на собствените си отражения в малките ръчни огледалца, които носеха в джобовете на широките си шалвари, похапваха сладкишите си, пееха или свиреха на музикалните си инструменти, караха се помежду си.

Между две от тях веднъж възникна жестока свада — затъркаляха се по мозаичния под, скубеха си косите, ритяха се диво, докато не се появи Рани, наби ги и двете, изпрати ги посрамени и каза, че ги наказва с три месеца без шанс за достъп до пашата.

Последното ги отрезви много бързо.

После той се върна и настъпи голямо оживление. Всички станаха кротки и мили, държаха се по най-очарователния начин и се грижеха за красотата си, независимо че можеха да я показват само пред останалите жени в харема и понякога пред евнусите.

Рани започна избора си за поредните шест. Аз видях как спря погледа си и на мен, но ужасът ми скоро отстъпи място на облекчение, когато разбрах, че все още не ме счита подготвена за високата чест.

И така, шестте момичета бяха избрани — две, които бяха представяни и преди и бяха заслужили височайшето одобрение, както и четири нови.

Всички наблюдавахме приготовленията. Първо ги изкъпаха, после намазаха с помада телата им и втриха парфюм в косите им. Боядисаха с къна ходилата на краката и дланите на ръцете им. Начервиха устните им с пчелен восък и гримираха очите им с въглен. В косите, им заплетоха цветя, украсиха китките и глезените им с гривни и накрая ги облякоха в отрупани с пайети дрехи.

Ние всички зачакахме да видим кои ще бъдат изпратени обратно.

При този случай избраницата беше едно от най-младите момичета в харема.

— Тя ще си придава важност, когато се върне — каза ми Никол. — Винаги, всички правят така... особено младите. Мислех си, че вече е дошъл и твоят ред.

Трябва да съм издала отвращението си, защото тя каза:

— Не искаш ли?
— С цялото си сърце желая да се махна оттук.
— Ако той те види... ще те избере.
— Аз... не... не...
— Това ще стане, вероятно скоро...
— Бих направила всичко... всичко, за да избягам.
Тя се замисли.

* * *

Никол ми каза, че ако някой иска да разчита на мъничките привилегии, които бяха част от живота в харема, то той трябваше да поддържа добри отношения с двама души: първо с Рани, разбира се, и после — с Главния евнух.

— Той е най-главният тук. Пашата на харема. Главният евнух ми е много добър приятел.

— Виждам, че си постъпила много умно.

— Защото съм тук от толкова дълго. Това е единственият ми дом.

— И си се примирила с това... да бъдеш една от многото жени?

— Това е техният начин на живот — отговори тя. — Самир е мой син. Един ден той ще бъде паша. Аз ще бъда майка на пашата, а това е много почитано положение, мога да те уверя.

— Не би ли искала да имаш нормален брак... съпруг и деца и да не се питаш през цялото време дали някоя няма да те измести?

— Аз познавам този начин на живот. — Тя разтвори широко ръце, показвайки харема пред нас. — Така е с всички тук около нас. Те не знаят нищо друго. Искат само да станат любимки на пашата. Искат да родят син, който да превъзхожда всички останали... и да осигури на майка си високото положение, което никой не би могъл да й отнеме.

— Това възможно ли е?

— Възможно е.

— И е също твоята амбиция?

— Моята амбиция е у Самир. А кажи ми каква е твоята?

— Да се махна от тук. Да се върна в моя дом... при семейството си. Да намеря тези, които бяха с мен по време на корабкрушението.

— Почти е сигурно, че ти ще бъдеш избрана от пашата. Когато Рани реши, че си готова, тя ще те изпрати при него. Ти ще му харесаш, защото си различна. Трябва вече да се е отегчил от тъмнокоси красавици. Ти ще си нещо съвсем ново. Ако имаш после син, бъдещето ти е осигурено.

— Бих направила всичко, за да не допусна това. Никол, страхувам се. Не искам това. То е нещо, което възпитанието ми не ми позволява да разбере. Чувствам се омърсена... унижена... просто робиня... жена без собствена индивидуалност и без собствен живот.

— Говориш странно и все пак те разбирам. Аз също не започнах като една от тях.

— Но си приела този начин на живот.

— Бях твърде млада за нещо друго, а сега вече имам Самир. Искам това... за него. Той един ден ще стане паша. Това е, което искам повече от всичко друго.

— Ще постигнеш желанието си. Той е най-възрастният син.

— Понякога се страхувам от Фатима. Когато ходи при пашата, тя винаги взема със себе си силна възбуждаща отвара. Зная, че я приготвя сама. Има начини да се възбуждат желанията на мъжа. Чувала съм да се говори за това. Прави се от стрити на прах рубини, паунови кости и тестиси на овен. Смесват се и се сипват във виното. Мисля, че когато ходи при пашата, тя винаги опитва силата на лекарството си.

— Къде... къде би могла да намери тези неща?

— Рани има един таен шкаф, където крие всякакви странни работи. Билки, отвари... какви ли не смеси. Рани разбира много по тези въпроси. Сред парфюмите и мазилата ѝ сигурно има и от тази отвара.

— Но ти казваш, че е таен шкаф.

— Държи го заключен, но сигурно има начин да се намери ключът. Фатима е изобретателна в такива работи. Познавам я. Не би се спряла пред нищо... пред абсолютно нищо. Ето защо се страхувам.

— Но тя кога се вижда с пашата?

— Двете сме майки на любимите му синове... тя и аз. Пашата праща да ни извикат понякога — един вид като визита на учтивост — да поговорим за синовете си и да останем с него през нощта. О, страхувам се от тази жена. Тя е решена на всичко. Би направила всичко... всичко. Надеждите ѝ са само във Фейсал. Пашата го обича.

Каза ми го Главният евнух. Главният евнух не харесва Фатима. Това не е хубаво за нея. Тя е много глупава понякога, а глупавите жени постъпват прибързано. Когато пашата я избра за своя любимка, тя си придаде такава важност! Реши, че вече е станала първата дама на харема. Държа се непочтително към Главния евнух... така че сега двамата са врагове. Глупава Фатима. Ако намери начин, непременно би навредила на Самир и на мен.

— Но Самир е най-голямото дете и е толкова умен.

— Зная това, но всичко е в ръцете на пашата. Сега той обича Самир. Той е най-големият му син и е негов любимец. Докато е така, всичко е наред. Но пашата е този, който решава, а той ще има още много синове. Затова, ако Фатима може по някакъв начин да навреди на Самир и мен, то тя непременно ще го направи.

— Не мога да повярвам, че би се опитала.

— Веднъж се е случило... в харема.

— Но няма да се повтори. Всеки знае какви са били последиците тогава. Това стига, за да ги възпре.

— Не зная. Фатима е решителна жена. Би рискувала много, за да осигури предимство за Фейсал и себе си. Трябва да внимавам.

— Аз също ще внимавам за вас.

— Да, ето, сега ще дойде и твоят ред при пашата. Ти ще имаш син. Синът ти ще е по-различен. Ще прилича на теб. А между Самир и Фейсал, да, има някакво сходство. Но твоят син ще бъде различен.

Изпълни ме ужас при мисълта за това и се отдръпнах от нея.

— Истина е — каза тя. — И сигурна ли си, че няма да го искаш?

— Почти ми се иска да не бях се спасила от кораба. Искане ми се да бяхме останали на острова. Да можех само да избягам. О, Никол! Само да беше възможно! Бих направила всичко... всичко.

Тя потъна в мисли, загледана разсеяно някъде напред.

* * *

Няколко дни по-късно си почивах пак до фонтана, рогато тя отново дойде и седна до мен.

— Имам нещо за теб — каза тя.

— За мен? — попитах я учудена.

— Мисля, че ще се зарадваш. Даде ми го Главният евнух. Изпраща ти го мъжът, който пристигна заедно с теб.

— Искаш да кажеш... Никол, къде е?

— Внимавай. Може да ни наблюдават. Фатима наблюдава всичко. Сложи ръката си на пейката. Така незабелязано ще ти предам бележката.

— Никой не ни гледа.

— Откъде си сигурна? Тук отвсякъде ни дебнат погледи. Тези жени изглеждат бездейни. Те са бездейни, но тъй като нямат какво да правят, си измислят интриги... Дори когато няма повод. Отегчени са, търсят разнообразие... и когато не успеят да го намерят, се опитват да си го създадат. Нямат какво друго да правят, освен да дебнат и клюкарстват. Така че ако искаш да получиш бележите, направи каквото ти казвам.

— О, искам! Искам!

— Тогава бъди внимателна. Главният евнух казва, че е много важно. Може да загуби живота си, ако някой узнае какво е направил. А го прави заради мен... защото аз го моля.

Сложих ръката си на пейката. И тя сложи своята там и след малко незабелязано избута хартийката.

— Не я поглеждай сега. Скрив я...

Аз я пъхнах в джоба на шалварите си. Нямах търпение да се махна от там, за да я прочета, но тя каза, че ще е много неразумно, ако стана веднага от мястото си. Някой можеше да заподозре нещо, а това би имало много тежки последици за всички нас.

Знаех, че ако заловяха мъж, влязъл в контакт с жена от харема, резултатът би бил жестока и бавна смърт — не само за мъжа, но и за въпросната жена. Това бе правило от векове и аз изобщо не се съмнявах, че съществува и до днес, защото това място тук, някак се беше плъзнало назад във времето — а може би просто никога не беше се развивало във времето — и живееше в една съвсем друга ера.

Налагаше се да потисна нетърпението си и едва след известно време прецених, че вече мога да стана от пейката и да се отдалеча, без да предизвикам излишно любопитство. Те бяха свикнали да ме виждат сама, когато не бях в компанията на Никол, защото Никол беше единствената, с която можех да разговарям на някакъв език.

Влязох в стаята, където спяхме. В момента нямаше никой, така, че седнах на дивана си и извадих листчето.

„Розета,

Наблизо съм. Доведоха ме тук заедно с теб и сега работя в градините точно зад стените на харема. Отдаде ми се случай да направя услуга на един човек с високо положение и той се чувства задължен да ми се отплати. Ето как го прави — предава ти тази бележка от мен. С теб сме близо един до друг. Аз не преставам да мисля. Ще успея да направя нещо. Не се страхувай. Не губи надежда.

С.“

Облекчението, което изпитах, ме обезсили. Смачках хартийката. Искаше ми се да я запазя, да я скрия някъде из дрехите си, да усещам допира ѝ до тялото си, за да ми напомня, че тя е написана от него, че той е близо и мисли за мен.

Но трябваше да я унищожа. Беше опасно и ако я намереха, с нас щеше да бъде свършено. Накъсах, я на много дребни парченца. Щях да ги разпръсна... не наведнъж, а по няколко на разни места, така че да не ги открият никога.

По-късно разговарях с Никол.

— Изглеждаш по-щастлива — каза тя. — Това, което ти донесох, те е зарадвало.

— О, да. Но ми е трудно да повярвам, че нещо би могло да се промени. Някой въобще успява ли да избяга оттук?

— Понякога, когато пашата загуби интерес към някоя от нас и знае, че вече никога няма да я пожелае, за жената се намира съпруг. А някои други ги връщат на семействата им.

— Да, но възможни ли са успешни бягства?

Тя поклати глава.

— Не мисля, че би било възможно.

— Никол — казах аз. — Аз трябва да го направя. Трябва.

— Да — бавно каза тя, — ти трябва да го направиш. Ако не, скоро ще те изпратят при пашата, кожата ти вече стана много бяла. И малко си понапълняла, вече не изглеждаш като скелет. Изглеждаш по-

добре, отколкото в началото. Рани е доволна. Така че... ще стане скоро. Може би следващият път, когато той поиска жена.

— Сега него го няма.

— Да, но ще се върне. А когато се връща отнякъде, винаги иска жена. Рани ще си каже: „Да, русата. Тя е вече готова. И колко доволен от мен ще е той, за това че съм му изпратила такъв бисер... нещо, което никога преди не е притежавал“. И смея да твърдя, че той наистина ще те хареса. Може и да те задържи при себе си. Сигурно после ще имаш дете. И твоето дете може да му хареса повече от Фейсал... повече от Самир. Главният евнух казва, че пашата много се интересува от Запада... особено от Англия. Иска да знае повече за Англия. Иска да му разкажат за Великата кралица.

— Не... не — извиках аз. — Ужасно е! Не мога да остана тук. Ще избягам по някакъв начин. Не ме интересува какво могат да ми направят, ако ме хванат... но няма да остана, за да преживея и това. Готова съм на всичко... каквото и да е. Никол, можеш ли да ми помогнеш?

Тя ме изгледа продължително и по устните ѝ заигра усмивка. Каза бавно:

— Главният евнух е мой приятел. Няма да му е приятно някой да ме измести от положението ми на Първа дама. Той иска аз да бъда майката на следващия паша. Затова ние се борим заедно. Ние сме приятели, разбираш ли? От него аз научавам какво става вън, а от мен той е в течение на това, което става тук... вътре. Защото аз добре зная какво става тук. Мога да му казвам. Той ми се отплаща с информация отвън. Може би...

— Може би?

— Е, просто може би... бих могла да намеря някакъв изход.

Грабнах ръката ѝ и я разтърсих.

— Ако можеш да ми помогнеш, Никол... ако знаеш нещо!

— Ще помогна — каза тя. — Никой не трябва да замести Самир. Освен това, с теб сме добри приятелки.

Надежда. Тя беше последното, което ми оставаше и аз започнах да разбирам, че надеждата може да означава всичко за хората, изпаднали в отчаяно положение.

Бележката и това, което бях чула от Никол, сега ми вдъхнаха тази толкова необходима надежда.

Замислих се за всички неприятности, през които бях преминала след онази нощ, когато нещастие сполетя кораба „Атлантик Стар“. Бях имала невероятен късмет. Дали бих могла да разчитам на още малко? Никол щеше да ми помогне, ако можеше — знаех това. И не само защото бяхме приятелки, а защото мислеше, че представлявам заплаха за положението ѝ. Никол беше реалистка. Но и главният евнух я подкрепяше. Без съмнение приятелството им си имаше своите причини. Но има ли значение какви бяха тези причини, щом в дадения случай бяха само в моя полза?

Бях отчаяна. Нуждаех се от цялата помощ, която бих могла да получа.

Имах основания да се надявам: двама от най-влиятелните хора в харема бяха на моя страна. Саймън също не беше далеч.

Наистина имаше надежда. За пръв път, откакто се бях озовала на това място, бягството не изглеждаше като абсолютна невъзможност.

Рани явно показваше задоволство от вида ми. Бърбореше си радостно нещо, докато масажираше тялото ми.

Сърцето ми се сви. При трезва преценка на разума, бягството изглеждаше само далечна вероятност. Бях си позволила да потъна в приятна еуфория, но не знаех как точно бих могла да осъществя това бягство.

През следващия следобед отидох в спалнята и легнах на дивана си. Щорите бяха спуснати и тежките завеси нравеха стаята прохладна и тъмна. Някой влезе тихо на пръсти, през полузатворените си очи видях Никол.

— Болна ли си? — прошепна тя.

— Болна от страх — отговорих аз.

Тя седна на дивана.

— Страхувам се, че нищо няма да може да ме спаси — продължих аз.

Тя каза:

— Рани е решила... следващия път да изпрати теб.

— Аз... аз няма да отида.

Тя сви рамене, неин привичен жест.

— Главният евнух каза, че пашата ще отсъства една седмица. Когато се върне, ще поиска да му изпратят.

— Една седмица. О, Никол, какво мога да направя?

— Разполагаме все пак с тази една седмица — каза тя.

— И какво можем да направим?

Тя ме загледа втренчено.

— Главният евнух харесва твоя мъж. Искан да му помогне. Двата са говорили. Рани много иска да те покаже на пашата. Освен това, тя иска той да научи, че когато са те довели тук, ти не си била много хубава, с изключение на косата, но и тя била без особен блясък. А сега блести. Рани иска пашата да знае, че точно тя те е направила достойна за него. Така че сега, когато вече си готова, тя ще те изпрати там при първа възможност. Пашата ще бъде благодарен на мъжа, който те доведе, т.е. Главният евнух, обаче Рани беше тази, която те възвърна към добро здраве. Но... както вече казах... остава още една седмица.

— Какво бихме могли да направим? Моля те, кажи ми.

— Приятелят ти ще трябва да внимава.

— Какво биха му направили, ако разберат, че ми е изпратил писмо?

— Най-вероятно ще го превърнат в евнух. То и без това може да стане. Такава е съдбата на доста млади мъже, продавани на пашите. Працат ги да работят в градините и там за известно време те си остават нормални млади хора, но ако се наложи да потрѣбват за работа в харема... как може да се има доверие на един млад нормален мъж сред толкова много жени? И затова са измислили евнусите. Такава ще бъде много вероятната съдба и на твоя приятел. Няма да го оставят завинаги в градините. От евнусите излизат добри слуги. Могат да се движат сред жените из харема, без да се изкушават.

— Не ми е ясно какво може да се направи.

— Ще трябва да нравиш това, което ти се каже. Трябва да помниш, че ако започнеш подготовката за бягство... съществува вероятност да разкрият замисъла ти, а тогава... последиците ще са такива, че всичко друго би било за предпочитане.

— Питам се дали Саймън е готов да поеме такъв риск. Като си помисля какво може да му се случи.

— Ако смяташ да бягаш — каза тя, — не трябва да си мислиш за провал. Скоро Рани ще те прати при пашата. Не забравяй това.

Аз замълчах, питайки се как бих могла да понеса подобна участ. Нещо повече, имах чувството, че Никол говореше с недомлъвки. Какви планове би могла да крои?

Не ми казваше всичко. Понякога дори си мислех, че ми говореше по този начин, само за да ме успокои.

С отминаването на дните, безпокойството ми, разбира се, растеше. Опитвах се да си кажа, че когато му дойде времето, трябва да съм готова да посрещна неизбежното.

Пашата се върна. Забелязах особените погледи, с които Рани ме оглеждаше. Видях я доволно да потрива ръце и разбрах, че времето беше настъпило. А когато Главният евнух посети Рани същата вечер, стана ясно, че съдбата ми е решена.

Според обичая, освен мен бяха избрани още пет жени, защото Рани всъщност нямаше право да взема решения вместо пашата по този въпрос; той, в крайна сметка, трябваше сам да реши точно коя от нас да удостои с вниманието си.

Между петте, имаше и едно много красиво младо момиче, което, както после разбрах, се наричаше Аида. Трябва да беше на около дванадесет години... тъничка, но вече с напъпила женственост. Имаше дълга тъмна коса и големи очи, които някак създаваха едновременно впечатлението за непорочна невинност, но и за увереност и познания, които, мисля, биха привлекли вниманието на един мъж, вече преситен от изобилие.

Аида ме интересуваеше, защото възлагах надеждите си на нея. Бях сигурна, че има голям шанс да бъде избрана от пашата. Момичето беше толкова развълнувано: танцуваше из градините и изобщо не се опитваше да прикрива радостта си. Фатима не пропусна да измърмори, че девойчето вече се е възгордяло и е започнало да важничи.

Аз казах на Никол:

— Тя е много красива. Сигурно ще бъде предпочетена.

Никол поклати глава:

— Красива, да. Но красиви са и стотици други... и много приличат на нея. Все същата коса... Очи... радост... готовност. Ти ще изпъкнеш сред тях. А Главният евнух казва, че пашата много се интересува от Англия. Възхищава се от английската кралица.

Коеето много ме потисна и сърцето ми се сви от страх. Как изглеждаше пашата? Сигурно беше млад, защото съвсем неотдавна беше наследил баща си. Говорел малко английски, както съобщил на Никол Главният евнух. Може би, бих могла да разговарям с него... да

му разказвам за Англия, да се превърна в нещо като втора Шехерезада, за да отклони вниманието му от себе си.

Денят изглеждаше безкраен. Имаше моменти, когато почти успях да се убедя, че сънувам. Как беше възможно това около мен да е истина? И колко бяха момичетата като мен, живеещи кротко обикновения си живот в Англия, които изведнъж се оказваха сред стените на един турски харем?

После си казах, че трябва да се приготвя да приема съдбата си. Пашата сигурно наистина щеше да забележи, че съм по-различна от другите. Първо, трябваше да се моля да не избере мен. Ако не ме избере, можеше да вземат все пак решение, че не съм подходяща за харема. Тогава какво? Може би бих успяла да ги убедя да ме пуснат да си отида! Та нали Аида беше толкова красива! И беше толкова подходяща за този начин на живот, а още повече, така доволна от него!

Рани дойде при мен. Беше време за приготовленията.

Приглади косата ми с ръце, надвесена над мен почти както квачка пази пиленцата си. Хвана един кичур и леко го дръпна. Погали ме. После плесна с ръце и две от момичетата, се появиха веднага.

Тя се изправи и ми направи знак да я последвам.

Заведоха ме в банята, където ме обляха със струи парфюмирана вода. След като ме изсушиха в хавлиите, трябваше да легна, за да втрият в кожата ми масла с ухания на мускус и пачули. Напарфюмираха обилно и косата ми. От силната миризма ми прилоша и ми стана ясно, че никога повече не бих могла да усетя този мирис, без да си спомня парализацията ме страх, който изпитвах тогава.

Облякоха ме в разкошни, лавандуловосини копринени дрехи, а широките шалвари пристегнаха в глезените с обшити със скъпоценни камъни ленти. Над шалварите сложиха туника, която стигаше до кръста ми. Основата ѝ беше от коприна, над която се спускаше слой от прозрачна, ефирна материя. Върху коприната бяха пришити пайети, които тайнствено блещукаха под воала и придаваха някакъв ефект на загадъчност. Трябва да призная, че костюмът беше особено великолепен.

На краката ми имаше сандали — изострени и извити отпред. Бяха изработени от сатен и обсипани със скъпоценни камъни.

После сресаха косата ми така, че да се спуска на вълни по раменете ми и я украсиха с венец от цветя. По глезените ми също

поставиха венци от цветя. Начервиха устните ми, очертаха очите ми с въглен, така че те сега наистина изглеждаха огромни, а синият им цвят стана още по-тъмносин.

Приготовленията свършила. Сега вече можеха да ме представят пред пашата. В главата ми нахлуха куп отчаяни мисли. Какво би станало, ако откажех да отида, или ако се опитам да избягам от харема? Как? Вратите бяха заключени и се охраняваха от евнусите на пашата... едри мъже, всички избрани заради ръста си. Как бих могла да избягам от тях?

Трябваше да приема истината. Нямах начин за бягство.

Рани ме хвана за ръка и ме изгледа, неодобрително поклащайки глава. Караше ми се за нещо. Сигурно защото изглеждах толкова тъжна. Казваше ми да се усмихна, да проявя радост и трепет пред голямата чест, която сигурно щеше да ми бъде оказана тази нощ.

Това беше нещо, което не можех да направя. Никол стоеше наблизо. Тя беше една от ония, които ме обличаха. Каза нещо на Рани, с което я накара да се замисли.

После Рани кимна и ѝ даде някакъв ключ. Никол излезе. Аз седнах на дивана. Чувствах се безпомощна. Бяха ме довели толкова отдалеч само за това? Опитах се да си представя себе си... предпочетена от пашата... раждаща дете, което би било съперник на Фейсал и Самир. Но нали аз имах баща, влиятелен човек, професор в Британския музей! Значи, можех да им изтъкна това, ако пашата се опиташе да ме третира като своя робиня, а не като дъщеря на подобен баща. Трябваше още да им кажа, че можеха да последват и неприятности. Защото бях англичанка, а Великата кралица не позволяваше поданиците ѝ да бъдат третирани така.

Изобщо, опитах се да си вдъхна смелост. Знаех, че си мисля пълни безсмислици. Защото, какво ги интересуваше тези хора коя съм! Тук те бяха господарите. Аз бях нищо.

А може би, бих могла да му кажа с какво огромно желание другите момичета биха споделили леглото му. Защо да не си вземе една от тях, щом те изгаряха от нетърпение, а да освободи мен?

Щеше ли да е възможно да му се обясни това? И щеше ли той да ме изслуша? А ако ме изслуша, би ли ме разбрал?

Никол се върна. В ръката си носеше някаква чаша.

— Изпий това — каза тя. — Ще се почувстваш по-добре.

— Не. Няма.

— Казвам ти, ще ти помогне.

— Какво има в чашата?

Едно от другите момичета също се присъедини към увещанията.

Обгърна тялото си с ръце и започна замечтано да се поклаща.

— Опитва се да ти каже, че напитката ще те накара да пожелаеш любов. И че така ще ти е по-лесно. Във всеки случай, Рани заповяда така. Мисли, че ти нямаш желание, а пашата обича жените да го желаят.

Помислих си, че в чашата имаше някакъв афродизиак.

— Не го искам — казах аз.

Никол се приближи още до мен и ядосано ми прошепна:

— Не бъди глупачка. — Гледаше ме право в очите, сякаш искаше да ми внуши и нещо друго. — Изпий го — продължи тя. — Ще разбереш, че е добро... точно онова, което ти трябва сега. Изпий го... пий... аз съм твоя приятелка...

В думите ѝ явно имаше скрит смисъл. Аз взех чашата и изпих съдържанието ѝ. Беше отвратително.

— Скоро... — каза Никол. — Скоро...

След една-две минути, аз се почувствах много зле. Никол беше изчезнала заедно с чашата. Опитах се да се изправя, но не успях. Виеше ми се свят.

Едно от момичетата извика Рани, която дойде много разтревожена. Почувствах, че по лицето ми започна да се стича пот и случайно зърнах отражението си в едно огледало. Бях много бледа.

Рани се разкреця на жените наоколо. Сложиха ме да легна на един диван. Наистина се чувствах много болна.

Никол отново се появи. Стори ми се, че тайничко се усмихна.

* * *

Не бях представена пред пашата. Лежах на дивана си и ми се струваше, че съм на смъртно легло. Наистина вярвах, че е дошъл краят ми.

Спомних си за Никол и загадъчната ѝ усмивка. Никол беше направила това. Беше се изплашила, че ще се харесам на пашата и ще

родя дете, което ще засенчи Самир. Възможно ли беше да е така... или тя наистина ми беше приятелка? Независимо от отговора, тя ме бе спасила от пашата през онази нощ.

След един-два дни започнах да се чувствам по-добре и заедно с възстановяването ми, у мен нарастваше и убеждението, че Никол беше постъпила така, за да ме спаси от участта, която ме ужасяваше. Вярно, същевременно помагаше и на себе си. Защо не? Никол беше францужойка и гледаше практично на живота. Фактът, че можеше да бъде от полза едновременно и на себе си и на мен, би направил идеята ѝ двойно по-привлекателна за нея.

Щом започнах, да се чувствам по-добре, разбрах, че всъщност не съм била толкова болна, колкото ми се струваше. Иначе не бих могла да възвърна силите си толкова бързо.

Никол ми разказа, че когато Рани я изпратила да донесе от шкафа афродизиака, който използвали за първото посещение на някои момичета при пашата, тя го заменила с друга отвара, за която знаела, че ще ме разболее дотолкова, че да не могат да ме изпратят при него.

— Ти нали точно това искаше? — попита тя. — Не каза ли, че всичко... каквото и да е.

— Казах. Казах. И ти благодаря, Никол.

— Казах ти, че съм твоя приятелка. А избраницата беше Аида. Още не се е върнала. Трябва да е била много високо оценена. Но никога нямаше да се случи, ако сред тях беше и ти.

— Толкова се радвам. Тя мечтаеше да бъде избрана.

— Това малко чудовище ще се държи непоносимо, когато се върне. Велика чест е да те задържат в покоите на пашата. Носът ѝ така ще се вирне, че даже няма да иска да разговаря с нас... нетърпима ще стане, ще видиш.

Аз бавно идвах на себе си след боледуването, а Рани постепенно се успокояваше след разочарованието си. Но се чувстваше донякъде и възнаградена за това, че Аида завоюва такъв успех.

След три дни Аида се върна. Сега вече наистина беше много важна персونا. Втурна се горда в харема, а маниерите ѝ бяха съвсем различни; беше недостъпна и се отнасяше към всички нас с пренебрежение. На ушите ѝ висяха красиви рубинени обици, а около шията ѝ блестеше великолепна огърлица. Сега и Рани се държеше по

нов начин към нея. Малката Аида се беше превърнала в една от високопоставените дами в харема.

Тя беше сигурна, че е бременна.

— Глупаво същество — каза Никол. — Откъде може да знае все още? — Въпреки това, Никол стана неспокойна. — Това може да означава, че за известно време ще бъдеш в безопасност — успокояваше ме тя. — Защото, щом я е харесал толкова много, че да я задържи три дни, пашата може да изпрати пак да я повикат. Така се случи и с мен някога. Но сега Аида трябва да е най-благодарната жена в харема, при това да е благодарна именно на теб.

— Но той можеше и да не избере мен. Въпреки присъствието ми, можеше пак да избере нея.

Никол ме изгледа с недоумение.

Скоро изпитах огромно облекчение, когато научих чрез Никол — а съответно, чрез Главния евнух, че пашата отново е заминал за три седмици.

Три седмици! За това време можеха да се случат много неща. Може би Саймън щеше да ми изпрати вест. Ако съществуваше и минимална възможност за бягство от това място... и ако някой би могъл да се възползва, съвсем сигурно би успял и Саймън.

* * *

Изминаха няколко дни. Аида ставаше все по-неприятна с поведението си. Носеше рубините си през цялото време и беше придобила навика да сяда до фонтана, да ги взема в ръцете си и да им се възхищава, напомняйки с това на всички наоколо за завоювания от нея успех и демонстрирайки им същевременно колко ги съжалява, че не притежават красотата и чара ѝ, за да подчинят с тях пашата.

Започна да ходи вяло из градините, давайки си вид, че страда от неизбежните болести на бременните.

Никол ѝ се присмиваше. Останалите също. Една от тях се беше скарала така жестоко с нея, че двете се сбиха и сега лицето на Аида носеше белезите от ноктите на съперницата.

Това накара Аида да се облива в потоци от сълзи. Защото когато пашата се върнеше, тя нямаше да може да отиде при него с тези рани.

Рани се ядоса и двете момичета бяха наказани с три дни изолация. Тя била готова и да ги набие, каза ми Никол, но се бояла да не останат следи по телата им, особено на Аида. Едно от правилата тук беше, че докато жените все още бяха част от живота на харема, никой нямаше право да ги подлага на физически мъчения.

Все пак беше известно облекчение, както каза Никол, да бъдем освободени от присъствието на това арогантно същество, та дори и да е само за три дни.

Аида се върна без ни най-малко да се е разкайала. Беше все така апатична, още по-убедена, че е бременна и че носи мъжко дете. Спеше с бисерната си огърлица, а обеците пазеше в обшита с мъниста кутийка, скрита под леглото ѝ.

Първата ѝ работа сутрин беше да ги окачи на ушите си.

Независимо че не изпитвах никакво желание, аз също се оказах заплетена в интригите на харема. Причината беше в приятелството ми с Никол. Тя ми разказваше за буйните свади, които възникваха от време на време и още за силното съперничество между момичетата. Аида, точно както Фатима, беше човек, който предизвикваше свади. И двете вече бяха избирани от пашата и никак не можеха да забравят това. Ако Аида беше бременна и родеше момче, това съвсем би засилило съперничеството им.

— Но Самир е най-големият — каза Никол. — Той трябва да остане неговият пръв и най-любим син. — Аз я уверих, че е права.

Усетих обаче, че Никол не беше толкова сигурна. Тя през цялото време щеше да продължава да се бори за Самир, но знаеше добре, че се налагаше да бъде непрекъснато нащрек.

През този период мислите на Никол изглеждаха изцяло съсредоточени върху Аида. И Никол не беше единствената. Фатима се тревожеше за същото. Те двете бяха основните съперници, защото и двете имаха синове, бъдещи наследници на богатството на пашата. Затова сега и двете наблюдаваха Аида.

Беше необичайно едно момиче да задоволява пашата в продължение на три нощи — при това, да бъде задържано в покоите му. Така че не съществуваше никакво съмнение, че Аида действително му беше направила впечатление.

Нещо повече — тя беше прекарала с него достатъчно време, за да забременее, така че съществуваше реална вероятност да е

достигнала до това щастливо състояние. Ето защо въпросът за Аида беше предмет на тревога за всички, но особено за Никол и Фатима.

Бяха ранните часове на утрото и аз бях полубудна. Усещах подсъзнателно лъчът от бледа светлина, промъкнал се в спалното помещение. През полуспуснатите ми клепащи ми се стори, че забелязах някакво раздвижване из стаята. Очертанието на една фигура, приведена над дивана в ъгъла. Сънят постепенно ме надви и после забравих за инцидента.

През деня настъпи суматоха: рубинените обици на Аида бяха изчезнали! Тя носела огърлицата си през цялото време, както ни напомни сега, но държала обещите си в украсената със скъпоценни камъни кутия под дивана.

Рани влезе в стаята и поиска обяснение за олелията. Аида крещеше в яростта си и обвиняваше всички. Някой откраднал обещите й! И щяла да каже за това на пашата! Той нямало да търпи крадци в харема си! Трябвало всички да ни нашибат с камшика и да ни изгонят! А красивите й обеци трябвало да й се върнат! Ако не си ги получила още през този ден, щяла да поиска от пашата да накаже всички ни!

Рани се ядоса.

— Малка глупачка! — каза Никол. — Не е ли разбрала още, че не трябва да ядосва важните хора? Сигурно си мисли, че тя самата е станала толкова важна, че може да се оправя без тяхната помощ.

Спалнята беше претърсена, но обещите не се намериха.

Фатима каза, че това е нещо ужасно и че трябва да се претърсят дори децата. Защото имало някои деца, които направо се раждали крадци и ако се окажело, че и нейният Фейсал е такъв, тя щяла да се погрижи да бъде жестоко наказан.

Рани каза, че без съмнение обещите скоро ще се намерят. Не можеха да бъдат надалеч. А и не би имало никакъв смисъл някой да краде обиците на някой друг. Кога крадецът би могъл да си ги сложи на ушите?

Аз бях с Никол в градината.

Тя каза:

— Така й се пада. Арогантното малко идиотче. Няма да отиде много далеч.

— Някой все пак трябва да е взел обещите й.

— На шега, вероятно.

Аз бавно казах:

— Сега си спомням нещо. Бях полубудна, когато забелязах някой да се движи из стаята... да... и беше близо до дивана на Аида.

— Кога?

— Снощи. Мислех, че сънувам. Бях в онова състояние, когато не си сигурен дали спиш или си буден. И друг път съм имала странни сънища... откакто съм тук и особено когато изпих онова нещо от чашата, което ти ми даде. Полу в сън... полубудна... халюцинации предимно. Наистина не знаая дали не съм сънувала това.

— Виж, ако си видяла някого до леглото на Аида, а на сутринта обещите ги нямаше... по-вероятно е да не си сънувала.

Точно в този момент към нас се приближи Самир. Държеше нещо бляскаво в ръцете си.

— Гледай, мамо — каза той, — хубави неща.

Тя взе обсипаната с бисери кутийка от ръцете му и я отвори. В нея лежах рубинените обеци.

Погледнахме се двете със страх и разбиране.

— Къде намери това, Самир? — попита тя е треперещ глас.

— В лодката ми.

Лодката играчка, гордостта на неговия детски живот. Той почти никога не ходеше без нея. Пускаше си я да плава из басейните.

Никол ме изгледа бързо и каза:

— Трябва веднага да я занеса на Рани.

Аз протегнах ръка да я спра. Погледнах колебливо към Самир. Тя разбра какво си мислех.

Казах му:

— Иди да си поиграеш. Не казвай на никого какво си намерил. Не е важно. Но не казвай нито дума. Обещай, Самир.

Той кимна с глава и се стрелна нанякъде.

Аз казах:

— Спомням си сега. Може да е била Фатима онази, която видях миналата нощ. Ако тя е откраднала обещите? Колкото повече си мисля, толкова повече се убеждавам, че точно това е станало. Не каза ли тя, че трябва да претърсят всички ни... и спомена дори децата. Фатима е глупава понякога. Липсва й хитрост. Деянията й са прозрачни. Исква да ти навреди, на теб... и на Самир. Така че тя е откраднала обещите,

сложила ги е в лодката и сега очаква да повярваме, че крадецът е Самир.

— Защо?

— За да го злепостави.

— Но той е само дете.

— Тогава може и да не съм права. Какво щеше да се случи, ако бяха намерили обещите в лодката му? Той щеше да каже, че не знае как са попаднали там, но щяха ли да му повярват? Можеше да се докладва и на пашата. Аида щеше да му каже, стига да отиде пак при него, което е много вероятно. При което момчето сигурно щеше да бъде наказано. Пашата няма да е доволен от него. Разбираш ли какво искам да кажа? Но може би греша?

— Не... не. Не мисля, че грешиш.

— Мисля, че тя може да каже, че Самир ги е откраднал, а после, след разкриването на кражбата, се е изплашил и ги е върнал.

— Тогава, какво?

— Нека да се отървем от тях... веднага. Хвърли ги... където и да е. Няма да е хубаво да ги намерят у теб. Какво обяснение би могла да им дадеш? Ще те попитат как са попаднали в лодката на Самир. И ще си кажат, че сигурно той ги е сложил там. Няма да е приятно. Затова ги остави някъде... близо до басейна. Там ще привлекат внимание и скоро някой ще ги намери, а Самир няма да е замесен. Сигурна съм, че ще е по-добре, ако той няма нищо общо със случая.

— Права си — каза тя.

— Тогава, колкото по-скоро се освободиш от тях, толкова по-добре.

Тя кимна. Предпазливо постави кутията до басейна и двете се отдалечихме.

Аз казах:

— Сигурна съм, че е била Фатима. Опитвам се да си спомня какво точно видях през нощта. Би й било толкова лесно да се измъкне от дивана си, когато всички спят и да вземе кутията.

— Фатима е била. Зная. Точно тя го е направила. О, как мразя тази жена. Някой ден ще я убия.

* * *

Кутийката беше открита. Аида каза, че не разбира нищо. Защото вечерта я оставила до дивана си. Значи някой трябва да я е взел, после се е изплашил и я захвърлил.

Рани каза, че щом обещите са намерени, с това въпросът приключва.

Но не стана точно така. Враждата между Фатима и Никол нарасна неимоверно застрашително. Сега стана почти сигурно, че Аида не е бременна и това задълбочи още повече съперничеството между майките на Самир и Фейсал. Аида изпадна в мрачно настроение. Някой подхвърли, че тя нарочно е инсценирала кражбата на обещите, за да ни напомни, че веднъж вече е спечелила благоволенieto на пашата, за което е получила подарък. В харема последваха чести свади и прояви на злоба, може би защото безделието ги измъчваше.

Никол ми беше несъмнено благодарна. Тя разбираше съвсем ясно опасността, която двамата със Самир бяха преодолели, защото ако момчето беше уличено като крадец, благосклонността на пашата би се насочила към Фейсал, и то може би завинаги. Постъпката на Фатима беше подла, но можеше да се очаква от човек като нея — Никол беше убедена в това.

Тя стана по-откровена с мен. Аз и преди чувствах, че приятелството между нея и Главния евнух беше по-особено, но сега тя ми разказа, че на кораба пътували двамата и били приятели още тогава. Тя не каза, че са били влюбени, но по всяка вероятност семената на любовта им са били вече покълнали. После нея я взели в харема, а него също го продали на пашата. Тогава просто имали нужда от евнуси, така че това решило съдбата му. Той беше едър, красив и умен — затова бързо се издигнал до сегашния си пост. Никол му предаваше информация за събитията вътре в харема, а той ѝ разказваше новините за живота отвън. И двамата бяха успели да извлекат максималното от този живот, който ги бяха принудили да приемат.

Сега вече разбирах колко близки са били отношенията им, преди да ги вземат като пленници. Разбирах ги много по-добре. Било им е нужно известно време, за да се приспособят към новия си начин на живот, но ето — сега той беше Главен евнух, а тя имаше намерение след време да стане Първа дама в харема.

Приятелските чувства между мен и Никол се бяха задълбочили, защото точно аз бях спасила сина ѝ от ситуация, която би направила неосъществими всичките ѝ планове. Разбрах, че сега тя ме приема наистина като приятелка и се опитва да ми се отблагодари за помощта ми.

Опитах се да ѝ обясня, че между добри приятели не трябва да се говори за отплата. Тя отговори, че разбира, но че е готова да направи всичко за мен; и че знае, че най-съкровено ми желание сега е да избягам оттук. Някога, не много отдавна, тя си мечтаела за същото и затова разбирала стремежа ми особено добре.

Първото нещо, което направи, беше да ми донесе втора бележка от Саймън. Мисля, че беше разказала на Главния евнух историята с обещаните и така беше осигурила съдействието му — заради нея, той помогна.

Както преди, писмото стигна до мене тайно и когато останах сама, аз прочетох:

„Не губи надежда. От моя приятел аз научих какво става от другата страна на стената. Ако се появи възможност, ще бъда готов. Ти също бъди готова. Не се отчайвай. Имаме приятели. Не съм те забравил. Ще успеем.“

Каква утеха беше да прочета това!

Понякога, обхваната от песимизъм, се питах какво ли можеше да направи той. После почвах да убеждавам сама себе си, че непременно би успял да направи нещо. Че трябва да продължавам да се надявам.

Никол непрекъснато беше нащрек за Самир. Аз също се стараех да внимавам за него. Двамата станахме приятели; той знаеше, че прекарвам доста време с майка му и между нас се установи особен вид разбирателство — като че ли той искаше да получи своя дял от приятелството ми с Никол.

Самир беше очарователно дете — красиво и здраво — обичаше всички хора и вярваше, че те също го обичат.

Когато веднъж седях до басейна, той дойде при мен и ми показа лодката си. Пуснахме я да плава и той я проследи със замечтан поглед.

— Дошла е много, много отдалеч — каза той.

— От къде? — попитах аз.

— От Мар... Март...

С внезапно прозрение аз допълних:

— Мартиника.

Той щастливо кимна.

— И пътува към едно място във Франция — каза той. — Казва се Лионс^[5]. Там има училище.

Предположих, че майка му е разказвала историята си, защото той продължи:

— Пирати! — И започна да крещи: — Опитват се да ни превземат, но няма да им позволим, нали? Бум, бум! Върви си, ти, ужасен пират! Не те обичаме! — Той размаха ръцете си срещу въображаемите кораби. После ми се усмихна. — Сега всичко е наред. Не се страхувай. Сега те всички си отидоха.

После посочи към едно дърво и каза:

— Смокини.

— Обичаш ли смокини? — попитах аз.

В отговор детето въодушевено закима с глава.

Дойде майка му. Беше чула последните ни реплики.

— Той е направо лаком, когато става въпрос за смокини, нали, Самир? — каза тя.

Самир присви рамене и отново кимна.

Спомних си за това по-късно.

* * *

Седях до басейна, замислена за бързото отминаване на дните и за все по-наближаващото завръщане на пашата. Можех ли да се надявам пак да избягна срещата с него? Не можех да разчитам, че пак ще ме спаси лекарството, както преди. Ако случаят се повтореше, Рани сигурно щеше да заподозре нещо. А ако го изпиех пак, дали щеше да има същия ефект върху мен? Дали Никол познаваше достатъчно добре качествата на тези отвари? Освен това, предполагах, че този път самата Рани щеше да приготви афродизиака. Тя не беше глупава. А може би още първия път се беше усъмнила за нещо нередно при внезапното ми

заболяване. Можех ли да се надявам пак? Непрекъснато мислех за това. Дали Саймън можеше да ми предложи нещо повече, освен успокоителни думи?

До мен се приближи Самир. В ръката си държеше една смокиня.

— О, — казах аз. — Колко хубава смокиня, Самир.

— Да — отговори той. — Фатима ми я даде.

— Фатима? — Сепнах се тревожно. — Дай ми я, Самир — казах аз.

Той я скри зад гърба си.

— Не е твоя. Моя е.

Приближих се, за да я взема, но той побягна и аз се втурнах след него.

Докато тичаше, Самир се сблъска с майка си, която го хвана засмяна и ме погледна въпросително:

— Фатима му дала една смокиня — казах аз.

Никол пребледня.

— Сега Самир я стиска в ръката си. Не иска да ми я даде.

Тя я грабна от него. Самир се намръщи, готов да заплаче.

— Не се тревожи — каза му Никол. — Ще ти намеря друга.

— Но тази е моя. Фатима ми я даде.

— Нищо. — Гласът ѝ леко трепереше. — Ще имаш по-голяма и по-хубава. Тази не е много хубава. В нея има червеи.

— Ще ми ги покажеш ли? — възбудено извика Самир.

— Първо ще ти потърся една хубава смокиня.

Тя ми подаде смокинята и каза:

— Ще се върна.

Отведе Самир и след няколко минути се върна без него.

— Какво мислиш? — попитах аз.

— Фатима е способна на всичко.

— Така смятам и аз.

— Розета, ще проверя тази смокиня.

Тя седна на камъните, хванала смокинята в ръка и се загледа замислено пред себе си. Едно от малките кученца на Фатима играеше наоколо.

Никол изведнаж се засмя и го извика. То се приближи и очаквателно вдигна поглед. Тя протегна смокинята към кученцето, което я глътна наведнъж и умолително зачака за още.

— Защо Фатима ще даде на сина ми смокиня? — попита тя.

— Може да е изпитвала угризения заради обещанията и да е искала да го зарадва.

Тя ме изгледа укорително. После погледът ѝ се плъзна към кученцето. То беше пропълзяло до един ъгъл и изглеждаше много болно.

Никол ликуваше.

— Фатима е жестока... жестока... Щеше да убие Самир!

— Не можеш да бъдеш сигурна.

— Имаме достатъчно доказателства. Погледни кучето!

— Може да му е зле от нещо друго.

— Само че изглеждаше достатъчно добре, преди да изяде смокинята.

— Мислиш, че тя би стигнала чак дотам? Какво ще стане с нея, ако я разкрият?

— Смърт заради убийство.

— Но тя би помислила за това.

— Фатима никога не мисли за последиците. Тя мисли само как да се отърве от Самир, така че любимецът на пашата да стане Фейсал.

— Никол, наистина ли мислиш, че би отишла толкова далеч?

Сега кучето се гърчеше на земята. Ние го гледахме ужасени. Изведнъж, краката му се парализираха и то падна на една страна.

— Можеше да бъде Самир — каза тя. — Ако ти не беше го видяла с тази смокиня. Ще я убия за това.

Приблужи се Аида. — Какво му е на кучето? — попита тя.

— Мъртво е — каза Никол.

— Изяде една смокиня.

— Изяде какво?

— Една смокиня.

— И как може да умре от това? То е кучето на Фатима.

— Да — каза Никол. — Иди и ѝ кажи, че кучето ѝ е умряло, след като е изядо една смокиня.

Аз наистина се разтревожих. Досега бях склонна да приемам вечната им вражда с известно презрение, но когато съперничеството им доведе до опит за убийство, нещата започнаха да изглеждат по-иначе.

Не можеше да се очаква случаят да приключи дотук. Никол не беше от хората, които биха простили подобно нещо.

Забележките ѝ относно смокинята и смъртта на кучето, трябваше да бъдат достатъчни, за да покажат на Фатима, че е заподозряна. А точно тя беше дала смокинята на Самир — смокинята, която после отрови кучето.

Между Никол и Фатима почна открита война. Всички говореха за смъртта на малкото кученце на Фатима, настъпила, след като то изяло една смокиня.

Рани се разтревожи. Тя никак не искаше неприятности в харема и обичаше да си вярва, че е напълно способна да поддържа ред.

Никол и Фатима си разменяха унищожителни погледи и всички очаквахме битката да се разрази.

Аз помолих Никол да внимава. За нея би било най-добре да разкаже за подозренията си на Главния евнух или на Рани, така че оттук нататък проблемът да се решава от тях.

Тя обаче каза:

— Аз искам да разреша проблема с Фатима. Те може и да не ми повярват, ако им разкажа. Могат да кажат, че кучето е умряло от нещо друго. Няма да искат пашата да разбере, че в харема е имало опит за убийство.

Аз изплашено казах:

— Той скоро ще се върне. Сигурно тогава ще дочуе нещо за станалото.

— Не. Няма да чуе нищо подобно. Освен това те ще се опитат да потулят работата, преди да се върне. Но аз няма да позволя това. Тя се опита да докаже, че синът ми е крадец, а когато не успя, реши да го отрови.

— Но не успя и в двата случая.

— Не. И слава богу. Обаче само благодарение на теб. Ти ми беше добра приятелка и когато мога, аз ще ти се отплатя. Да, на теб ще се отплатя за добрините ти, а на нея за злото, което ми стори. На отплата ще има.

Явно нещата не можеха да останат така.

Фатима посрещна Никол в градината. Каза:

— Разпространяваш лоши клевети за мен.

Аз бях научила достатъчно езика им, за да мога да разбирам основните неща, така че в общи линии разговорът им сега ми беше ясен.

— Нищо не може да бъде по-жестоко от истината — изкрещя Никол. — Ти се опита да убиеш сина ми!

— Не съм.

— Лъжкиня! Ти сложи отрова в смокинята и се опита да го убиеш. Но вместо него умря кучето ти. Това беше доказателството.

— Не съм му дала аз смокинята. Синът ти е лъжец, освен че е и крадец!

Като чу това, Никол вдигна ръка и зашлеви силна плесница през лицето на Фатима.

Фатима се нахвърли с вик върху нея. Аз изтръпнах от ужас, защото съзрях в ръката ѝ нож. Фатима беше дошла подготвена за битката.

Няколко жени изпищяха.

— Доведете Рани! — извика някой. — Доведете евнуха. Извикайте ги.

Фатима беше забила ножа в бедрото на Никол и шалварите ѝ вече бяха просмукани от кръв. Кръвта бликаше на силна струя и се стичаше по земята.

Появи се Рани и им изкрещя да спрат. С нея дойде и Главният евнух. Той беше едър и силен мъж и сграбчи мятащата се в ръцете му, крещяща Фатима, а Никол остана да лежи на земята, като кръвта ѝ не спираше да тече.

Дойдоха още двама евнуса — от онези, които работеха в градините. Рани им заповяда да отведат Фатима. Главният евнух коленичи до Никол. Каза нещо на Рани. После вдигна нежно Никол на ръце и я отнесе в сградата.

Бях ужасена. Знаех, че между двете рано или късно щеше да се стигне до свада, но не очаквах тя да прерасне в битка с ножове. Разбира се, ножът беше само един и той осигури надмощието на Фатима. Сега се тревожех за Никол. Бях се привързала към нея. Тя беше единствената, с която можех да общувам. Точно тя беше направила живота ми тук поносим.

После си помислих за Самир. Горкото дете, какво щеше да стане с него?

Той беше смутен и объркан и дойде при мен, за да го утеша.

— Къде е мама? — тъжно попита той.

— Болна е.

— Кога ще оздравее?

— Трябва да почакаме и ще видим — казах му аз. И му дадох един от възможно най-незадоволителните отговори, които си спомнях от собственото си детство.

Затвориха Фатима под охрана. Питам се какво ще стане сега с нея. Инцидентът нямаше да мине без последици, бях сигурна в това. Защото ако не му обърнеха достатъчно внимание, това щеше да означава да подкопаят устоите на закона и реда в харема, а подобно нещо не биха позволили нито Рани, нито Главният евнух.

От малкото, което успях да разбера, жените обсъждаха отровната смокиня и нападението на Фатима над Никол. Аида и нейните претенции престанаха да бъдат главна тема на разговор.

Рани кипеше от гняв, защото Фатима явно имаше достъп до нейния таен шкаф, където се пазеха лекарствата. Питам се колко ли често бяха използвани те, за да се премахне дискретно един или друг вече неудобен обитател на харема? Представях си как пашата е издавал заповеди, чрез Главния евнух разбира се, в резултат на които някой тайно е изчезвал. Сигурно се е случвало от време на време. А тайните на шкафа трябваше да бъдат охранявани строго, така че успешно осъщественият достъп на Фатима до тях явно е породил причина за тревога.

Главният евнух поддържаше непрекъснат контакт с Рани. Срещах го често в харема.

За Никол осигурих самостоятелна стая. Позволих ми да я посетя, вероятно по нейно настояване. Всички държаха много на бързото ѝ оздравяване, така че не ѝ отказвах нищо.

Промененият ѝ вид ме изплаши. Бедрото ѝ беше пристегнато в бинтове и цялата беше много бледа, с рани и синини по челото.

— Онази змия щеше да ме довърши... стига да можеше... и почти го направи — каза тя. — Как е Самир?

— Пита за теб.

Усмивка озари лицето ѝ.

— Не исках той да ме вижда така... в този вид.

— Мисля, че той би искал да те види... независимо от това.

— Може би тогава...

— Ще му кажа. Много ще се зарадва.

— Ти се грижиш за него вместо мен?

— Доколкото мога. Но той иска теб.

— Онази зла вещица е затворена, зная. За мен това е голямо облекчение.

— Да. Тя вече не е при нас.

— Благодаря на бога за това. Не бих могла да лежа тук, ако знаех, че тя е там... а аз тук безпомощна. Какво знае Самир за опасността, която го заплашва?

— Той е твърде малък — казах аз.

— Децата имат по-остър ум, отколкото си мислиш. Те слушат. Пропускат много малко неща. Понякога си обясняват чутото погрешно... но Самир се е досетил, че нещо не е наред. Той е почувствал опасността.

— Ще го пазя. Не трябва да се тревожиш за него... а ако прецениш, че може да дойде да те види, аз съм сигурна, че ще ти позволят.

— О, да. Те не искат аз да умра. Пашата би задавал въпроси. Ще се запита как се е грижила Рани за нас. И може да я замени с друга. Тази мисъл винаги е в главата ѝ. А той ще си спомни за мен, защото аз съм майката на сина му.

— А Фатима? Тя също е майка на негов син.

— Пашата всъщност никога не е харесвал Фатима. Защото е глупачка. И винаги е била. Майка е на Фейсал, вярно. Но само толкова. Не значи, че тя ще си остане негова любимка, още повече, когато застрашава живота в харема. Аз няхах нож. Тя беше тази, която имаше. Можеше да ме убие. Точно това възнамеряваше да направи. А и така загубих много кръв. Раната е дълбока. Ще ми трябва дълго време, за да оздравея.

На следващия ден заведох Самир при нея.

Той скочи радостен на дивана и двамата се прегърнаха. Очите ми се просълзиха, докато ги наблюдавах. Радостта на детето беше огромна. Майка му беше до него! Все още болна, той разбираше това, но все пак до него.

После той седна до нея и тя го запита с какво се занимава. И дали лодката плава добре.

— Пиратите почти я завладяха — каза той.

— Наистина?

— Да, но аз се спасих навреме.

— Това е добра новина.

— Кога ще станеш от леглото?

— Много скоро.

— Днес?

— Е, не днес.

— Утре?

— Ще почакаме и ще видим. — Ето го отново същият отговор. Самир въздъхна, съзнавайки колко е неопределен.

— Но си имаме Розета — каза му тя.

Той се обърна, усмихна ми се и ми протегна ръка.

Никол хапеше устните си със сведени очи. Беше трогната, колкото самата аз в този момент и аз бях убедена, че чувствата ѝ към мен бяха толкова силни, колкото и моите към нея.

* * *

На следващия ден, когато бях при нея, Рани доведе Главния евнух.

Никол разговаря с него на френски. Разказа му как бях постъпила и че точно навременната ми намеса беше спасила Самир.

— Дълга живота на Самир на нея — каза тя. — Трябва да ѝ се отплатя за това, което направи за нас.

Той кимнал и мисля, че погледите, които двамата си размениха, бяха погледи на влюбени.

В този момент трагедията на живота им изплува пред мен ясно от всякога. Ако не беше се случил само оня единствен инцидент, на който двамата бяха попаднали, нещата щяха да се развият толкова по-различно. Видях кораба във въображението си. Представих си срещите им... приятелството, което се е породило между тях — както обикновено става на борда на един кораб, където хората могат да се срещат всеки ден, стига да желаят. В такава атмосфера отношенията процъфтяват. Както бе се случило и с тях двамата. И какво ли би станало, ако бяха им позволили да останат заедно? Представих си ги

на море... топли вечери на палубата, обсипано със звезди небе, нежен плисък на спокойните вълни, отнасящи ги някъде далеч, далеч. Романтика из въздуха наоколо... А после — нещастieto с кораба... продадени в робство — и краят на една едва започнала любов...

Нима някой би могъл да разбере по-добре от мен? Та нали бях преживяла същото!

Горката Никол! Жестоко разделени, но пак не далеч един от друг. При това, с трагедията да се виждат често: тя, като жена от харема, на път да роди дете от властен господар, а той — принуден да загуби мъжествеността си, защото бил едър и силен и можел да бъде от полза на същия безпощаден мъж. Как се осмеляваха някои хора да причиняват толкова ужасни страдания на другите! Кой им даваше право да ни откъснат от един цивилизован свят и да ни подчинят на законите на собствения си варварски начин на живот! Обаче го правеха. Защото разполагаха с възможности и поне за момента бяха господари — и така, разполагаха с нашите съдби.

Никол бързо се възстановяваше. По принцип тя беше необикновено здрава, а Рани бе опитна болногледачка. Знаеше чудесно как да лекува рани. Питях се колко ли опит бе успяла да натрупа в тази среда, където безделието подтикваше към насилие?

Водех Самир при Никол всеки ден. Сега той стана по-весел. Вече не се страхуваше. Майка му щеше да боледува известно време, но беше там, можеше да я вижда, а това все пак донякъде заместваше празнотата.

Един ден тя ми каза:

— Главният евнух преди малко беше при мен. Той ми каза много неща. Сега се стараят да приключат с проблема, преди да се е върнал пашата. Тогава няма да е нужно да му се докладва.

— А какво ще стане с Фатима?

— Рани ще се погрижи всички да научат, че се е наложило да я махнат от тук... да я върнат на семейството ѝ. В продължение на известно време тя и без това се оплакваше от поведението ѝ. Може дори да се допълни, че ме е заплашила с нож. Ако останат белези, и без това ще има нужда от обяснение. Много неща са още неясни. Но ще има време да се решат. Фатима обаче ще бъде изгонена.

— А Фейсал?

— Той ще остане. Той е син на пашата. Не може да си замине.

— О... бедното дете.

— Тук за него ще е по-добре, отколкото при глупавата му майка.

— Кой ще се грижи за него?

— Другите жени. Никой не е имал разправии с Фейсал. Той не е виновен, че има такава майка. Фатима дотогава ще остане заключена. Съвсем заслужено, разбира се. Тя е като див звяр.

— Но какво ужасно наказание за детето!

— Фатима заслужава да загуби живота си. Опита се да отнеме живота на Самир. Всеки път, щом се сетя за това, си припомням и колко много съм ти задължена. Не обичам да съм длъжница. Говорих на Жан... на Главния евнух. Той разбира... може би ще може да помогне. Да... мисля, че той ще помогне.

Сърцето ми затуптя така бързо, че едва можех да говоря.

— Как... — с мъка казах аз.

— Пашата е съобщил, че ще се забави. Няма да се върне още две седмици. Трябва да го направим, преди да се върне.

— Да?

— Казах ти, Фатима ще бъде върната при семейството си. Ще дойде карета, за да я вземе. Главният евнух ще отвори вратите. Каретата ще чака отвън. Тя ще я върне в дома при родителите ѝ, защото тук повече няма нужда от нея.

— Често ли се случва това?

Никол поклати глава:

— Това е най-тежкото унижение. Ако ме беше убила, щеше да я очаква смърт. Всъщност, тя може да предпочете самоубийството — добави злобно Никол.

— О, не! — извиках аз.

Никол ми се изсмя:

— Не трябва да го прави. Защото ако се самоубие, ще развали планове ни. Слушай сега.

Тя замълча за няколко секунди, а аз не можех да прикрия нетърпението си да чуя още. Надеждата ми внезапно се бе възродила.

— Когато се налага да излизат навън, всички жени са забулени плътно. Само тези от низшите класи не са. Така че всяка жена прилича на другите. О, ти ще ми липсваш... защото сме добри приятелки, нали? Но ти не искаш да си тук. А и от теб никога няма да излезе истинска жена за харем. Ти си прекалено горда. И не можеш да

забравиш гордостта си, достойнството си... не, дори да ти предложат всичките рубини на света.

— Никол, обясни ми какво искаш да кажеш. Не ми дръж в напрежение. Ти винаги си ми била толкова добра приятелка. Не мога да забравя как веднъж ме спаси от пашата, като ми даде да изпия онова лекарство.

— И те накарах доста да страдаш през следващите няколко дни.

— Това беше без значение. Лекарството ме спаси. Даде ми отсрочка.

— Дребна работа. А ти не спаси ли Самир заради мен?

— Ние си помагахме една на друга. Сега, моля те... моля те... Кажете ми, каквото имаш да казваш.

— Главният евнух ще помогне... ако изобщо е възможно да се осъществи.

— Как? Какво?

— Той ще дойде, за да отведе Фатима. Тя трябва да е загърната в тежко наметало, да е забулени с яшмак... и ако под тези дрехи не е Фатима, а Розета... защо не? Какво ще кажеш за това?

— То... възможно ли е? — дъхът ми беше спрял.

— Може и да стане. Той ще трябва да те преведе през портата. И никой няма да има и най-малка представа, че не е Фатима, а си ти. Всички вече ще са чули, че я връщат на семейството ѝ.

А Фатима къде ще бъде през това време?

— В стаята си. Тя ще трябва да е готова в определен час, но каретата ще пристигне тридесет минути по-рано. Няма значение, ще каже евнухът, а той е този, който дава разпорежданията. Тогава той ще дойде да ме посети, а ти ще бъдеш тук, в тази стая... готова, ще го чакаш. После ще излезете заедно. Някои от жените може и да се осмелят да погледнат навън, но те ще бъдат предварително предупредени да стоят по стаите си и да не си пъхат носа при заминаването на опозорената Фатима. Но дори и да те видят, ще помислят, че си Фатима. Главният евнух ще отвори портите, ще минете през тях. После той ще заключи, а ти ще се качиш в каретата, чакаща вън. Всичко ще се развие според плана, но вместо Фатима, заминалата ще бъдеш ти.

— Той къде ще ме заведе?

— В Британското посолство. Там ще разкажеш историята си и ще те изпратят в къщи. Не можеш да им кажеш името на пашата, защото не го знаеш. Освен това, една чужда държава няма право да се намесва в работите на друга. Задължението на посолството ще бъде единствено да те върне в родината ти.

— Не мога да повярвам. Звучи толкова лесно.

— Не е лесно. Умно е и е добре планирано. Главният евнух е много умен мъж.

— А когато открият какво е извършил... какво ще стане тогава?

— Било е естествена грешка. Всички знаеха за нежеланието ти да бъдеш тук. Успяла си да се престориш на Фатима. Той е дошъл, за да вземе една жена от харема. Единствено Рани би могла да създаде неприятности, но тя не е толкова глупава, че да се скара с Главния евнух. Може да подозира каквото си иска, но няма да е в състояние да направи нищо. Пък и пашата и без това не знае за твоето съществуване. Ти трябваше да бъдеш изненада за него. Така че, в това отношение няма да възникнат трудности. На него вероятно ще му разкажат, че в харема е имало свада и че Фатима ме е нападнала с нож. При дадените обстоятелства Рани и Главният евнух са сметнали, че ще е най-добре да я върнат на семейството ѝ. Можеш да бъдеш сигурна, че много скоро след като ти заминеш, Фатима също ще замине.

— О, Никол, не мога да повярвам. Толкова дълго се надявах и се опитвах да измисля начин. А сега... ти и Главният евнух планирате да направите това за мен. Не сънувам, нали?

— Доколкото разбирам, напълно си будна.

— Главният евнух рискува толкова много заради мен.

— Не — тихо каза тя. — Заради мен.

— Никол, какво мога да ти кажа? Да си готова да извършиш това...

— Обичам да плащам дълговете си. Планът ни трябва да успее... иначе не бих се захванала.

— Не ми дължиш нищо. Всичко, което съм направила...

— Зная какво имаш предвид. Но ти направи наистина много за мен и аз се радвам да ти дам онова, което най-много желаш.

— И твоето бягство би могло да бъде уредено.

— Има периоди в живота, когато вече е твърде късно, а сега за мен е такъв период. Много е късно за нас, но не за вас. Сега... бъди

готова. Не издавай нищо. Ако искаш да успеем, ще ни е нужна абсолютна предпазливост.

— Зная. Само искам да обмисля какво трябва да направя. Ти ме изненада. Сега съм просто объркана.

— Помисли — каза тя. — Ще трябва да бъдеш много внимателна. Много е важно планът ни да успее.

Не можех да спя. Не можех да ям. В мислите ми непрекъснато беше този план. Отново свободна! Без ужасния страх, надвиснал над мен... Облекчението бе твърде голямо, за да може да се осъзнае изведнъж. Отново ще бъда господарка на собствената си съдба, да мога сама да вземам решенията си, да не съм робиня, зависима от прищевките на господар, в правото си просто да плесне с ръце и да заповяда пълното ми подчинение в момента, в който си пожелае.

Мислех за Саймън. Как се справяше той? Щом възвърнех свободата си, аз трябваше да разкажа какво се е случило с него. Той трябваше да бъде спасен. Хората не можеха да бъдат продавани в робство. Това беше забранено от закона. Не би трябвало да има роби в един цивилизован свят. О, но бях забравила. Саймън не искаше да го намерят. Той се криеше от хората. Защото сега можеше да работи като роб в градините на пашата, но поне нямаше да го изправят пред съда за престъпление, което не беше извършил.

А Лукас? Какво беше станало с него? Но не биваше да мисля за нищо друго, освен за бягството. Не трябваше да забравям, че точно за това се бях молила и бях копняла и че сега вероятно то щеше да се осъществи. По някакво чудо се бях сдобила с влиятелни приятели, които имаха възможност и желание да ми помогнат.

Щеше да бъде опасно, зная, и затова не трябваше да позволявам мислите ми да се отклоняват в друга посока. Трябваше да съм концентрирана и в пълна готовност да посрещна момента, когато той настъпи.

* * *

Изминаха няколко дни и Никол веднъж ми каза:

— Денят е утре. Фатима сега е сама в една стая и очаква да я отведат. Сигурно е разгневена и много изплашена. Ще я изпратят

опозорена в къщи. Ще загуби Фейсал. Рани казва, че е имала късмет, защото можело да бъде наказана със смърт. Ако Самир беше умрял... ако бях умряла аз, тя щеше да бъде уличена в убийство. Но ти я спаси от това. Фатима е в харема от няколко години. Сега обаче е наистина ужасно опозорена. Зная, че би се самоубила, ако можеше. Но стига за нея. Главният евнух ще дойде уж да вземе нея, а вместо това ще отведе теб.

— Но тя тогава ще остане тук!

— Естествено. Не може да вземе и двете ви. Но измамата ще се разкрие едва когато ти си далеч отгук. Задачата на Главния евнух е да търси нови жени за пашата, а тази на Рани — да се грижи за тях и да ги подготвя за него. Но жена, която пашата още не е виждал, не може да му липсва.

— А какво ще каже Рани? Тя положи толкова усилия за мен.

— О, Рани ще се ядоса, но знае, че не трябва да си създава неприятности с Главния евнух. А при това положение, Фатима в крайна сметка може и да остане. От друга страна, могат да решат все пак да я изгонят. Така че кой знае? С бягството си може да се окаже, че ѝ правиш пак услуга. Не зная какво ще стане по-нататък, но това теб не трябва да те засяга. Ще има приказки... куп клюки, но тези жени се интересуват твърде много от самите себе си, за да се занимават дълго време с другите. Ще се забрави.

— А ако заради това Фатима остане, как ще продължат нещата с теб и Самир?

— Дори Фатима понякога си взема поука. Ако остане, ще бъде кротка, не се тревожи. Беше прекалено близо до ръба на пропастта, за да си го позволи отново.

— Надявам се, да я оставят тук. Заради Фейсал.

— Забравяш, че щеше да убие моя син... мен също, ако ти не беше осуетила замисъла ѝ.

— Зная. Но го направи от любов към сина си.

— И от любов към себе си. Толкова ѝ се иска да бъде Първа дама!

— Първата дама ще бъдеш ти, Никол.

— Това и мисля да направя. Моят Самир един ден ще е паша — решена съм да го постигна. Но сега важното е да успеем с плана си за теб. Ще успеем, разбира се. Главният евнух ще се погрижи за това.

— О, Никол, иска ми се да можеш да дойдеш и ти!

— Не бих го направила, дори и да можех. Моят живот сега е тук. Преди години, преди да се появи Самир, щеше да бъде по-друго. И аз чувствах всичко онова, което чувстваш ти сега, но съдбата ме победи. Не успях да направя нищо, а сега животът ми е тук. Самир ще бъде паша. Това искам сега... повече от всичко. Това е, за което се моля.

— А аз се моля да успееш.

Тя кимна решително.

— Такова намерение имам — каза тя. — Може да си мислиш, че амбициите ми са невъзможни, но веднъж наистина се случило така... преди известно време имало едно момиче като мен. Казвала се Ейми Дюбук дьо Ривери. И тя била от Мартиника и също се връщала от училището си във Франция. Нападнали кораба и я продали в харема на султана. Прочетох за нея преди много време и често си мисля, че чрез мен историята ще се повтори. Зная как се е чувствала, колко отчаяна е била в началото, а после се примирила и е подчинила целия си живот в името на бъдещето на сина си. Успяла и той станал султан. Виждаш ли, съдбата ѝ толкова прилича на моята. Тя успяла. Аз също ще постигна целта си.

— Да, Никол — казах аз. — Зная, че ще я постигнеш.

* * *

Денят беше настъпил. Още от раняването си Никол разполагаше с малка самостоятелна стая; не споделяше общата спалня с нас. Дрехите, които трябваше да облека, тайно бяха пренесени от Главния евнух в тази стаичка — за целта беше използвал визитите си при Никол.

Облякох ги и наистина заприличах на всяка друга жена, която можеше да се срещне из улиците. Вярно, бях доста висока, но предполагам, че имаше и такива жени тук.

Главният евнух пристигна. Видя, че съм готова.

— Трябва да внимаваме — каза той. — Последвай ме.

Сбогувах се за последен път с Никол и излязох от стаята заедно с него. Наоколо нямаше никой. Той беше наредил всички да останат в

спалнята и да не любопитстват. Никой не трябваше да види заминаването на опозорената от харема.

Всичко стана по-просто, отколкото смеех да се надявам. Отправихме се към портите заедно. Аз сведох глава, като знак на непосилен срам. Един пазач отключи и ние преминахме — Главният евнух напред, аз една-две крачки зад него. Каретата чакаше. Главният евнух ме изблъска вътре и също веднага се качи. Кочияшът незабавно шибна коня и потеглихме.

Излязохме на пътя и продължихме няколко минути. После каретата спря.

Зачудих се какво става. Нали нямаха намерение да ме изоставят тук, само на няколко крачки от владенията на пашата? На този етап бях прекалено объркана, за да размишлявам трезво, но при горната мисъл изтръпнах от страх.

Главният евнух излезе от каретата, а кочияшът скочи от капрата. Евнухът веднага зае мястото му, а кочияшът седна до мен.

Помислих, че сънувам.

— Саймън! — прошепнах аз.

Той само ме прегърна и ме притисна до себе си.

В тези няколко мига почувствах, че най-последно се събуждам от дълъг кошмар. Не само че бях освободена от целия ужас, който ме смазваше още от момента на пленяването ми, но и Саймън беше тук.

Чух се да казвам:

— Ти също?

— О, Розета — прошепна той. — Има толкова много неща, за които трябва да бъдем благодарни!

— Кога?... Как?... — започнах аз.

Той отговори:

— Ще говорим по-късно. Засега... това е достатъчно.

— Накъде ни води?

— Ще видим. Предоставя ни шанс.

Не говорихме повече. Само здраво стискахме ръце, сякаш се бояхме, че могат да ни разделят.

Все още не беше се стъмнило и през прозореца на каретата разпознах някои от местата, които бях забелязала и преди, при първото си пътуване по този път. Видях Замъка със седемте кули, джамиите, порутените дървени къщурки.

Почувствах огромно облекчение, когато прекосихме моста, за който знаех, че разделяше турската от християнската част на града. Бяхме преминали на северната страна на Златния рог.

Продължихме известно време, после каретата внезапно спря и Главният евнух слезе от капрата. Направи ни знак да излезем. Вдигна ръка в жест, който някак обясняваше, че задълженията му към нас свършваха дотук.

— Не знаем как да Ви се отблагодарим — каза Саймън на френски.

Той кимна.

— Посолството там. Висока сграда. Вие виждате.

— Да, но...

— Вървете... вървете сега. Може вече да ви търсят.

Обърна се почти рязко и се качи на мястото на кочияша.

— Късмет! — извика той и каретата потегли по обратния път.

Саймън и аз останахме сами в Константинопол.

Бях невероятно възбудена. Свободни... и двамата. Оставаше ни само да влезем в посолството, да разкажем историята си и щяхме да бъдем в безопасност, щяха да уведомят семействата ни къде се намираме, а после да ни изпратят в къщи.

Обърнах се към Саймън.

— Можеш ли да повярваш! — извиках.

— Трудно е. Ще те заведе до посолството. Ще трябва да обясниш, че си избягала от харем.

— Изглежда толкова невероятно.

— Ще ти повярват. Сигурно знаят какво става наоколо... особено в турската част на града.

— Нека да тръгваме, Саймън. Нека да им разкажем. Скоро ще бъдем на път за в къщи.

Той остана неподвижен и продължително ме изгледа:

— Аз не мога да дойда в посолството.

— Какво?

— Забрави ли, че бягам от английското правосъдие. Те ще ме изпратят обратно и можеш да се досетиш къде.

Аз го погледнах отчаяна:

— Искаш да кажеш, че оставаш тук?

— Защо не? Поне за известно време, докато обмисля плана си. За човек, криещ се от закона, това място е толкова добро, колкото и всяко друго. Но мисля, че ще се опитам да стигна до Австралия. Вече имам опит по корабите. Да, вероятно Австралия.

— Саймън, не мога да тръгна без теб.

— Разбира се, че можеш. Ще видиш, че е било най-разумно... когато обмислиш след време.

— О, не...

— Розета, ще те заведа до посолството още сега. Ти ще влезеш там. Те ще направят всичко възможно, за да ти помогнат. Ще те изпратят в къщи... скоро. Та нали до посолството ни доведоха точно по тази причина!

— Но се отнасяше за нас двамата — казах аз.

— Е, откъде можеха да знаят, че аз няма как да се възползвам? Но ти трябва да го направиш. И ще бъде абсолютно неразумно от твоя страна, ако не постъпиш така... и то незабавно. Всъщност, настоявам да отидеш веднага.

— Бих могла да остана тук с теб. Ще намерим изход...

— Слушай, Розета. Дотук имахме необикновено добър късмет... най-големия в света. Не можеш да обърнеш гръб на този шанс сега. Ще бъде съвсем безсмислено. С теб срещнахме неоченими приятели — ти Никол, аз Главния евнух. Ти успя да извършиш услуга на Никол, а аз имах чудесната възможност да се сприятеля с евнуха. Оказа се, че съдбите ни с него бяха подобни. Това донякъде ни свърза. Той бил пленен и продаден... точно както и аз. Можехме да разговаряме на неговия език. Когато разбра, че ти и аз сме били заедно, това за него се оказа важно. Защото той някога бил с френското момиче... а аз сега с теб. Повторението на историята ни сближи. Нима не разбираш невероятното щастие, което с тебе в крайна сметка имахме? Можехме да прекараме целия си живот на онова място. Ти робиня, изпълняваща волята на пашата... аз, охраняващ харема наред с евнусите... вероятно след време превърнат в един от тях. Можеше да се случи така, Розета. А ние избягахме. Нека благодарим на ангелите ни пазители, които се погрижиха за нас. И сега не трябва да позволяваме усилията им да се окажат напразни!

— Зная. Зная. Но не мога да отида без теб, Саймън.

Той се озърна. Намирахме се недалеч от една църква, която след внимателното ни вглеждане, се оказа английска.

На стената имаше някакъв надпис. Саймън ме дръпна до него и прочетохме, че църквата била построена в памет на мъжете, загинали през Кримската война.

— Да влезем — каза Саймън. — Вътре можем да помислим и вероятно да поговорим.

В църквата беше тихо и нямаше никой. Иначе присъствието ми в тези турски дрехи би предизвикало учудване. Седнахме на една лежа близо до вратата, за да сме готови да избягаме, ако се наложи.

— Сега — каза Саймън — трябва да бъдем разумни.

— Ти непрекъснато повтаряш това, но...

— Толкова е важно да бъдем!

— Не можеш да искаш от мен да те оставя, Саймън.

— Никога няма да забравя тези думи.

— Измина толкова много време. Аз се питах и се питах какво ли става с теб, а сега, когато сме заедно...

— Зная — каза той. Направи кратка пауза, после продължи: — Главният евнух ме държеше в течение. Знаех, че французойката те е спасила от явяването ти пред пашата, като ти е дала да изпиеш някакво лекарство. Лекарството ѝ достави самият той.

— Разказал ти е това!

— Да. Бях му говорил за теб. Бях му описал корабокрушението... и как после бяхме заедно на онзи остров. Той каза, че това му напомня за случилото се с него. И французойката била отведена в харема. И мисля, че точно защото беше подобно, а за нас все още можеше да се намери шанс, той поиска да ни го даде. Често повтаряше: „И с вас двамата ще стане така, ако не излезете от тук“. Но като че ли нямаше надежда. А после шансът се яви. Наистина, какъв невероятно фантастичен късмет имахме с теб, Розета!

— Не мога да повярвам, че сега сме заедно тук. Изглежда, като че ли от самото начало сме били под нечия закрила. Първо кораба... после острова, а сега това...

— Просто ни бяха предоставени възможности и ние се възползвахме от тях. Но не трябва да им обръщаме гръб сега, щом все още ни се предлагат.

— Не мога да те оставя тук.

— Не забравяй, че първоначалният ми план беше да избягам от Англия. Какво би станало, ако се върна, отново там?

— Не можеш да останеш тук. Може да те търсят. И ако успеят да те открият? Наказанието за бягство е...

— Няма да успеят.

— Бихме могли да докажем, че си невинен. Ако сме заедно, бихме могли.

— Не. Времето за това още не е настъпило.

— Ще настъпи ли някога?

— Вероятно не. Но ако се върна с теб сега, ще ме арестуват незабавно. Ще се окажа в същото положение, в което бях, преди да напусна Англия.

— Може би изобщо не е трябвало да я напускаш.

— Само помисли: ако бях останал в Англия, с теб никога нямаше да се срещнем. Никога нямаше да бъдем на оня остров заедно. Като си спомням сега, островът ми изглежда почти като рай.

— Малко неудобен рай. Забравяш ли колко гладни бяхме? Как копнеехме да зърнем на хоризонта кораб?

— След което открихме, че сме попаднали в ръцете на корсари. Не, едва ли ще забравя.

— Островът не беше рай.

— Но бяхме заедно.

— Да — казах аз. — Заедно. И точно така би трябвало да останем.

Той поклати глава:

— Това е твоят шанс, Розета. Трябва да го използваш. Ще те заставя да го приемеш.

— Но аз толкова много искам да остана с теб, Саймън. Искам това повече от всичко друго.

— А аз искам да бъдеш в безопасност. При теб това ще е толкова лесно.

— Не, ще е най-трудното нещо, което съм правила някога.

— Позволяваш чувствата ти в момента да вземат връх над разума. Утре ще съжаляваш. В посолството ще ти предложат спокойно легло. Ще те изслушат със съчувствие и ще ти окажат цялата си помощ, за да ти осигурят удобно пътуване за дома.

— И да те оставя сам!

— Да — кратко каза той. — Сега ще те заведе до посолството. О, Розета, не ме гледай така. Това е най-доброто за теб. Това е, което искам. Имаш толкова добра възможност... тя идва само веднъж в живота. Не трябва да се отказваш от нея. Сега просто си емоционално претоварена. Не разбираш истинските си чувства. По-късно ще можеш да ги прецениш. Сега трябва да вървиш. Моля те. А аз трябва да се погрижа за себе си. Няма да е лесно. Но ще успея... ако съм сам.

— Искаш да кажеш, че аз може да съм ти излишно бреме?

Той се поколеба, после ме погледна решително:

— Да... — каза твърдо.

Тогава разбрах, че трябва да замина.

— За теб това е най-добре, Розета — продължи той нежно. — Никога няма да те забравя. Един ден, може би...

Той взе двете ми ръце в своите и останахме така няколко мига.

После заедно напуснахме Мемориалната църква и се отправихме към вратите на посолството.

[1] Яшмак — Арабско наметало. — Б.пр. ↑

[2] Казбах — Стар център, търговска част на град в Азия. — Б.пр. ↑

[3] Пачули — масло добито от силно ароматично индийско растение. — Б.пр. ↑

[4] Мартиника — остров в Карибско море. — Б.пр. ↑

[5] Лионс — френското име на град Лион. — Б.пр. ↑

ИМЕНИЕТО ТРЕКЪН

Едва няколко дни по-късно успях да почувствам, че фантастичният и нереален свят около мен бе наистина заменен от нормален живот. Бях удивена от начина, по който ме приеха в посолството. Той почти ме накара да повярвам, че корабокрушението и продаването на едно момиче в харем не бяха чак толкова рядък случай, колкото си мислех.

Пиратството беше обявено извън закона преди повече от век, да, но все още имаше хора, които продължаваха да извършват жестоката си търговия, бродейки из океаните, а владетелите все още поддържаха харемите си, оградени от високи стени и охранявани от евнуси, както го бяха правили в миналото. Някои неща явно не се вършеха открито, но определено съществуваха.

Посолството беше като малка крепост — частица от Англия, пренесена в чужда страна, и от момента, в който прекрачих през прага, почувствах, че съм се завърнала у дома.

Съвсем скоро ме освободиха от чуждите за мен дрехи и ми дадоха нови — съвсем обикновени и познати. Зададох ми въпроси и аз разказах какво се е случило. Беше добре известно, че „Атлантик Стар“ се е разбил и че оцелелите са малко. Увериха ме, че ще влязат незабавно в контакт с Лондон. Аз им разказах как съм се спасила от кораба с помощта на един от моряците, как сме стигнали до острова, където ни откриха корсарите, а после ни продадоха в робство. Знаех, че не трябваше да споменавам нищо за Саймън и за бягството му от Англия.

Историята ми беше приета веднага.

Трябваше да остана известно време в посолството. Искаха да ми дадат време да се опитам да се успокоя и да осъзная, че вече съм в безопасност. Прегледа ме лекарят, възрастен англичанин, който се държа много мило и внимателно. Попита ме за някои неща. Казах му, че съм намерила приятели и че не съм била подлагана на никакви физически насилия. Това, изглежда, му донесе голямо облекчение.

Каза ми, че изглеждам в добро здравословно състояние, но трябва да се пазя. Защото изпитанията, на които съм била подложена, може да са дали някакво отражение върху мен, но признаците да се проявят по-късно. И ако имам желание да разговарям по въпроса, нека се чувствам свободна да го направя, но ако не, желанията ми ще бъдат уважени.

Мислех много за Саймън, защото естествено не можех да го изтрия от съзнанието си. Затова изглеждах затворена в себе си и хората около мен вероятно предполагаха, че не мога да се освободя от ужаса, от който бях избягала.

Нещо повече — не можех да не си задавам непрекъснато въпроса какво ставаше в харема и каква е била реакцията на Рани, когато е разбрала, че вместо Фатима, съм заминала аз. И какво се е случило, когато са разкрили бягството на Саймън. За щастие беше замесен Главният евнух, а той щеше да се погрижи суматохата да е възможно най-малка. Рани сигурно беше много ядосана. Но дори и тя трябваше да преклони глава пред Главния евнух.

Мислех си за Никол. Тя беше ми се отплатила много щедро и аз силно се надявах някак да бъде възнаградена за всичко, което направи за мен, а тя и Самир да продължат да се радват на особеното внимание на пашата.

Но никога нямаше да узная. Те бяха напуснали живота ми толкова внезапно, колкото се бяха появили в него.

После внезапно ме обземаше чудесното усещане, че съм на свобода. Скоро щях да бъда в къщи. Щях отново да заживея като нормално английско момиче. Не трябваше никога да си позволявам да забравя факта, че имах щастието да премина невредима през целия този ужас, но че щастието все пак ми изневери в едно: възвръщайки свободата си, бях загубила Саймън.

* * *

Спомените за дните в посолството сега ми изглеждат доста смътни. В момента на събуждането си сутрин все още продължавах да вярвам, че се намирам на дивана си в харема. Тогава се връщаше ужасната мисъл: днес ли ще е денят, в който ще ме извикат по волята на пашата? Не бях осъзнала досега под какво напрежение бях живяла.

После си спомнях къде съм и си отдъхвах с облекчение... докато не се сетех за Саймън. Как се справяше той в този странен град? Беше ли успял да намери кораб, където да го вземат на работа и да отпътува за Австралия? Предполагах, че това беше едно от най-подходящите места, където би могъл да отиде при дадените обстоятелства. Как би могъл да оцелее? Той беше млад и силен, не само изобретателен. Би намерил начин. А един ден, когато успееше да докаже невинността си, щеше да се върне в къщи. Може би щях да го видя отново и да продължим приятелството си оттам, откъдето се наложи да го прекъснем. Той беше казал нещо, от което бях склонна да повярвам, че ме обича. Но дали имаше предвид любов по специфичен начин, или беше израз само на привързаност, естествена между двама души, преминали заедно през онова, което ни се случи?

Свободна да се върна у дома, в къщата в Блумзбъри. Но дали тя беше още наша? Какво бе станало с родителите ми?

И дали г-н Доланд, г-жа Харлоу, Мег и Емили бяха още в кухнята? Как биха могли да бъдат, ако родителите ми вече ги нямаше? Често си бях представяла сцената: г-н Доланд начело на масата, очилата му избутани на челото, докато им разказва за корабокрушението. Но ако родителите ми не бяха се върнали, какво би могло да стане с приятелите ми от кухнята?

Понякога животът изглеждаше толкова несигурен, колкото беше и сред стените на харема.

Един ден посланикът ме извика на разговор. Той беше висок, величествен, с церемониални обноски. Към мен се държеше много мило и топло, както всички останали в посолството.

Каза ми:

— Имам новини. Някои добри... някои лоши. Добрата новина е, че баща Ви се е спасил от корабокрушението. Сега е в дома Ви в Блумзбъри. А лошата е, че майка Ви е изчезнала сред вълните. Баща Ви вече е уведомен, че се намирате в безопасност и очаква завръщането Ви. След няколко дни г-н и г-жа Диърдън излизат в отпуск и ще пътуват за Англия. Изглежда добра идея — и ще бъде най-удобно — ако пътувате с тях.

Аз го слушах само наполовина. Майка ми мъртва! Напрегнах силно паметта си, за да си я спомня, но успях да си представя само разсеяната ѝ усмивка, когато погледът ѝ попадеше на мен. „А,

детето...“ и „Това е дъщеря ми, Розета. Боя се, че ще Ви се стори доста необразована...“. Можех много по-ясно да си спомня Фелисити при срещата ни в дадения случай. А сега майка ми беше мъртва. Жестокият океан я беше отнесъл със себе си. Винаги си бях мислила за родителите ми като за едно неразделно цяло и сега се запитах какво би бил баща ми без нея.

Г-жа Диърдън дойде при мен. Тя беше пълничка, приятна и добродушна жена, която говореше безспир, но това за мене беше облекчение, защото самата аз нямах особено желание да говоря.

— Скъпа моя — извика тя. — Колко много си изстрадала! През какви ужаси си преминала! Но не се тревожи. Джек и аз ще се грижим за теб. Ще вземем кораб от Константинопол до Марсилия, после ще прекосим Франция и ще стигнем до Кале. Какво пътешествие! Винаги ме е ужасявало! Но няма как. Щом трябва, значи трябва. Обаче непрекъснато знаеш, че с всяка минута си все по-близо до дома.

Тя беше от оня тип жени, които са в състояние да ти разкажат живота си за не повече от пет минути. Научих, че Джек винаги бил на дипломатическа служба, че той и тя ходили на училище заедно, оженили се, когато и двамата станали на двадесет години, родили си две деца — Джек младши, който сега бил в Министерството на външните работи и Мартин, все още в университета. Но сигурно и той щял да стигне до пост в някое посолство. Било семейна традиция.

Разбирах, че неспирното й бърборене сигурно щеше да ме освободи от задължението да влизам в разговор и вероятно да кажа нещо, за което после бих съжалявала. През този период най-много се страхувах, че мога да бъда въввлечена в разговор и евентуално да допусна недискретност, която би засегнала Саймън. На всяка цена трябваше да уважа желанието му да остане в неизвестност. Не трябваше да забравям, че ако откриеха местонахождението му, щяха да го върнат обратно, за да го накажат със смъртна присъда.

Придружена от г-жа Диърдън, аз излязох, за да купя някои дрехи. Седяхме една до друга в каретата, докато тя не преставаше да бърбори. Тя и Джек били в Константинопол вече от три години.

— Какво място! Бях очарована, когато Джек ми съобщи за първи път за новия си пост... а сега съм готова на всичко, за да се махнем от тук. Бих предпочела някое приятно, уютно местенце... Париж... Рим... нещо от този род. Защото този град тук. О, боже! Какви обичаи

само! А пък онова, което става в турската част! Единствено Бог знае, пък и ти имаш известен опит там. О, съжалявам, не трябваше да ти говоря за това. Скъпа моя, знам как се чувстваш. Моля те да ми простиш! Виж! Там, от другата страна на протока, можеш да видиш Скутари^[1]. Било много известно място по време на Кримската война, когато чудесната, чудесната Флорънс Найтингейл^[2] повела медицинските си сестри. Аз наистина вярвам, че точно те изиграли много по-голяма роля за крайната победа, отколкото си мислят хората. Сега сме на северната страна на Златния рог, скъпа. Другата му страна е направо зловеща. О, ето че започнах пак... но вече приближаваме Галата, това е търговският квартал, основан от генуезците преди векове. Джек ще ти разкаже всичко по въпроса. Той се интересува от тия неща. Но да ти кажа, улиците са невероятно шумни и мръсни. Нашите хора не рискуват да ходят там. Ние сме настанени в най-хубавия квартал, Пера, нали знаеш? Повечето от посолствата са там, легациите и консулствата. Има и някои хубави къщи.

Докато тя говореше, аз се унасях в нещо като сън. В съзнанието ми проблясваха и изчезваха картини от живота ни на острова... как тръгнахме със Саймън да търсим храна и оставяхме Лукас да наблюдава хоризонта за появата на корабно платно... после пристигането на галерата. И още, и още... За да се връщам непрекъснато на въпроса: Къде е той сега? Какво ще стане с него? Ще науча ли някога?

— И ето, този тук е много добър шивач. Да видим какво ще може да направи. Трябва да се върнеш хубава в къщи.

Бърборенето ѝ не преставаше. Но най-доброто беше, че не очакваше отговори от мен.

Струваше ми се, че измина безкрайно дълго време преди да отплаваме от Константинопол. Да се кача на кораба — много по-малък от „Атлантик Стар“, да наблюдавам гледката на Скутари от отсрещната страна на Босфора, историческата болница, където войниците ни бяха изстрадали толкова много и която от това разстояние наподобяваше мавритански палат; да хвърля поглед назад към кулите и минаретата на Константинопол — това за мен бе емоционално изпитание.

Г-н Диърдън беше висок мъж с посивяваща коса и благородна осанка. Беше точен прототип на английски дипломат — доста хладен,

оставящ впечатлението, че нищо не е в състояние да го извади от равновесие или да наруши резервираността му.

Пътуването до Марсилия, както беше предсказала г-жа Диърдън, се оказа наистина неприятно. Неспокойните вълни подхвърляха „Аполо“ — кораб, няколко пъти по-малък от „Атлантик Стар“ — толкова жестоко, че неведнъж изпитвах чувството, че съм попаднала в някакъв сън и кошмарът започва да се повтаря отново. След като „Атлантик Стар“ не беше издържал на бурята, питах се как би могъл да й устои крехкият „Аполо“.

Г-жа Диърдън предпочете убежището на леглото си и до края не го напусна. Липсваше ми бърбенето ѝ. Г-н Диърдън посрещна яростта на океана с хладнокръвието, което очаквах от него. Бях сигурна, че той ще си остане достоен и студен, независимо от развоя на събитията.

Изкачих се на палубата и си спомних оня случай, когато Саймън ме намери там на другия кораб, при другата буря, как ми се скара и ме върна обратно долу. Помислих си, че през целия си живот ще пазя спомените си за него.

Най-после бурята отмина. Г-жа Диърдън бързо се съвзе и възвърна старото си безгрижно настроение. Г-н Диърдън слушаше неспирния ѝ брътвеж с учтиво примирение, но за мен то беше добре дошло. Аз можех да я слушам, без да обръщам особено внимание на думите ѝ и същевременно да си мисля за нещо свое, защото знаех добре, че дори и да усетеше, че съм разсеяна, г-жа Диърдън незабавно щеше да ми прости, знаейки за изпитанията, на които съм била подложена.

Последва дългото пътуване през Франция, после пристигането в Кале и пресичането на Канала.

— Това означава, че вече сме си в къщи, скъпа — каза г-жа Диърдън. — Винаги е едно и също. Веднага започваш да си мислиш за Великден и глухарчетата... и зелената трева. Никъде няма такава зелено като у нас. И дъждът, скъпа, благодатният дъжд. Знаеш ли, в Египет минава година, че даже и две, без да видят и капка дъжд... само онези ужасни пясъчни бури. Бяхме в Измаилия... Колко години изминаха, Джек? Май не се казваше така... и... и май изобщо не видяхме дъжд. Ето, това е то, скъпа. И белите скали. У дома. Хубаво е да ги види човек.

А след това, Лондон.

Семейство Диърдън настояха да ме придружат до дома ми.

— Трябва да влезете да се запознаете с баща ми — казах аз. — Той ще поиска да ви благодари лично.

Г-жа Диърдън незабавно изрази готовността си, но г-н Диърдън остана непреклонен в отказа си, което беше още една отлична проява на дипломатическия му талант.

Погледнах го с благодарност и казах:

— Баща ми сигурно ще пожелае да се срещнете, за да Ви благодари. Вероятно бихте приели да вечеряте с нас скоро?

— Това — каза г-н Диърдън — ще бъде удоволствие за нас.

И така, сбогувах се с тях в колата, след което те ме изчакаха докато позвъня на вратата и ми отворят. После незабавно и дискретно г-н Диърдън заповяда на кочияша да продължи.

* * *

Вратата ми отвори г-н Доланд.

Аз извиках радостно и се хвърлих в прегръдките му. Той леко се покашля. Не успях да разбера веднага, че редът в къщи беше променен. Появи се и г-жа Харлоу. Аз се спуснах към нея. Очите ѝ се просълзиха.

— О, г-це Розета, г-це Розета — извика тя, прегръщайки ме силно. — Ти наистина се върна! О... беше ужасно!

Дойдоха и Мег и Емили.

— Чудесно е да ви видя отново! — развълнувана казах аз.

А после... Фелисити. Спуснахме се една към друга и останахме дълго притиснати в обятията си.

— Трябваше да дойда — каза тя. — Тук съм от два дни. Казах на Джеймс: „Просто трябва да отида!“.

— Фелисити! Фелисити! Прекрасно е, че те виждам!

Дочу се леко покашляне. Зад гърба на Фелисити видях баща си. Беше скован и объркан. Тръгнах към него.

— О, татко! — казах аз.

Той ме прегърна и ме погали доста несръчно. Май му беше за първи път.

— Добре дошла... добре дошла в къщи, Розета — започна той.
— Нямам думи да изразя...

Тогавя си помислих: „Той наистина ме обича. Наистина. Само че просто... не може да се изрази“.

На една-две крачки зад него се беше изправила една висока жена. За част от секундата си помислих, че майка ми все пак се е спасила. Но не беше тя.

— Твоята леля Мод е тук — каза баща ми. — Дойде да се грижи за мен и домакинството, когато...

Леля Мод! Сестрата на баща ми! Бях я виждала само веднъж или два пъти през детските си години. Тя беше едра и суха. Донякъде приличаше на баща ми, но у нея напълно липсваше впечатлението за пълна безпомощност, което излъчваше той.

— Ние всички изпитваме огромно облекчение, че вече си в безопасност в къщи, Розета — говореше междувременно тя. — За баща ти това беше период на изключителна тревога... И за всички нас.

— Да — казах аз. — И за всички нас.

— Е, сега ти се върна. Стаята ти е готова. О, какво облекчение е, че си у дома!

Аз бях онемяла от изненада.

Леля Мод тук... на мястото на майка ми. Нищо вече нямаше да бъде както преди.

* * *

Колко права се оказах. Къщата се беше променила. Леля Мод бе въвела строга дисциплина. Сега кухнята беше в ред. Изобщо не можеше да става въпрос да се храня там. Трябваше да закувам, обядвам и вечерям с баща ми и леля ми, както повеляваше етикетът. За щастие, през онези първи дни и Фелисити беше с нас!

Нямах търпение да чуя каква бе реакцията на тази промяна в кухнята. Г-н Доланд дискретно каза, че г-ца Кранли е добра домакиня и че заслужава уважение. Г-жа Харлоу, споделяше мнението му.

— Нещата наистина не бяха организирани правилно преди — каза тя. — Вярно, господин Доланд правеше направо чудеса, но в една

къща трябва да има или господар, или господарка. Но по-добре господарка, защото тя знае какво трябва да се прави.

Така че леля Мод явно си разбираше от работата, но някогашният ни, не съвсем обикновен дом, беше изчезнал и аз копнеех да усетя поне един полъх от доброто старо време.

Г-н Доналд все още понякога изпълняваше „номерата“ си, но „Камбаните“ вече не предизвикваха предишния ми ужас. Самата аз вече бях преживяла достатъчно ужасни приключения, така че от убийството на полския евреин сега не можеха да ме побият тръпки. Мег и Емили тъгуваха по отминалите дни; но едно нещо, което все още можеше да ме радва, беше фактът, че някои от онези, с които бях се чувствала щастлива, все още бяха тук.

Естествено, обядите и вечерите бяха различни. Сега всичко трябваше да се сервира по правилата, а в разговорите вече не преобладаваха разкази за древни находки и стари папируси. Леля Мод дискутираше по политиката и времето. Каза ми също, че щом баща ми излезе от траура си, тя смята да организира някои вечери... за колегите му от Музея... професори и други подобни.

Наистина се радвах, че Фелисити остана с нас през тези няколко първи дни; и то не само защото бях щастлива да я видя отново. Знаех, че ако я нямаше, аз щях да се затворя в спалнята си и да не присъствам на нито един от тези безкрайни часове в трапезарията. Но Фелисити успяваше да разведри атмосферата със забавни истории от живота в Оксфорд и за деянията на сина ѝ Джейми, сега на три години, и малката Флора, която още не беше навършила една.

— Трябва да дойдеш и да ги видиш, Розета — каза тя. — Сигурна съм, че баща ти ще има сили да те пусне, след като ти се порадва известно време. Сега, разбира се, току-що си се върнала в къщи...

— Разбира се, разбира се — каза баща ми.

С Фелисити можех да разговарям по-свободно, а имах нужда от това. Но трябваше да внимавам — дори пред нея. Беше ми много трудно да разказвам за приключенията си, защото Саймън беше изиграл толкова голяма роля в тях, че страхът, да не би да разкрия нещо за него, ме правеше въздържана.

Но Фелисити и аз бяхме толкова близки, че тя усети, че нещо ме измъчва.

В деня на пристигането ми тя се качи при мен в стаята ми. Разбрах, че тъй като беше почувствала проблема ми, сега се опитваше да помогне. О, само да беше възможно!

— Кажи ми честно, Розета, искаш ли да ми разкажеш? Зная колко трудно може да ти бъде да говориш за случилото се. Не говори, ако е така. Но мисля, че бих могла да помогна...

Аз се колебаех:

— Не съм сигурна...

— Разбирам, трябва да е било много страшно. Баща ти ни разказа как сте се изгубили, когато си се върнала да вземеш записките му.

— О, да. Странно е как такива дребни неща могат да променят живота на човека.

— Той обвинява себе си, Розета. Зная, че не дава израз на чувствата си, но това не значи, че не ги притежава.

— Всичко е толкова различно сега. Къщата... всичко. Зная, че никога повече няма да се върне онова, което беше.

— Наистина е много добре, че леля ти Мод е тук, Розета.

— Ние не я виждахме често, когато бях малка. Едва я познавах. Затова сега ми е трудно да свикна с присъствието ѝ.

— Разбрах, че тя и майка ти не са се разбирали много добре. Естествено е. Двете са така различни. Твоите родители бяха погълнати единствено от работата си, а тя е практична жена-домакиня.

Усмихнах ѝ се кисело:

— Нашият дом ми харесваше такъв, какъвто беше... с домакинството в хаос.

— Баща ти страда от загубата на майка ти... ужасно страда. Те бяха неразделни във всичко, което вършеха, винаги заедно. За него е невероятен удар. Той не може...

— Да изрази чувствата си — казах аз.

Тя кимна.

— А ти, Розета, когато си отдъхнеш, трябва да дойдеш да погостуваш у нас. Джеймс ще бъде очарован, а в децата просто ще се влюбиш. Джейми е много независим млад господин, а Флора започва да прави първите си стъпки. Двамата са прекрасни.

— Ще бъде прекрасно да дойда.

— Достатъчно е само да кажеш. Аз ще трябва да се върна в къщи след два дни. Но наистина исках да бъда тук при пристигането ти.

— Колко се радвам, че дойде!

— Между впрочем, чу ли за Лукас Лоримър?

— Лукас... не!

— О, не си ли чула? Разбира се, че не си. Той се върна, знаеш ли?

— Той се върна... — повторих аз.

— Явно не си знаела. Разказа ни какво е станало. Ние мислехме, че си се удавила и се зарадвахме много, когато разбрахме, че си се спасила от корабокрушението. Но и ужасно се разтревожихме от това, че си попаднала в ръцете на онези жестоки хора. Сънувах кошмари, когато си мислех за теб.

— Разкажи ми за Лукас.

— Това е много тъжна история. И че се е случило именно на него. Видях го само веднъж след завръщането му. Джеймс и аз бяхме заминали за Корнуол. Джеймс изнасяше лекции в един колеж в Труро... и посетихме имението Трекън. Но мисля, че Лукас не се радва много на посетителите си. Имението Трекън е прекрасно място. Притежание на рода от много години. Наследник е братът на Лукас, Карлтън. Това е друга отворена рана. За мъж като Лукас винаги е доста тежко, че не е първороден син. А той беше толкова жизнен човек.

— Какво се е случило?

— Както знаеш, пленили го заедно с теб, но той по някакъв начин успял да сключи сделка с тези хора. Убедил ги да го освободят, като в замяна им предложил част от фамилните бижута. Как точно е станало, не зная. На него явно не му се искаше да говори по въпроса, а при това положение не трябва да се пита, поне не прекалено много. Както и да е. Освободили го. Срещу откуп. Бедният Лукас, той никога вече няма да е същият човек. Толкова обичаше да пътува! Но сега с този крак... разбираш ли? Бил ужасно тежко наранен при злополуката с кораба. Разбира се, ако е можел да получи своевременно лекарска помощ... После ходил при много специалисти ортопеди из цялата страна, а и в чужбина — Швейцария, Германия — но все без резултат. Казват му, че е трябвало да се направи нещо още тогава. Сега куца лошо и върви с помощта на бастун, но продължава да изпитва сериозни болки. Предполага, че по малко се възстановява, но никога няма да се излекува докрай. И това го е променило. Той беше толкова

остроумен и забавен... сега е по-скоро мрачен. Наистина е последният човек, на когото нещо подобно е трябвало да се случи.

Пренесох се в миналото. Видях го вкопчен в нашата спасителна лодка, неумелите ни усилия да наместим костта му... после легнал на острова, непрекъснато взиращ се за корабно платно в океана, докато Саймън и аз бродехме из вътрешността и споделяхме тайни.

— Значи не го виждате често...

— Не. И не защото е чак толкова далече. Поканих го да дойде при нас и да остане да ни погостува, но той не прие. Мисля, че не иска да ходи никъде... и че не желае да се среща с никого. Разбираш ли, промяната у него е огромна. А преди водеше толкова оживен социален живот, който явно му харесваше.

— Бих искала да го видя отново.

— Но да, разбира се. Това може и да го заинтересува. А може би ще му бъде неприятно, защото ще му напомниш за миналото. Вероятно се опитва да забрави. Ще ти кажа какво ще направя. Ела у нас и остани известно време, а аз ще поканя и него. Той може да реши, че си струва усилието да се срещнете. В крайна сметка, били сте заедно на оня остров.

— О, моля те, уреди това, Фелисити!

— Непременно... и то скоро.

Развълнувах се от перспективата да го видя, но дори на Лукас не можех да разкажа за Саймън. Това беше наша тайна... споделена само между нас двамата. Саймън ми беше разказал, защото ми вярваше. Трябваше да оправдая доверието му. Ако успееш да го хванат и върнат тук заради мен, никога не бих могла да си простя. За Лукас Саймън трябваше да си остане палубния матрос, който спаси живота ни.

* * *

Фелисити трябваше да си замине и къщата ни опустя. Сега около нас витаеше духът на такъв порядък, че аз бях принудена да погледна фактите в лицето и да си извадя логичните изводи.

Бях успяла някак да убедя самата себе си, че когато се върна, ще успея да докажа невинността на Саймън. Но как? — запитвах се сега. Откъде да започна? Да отида в неговия дом? Да опозная хората, които

бяха изиграли някаква роля в драмата, довела до убийството? Не можех просто да отида в Перивейл Корт и да кажа: „Аз зная, че Саймън е невинен и дойдох да докажа истината и да разбуля загадката“. Как бих могла да се явя там и да се държа като следовател от Скотланд Ярд?

Трябваше ми време да обмисля. Бях напълно завладяна от необходимостта да докажа невинността му, за да може той да се върне и да заживее нормален живот. Но да допуснем, че успеех да постигна тази видимо невъзможна цел — къде тогава бих могла да открия самия него? Целият замисъл беше лудо фантастичен. Чужд за нашия логичен свят.

Намесата на леля Мод в домакинството личеше съвсем явно. Мебелите бяха излъскани до блясък. Подовете светеха, металните обкови грееха и всяко нещо, колкото и дребно да бе то, си стоеше на предназначенията за него място. Всеки ден тя отиваше да обсъди менюто с г-жа Харлоу, при което сега и готвачката, и г-н Доланд се държаха с някакво ново чувство за достойнство. Дори Мег и Емили вършеха работата си по-организирано — не я претупваха набързо, за да могат по-дълго да седят около масата за хранене и да слушат разсъжденията на г-н Доланд за отминалата слава на някогашния театър; а и бях сигурна, че дори и да си позволяваха подобно удоволствие, то бързо щеше да бъде прекъсвано от властния зов на звънеца, при което г-н Доланд щеше да изостави представлението си, да сложи бързо черния си фрак и да се яви церемониално на горния етаж.

Мисля, че аз бях повече против това, отколкото самите те. Но нали всички ние бяхме толкова щастливи и безгрижни в миналото! Обаче скоро разбрах, че добрата прислуга предпочита реда, а не щастието в един дом.

Често усещах върху себе си замислено-преценяващия поглед на леля Мод. Знаех си, че аз също трябваше постепенно да бъда въвлечена в нейния план. В случая с леля Мод той можеше да поеме само една насока — женитба, тъй като бях млада жена на съответната възраст. Тези вечери, за които тя вече беше намекнала, щяха да преследват определена задача: търсене на подходящ съпруг за мен. Представях си критериите ѝ: сериозен мъж, леко оплешивял, образован, ерудиран, вероятно професор, вече наложил името си сред

академичните среди. Някой доста подобен на Джеймс Графтън, но не толкова привлекателен. Вероятно ще работи към Британския музей, към Оксфорд или Кеймбридж. И така, аз щях да мога да остана в средите, където се движеха родителите ми. Леля Мод можеше и да смята баща ми за разсеян — а разбрах, че и към майка ми не беше изпитвала кой знае колко уважение, що се отнасяше до качествата ѝ на домакиня, което и беше причината да я виждаме толкова рядко досега — но тя знаеше, че баща ми беше дълбоко уважаван в професията си и затова смяташе, че би било разумно да се омъжа за някой като него. Ясно ми беше и какво още си мислеше — че под нейното вещо ръководство, за разлика от майка ми, аз бих станала добра професорска съпруга, но и добра домакиня наред с това.

Тя щеше да се погрижи по въпроса и всичко щеше да се развие по обичайния приет и подходящ начин. Леля Мод обичаше да пести всичко — включително и времето. И съм сигурна, че ако не беше странното ми преживяване, надлежни действия щяха да се предприемат много по-рано. Но при даденото положение първо ми беше позволено да си отдъхна малко.

Лекарят вероятно беше предупредил леля Мод, че към мен трябва да се отнасят с известно внимание. Ужасните ми неприятности не трябваше да се забравят и трябваше да ми се даде известно време, за да се възстановя и да се върна към цивилизования начин на живот — но по начина, който сама избира. Леля Мод спазваше инструкциите му с присъщата си акуратност, а също и баща ми, като просто се държеше настрана. Г-жа Харлоу даваше своя принос, като непрекъснато се грижеше да съм удобно настанена и ми говореше така, сякаш отново бях нейното петгодишно момиченце. Дори г-н Доланд снижаваше тона на гласа си, а често срещях и погледите на Мег и Емили, изпълнени със страхопочитание и недоумение.

Веднъж баща ми наистина заговори за корабокрушението. Каза ми как на палубата били повлечени от тълпи хора, стремящи се да достигнат до лодките. Те искали да ме почакаат, да се върнат и да ме намерят... но един от офицерите ги хванал здраво за лактите и общо взето ги принудил да продължат напред с тълпата.

— Мислехме, че ще дойдеш при нас всеки момент — жално каза той.

— Беше такъв хаос — казах аз. — И не можеше да бъде друго.

— Загубих майка ти, докато ни наблъскваха в лодките.

— Не трябва да мислим за това сега — казах аз.

— Ако ти не беше се върнала за онези бележки, всички щяхме да останем заедно...

— Не... не. Ти и майка после сте били разделени... дори и да бях с вас, сигурно и тримата щяха да ни разделят.

Той беше толкова потиснат, че наистина не трябваше да говорим повече за това. Казах му, че трябва да се опита да забрави.

Всичко това ми подействува така зле, че аз изпитах огромното желание да избягам, да отида в Корнуол, да намеря Перивейл Корт и да се заема с невъзможната задача да науча какво точно се е случило. Имах нужда от време. Трябваше ми и план за действие. Отчаяно исках да предприема нещо, а не знаех откъде да започна.

Слязох долу в кухнята, за да се опитам да уловя отново атмосферата на отминалите дни. Помолих г-н Доланд да ми изпълни „Да бъдеш или не“ и речта пред битката в Харфльор. Той се съгласи, но ми се стори, че не вложи предишния си жар, а и всички останали бяха приковали погледите си в мен, а не в г-н Доланд.

Казах му:

— Спомняш ли си... точно преди да тръгнем за пътешествието... имаше един случай на убийство.

— Какъв беше той, г-це Розета? Чакай да помисля. За оня мъж, който се женеше заради парите на съпругите си?

— И после ги убиваше — допълни г-жа Харлоу.

— Не мислех за това. Имах предвид случая с онези братя... единият беше убит в празна фермерска къща. А нямаше ли и някой, който избяга?

— О, сега разбрах за кой случай питаш. Случаят в Биндън Бойз.

— Да, точно този. Разбрахте ли какво е станало по-нататък?

— О... убиецът избяга. Не мисля, че са успели да го хванат.

— Оказа се по-хитър от полицаите — добави г-жа Харлоу.

— Спомням си сега... — каза г-н Доланд. — Сега си спомням всичко. Беше Саймън Перивейл... осиновен още от дете. Той застреля единия брат. Имаше и някаква жена, мисля. Ревност и така нататък.

— Зная, че пазиш изрезки от вестници, г-н Доланд. Имаш ли някои по този случай?

— О, той изрязва само разни работи за театрите — каза г-жа Харлоу. — Тази пиеса, онази пиеса... и кой актьор и актриса. Така е, нали, г-н Доланд?

— Да — отговори г-н Доланд. — Такива неща пазя. Какво искаше да знаеш по оня случай, г-це Розета?

— О, просто се запитах дали пазиш изрезки, нищо повече. Знаех, че си имаш албуми, виждаш ли, точно преди да замина тогава... — аз замлъкнах.

Размениха се многозначителни погледи.

— Е, аз мисля, че с тая работа вече е приключено — вметна г-жа Харлоу, сякаш успокояваше дете.

— Полицаяте никога не приключват някой случай — каза г-н Доланд, — когато не са намерили убиеца и не са уредили въпроса. Един от тия дни ще го хванат. Той ще направи някоя погрешна стъпка. Няма начин. А сигурно само една грешка стига и тогава, хайде — хоп! — и ще го хванат.

— Наистина се говори — продължи г-жа Харлоу, — че убийците не устояват на изкушението и винаги се връщат на мястото на престъплението. Ето, това ще направи и Саймън Не-знам-кой-си в един от тия дни. Човек може да се обзаложи за това.

— Дали би се върнал някога? — питах се аз.

Какво бих могла да направя? Имах само своята невероятна мечта, че ще докажа невинността му и той ще може да се върне без страх. Че отново ще познае свободата и ще бъдем заедно.

* * *

Изминаха няколко седмици. След като бях живяла в постоянен страх и напрежение, предсказуемо спокойните дни ми изглеждаха безкрайни.

Леля Мод се опита да възбуди интереса ми към задачите в домакинството — всички неща, които едно момиче би било добре да знае. Тя непоколебимо вярваше, че бе неин дълг да направи онова, което родителите ми бяха пренебрегнали: да ме подготви за семейния ми живот. Трябваше да се науча как да се държа с прислугата. Поведението ми сега съвсем не беше каквото трябва. Налагаше се,

естествено, да се поддържа известна дружелюбност, но хладна. И никой не можеше да обвинява тях. Сега тя трябваше да ме научи на тънка снизходителност, приветливост без фамилиарност — така че, колкото и приятелски да се отнасяше човек с тях, границата между етажа долу и този горе никога не биваше да се забравя. Леля Мод не обвиняваше мен. Други носеха вината. Но нямаше причина да продължавам по този незадоволителен начин. Значи, преди всичко, трябваше да ми стане ясно как да се държа с прислугата. Например да се вслушвам как самата тя, леля Мод, поръчваше храната; можеше да я придружавам от време на време при ежедневните ѝ посещения в кухнята. Трябваше да се постарая да постигна по-добри резултати и при бродирането и да се упражнявам повече на пианото. Спомена и за уроци по музика. Скоро, каза тя, ще се заеме с осъществяването на плана си, като привлече повече хора в дома ни.

Аз писах на Фелисити: „Моля те, Фелисити, искам да се махна от тук. Ако би могла да ме поканиш скоро“.

Последва незабавен отговор: „Ела, когато можеш. Оксфорд и семейство Графтън те очакват“.

— Ще замина за известно време при Фелисити — казах аз на леля Мод.

Тя хитро се усмихна. При Фелисити бих се срещала с млади мъже... подходящи млади мъже. Така че, нямаше значение по какъв начин ще се подходи към осъществяването на плановете ѝ. Операция „Женитба“ можеше скоро да започне, все едно дали в Оксфорд или в Блумзбъри.

Пристигането ми в Оксфорд беше вълнуващо и приятно. Винаги бях обичала малкото неща, които познавах в този град... този най-романтичен град, изправен гордо там, където Черуел и Темза — тук наричана Изис — се срещат; с неговите кули и остри покриви, достигащи небето, и с оня негов дух на безразличие към ежедневието на останалия трудов свят. Обичах града, но най-хубавото беше, че отново щях да бъда до Фелисити.

Къщата на семейство Графтън беше на Брод Стрийт, близо до колежа Балиол, Тринити и Ексетър и недалеч от мястото, където заради религиозните си идеи мъчениците Ридли и Латимър^[3] били изгорени на клада. Тук миналото оживяваше на всяка крачка и аз най-после намерих убежище от експедитивната и твърда ръка на леля Мод,

както и от далеч не изтънчените грижи, с които всеки член на семейството ни явно бе решил да ме обсипва.

С Фелисити беше различно. Тя ме разбираше по-добре от останалите. Знаеше, че имам тайни, които не можех да се реша да споделя. Вероятно вярваше, че един ден ще мога. Във всеки случай беше достатъчно умна да ме остави сама да ѝ се доверя, когато съм готова, а не да се опитва да ги изкопчи от мен.

Джеймс беше тактичен и очарователен, а децата чудесно разведряваха обстановката. Джейми бърбореше почти безспир; показва ми книжките си с картинки и гордо ми обясни кое е коте, а кое влак. Флора в началото ме наблюдаваше подозрително, но накрая все пак реши, че съм безвредна и спокойно се настани в скута ми.

В деня след пристигането ми Фелисити каза:

— Когато научих, че пристигащ, написах писмо на Лукас Лоримър. Уверих го, че ще ни бъде много приятно, ако дойде да ни погостува и че вероятно ти и той ще имате какво да си кажете.

— Той прие ли? — попитах аз.

— Още не. Когато го видях първия път, той явно нямаше желание да разговаря за приключенията си. Може би просто се страхува, че спомените ще бъдат прекалено болезнени.

— Бих искала да го видя.

— Зная. Затова го поканих.

После през целия ден пред очите ми беше картината, когато корсарите го качваха на борда на кораба, а преди това като че ли се колебаеха дали да го вземат или не. След този момент почти не го бях виждала.

Какво се беше случило по-нататък? Как той беше успял да се освободи, а Саймън и аз бяхме продадени в робство? И все пак той, независимо от ранения си крак, беше успял, а ние двамата не.

Имах толкова въпроси към него.

На следващия ден пощата пристигна по време на закуската. Фелисити взе едно писмо, отвори го, прочете го, вдигна поглед и усмихната го размаха.

— От Лукас е — каза тя. — Утре пристига. Толкова се радвам! Надявах се, че ще поиска да те види. Ти не се ли радваш, Розета?

— Да. Радвам се.

Тя тревожно ме изгледа.

— Може би тази среща ще ви разстрои.

— Не зная. Сега и двамата сме в безопасност.

— Да, но какво сте преживяли! И все пак, сигурна съм, че и за теб, и за него ще бъде по-добре, ако се срещнете и поговорите за всичко открито. Не е хубаво човек да затваря проблемите в себе си.

Фелисити изпрати каретата да го посрещне на гарата. Джеймс отиде лично. Преди това обсъждахме дали да отидем и ние двете, но решихме, че ще е по-добре да изчакаме в къщи.

А когато най-после го видях, видът му ме шокира. Да, бях видяла Лукас и в по-тежко състояние, на острова например, и също, когато го бяхме извели полумъртъв в спасителната лодка, но сега го сравних с човека, когото познавах преди пътешествието. Под очите му имаше тъмни кръгове, а оня хитро-дяволит израз сега беше заменен от безнадеждност. Бузите му бяха отслабнали и хлътнали, а това му придаваше още по-измъчен вид. Присъщата му всезнаеща насмешливост, с която гледаше на света преди, вече бе изчезнала. Сега той изглеждаше много изморен и напълно лишен от илюзии.

Срещата ни беше прочувствена. Изражението му се промени, когато ме видя. Усмихна се и тръгна към мен, подпирайки се на бастуна си. Протегна свободната си ръка и здраво стисна моята. Задържа я така известно време, без да сваля поглед от мен.

— Розета — каза той и устните му потрепнаха.

Явните чувства, които изпитваше в този момент, отново го направиха да изглежда някак по-различен... беззащитен, бих казала. Никога преди не бях го виждала такъв. Знаех, че в момента си спомня това, което си мислех и аз — островът, когато Саймън и аз се бяхме отдалечили, а той остана да наблюдава; пристигането на корсарите, дните, прекарани в малката открит лодка.

— О, Лукас — казах аз. — Хубаво е, че те виждам тук... спасен.

Последва кратка пауза, през която и двамата продължихме да се гледаме като омагьосани, сякаш не можехме да повярваме, че срещата ни е реална.

Фелисити каза тихо:

— Зная, че двамата имате да си говорите за много неща. Но първо... нека покажем на Лукас стаята му, може ли?

* * *

Тя беше права. Имахме да си казваме много неща. Първата вечер се чувстваше известно напрежение. Джеймс и Фелисити се държаха като отлични домакини — бяха изпълнени с разбиране и запълваха неудобните паузи в разговора с умение и лекота.

Фелисити беше олицетворение на самата тактичност. Тя знаеше, че има неща, за които двамата с Лукас бихме предпочели да говорим само когато сме сами — и когато сме готови за това — така че, след като на следващия ден Джеймс отиде в колежа, тя ни съобщи, че има ангажимент, който е длъжна да спазва.

— Наистина моля да ме извините — каза тя, — но ще трябва да ви оставя сами днес следобед.

В градината имаше едно приятно кътче, оградено с червен тухлен зид и с малко езерце в средата — нещо от типа на малък парк вътре в големия, в интимния стил от времето на Тюдорите. Розите там сега бяха в разцвета си и аз предложих на Лукас да му ги покажа.

Беше мек, приятен и топъл, но не твърде горещ следобед и двамата бавно се отправихме натам. Около нас беше толкова тихо, а вътре в градинката цареше такъв покой, че иммахме чувството, че сме се пренесли с два-три века назад във времето.

— Нека да седнем тук — казах аз. — Езерцето е толкова спокойно и красиво.

Той не каза нищо и аз след малко продължих:

— По-добре е да поговорим за това, Лукас. И двамата го искаме, нали?

— Да — съгласи се той. — И заема централно място в мислите ни.

— Имаш ли чувството, че всичко е като насън? — попитах аз.

— Не — рязко отговори той. — Груба реалност. И има защо непрекъснато да си го припомням. Ето ме сега... в този вид.

— Съжалявам. Не знаехме как да наместим счупената кост... и нямаше кой да ни помогне.

— Мое мило момиче — каза той почти сърдито, — не обвинявам теб, а живота... съдбата... или както искаш го наричай. Не разбираш ли? Трябва да прекарам остатъка от живота си... така.

— Но сега поне си тук... поне си жив.

Той сви рамене.

— Мислиш, че това заслужава особена радост?

— Да, поне за някои хора. Приятелите ти... семейството ти. Ти куцаш и знаеш, че понякога изпитваш физическа болка, но можеше да ти се случи нещо много по-лошо.

— Права си да ми се караш. Аз съм егоист, черногледец и неблагодарник.

— О, не, не. Мислиш ли, че е възможно да се направи нещо?

— Какво?

— Ами, днес хората са много умни. Има вече какви ли не открития в медицината.

— Костта ми беше счупена. Не беше наместена правилно. Сега е много късно да се направи каквото и да е.

— О, Лукас! Толкова съжалявам! Да бяхме могли само да направим нещо тогава! Колко по-различно щеше да е сега!

— Вие направихте много и аз съм едно егоистично същество, което мисли само за собствените си нещастия. Но разумът ми просто не е в състояние да приеме онова, което се е случило с тебе!

— Аз все пак избягах. И преживяният ужас беше само в мислите ми.

Той пожела да узнае с подробности всичко, така че му разказах за приятелството ми с Никол, как ми беше дала лекарството, за да ме спаси от срещата с пашата, и че лекарството от своя страна е било осигурено от Главния евнух, неин близък приятел. Той ме изслуша внимателно.

— Слава богу — каза той. — Срещата с пашата можеше да ти причини незарастваща рана... вероятно по-тежка и от моята. А какво стана с оня мъж, Джон Плейър?

Тишината, настъпила след този въпрос, продължи много дълго, чух жуженето на пчела, поде пронизителната песен на щурец... Внимавай, казах си аз. Неволно можеш да го издадеш. Не забравяй, че тайната не е само твоя. Тя е тайната на Саймън.

Чух се да казвам:

— Той беше продаден на същия паша.

— Горкият. Мога да се досетя каква може да е съдбата му. Той беше странен човек. Имаше нещо загадъчно около него.

— Загадъчно? — сепнато попитах аз.

— Имах чувството, че нещата не бяха точно такива, каквито изглеждаха. Понякога ми се струваше, че го бях срещал и преди. Освен това, той създаваше известно впечатление, че крие нещо.

— Какво имаш предвид? Какво би могъл да крие?

— Нещо. Нямам представа, просто създаваше такова впечатление. А и не беше от типа хора, които очакваш да срещнеш на някой кораб точно в качеството на палубен матрос, нали? Но трябва да призная, че беше много изобретателен.

— Мисля, че и двамата трябва да признаем, че дължим живота си на него.

— Права си. Бих искал да зная какво се е случило с него.

— В градините на пашата работеха много мъже. Той беше едър и силен...

— Сигурно са го продали на добра цена.

Отново последва тишина. Страхувах се да говоря, за да не кажа нещо опасно. После той продължи замислено:

— Колко странно, че попаднахме на оня остров заедно... без дори да знаем дали някой ще ни спаси, или ще загинем от глад.

— Ти как успя да се върнеш у дома, Лукас?

— Е, аз съм си хитра стара лисица, нали знаеш? — Той се усмихна и за първи път малко заприлича на оня Лукас, когото някога бях познавала. — Възползувах се от шансовете си. Открих, че знам няколко думи на техния език. Това помогна много. Бях понаучил това-онова, когато преди време обикалях по света. Учудващо е от каква огромна полза може да се окаже способността ти да общуваш с някого. Предложих им пари... като откуп за нас тримата. Казах им, че в родината си аз съм много богат човек. Повярваха ми, защото разбраха, че наистина бях пътувал из различни краища на света. Обаче не пожелаха дори и да си помислят да освободят теб и Плейър. Вие бяхте твърде ценни. Аз не. Тъй като бях сакат, аз им бях ненужен.

— Виждаш, всяко нещо си има своето предимство.

— Но има периоди, в които си мисля, че щеше да е по-добре, ако бяха ме хвърлили зад борда.

— Не трябва да говориш така. Това значи да се примиряваш с поражението — не, дори да го приветстваш с добре дошло. А не това е начинът да се живее.

— Права си, разбира се. О, хубаво е да съм с теб, Розета. Спомням си колко умни неща измисляше, докато бяхме на острова. Много съм ти задължен.

— Но най-вече на...

— На оня мъж Плейър. Е да, той ни беше нещо като лидер, нали? Беше роден за тази роля... и му отиваше. Справяше се добре, признавам. А аз бях бремето. Аз бях оня, който забавяше процеса.

— Не е вярно. Как би могъл да ни бъдеш време или да ни забавяш на острова? Но разкажи ми по-нататък.

— Когато разбрах, че няма да мога да ви спася и че нищо не е в състояние да накара онези мъже да пуснат теб и Плейър, аз концентрирах усилията си само върху себе си. По този въпрос те бяха повече склонни да преговарят. А и колко ли щяха да спечелят от мен иначе? Колко щяха да им платят за мъж в моето състояние? Нищо. Казах им, че ако ме пуснат да си отида, аз ще им изпратя в замяна нещо много ценно, едно семейно бижу. Ако решаха да ме продадат, не биха получили нищо, защото кой щеше да купи мъж, който дори не можеше да ходи без бастун. Ако ме изхвърлеха през борда, пак нямаше да спечелят нищо. Но ако приемеха предложението, усилията им все пак донякъде щяха да бъдат възнаградени.

— И така... те се съгласиха да те пуснат срещу обещанието за едно скъпоценно бижу?

— Беше въпрос на най-обикновена логика. Имаха две възможности — да ме хвърлят зад борда, или да се отърват от мен по някакъв друг начин, като така загубят всичко, или оставаше да повярват на думата ми и да се доверят на риска, да очакват да им изпратя обещаното. Сигурно им е минало през ум — което е съвсем естествено в случая — че аз може да не изпълня моята част от сделката. А при това положение, да, защо пък направо да не ме изхвърлят през борда. Най-мъдрото обаче беше все пак да рискуват и да ми повярват, защото така щеше поне да им остане надеждата да спечелят. И така... оставиха ме в Атина... на една-две пресечки от английското посолство. По-нататък беше лесно. Оттам информираха семейството ми и ме изпратиха у дома.

— А обещаната скъпоценност?

— Удържах на думата си. Изпратих пръстен, който някога бе принадлежал на майка ми... наистина едно от наследствените бижута,

може да се каже. Те бяха поделени между брат ми и мен. Беше годежният пръстен на майка ми... а преди това на майката на баща ми. Трябваше по-късно да бъде за бъдещата ми годеница.

— Разбира се, можело е и да не го изпращаш.

— Да. Но тези хора имат дълга памет. Нямах желание да прекарам остатъка от живота си в страх дали пак няма ми се случи да се изпреча на пътя им. Още повече, представи си при тях да попадне друг нещастник като мен и да се опита да се измъкне, прилагайки същата тактика. Веднъж излъгани, те може би никога отново не биха рискували да повярват. А и освен това пръстенът сигурно още много дълго щеше да си лежи в кутийката ненужен. Не е много вероятно някоя жена да поиска да се омъжи за мен в сегашното ми състояние.

— Ти сам ли им го занесе и къде?

— Те ми бяха дали инструкции как точно да стане. На италианския бряг има една стара кръчма. Трябваше да бъде занесен там — мисля, че кръчмата се посещаваше от контрабандисти — а по-късно те щяха да си го приберат. Предупредили ме бяха да спазя всички инструкции. Аз не отидох лично. А и едва ли бях в състояние да го направя, което те разбираха добре. Казах им кой ще го занесе. Дик Дювейн. Беше ми ординарец в армията. Когато напуснах, той също ме последва и оттогава двамата сме все заедно. Той е мой личен слуга... доверен приятел... и често партньор в пътешествията ми. Не ми е просто подчинен, а един от най-добрите приятели, които някога съм имал. Не зная какво бих правил без него, доверявам му се абсолютно.

— Радвам се, че си се спасил, Лукас.

— Предполагам, че и аз се радвам... само че...

— Зная. Наистина разбирам.

После останахме там мълчаливи. Бяхме все още на същото място в парка, когато по-късно Фелисити дойде да ни потърси.

* * *

Посещението ми в Оксфорд ми помогна много. Логичното отношение на Лукас към живота — независимо че беше изпълнено с горчивина — ме накара да сляза на земята. Какво можех да направя?

Как можех да докажа невинността на Саймън? Дори не бях на мястото, където се бе разиграла драмата. Не знаех нищо за семейството на Саймън в Перивейл Корт, освен това, което ми беше разказал самият той и това, което пишеха във вестниците по време на убийството. Да можех само да намеря някакъв начин да се срещна с тях, да отида в Перивейл Корт! Каква надежда имаше? Сетих се за Лукас. Какво, ако потърсех неговата помощ? Той можеше да измисли нещо. Щом беше намерил начин да се спаси от корсарите... Лукас не живееше много далеч от Перивейл Корт, но не беше в приятелски, дори не в добросъседски отношения с обитателите там, въпреки че веднъж, преди много време, ги беше посетил заедно с баща си. Искаше ми се да мога да говоря за Саймън с него, вероятно дори да получа подкрепата му. Но имах ли право? Колебаех се. Не бях сигурна каква щеше да бъде реакцията му...

Чувствах се безпомощна както преди, но посещението ми в Оксфорд наистина беше повдигнало малко духа ми.

Той напусна Оксфорд един ден по-рано от мен. Когато се сбогувахме, изглеждаше тъжен и уязвим, а аз изпитах огромното желание да го утеша. В един момент си помислих, че ще предложи да се видим отново, но той не го направи.

Фелисити и аз го придружихме до гарата. Той не изглеждаше радостен, че заминава и остана да ни наблюдава от прозореца на купето си до края, докато влакът се скри от поглед, отнасяйки го далече към югозападната част на Англия.

— Толкова е тъжно — каза Фелисити. — Той е съвсем различен от преди.

На следващия ден се върнах в къщи.

* * *

Леля Мод искаше да знае с кого съм се срещала в Оксфорд.

Казах й, че не е имало гостувания, защото Фелисити смяташе, че все още имах нужда от почивка. Докато вечерях с нея и баща ми обаче, неволно споменах, че Лукас Лоримър е бил там по същото време.

Баща ми веднага се заинтересува.

— О, да... младият мъж, който беше с нас на „Атлантик Стар“.
— Обърна се към леля Мод. — Това е един изключителен случай. Знаеш ли, той намери един камък в имението си в Корнуол. Древноегипетски. Как е попаднал там — загадка. Но беше много вълнуваща находка. Да, той беше с нас на „Атлантик Стар“.

— Един от тези, които оцеляха — казах аз на леля Мод.

Ясно ми беше какво си помисли тя. Значи, все пак бях срещнала един мъж в Оксфорд! Кой беше той? От добро семейство ли произхождаше? Можеше ли да си позволи да издържа съпруга?

Аз казах кратко:

— Той е куц. Беше ранен при корабокрушението.

Леля Мод прояви известно разочарование, после се успокои. Представих си пак как веднага започна да обмисля идеите си да може да привлече подходящи млади мъже на вечеря в къщи. И колко ми липсваха Фелисити и спокойствието на дома ѝ в Оксфорд!

Леля Мод незабавно пристъпи към действие. Последваха няколко специални вечери, на които бяха поканени специално избрани от нея мъже. Непрекъснато настояваше и баща ми да води в къщи колегите си, обаче, за нейно разочарование, повечето от тях се оказваха на средна възраст и дотолкова погълнати от работата си, че нямаха никакви планове да си създават допълнителни пречки под формата на една съпруга например, или пък бяха щастливо задомени с ерудирани и енергични жени и отглеждаха вече потомствата си.

Седмиците прерастваха в месеци. Аз бях неспокойна, а още не виждах никакъв изход.

Фелисити ни гостува отново, но само за кратко — не можеше да оставя децата сами. Бавачката им беше добра и се радваше да се чувства като единствен властелин в детската стая, но Фелисити предпочиташе да е край нея. Бях сигурна, че дойде само защото се тревожеше за мен.

С нея можех да споделям колко много ми липсваше старото време с приятно дезорганизирания ни дом. Знаех, че трябваше да се чувствам благодарна на неуморната леля Мод, но в живота имаше нужда от нещо повече, отколкото идеално полирани мебели и храна, сервирана навреме в трапезарията. Леля Мод беше толкова властна личност, че потискаше всички нас, а влиянието ѝ се усещаше особено силно в кухнята, където бях прекарала толкова много щастливи часове.

Фелисити каза:

— Розета, тежи ли ти нещо?

Аз се поколебах в отговора, а тя продължи:

— Не би ли искала да говориш за това? Знаеш, че бих те разбрала. Но няма да настоявам да ми кажеш. Ясно ми е, че колкото и ужасно да е било известно преживяване по времето, когато наистина се е случило, то нещата, които могат да се случат след него, могат да бъдат от еднакво голямо значение. Вече е минало, Розета. Свършило е. Не си мисли, че не разбирам какво ти е било в оня харем. Трябва да е било ужасно. Но ти избяга. А това е невероятен късмет. От преживяното са останали белези обаче. Обезпокоена съм за теб... и за Лукас също. Той винаги ми е харесвал. И с него беше толкова приятно преди. Беше весел и гледаше някак леко на живота. А сега струва ми се, че се е затворил в себе си с цялото си огорчение. Но това не е правилно. За него е невероятно тежко, разбира се, защото винаги е бил толкова активен. Виж, мисля да предприема една доста смела стъпка. Джеймс ще пътува отново до Труро, за да изнесе няколко лекции в колежа. Ще отида с него и ще предложа, след като и без това сме в Корнуол, да отидем да видим Лукас. Би било хубаво, ако дойдеш и ти. Какво мислиш по въпроса?

Не можех да скрия ентузиазма си от плана ѝ. Да отида там, да бъде близо до Перивейл Корт... е, поне сравнително близо. Не знаех какво точно щях да направя след това. Но бях сигурна в едно: на никого не трябваше да разкривам тайната на Саймън.

— Виждам, че идеята ми ти харесва — каза Фелисити.

Когато по-късно Фелисити съобщи намерението си на останалите, леля Мод като че ли бе доста доволна. Нейните собствени опити да ме свърже с вероятни бъдещи партньори досега не бяха дали особени резултати. Но тя все пак се надяваше, че ще стане нещо, което да промени положението.

Семейство Графтън се движеха в подходящите кръгове. Джеймс Графтън беше важен човек в Оксфорд. Леля Мод не беше съвсем наясно по тези въпроси. За нея хората бяха или подходящи, или не, а семейство Графтън — независимо от факта, че Фелисити някога беше гувернантка — явно спадаха към подходящите. Така че леля Мод подкрепи идеята. Също и баща ми, когато тя му каза, че това би могло да бъде добро за бъдещето ми.

Така че бе взето решение да придружа Джеймс и Фелисити до Труро. По молба на Фелисити, Джеймс изпрати на Лукас писмо, за да му съобщи, че ще бъдем в Корнуол и че това би било една възможност за нас да посетим имението му и да се видим, ако той счита за удобно.

Незабавно последва отговор, че трябва непременно да го направим. И да останем поне няколко дни. Още повече, че имението Трекън бе твърде отдалечено от Труро, за да гостуваме само един ден.

У мен настъпи видима промяна.

Г-жа Харлоу каза:

— Ти винаги си се разбирала добре с тази Фелисити. Спомням си деня, когато тя се появи, а ние очаквахме, че ще бъде някоя надута госпожа. От момента, в който слезе от каретата обаче, аз я харесах, а също и ти, мога да кажа.

— Да — отговорих аз, — тя е прекрасна приятелка. Какъв късмет имахме, че дойде при нас тогава.

— Мога да кажа, че ти наистина извади късмет с нея...

О, да, наистина, дължах толкова много неща на Фелисити.

* * *

Къщата в имението Трекън беше красива сграда в стила на онези от времето на Кралица Ана^[4] — ера, забележителна с елегантността си. Мислех си колко интересно би било да видя Лукас сред обстановката в собствения му дом.

Той ни посрещна топло.

— Толкова е хубаво, че дойдохте — каза той и аз почувствах, че думите му не бяха само израз на любезност.

Представи ни на брат си Карлтън и съпругата му Тереза. Карлтън донякъде приличаше на Лукас, но двамата имаха съвсем различни характери, както скоро разбрах. Карлтън беше прям, добродушен и напълно отдаден на задачата си да управлява добре имението — всъщност с характер на типичен едър земевладелец — а Тереза беше съвсем подходяща съпруга за него. Тя, от своя страна, бе отдадена изцяло на семейството си и изпълняваше задълженията си с чар, толерантност и абсолютно умение — действително отлична съпруга и майка.

Имаха две деца, близнаци, момче и момиче, Хенри и Дженифър, четиригодишни. Явно Карлтън и Тереза можеха да предизвикват само обич и уважение от страна на останалите хора в имението, а Тереза сигурно вземаше неуморно участие и в организацията на всички църковни и социални събития в областта. Тя беше от оня тип жени, които биха изпълнявали дълга си, без да го приемат като бремене и дори извличайки удоволствие от това.

Трудно можех да си представя мястото, което Лукас би могъл да заема в тази среда.

Когато останахме сами, Фелисити каза:

— Лукас не би могъл и да мечтае за по-приятен дом, в който да се върне.

Аз не бях съвсем сигурна в това. Атмосферата на благополучие наоколо би могла да бъде неприятна за човек в неговото положение. Мислех си, че това бе нещо, което той никога не би приел, ако не беше се случило нещастieto в океана. И наистина, честите му пътешествия и отсъствия от имението преди корабокрушението доказваха, че е така. Беше някак тъжно, че такива положителни качества като тези на Карлтън, съпругата му и на леля Мод, например, заслужаващи възхищение сами по себе си, всъщност създаваха далеч не идеална атмосфера за другите, които живееха край тях.

Възнамерявахме да останем в Корнуол около една седмица, тъй като Джеймс не можеше да си позволи да отдели повече време, а и Фелисити не желаше да оставя децата за по-дълго сами.

Дадоха ни стаи на първия етаж с изглед към хълмистото поле. Моята беше съседна на тази на Джеймс и Фелисити.

Придружи ни лично Тереза.

— Надявам се тук да ви бъде удобно — каза тя. — Жалко, че можете да останете само една седмица. Ние обичаме да имаме гости. За нещастие, не се случва често. Толкова се радвам, че дойдохте. Лукас е доволен, че сте тук... — Тя не довърши.

— Ние се колебаехме малко дали да ви посетим — каза Фелисити. — Беше като самопокана от наша страна.

— Щяхте да ни разочаровате много, ако бяхте дошли чак дотук, без да ни погостувате. Карлтън е обезпокоен за Лукас... аз също. Той е толкова променен.

— Е, преживял е ужасни неща — каза Фелисити.

Тереза сложи ръка на рамото ми:

— И за Вас също. Чух за това. Лукас не разговаря много. Карлтън казва, че да изтръгнеш някоя дума от него е толкова трудно, колкото да изстискаш вода от камък. Преди той беше така енергичен. Нещастieto му се отрази много тежко. Но наистина се разведри малко, когато му писахте, че пристигате.

— Той обича да разговаря с Розета — каза Фелисити. — В крайна сметка, двамата са били заедно. Винаги съм считала, че тогава е по-леко да се говори.

— Чудесно е, че и двамата сте успели да се спасите. Ние толкова се тревожехме за Лукас. А когато научихме, че си идва в къщи... беше чудесно. А после... той беше така различен. Но Лукас, с неговия характер... на него винаги му е било трудно да бъде по-малкият брат. — Тя присви рамене и на лицето ѝ се изписа смущение, като че ли си помисли, че е казала повече, отколкото трябва.

Аз знаех, че е права. Преди нещастieto Лукас постоянно се измъчваше от факта, че след смъртта на баща им, начело на имението трябваше да застане по-големият му брат. И тъй като беше мъж, създаден да управлява, за него винаги щеше да бъде трудно да е на втори план. И затова, след като беше напуснал армията — а дори и преди това — той се беше впуснал в безкрайни пътешествия. Беше опитал да се заеме с археология. Бе написал книга, вдъхновен от находката си, и когато се случи произшествието, беше на път да изнася лекции по въпроса. Вероятно тогава си е мислел, че вече е успял да си създаде друг живот, далеч от имението Трекън, което бе и целта му; а после се наложи да се върне в състоянието, в което беше сега. Разбрах огорчението и разочарованието му от живота. И много исках да разговарям още с него. Вероятно бих могла да му помогна да види бъдещето в друга светлина. Вероятно бих могла да му вдъхна надежда. Не мислех, че имаше особен шанс да го постигна, но можех да опитам.

Той все още можеше да язди, което беше чудесно. Вярно, нуждаеше се от известна помощ при качването и слизането от коня, но веднъж на седлото, нещата бяха същите, както преди. Лукас по принцип беше прекрасен ездач и аз веднага забелязах, че между него и коня му, Чарджър, съществуваше здрава връзка и като че ли Чарджър някак разбираше, че господарят му се е променил и че има нужда от по-грижовно отношение.

Тереза каза:

— Ние никога не се тревожим за Лукас, когато излезе на продължителна езда. Ако е с Чарджър, знаем, че той ще го доведе в къщи, когато Лукас пожелае да се върне.

На вечерята първия ден Лукас ме попита дали яздя...

— В къщи нямах големи възможности за това — казах му аз, — но когато бях в училището, вземах уроци по езда. Така че не съм съвсем начинаеща... но не съм и много опитна.

— Можеш да придобиеш известен опит, докато си тук — предложи Карлтън.

— Да — подкрепи го Лукас, — приемам да ти бъда инструктор.

— За такъв добър ездач като теб — казах аз — това може и да е малко досадно.

— Зная, че ще бъде удоволствие — отговори той.

Тереза буквално засия. Тя беше с много добро сърце и аз разбрах, че наистина се радваше на присъствието ми, защото предполагаше, че това е добре за Лукас и че двамата сме подходящи един за друг.

Решихме след първите два дни Джеймс да се върне сам в Труро, за да изнесе лекциите си, а Фелисити и аз да го изчакаме в имението. По-късно щеше да дойде да ни вземе и да си заминем всички заедно.

Скоро дните започнаха да протичат по определен порядък. Лукас и аз яздехме заедно и разговаряхме дълго, често за преживяното нещастие. Говорехме си почти за едно и също, но аз бях сигурна, че това беше добре и за двамата ни. Що се отнася до мен, стремежът ми да науча нещо повече за Перивейл Корт се засили още повече.

Постепенно растеше и участието ми в детската стая. Дженифър явно се беше привързала към мен. Аз не бях общувала често с деца и не знаех как точно да се държа с тях, но Дженифър разреши проблема. Информира ме, че се казва Дженифър Лоримър и че живее в имението Трекън. И че е на четири години. Съобщението ѝ беше направено като израз на голямо доверие към мен и почти така, сякаш споделяше голяма тайна. Въпреки че беше момичето от близнаците, лидерът явно бе тя. Бе много жизнерадостна и непрекъснато бърбореше. Хенри бе много по-тихо, сериозно малко момченце; той винаги следваше Дженифър и щом тя беше решила, че ме харесва, значи трябваше да ме хареса и той.

Нещо повече — там беше и бавачката Крокет, друг съюзник.

Мисля, че тя ме прие, защото се разбирах добре с близнаците. Тя в никакъв случай не беше млада, но всяваше респект в детската стая. Елън, четиринадесетгодишната прислужница на децата, се отнасяше към нея с такова почитание, сякаш тя беше самата кралица. Изглеждаше почти на шестдесет години. Имаше стоманеносива коса, сплетена на плитки и пристегната около главата в доста строга прическа. Сивите ѝ очи забелязваха всичко и когато не одобряваше нещо, устните ѝ се присвиваха по особен начин, което после не вещаеше нищо добро. Беше жена с определени мнения по въпросите и след като веднъж решише нещо, непременно се придържаше към него.

— Имахме късмет да я наемем — каза Тереза. — Тя е много опитна бавачка. Не е млада, разбира се, но още по-добре. Енергична е съвсем като млада жена, а опитът ѝ е предимство.

Бавачката Крокет обичаше да си побъбри от време на време, а когато децата спяха след обяд и аз не бях с Лукас, за мен беше приятна възможност да отивам при нея.

Фелисити и Тереза имаха общи интереси — организацията на домакинството и грижите за съпруга и децата. Двете се чувстваха идеално заедно. Предполагам, че са обсъждали и нас двамата с Лукас. Те мислеха, че ние сме „подходящи един за друг“ и действително се стремяха да ни предразполагат да прекарваме повече време заедно и насаме. Не че имаше някаква нужда от усилията им, защото Лукас съвсем явно показваше, че предпочита моята компания повече от тази, на който и да е друг. И наистина беше факт, че откакто бяхме пристигнали, той все повече започваше да прилича на оня човек, който беше някога. Сега понякога се смееше и дори подхвърляше по някоя от старите си остроумни забележки, но много често в тона му се долавяше и онази горчивина, която като че ли бе станала неразделна част от разговорите му.

Знаех, че скоро, с пристигането на Джеймс, приятното ни ежедневие щеше да приключи. Тук ми харесваше, но желанието да разкрия истината за Саймън не ме напускаше никога и имаше периоди, когато изпадах в дълбоко отчаяние.

Беше просто влудяващо да съм толкова близо до дома му, а да не зная как да отида там, без да събудя подозрение. Страхувах се да разпитвам открито. Самият факт, че Лукас го бе срещал в имението им

някога, означаваше, че много лесно можех да направя погрешна стъпка и неволно да му разкрия истинската самоличност на Джон Плейър. А не можех да бъда сигурна как би реагирал Лукас тогава. Вярно, Джон Плейър беше спасил живота ни, но Лукас вярваше, че той бе убиец, избягал от правосъдието, затова не знаех каква стъпка можеше да предприеме, какво би решил, че е длъжен да направи.

Би било огромно облекчение, ако можех да му разкажа за Саймън, но нямах смелост. Понякога си мислех да споделя с Фелисити. Наистина, често почти бях на ръба да го направя, но винаги се възпирах навреме.

Обаче действително изпаднах в отчаяние и един ден по обяд почувствах, че вече не мога да мълча. Казах колебливо:

— Нямаше ли някакво убийство тук наоколо?

Тереза замислено сбърчи чело, после каза:

— Сигурно имаш предвид аферата в Перивейл Корт.

— Да — извиках аз, надявайки се, че не издавах чувствата, които винаги ме обземаха при повдигането на въпроса. — Аз... аз мисля, че мястото се казваше точно така.

— Той беше осиновеният син — каза Лукас.

— Грижили са се за него през целия му живот — каза Карлтън, — а той показва благодарността си, като уби един от истинските синове.

— Мисля, че веднъж споменахме за това в един наш разговор — казах аз, обръщайки се към Лукас. — А ти не каза ли, че един път си го срещал?

— О, да, преди години... и за кратко.

— На какво разстояние е оттук?

Тереза погледна към Карлтън, който помисли малко и каза:

— Ако го мерим направо, по въздушна линия, бих казал седем мили^[5], но тъй като няма да летиш, значи ще е малко повече.

— Наблизо има ли някакво населено място... градче или село?

Карлтън каза:

— Може да е близо до... помогни ми, Лукас. Може би Ъпбридж е най-близкият град.

— Оттук е на около една-две мили. Най-близкото село трябва да е Третаран.

— Е, то е съвсем малко по-голямо от махала.

— Да. Ъпбридж е най-близкият голям град.

— Ако може да се нарече голям — добави Лукас. — Не бих казал, че е оживен център.

— Но е малко, красиво местенце — каза Тереза. — Не че съм ходила там много често.

— Смея да твърдя, че придоби известна слава... след убийството на оня мъж.

— Е, разбира се. Вестникът им, „Ъпбридж Таймс“, стана много търсен — каза Лукас. — Имаха източници на вътрешна информация, познаваха добре семейството. А ти явно проявяваш нездрав интерес към това място, Розета. Ще ти кажа какво ще направим. Утре ще отидем с конете си дотам и ще видиш сама забележителния Ъпбридж.

— С удоволствие — казах аз, а сърцето ми заби победоносно. Беше първата крачка напред.

* * *

На следващия ден Лукас и аз се пригответе за дългата езда. Щом той се качеше на седлото, аз почти успях да повярвам, че е същият мъж както при първата ни среща.

— Оттук са около осем мили, да знаеш — каза той. — Ще се справиш ли? Осем мили нататък и осем насам? Ето какво ще направим. Ще обядваме, когато пристигнем там. Вероятно в добрия стар Ъпбридж. Като се замислих сега, струва ми се, че си спомних и за едно малко ресторантче от по-близката до нас страна на Третаран. Мислиш ли, че ще можеш да яздиш до там?

— Разбира се. За мен това е едно ново предизвикателство.

И беше наистина предизвикателство, но не само заради ездата.

Но не трябваше да си позволявам да се вълнувам много. А и какво щях да постигна, като видя мястото? Все пак... кой знае, можеше и да възникне нещо.

Лукас продължи:

— Ресторантчето, за което си спомних, се казва „Главата на краля“, струва ми се. Оригинално, нали? Става въпрос за Крал Уилям IV — не много известен сред монарсите, ако се изключат странноприемниците, носещи името му. Надявам се някой ден да открия такава, наречена на Чарлз I. Да се казва „Отсечената глава“, а

не просто „Главата на краля“. Но тъй като кръчмарите са тактични хора, още не съм срещал такъв надпис.

И двамата се разсмяхме на разсъжденията му. Той успяваше да забрави огорчението си понякога, но често се случваше нещо, което да му го напомня.

Минахме край някакви боровинкови храсти.

— Тази година реколтата ще бъде добра — каза той. — Спомняш ли си радостта ни, когато намерихме боровинки на острова?

— Радвахме се на всичко годно за ядене.

— Понякога се питам...

— Да, аз също.

— Питам се какво ли щеше стане, ако не се бяха появили пиратите?

— Един бог само знае.

— И се оказа, че попаднахме от трън, та на глог.

— После поне успяхме да се спасим от глога.

— Ти и аз да. Но искам да зная какво е станало с Плейър.

— Да, аз също.

Аз замълчах. Усетих, че не след дълго сигурно ще му разкажа.

— Надявам се той да е добре. Имах чувството, че е от ония хора, които са природно надарени да оцеляват.

— Ще има нужда от това свое качество — казах аз. — Между другото, още много път ли ни остава?

— Защо? Започваш да се изморяваш?

— О, не...

— Ще ти кажа нещо. Един ден ти ще станеш ездач-шампион.

— Засега ще ми е достатъчно просто да бъда добър ездач.

— Е, тогава почти си постигнала желанието си.

— Щом го казваш ти, ми звучи като сериозен комплимент.

— Кажи ми истината. Вярно ли е, че съм станал един от ония, на които им казват „стар темерут“?

— Още не съм, но почти. Натам отиваш. И може да го постигнеш, преди аз да успея да стана ездач-шампион.

Той се засмя.

— Правилно — каза той. — Бъди честна. Не ме разглежай. Омръзна ми да ме щадят. Карлтън и Тереза... просто мога да чуя какво си мислят: „Сега какво да кажем, че да не разстроим бедния Лукас...“.

— Добре, ще ти казвам всичко, което мисля.

— Хубаво е да съм с теб, Розета. Надявам се да не си заминеш от имението Трекън още дълго време.

— Е, ще си замина заедно с Джеймс и Фелисити. Фелисити не обича да оставя децата сами.

Той въздъхна.

— Ще трябва да използваме най-пълноценно дните, които още ни остават. Каква интересна идея беше да яздим дотук! Надявам се само да не се измориш прекалено много.

— Не каза ли сам, че някой ден ще стана супер ездач? Е, този ден може да не е много далечен.

— Добре. Сега ще пресечем това поле. Мисля, че така ще съкратим пътя си.

След като прекосихме полето, той дръпна юздите и спря.

— Виж каква красива гледка. Приятно местенце на брега, нали?

— Приятно? То е невероятно красиво и девствено. Не бих казала само приятно. Думата е слаба.

— Права си. По тези брегове морските разбойници упражнявали жестокия си занаят... в бурно море примамвали корабите нарочно към брега, за да се разбият в скалите и после да могат да оплячкосат товара им. Обзалагам се, че и сега местните хора се кълнат, че чуват виковете на нещастните моряци през бурните нощи. Виенето на вятъра понякога произвежда странни звуци и щом ги дочуят достатъчно податливи уши, ето ти ги и духовете!

— Каж ми, ти роден скептик ли си?

— Сигурно. Не може в една къща да се родят двама светци.

— Искаш да кажеш, че Карлтън е светец. Защо хората винаги се отнасят някак покровителствено към светците?

— На това има лесен отговор. Защото ни е трудно да ги следваме по стъпките. А ние, грешниците, трябва да се чувстваме малко по-горе от тях, защото изживяваме времето си по-приятно.

— Грешниците по-щастливи ли са от светците?

— О, да, но в същото време си мислят, че не би трябвало да е така. Ето защо започват да се държат покровителствено към светците. Карлтън е добър пример. Той винаги е правил онова, което трябва. Научи се да управлява имението, ожени се за подходящото момиче, погрижи се да се сдобие с наследника Хенри и с очарователната

Дженифър; наемните ни работниците го обожават и под негово ръководство стопанството ни просперира повече от всякога. О, да, той притежава всички добродетели. Е, не трябва да има прекалено много хора като него, струпани на едно място. Ще залеем пазара и ще загубят голяма част от блясъка си. Така че виждаш ли, грешните също си имат своя роля.

— Голямо предимство ли е, че Карлтън е толкова добър земевладелец?

— Всичко, свързано с Карлтън, е добро.

— Ти имаш своите добри страни, а той си има своите.

— О, но той има и два здрави крака, наред с добрите си страни.

Да, огорчението си беше там, винаги готово да изплува на повърхността. Съжалявах, че допуснах разговорът ни да достигне до тази точка.

— За Карлтън винаги всичко се нарежда добре — каза той. — Винаги е било така. О, не ме разбирай погрешно. Зная, че става така заради положителния му характер.

— Лукас — строго казах аз. — Ти просто случи на лош късмет. Но това вече е минало и сега нищо не може да се промени. Остава обаче бъдещето.

— Права си. Често си мисля за Плейър и се питам какво е станало с него. И пак доказвам лошия си характер, когато мислите ми за него ми носят известно успокоение. Защото аз поне съм свободен.

— Да — казах аз, — свободен си.

— О, погледни! Отгук можеш да видиш къщата.

— Къщата?

— Перивейл Корт. Гледай право напред, след това леко отклони поглед вдясно. Ето я.

Най-после я видях. Изглеждаше голяма и величествена, построена върху лек наклон, обърнат към морето.

— Доста впечатляваща е — казах аз.

— Вековна е. Трекън, в сравнение с нея, е нова.

— Можем ли да я погледнем по-отблизо?

— Можем.

— Да отидем тогава.

— Но в такъв случай ще се лишим от Ъпбридж.

— Нямам нищо против.

— Вече си се изморила, така ли?

— Като че ли да — признах аз. А през цялото време си мислех: „Там е бил домът на Саймън, след като са го довели на петгодишна възраст“.

Продължихме да яздим нататък. Сега виждах къщата по-ясно. Приличаше на замък — сива каменна постройка, кула, назъбени зидове.

— Изглежда средновековна — казах аз.

— Една част от нея несъмнено е, но тези стари сгради постоянно се реставрират през вековете и накрая се получава някаква смесица от стилове.

— Ходил си там веднъж, нали?

— Да, но не си спомням много неща. Дори съвсем се беше заличило от паметта ми. Спомних си едва след като се заговори за убийството.

Надявах се да зърна отдалеч някой от семейството. Например братът, който оцелял, или онази красива жена, причинила нещастиято. Искаше ми се да я видя за миг.

Лукас внезапно каза:

— Сигурен съм, че „Главата на краля“ не е далеч оттук. — Когато криволичещият път се върна нагоре, той извика: — А, ето го. Обаче не е „Главата на краля“. Мястото е това, но не името. Това тук е „Краля моряк“. Същият монарх, но погледнат под друг ъгъл. Хайде. Ще оставим конете в конюшната. Смея да кажа, че и те имат нужда от почивка. И докато те се освежават, ние с теб ще направим същото. Ако остане време после... въпреки че ме съмнява... ще минем и през Ъпбридж. Но няма да си позволяваш да се разочароваш, ако не отидем, нали?

Аз го уверих, че за мен денят беше прекрасен и в никакъв случай нямаше да се разочаровам.

Помогнах му да слезе от коня, стараейки се да не подчертавам съдействието си в случая и след като се убедихме, че конете са в добри ръце, влязохме в салона. Вътре нямаше други клиенти и се чувствахме прекрасно сами.

През вратата се втурна забързан собственикът:

— Сега какво ще поръчате, господине... госпожо? Боя се, че имаме само студени ястия, но мога да ви обещаю чудесно печено

говеждо и шунка. Има и гореща супа, леща.

Казахме му, че точно от това имаме нужда и той скоро се върна с две големи чаши сайдер. После едно момиче донесе храната, която наистина се оказа превъзходна и докато се хранехме, се появи съпругата, за да провери дали нямахме нужда от още нещо.

Тя явно беше добродушна жена, която обичаше да побъбри с клиентите си.

Попита ни дали пътуваме отдалеч.

Казахме ѝ, че идваме от имението Трекън.

— О, познавам го добре. Хубаво старо имение... не толкова старо като Перивейл Корт, разбира бе.

— О, Перивейл Корт? — възбудено попитах аз. — Минахме покрай него. Някой живее ли там сега?

— Защо, Бог да ги поживи, да. Семейство Перивейл живеят там, откакто свят светува. Дошли с Уилям Завоевателя^[6], както се хвалят, и им харесало толкова много, че са си там и до днес.

— Има много други като тях — каза Лукас. — Доволни са, че са дошли сред първите.

— О, тук винаги са живели Перивейл. Сега остана само сър Тристан, след като Козмо...

— Не четох ли нещо във вестниците за това? — казах аз. — О, то беше преди известно време.

— Точно така, сигурно сте чели. А по него време хората не говореха за нищо друго, обаче някак бързо се забравя. Паметта на човека е измамна. Попитай за убийството в Перивейл сега и някои от младите като че ли не знаят нищо. А пък аз казвам, че това е история, ето какво е, значи хората трябва да го помнят.

— Някои биха казали, че имате патологично нездраво съзнание, щом възприемате и пазите спомени за подобни работи — каза Лукас.

Тя го изгледа така, сякаш се зачуди дали не е малко откачен, а аз забелязах палавите пламъчета, които се появиха в очите му, сякаш искаше да я увери, че наистина не е съвсем в ред.

— Е — каза, защитавайки се, тя, — когато онова нещо се случи, тук гъмжеше от хора... журналисти... детективи и разни такива. Двама от тях останаха... точно тук, под този покрив. За да продължат с разследванията си, така казаха. Така че, нали виждате, бяхме в центъра на събитията.

— Странноприемницата е много добро място — вмъкна Лукас.

— Е, трябва да отивам сега, че да си върша работата. Не трябва да седя и да бърборя.

Тя излезе, а аз казах:

— Започваше да става интересно. Искаше ми се да чуя още.

— Страничните наблюдатели често придобиват погрешна представа.

— Поне са били близо до мястото на престъплението.

Момичето донесе суфле. Беше много вкусно и обилно напоено с шери. Зарадвах се, че на стопанката ѝ беше трудно да устои на изкушението да си поприказва още малко и се появи пак.

— Тук не идват много хора довери ни тя. — Е, често идват местните, но... хора като вас не минават много по този път. Някога беше по-друго. Знаете какво се случи в Перивейл.

— Убийствата се отразяват благотворно на бизнеса — каза Лукас.

Тя го изгледа подозрително, а аз я подканих:

— Сигурно знаете доста неща за семейството.

— Ами... щом съм си тук цял живот, не може да не чуя, нали? Родила съм се в тази странноприемница. Беше на баща ми... а после, като се омъжих, я пое Уилям. Синът ми — и той е Уилям — сигурно ще бъде следващият, нищо чудно.

— Династията от съдържатели на кръчми — промърмори Лукас.

Аз казах бързо:

— Много е хубаво, че собствеността остава в семейството. Сигурно ви кара малко да се гордеете, нали?

Тя доволно ми се усмихна. Вероятно си мислеше, че е хубаво и съвсем естествено човек да се порадва на мъничко клюкарстване, независимо от отношението на придружителя ми.

— Срещате ли често някой от семейство Перивейл? — попитах аз.

— О, да, често са насам. Помня ги от години. Помня и когато доведоха оня Саймън. Той, същият, който... е, знаете.

— Да — казах аз, — зная.

— Трябва да има вече към двайсет години, откакто той дойде при тях. Аз и Уилям току-що се бяхме оженили. Имало е някоя бурна сцена, казвам ви, когато сър Едуард го доведе в къщата и каза, че ще

остане там. Е, естествено е да има сцени — коя жена ще търпи това, питам аз.

— Сигурно е така — казах аз.

— И сега, защо мъж като него ще води чуждо дете в къщата си? Всички казваха, че госпожа съпругата му трябва да е била светица, че да се примири с това. А пък тя изобщо не беше от тях. Беше си направо деспот у дома. А сър Едуард не беше от мъжете, дето приказват много... Но винаги постигаше своето. Каза, че момчето ще остане, и момчето остана.

— Това е бил Саймън — казах аз.

— Е, и какво може да се очаква? Крушата не пада по-далеч от дървото, нали? Така казват хората.

— Искате да кажете...

— Ами, питам ви, откъде се взе това момче? От някоя от задните улички, не бих се учудила.

— Защо сър Едуард ще го остави да живее на някоя от задните улички, а после ще го доведе в къщата си в Перивейл Корт?

— Ами, понякога хората си имат работи, които им тежат на съвестта, нали? Както и да е, момчето дойде. Държаха се с него, сякаш беше един от тях. После всичките пораснаха и им доведоха учител... това беше преди да ги пратят на училище. Хубав човек беше този учител. Идваше понякога и ни разказваше как вървял животът там. После си замина и дойде време момчетата да тръгват на училище. Саймън... той също отиде, точно като Козмо и Тристан. И как им се отблагодари после? Като уби Козмо. Ето ти отплатата.

— Но откъде можете да сте сигурна, че точно той е извършил убийството?

— Просто като бобена чорба. Иначе защо щеше да бяга?

— Наистина изглежда логично — каза Лукас.

— Може да е имало и други причини — възразих аз.

— О, определено е признак за вината му — беше коментарът на Лукас.

— Да, беше виновен, така е. Ревност, това е. Разбира се, заради онази вдовица, Мирабел... Тогава името ѝ беше госпожа Бланшар. Сега, естествено, е лейди Перивейл. Пристигна тук с баща си, майора... и по-приятен господин от него не можете да срещнете. Баща ѝ и онази малката, Кейт. Ето ви и причината за белята тогава —

госпожа Бланшар по онова време. О, беше красавица, една от онези, червенокосите. Човек непременно се обръщаше след нея, да погледне още веднъж. Тя реши да хване в мрежите си господин Козмо и на всички нас ни стана ясно, че няма да мине много време и тя ще стане господарката на Перивейл Корт. Козмо беше луд по нея. Тристан също я харесваше, а да не говорим за Саймън. И ето ти тебе тримата, всичките влюбени в една и съща жена — така казваха хората. И какво решава да направи Саймън? Примамва Козмо в изоставената къща — Биндън Бойз ѝ викат — и просто го застрелва. Право в главата, казват. Можеше и да се измъкне, ако господин Тристан — сега е сър Тристан вече — не влязъл в оня момент и не го заварил на местопрестъплението.

— Къде се намира изоставената фермерска къща?

— О, просто ей там... нагоре по брега. Още си е там. Нещо като развалина сега. Щяха да я оправят, когато се случи това. После я изоставиха да се руши. Никой няма да иска да живее в къща, където е имало убийство. Е, май много се разприказвах. Уилям все това ми повтаря.

— Беше много интересно — казах аз.

— Ами — гордо отвърна тя, — може да се каже, че не са много местата, където е извършено убийство току пред прага им. Пък и да знаете, не всеки иска да слуша за тази работа. Но когато се случи, хората не искаха да приказват за нищо друго.

Излязох от странноприемницата със смесени чувства. Бях малко потисната от мнението, което тя имаше за Саймън. Но въпреки всичко, беше вълнуващо да разговарям с някой, който бе живял близо до него тогава. Подозирах, че тя въобще не се съмняваше във вината му. И се боях, че изразяваше общото мнение. Саймън беше утежнил положението си, решавайки да избяга.

Докато се отдалечавахме на конете си, Лукас каза:

— Май ти допадна бърбривата ни домакия. Толкова ли много ти харесва да слушаш за местните клюки?

— Наистина ми беше интересно. Убийствата привличат интереса на повечето хора. В дадения случай е заради неразкритата мистерия. Въпреки че дали наистина е толкова мистериозно?

— Защо? Каква е истината според теб?

— Достатъчно ясно, нали така? Той е избягал.

Не посмях да кажа нищо. Искаше ми се да изкрещя: „Той е невинен! Зная, че е невинен!“. Въздържах се с мъка.

Бях изморена, когато се върнахме в имението Трекън. С такова нетърпение бях очаквала да видя Перивейл Корт, а не бях разкрила нищо, освен това, че хората наоколо явно бяха силно настроени против Саймън. Разбира се, бях изслушала мнението само на един човек. Но в негова вреда винаги щеше да се изтъква фактът, че беше избягал.

През този ден бях на една от приятните си срещи с бавачката Крокет. Близнаците се бяха укротили по време на следобедния си сън, който бавачката намираше полезен за тях. Беше почивният полуден на Елън и тя беше отишла да посети родителите си в едно недалечно село.

Бавачката Крокет ми разказваше за миналото си. По принцип живеела в Лондон, а в Корнуол пристигнала, за да постъпи за първи път на работа.

— В началото беше доста тежко — каза тя. — Не можех да свикна. Липсваше ми лондонското оживление. Но после се привързвах към поверените ти дечица и те придобиват определен смисъл за теб. А и доста ми допадна мястото... голите хълмове, морето и всичко останало. Няма да е зле да отидеш да разгледаш, докато си тук. Струва си.

Аз ѝ разказах за разходката с Лукас.

— Отидохме много надалеч. Близо до едно градче, наречено Ъпбридж. Знаеш ли го?

— Дали го зная! — извика бавачката Крокет. — Разбира се, че го зная. Живях там по едно време. А преди живях недалеч от него.

— Ходила ли си в Перивейл Корт?

Тя замълча за момент. На лицето ѝ се появи странно изражение, което не разбирах. После каза:

— Ще трябва да кажа, да. Живях там почти осем години.

— Искаш да кажеш... в самата къща!

— Наистина искам да кажа в Перивейл Корт, госпожице.

— И наистина си живяла там!

— Е, бях бавачка на момчетата, нали?

— Искаш да кажеш Козмо... Тристан... Саймън?

— Да. Бях в детската стая, когато доведоха Саймън. Спомням си деня. Никога няма да го забравя. Доведоха го там и ми го предадоха.

Сър Едуард каза: „Това е Саймън. Към него ще се държиш, както към другите“. А пък Саймън... беше едно такова малко момченце. Виждах колко е изплашен... объркан някак си, така че го хванах за ръката и казах: „Не се цупи, миличък. Ти си при бавачката Крокет, значи всичко е наред“. На сър Едуард това явно му хареса, а трябва да ти кажа, че много малко неща му харесваха. Той каза: „Благодаря, бавачке. Грижи се за момчето. В началото тук ще му е малко чуждо“. А ние двамата си допаднахме... Саймън и аз... още от оня момент.

С усилие потиснах вълнението си.

— Колко странна постъпка... да доведе дете в къщата си... просто така. Имаше ли обяснения?

— О, сър Едуард никога не даваше обяснения. Той само нареждаше кое как да стане и точка по въпроса. Щом кажеше, че момчето трябва да остане с другите деца в детската стая, значи там щеше да остане и толкова.

— Разкажи ми за момчето. Как изглеждаше?

— Хубаво малко същество... умно, повече от другите. Тъгуваше за някого, когото наричаше „Ангела“. Мислех, че можеше да се отнася единствено за майка му. Успявах да изкопча по някоя дума от него... но ти знаеш как е с децата. Те понякога виждат нещата по-различно от нас. Говореше ми за Ангела и за никаква леля Ада, която всявала ужас в сърцето му. Изглежда после погребали Ангела, а него го довели в Перивейл Корт. Оттогава не можеше да слуша звъна на църковните камбани. Веднъж го намерих скрит под леглото... притиснал ръце до ушите си, за да не ги чува. Мислел си, че тази Ада ще го отведе... а после сър Едуард го довел в Перивейл Корт.

Аз слушах. Пренесох се мислено на острова и отново чух гласа на Саймън, когато ми разказваше как се криел под масата при посещенията на леля Ада.

— И така, дойде той при нас и плъзнаха много клюки, мога да кажа. Кое беше това момче? Защо трябваше да го водят тук? На сър Едуард е, казваха всички и мисля, че имаха право. Но беше странно, защото той не беше от ония мъже, дето задяват жените. Напротив, беше си много порядъчен... строг и праволинеен.

— Понякога такива хора си имат и скрит, потаен живот.

— Може. Но някак сър Едуард не приличаше на тях. Трудно ми е да ти го опиша така, че да си го представиш. Той искаше всичко да

върви по часовник. Храната сервирана навреме... и доста пушилка вдигаше, ако някой закъснее. Ето от този тип. Имахме един портиер, който беше служил в армията. Казваше, че в имението му прилича на военен лагер. Така че, виждаш ли, сър Едуард не беше от ония, които тичат по момичетата. Не като някои, за които съм чувала, където нито една млада жена в къщата не може да се чувства в безопасност. В Перивейл Корт тях не ги застрашаваше нищо... дори и най-хубавите.

— Държеше ли се добре към момчето?

— Нито добре... нито зле. Просто го доведе и каза, че отношението към него трябва да е както към другите двама. После сякаш го забрави. На слугите тази работа не им харесваше. Знаеш какви са слугите... все ги е страх да не би някой да се възгордее и да си забрави мястото. Те мислеха, че малкият Саймън няма право да бъде в детската стая наред с другите момчета... и при това доста явно го показваха.

— Саймън изживяваше ли го зле?

— Кой може да каже какво се върти из главиците на малките момчета? Но той не беше глупав. Мисля, че му е било съвсем ясно.

— Но ти си го обичала.

Тя се замисли и се усмихна нежно при спомена си:

— От всички деца, които съм гледала, той беше любимото ми момченце. А колкото до неговите чувства... мисля, че аз заех мястото на Ангела. При мен тичаше, когато се случеше нещо неприятно, а то ставаше често. Но виж, той беше по-голям от другите двама... само една-две години, не повече. Но когато са малки, една-две години е предимство. Скоро обаче, даже децата разбраха, че между тях има разлика. Че двамата са истинските синове на къщата, а Саймън чуждият. Знаеш как са децата, нали? Козмо... той беше по-големият... започна да се надува и перчи. Вече се държеше като сър, а пък Тристан можеше да бъде и малък сатана. По-малките синове често стават такива. Разбираш ли какво искам да кажа? Ах, но Саймън... той беше любимецът ми. Не зная защо стана така, може би защото го доведоха по този начин или защото му липсваше майка му... и като си помисля, как се забърка после в онази каша...

— Познавала си ги толкова добре — сериозно казах аз. — Как мислиш, какво точно се е случило?

— Това, което мисля е... не, това, което *зная* е, че той не го е извършил. Защото не беше от този тип хора. Не би могъл да го направи.

— Но той е избягал — казах аз.

— О, така казват всички. Да, избяга, но сигурно е имал причини. Той умееше да се грижи за себе си. Винаги е умеел. Би намерил изход от всичко. Ето, това си повтарям непрекъснато, защото се тревожа малко. Събуждам се нощем и мисля: „Къде е той сега?“. После си казвам, че където и да е, ще може да се погрижи за себе си. И тогава се чувствам по-добре. Той ще успее. Когато двете момчета преди му погаждаха номера, той винаги излизаше отгоре. Беше умен, разбираш ли и поради положението, в което беше попаднал... е, то го накара да се научи да се пази. Успяваше винаги да направи онова, което беше най-добро за него... и се надявам, че и сега ще може да прецени кое е най-доброто.

— Бях в онази кръчма, „Краля моряк“. Господин Лукас и аз се отбихме да похапнем там. Стопанката явно мислеше, че той е виновен.

— Трябва да е била Сара Марс. И какво знае тя? Старите клюки. Мисли си, че само защото е жената на кръчмаря, знае всичко. Работата там е, че тя просто обича да си поклюкарства. Готова е да разкъса на парченца репутацията, на когото и да е, само и само да намери за какво да приказва. Познавам я, но познавам и Саймън. Готова съм да се обзаложа на живота си, че е невинен.

— О, бавачке, къде мислиш, че е той сега?

— Е, няма откъде да *зная*, нали? Но успя да избяга. Сега изчаква някъде.

— Искаш да кажеш, че ще се върне, когато открие нещо и то хвърли светлина върху аферата?

— Мисля, че може и да е така.

— А би ли ти писал... как мислиш?

— Може, защото ще знае, че няма да го издам. От друга страна, може да не иска да ме въвлича в това. В закона май има нещо такова, за съучастниците.

— Да, съучастие в престъпление.

— Така май беше. Въпреки че аз не бих имала нищо против. Бих дала сто лири — ако ги имах — само да можех да науча нещо за него.

Тя ми хареса още повече — беше съюзник. Аз бях успяла да я предразположа да говори. След това често отивах в детската стая, за да си поговоря с нея, когато децата спяха.

* * *

Приятелството ми с близнаците растеше. Дженифър беше решила, че ѝ принадлежа и се държеше особено свойски към мен, което ми доставяше голямо удоволствие. Доверяваше ми свръхсекретни тайни от живота на куклите си. Научих за капризите им — добрите и лошите. За мечока Реджи, който не искал да взема лекарствата си и за еднооката Мейбъл — загубила окото си при някакъв мистериозен инцидент — която се страхувала от тъмното и нощем трябвало да спи в леглото на Дженифър. Съчинявах им приключенски истории и двете деца слушаха прехласнати.

Времето минаваше прекалено бързо, а на мен не ми се искаше да се прибирам в къщи, но, разбира се, скоро трябваше да се връщаме. Фелисити започваше да става неспокойна, но наистина разбираше, че гостуването ни бе от полза за мен... и за Лукас, и тъй като не беше егоистична натура, потискаше собствените си желания и се радваше за нас.

Но дори тя не можеше да се досети колко добре се чувствах от това, че бях близо до дома на Саймън и особено от факта, че и бавачката Крокет се оказа негова близка. Фелисити просто се радваше да ме вижда с Лукас и често с близнаците.

А после дойде оня ден, в който нещата взеха драматичен обрат.

Денят започна както обикновено.

На закуска разговорът се насочи към проливния дъжд, който беше паднал през нощта и после към старата госпожа Грегъри, майката на един от фермерите.

— Трябва да я посетя — каза Тереза. — Почти цял месец не съм ходила да я видя. Ще си каже, че съм я изоставила.

Разбрах, че госпожа Грегъри бе прикована на легло и единствената ѝ радост бяха посещенията на съседите, с които можеше да си побъбри. А Тереза, която знаеше всичко за събитията в околността, била особено добре дошла. Тя ми каза, че посещавала старата жена

редовно и винаги ѝ носела по нещо дребно, което да я зарадва — например кейк, бутилка вино или сладкиши — но най-важното било да може да остане при нея поне час, за да си поговорят.

— В такъв случай — вметна Карлтън, — ако имаш възможност, можеш да наминеш и край къщата на Мейсън и да им кажеш, че тази седмица Том Алън ще отиде да поправи онази дреболия с покрива им.

— Мисля тази сутрин да отида с двуколката — каза Тереза.

Беше приятна сутрин, особено меко време... не твърде горещо и приятно за езда. Лукас изглеждаше в по-добро настроение, отколкото обикновено, така че двамата се отправихме на коне към Ъпбридж.

Той ме погледна и се усмихна:

— Любимото ти място. Май вече конят ти автоматично тръгва нататък, без да чака инструкциите ти. Мисля, че имаш болно съзнание и се интересуваш прекалено много от онова убийство.

— Местността е приятна — казах аз.

През този ден наистина имах усещането, че постигам известен напредък. Стигнахме на няколко мили от Ъпбридж и решихме, че трябва да се връщаме, ако не искаме да закъснеем за обяд. Можехме да продължим и да хапнем нещо в „Краля моряк“, но тъй като не бяхме предупредили останалите в имението, си казахме, че е по-добре да се върнем.

Яздехме по една тясна, виеща се пътека, когато след един завой точно пред нас пътят се оказа блокиран от стадо овце. Спряхме да изчакаме и докато стояхме там, чухме по пътеката зад гърба ни да се приближава друг ездач. Беше млада и изключително красива жена. Под кокетно поставената ѝ черна жокейска шапка се развяваше буйна червена коса, а продълговатите ѝ зелени очи ни измериха с оня леко развеселен поглед, типичен за хора, които се срещат в подобна ситуация.

— Премеждията на живота на село — каза тя.

— Които трябва да приемаме — отвърна Лукас.

— Отдалеч ли идвате?

— От имението Трекън.

— О... тогава трябва да сте господин Лоримър, който преживя корабкрушение.

— Съвсем същият. А това е госпожица Кранли, която преживя същото.

— Колко интересно! Аз съм Мирабел Перивейл!

— Приятно ни е да се запознаем, лейди Перивейл!

Аз бях завладяна от толкова силни чувства, че не можех да кажа нищо. Тя беше наистина хубава. Можех да си представя какво огромно впечатление е направила, когато се е появила по тези места.

— Трябва да благодарим на стадото — каза тя. — О, здрасти... овците почти се отместиха.

Ние продължихме по-нататък. Не много далеч от мястото пътеката се разделяше на две. Тя зави наляво, а ние поехме надясно.

— Желая Ви приятен ден! — казахме ние и тя изчезна.

— Каква красива жена — казах аз. — Значи това е Мирабел... фаталната жена.

— А епитетът ѝ отива, трябва да признаеш това.

— Признавам. Вярно е, не бих могла да отрека. Но колко странно, че я срещнахме така.

— Не бих казал. Тя живее наблизко.

— И когато ти спомена Трекън, тя знаеше кой си.

— Е, и аз съм известен по своя си начин, както тя е известна по нейния. Да оживееш при корабокрушение, заслужава известно внимание... е, вярно, не е като да си замесен в убийство, но все пак е нещо.

Когато стигнахме до имението Трекън, един от конярите се спусна към нас разтревожен.

— Случи се нещастие — каза той.

— Нещастие? — извика Лукас. — С кого?

— Госпожа Лоримър. Двуколката... току-що я донесоха в къщи.

* * *

Намерихме къщата потънала в траур.

Рано през същия ден Тереза беше изпълнена с живот, а сега беше мъртва и всички бяхме прекалено шокирани, за да приемем трагичната истина.

Тя явно беше успяла да осъществи посещенията си при госпожа Грегъри и ѝ беше занесла подаръците си; беше си побъбрила с нея около час и после беше тръгнала. На път за фермата на Мейсън поела

по пътеката през хълмовете. Беше минавала, по този път много пъти и не го смятала за опасен. Но този път проливният дъжд причинил свличането на земна маса от хълмовете. Земята явно е пропаднала внезапно под копитата на коня, който се изплашил и хукнал, повличайки двуколката надолу по склона. И така... Тереза беше загинала, оставяйки близките си в неутешима печал.

Фелисити ми каза:

— Хубаво е, че се случи ние да сме тук. Не че можем с нещо да утешим Карлтън. Те бяха толкова щастливи двамата... толкова си подхождаха и не знам какво ще прави той сега.

— Горкият, горкият Карлтън, той е прекалено шокиран, за да може да разбере напълно какво се е случило. Мислиш ли, че трябва да останем още известно време?

— Да, мисля, че трябва да изчакаме малко. Но не можем да обсъждаме нищо с тях в момента. Вероятно след погребението... нека да изчакаме и да видим как ще тръгнат нещата.

При първия удобен случай аз попитах Лукас дали мисли, че трябва да си тръгнем.

— О, не още, моля ви — каза той. — Брат ми е изпаднал в някакъв унес. Мисля, че още не разбира какво точно се е случило. Така че трябва първо да помислим за него. Той беше свикнал да разчита на нея повече, отколкото сам можеше да предположи. А и двамата бяха прекалено привързани един към друг. Боя се, че ние всички приехме Тереза като някаква даденост... добрият ѝ характер... отсъствието на всякакъв егоизъм... нещата, които правеше за всички нас. Карлтън имаше късмет... но това сега значи, че ще му бъде още по-тежко да понесе загубата си. Тя ще му липсва всяка минута от дните му. И на нас, останалите, също ще липсва ужасно... моля те, не си отивай, г-це Розета.

— Джеймс ще трябва да се върне заради работата.

— Да, и скоро ще дойде да ви вземе оттук.

Аз кимнах.

— Но това не означава, че и ти трябва да си заминеш.

— Но, разбира се, аз ще трябва да замина с тях. Ще трябва да си тръгна, когато си тръгнат и те.

— Не разбирам защо. Ти не е нужно да бързаш по работа.

— Аз... не мисля, че никой ще има нужда от мен тук... в момент като този.

— Говориш безсмислици. Зная, че присъствието ти ще помогне. Казах на Фелисити за този наш разговор.

— Прав е Лукас — беше преценката ѝ. — Ти успя да направиш живота му малко по-различен. Мисля, че с теб можеше да разговаря за онези ужасни преживявания.

— Но не бих могла да остана тук без теб.

Тя сбърчи вежди:

— Смея да кажа, че според леля ти Мод, сигурно не би трябвало да оставаш. Но в крайна сметка, не виждам и защо не. Джеймс и аз ще трябва да си заминем, разбира се. Аз ще трябва да го придружа.

Разговорът приключи дотук и не след дълго Джеймс пристигна. Изненадата му беше невероятна, а по това време ние всички вече бяхме успели да осъзнаем размерите на нещастieto, стоварило се върху къщата.

Бавачката Крокет каза:

— Тук никога повече няма да бъде същото. Госпожа Лоримър се грижеше за това, всичко да върви като по часовник. Сега ще е различно. Но най-много се тревожа за децата. Майка им ще им липсва. О, да, те си имат мен, а сега и теб, но тя ще им липсва. Тя много често идваше в детската стая. Те очакваха посещенията ѝ с нетърпение, затова не зная как ще живеят сега.

Беше толкова тъжен период. Съчувствах силно на Карлтън, който ходеше наоколо като на сън. Лукас каза, че в момента с него не може да се обсъжда нищо. Беше в състояние да говори единствено за Тереза.

Самият Лукас беше също дълбоко потресен.

— Това е най-лошото нещо, което можеше да се случи на Карлтън — каза той. — Какъв егоистичен глупак съм бил да се оплаквам непрекъснато от собствената си трагедия... и да си повтарям какъв щастливец е той... как на него всичко му върви... и така нататък. А ето сега, него нищо вече не може да го утеши.

Ужасяваше ме погребението. В църквата надойдоха хора от цялата околност и бяха покрусени от истинска печал, защото Тереза беше обичана и почитана от всички?

Бавачката Крокет задържа децата в стаята им. Питам се какво ли си мислеха, докато слушаха далечния звън на камбаната. Спомних си

Саймън, който преди много години беше слушал същия звън. За него камбаната беше означавала нов поврат на съдбата, загубата на Ангела и сблъсък с неизвестността.

— Непрекъснато задават въпроси — каза тя. — И какво се казва на такива мънички дечица? Те не разбират. „Тя отиде на небето“ — казвам им аз. „Кога ще се върне?“ — питат ме те. „Е — отговарям аз, — когато хората отидат на небето, те остават там известно време“. А Дженифър каза: „Защото ако си тръгнат прекалено скоро, ще бъде проява на лоши маниери, нали?“ — с което почти ме накара да се разплача. А после тя каза: „Сега, мама пие чай с Господ, мисля. И ангелите сигурно са наоколо“. Просто да ти се скъса сърцето!

Децата ни бяха чули и дойдоха да ни посрещнат на бегом.

Когато ме видяха, застанаха мирно със сериозни лица. Усещаха, че се беше случило нещо ужасно и че всички бяха много тъжни заради това.

Дженифър ме погледна и лицето ѝ внезапно се сгърчи:

— Искам мама — изплака тя.

Аз протегнах ръцете си и тя се втурна в прегръдката ми. Хенри я последва. Притиснах ги силно.

Това ме накара да взема решение. Не можех да си замина веднага. Трябваше да остана известно време.

* * *

Добре беше, че останах. Изпитвах усещането, че върша нещо полезно и че присъствието ми носи поне минимална утеха за обитателите на този така нещастен дом.

Прекарвах доста време с децата и се стараех да ходя при тях в часовете, когато обикновено ги бе посещавала майка им и с неоценимата помощ на бавачката Крокет, успях да им помогна да преживеят тези първи дни — най-трудни след нещастията. Те бяха твърде малки, за да могат да разберат напълно случилото се и се стремяхме да запълваме празнината, която неминуемо усещаха; имаше и периоди, когато вниманието им дотолкова беше погълнато от заниманията им, че забравяха, но имаше и такива, когато се събуждаха

нощем и плачеха за мама. Обикновено или бавачката Крокет, или аз бяхме тогава там, за да ги утешим.

Карлтън продължаваше да живее като насън. Ударът върху него беше още по-жесток затова, че беше неочакван. За щастие, в имението имаше да се върши толкова много работа, че тя запълваше изцяло времето му, а и срещаше симпатия и разбиране, където и да отидеше. Знаех, че той никога нямаше да бъде същият. Стресът му беше особено жесток, защото досега животът му беше следвал плавния си, напълно удовлетворяващ път, а той беше очаквал, че така ще продължава вечно. Знаех, че понякога все още му беше трудно да повярва, че това действително му се беше случило, че Тереза вече я няма и никога нямаше да я има.

Лукас сега беше заел философска позиция. Той не очакваше животът му да протича безоблачно. Трагедията вече го беше споходила, така че не се учудваше, че е решила да се намеси в съдбата им пак. Може би точно затова беше в състояние да я посрещне с по-голям реализъм.

Той ми каза:

— Ти направи много за нас. Имахме късмет, че беше тук, когато това се случи.

— Бих искала да можех да направя повече — казах му аз.

— Ти и бавачката Крокет се държахте чудесно към децата. А колкото до Карлтън... може само времето да му помогне.

Понякога двамата ходехме на кратка езда и дните започнаха да минават.

[1] Скутари — местност в Истанбул, където се е намирала болницата на Фл. Найтингейл. — Б.пр. ↑

[2] Флорънс Найтингейл — Национална героиня на Кримската война, когато основава болницата в Скутари. Става известна като „Дамата с фенера“, защото обикновено обхождала болницата с ранените войници нощем, за да се увери, че всичко е в ред. Тя налага болногледачеството като професия и подходящо и достойно занимание за жени. — Б.пр. ↑

[3] Ридли, Латимър — английски свещеници, еретици, изгорени заради религиозните си възгледи около средата на XVI век. — Б.пр. ↑

[4] Кралица Ана — 1665-1714; кралица на Великобритания и Ирландия (1702–1714), дъщеря на Джеймс II; архитектура с класически детайли и червени тухлени зидове. — Б.пр. ↑

[5] Миля = 1,609 км. — Б.пр. ↑

[6] Уилям Завоевателя — Уилям Първи 1027–1087 г., дук на Нормандия, крал на Англия след победата над крал Харолд през 1066 г. в битката при Хейстингс, когато нормандците подчиняват Англия. — Б.пр. ↑

ГУВЕРНАНТКАТА

Не можех да остана безкрайно в имението Трекън, а не изпитвах никакво желание да се върна в Лондон. Бях дошла в имението с надеждата да разкрия нещо, което да ми помогне в разгадаването на тайната около убийството, но сега ми стана ясно колко смешно оптимистична съм била.

Смъртта на Тереза временно беше изместила онази друга трагедия на заден план в съзнанието ми, но тя постепенно започваше да възвръща значението си за мен. Понякога мислех, че ако можех да проникна в Перивейл Корт и действително да опозная някой от главните участници в драмата, бих могла да се надявам на известни успехи. Беше глупаво да вярвам, че само защото се намирах близо до оня дом, бих могла да постигна нещо. Чувствах се безсилна и сама. Имаше случаи, когато бях на ръба да споделя с Лукас. Той беше умен, дискретен. Може би щеше да има идеи. От друга страна, можеше да прецени доверието ми в Саймън като израз на романтичните ми чувства. В типичния си реалистичен стил можеше просто да каже: „Заварили са този мъж с пушката в ръка, а после той избягал, за да не трябва да се изправи пред правосъдието. Това говори само по себе си. Простият факт, че използва изобретателността си и спаси живота ни, не е достатъчен, за да означава, че е невинен“.

Не, не можех да се доверя напълно на Лукас, но как копнеех да разкажа на някого... някой, който да търси истината заедно с мен, който също да вярва в невинността на Саймън.

Нямаше кой да ми помогне. Трябваше да си отида в къщи. Вече бях останала две седмици след заминаването на Фелисити и Джеймс, а бях имала намерение да остана само една.

Когато се замислих за Блумзбъри и доминиращото присъствие на леля Мод, изпаднах в истинска депресия. Не бих могла да понеса това. Освен това трябваше да помисля и за бъдещето си. Невероятното ми приключение твърде рязко беше поставило мост между детството и зрялата ми възраст.

Чувствах се несигурна и самотна. И непрекъснато си повтарях — да можех само... само да можех да докажа невинността на Саймън! Да можеше той да се върне и да бъдем заедно!

Между нас се беше създала връзка, която като че ли никога не можеше да бъде разрушена. И Лукас беше преживял изпитанието заедно с нас, но той не беше въввлечен до края. Независимо че ни беше толкова близък през онези дни, тайната не беше споделена с него и това го правеше малко чужд. Но той имаше много остър ум. Често се питах дали не беше се досетил сам.

И колко пъти на ден аз бях почти готова да излея чувствата си пред него... да му разкажа всичко!

Вероятно би могъл да ми помогне много в разкриването на мистерията. Но смеех ли да го направя?

И така, аз мислех непрекъснато и с всеки изминал ден се убеждавах, че повече не можеше да продължава по този начин. Рано или късно трябваше да взема някакво решение. Трябваше ли да се откажа от целта си, която изглеждаше непостижима? Трябваше ли да се върна в Блумзбъри и да се оставя във вещите ръце на леля Мод?

Най-голяма утеха получавах при разговорите си с бавачката Крокет. Тя беше най-здравата ми връзка със Саймън. Обичаше го толкова, както, признах си сама, го обичах и аз; а това наистина беше много силна връзка между двете нас.

Тя си беше разговорлива по характер и убийството в Биндън Бойз занимаваше мислите ѝ не по-малко от моите. Всъщност, тя се връщаше към темата, без да се налага да я подканям и от разказите ѝ пред мен постепенно изникваха факти, които бяха жизненоважни.

Тя знаеше доста нещо за живота в Перивейл Корт дори и сега.

— Ходя там понякога — каза тя. — Ходих и точно преди да се случи онова. Виждаш ли, когато момчетата тръгнаха на училище, аз започнах работа в Ъпбридж... доста наблизко. При едно малко момиченце... казваше се Грейс. Много се привързах към нея. Това донякъде ми помогна да преодоля болката си от загубата на момчетата. Не че това беше окончателна загуба. Саймън не беше от хората, които биха позволили да се случи такова нещо. Той идваше да ме вижда, а понякога аз отивах в Перивейл Корт, за да изпия чаша чай с икономката там, г-жа Форд... тя ми беше приятелка. С нея винаги се бяхме разбирали добре. Тя ръководеше къщата там... и още го прави.

Даже и икономът ѝ се подчиняваше. От този тип жени е... с меко сърце, но знае как да поддържа ред. Е, мисля, че тази е работата на икономките. Не че ѝ позволявах да ми се меси в детската стая. Тя никога и не се опита... и винаги бяхме добри приятелки... или почти винаги... така че, беше хубаво да отивам там на чаша чай и да научавам новините.

— А сега, когато си тук?

— О, още ходя от време на време. Ако Джак Картър трябва да носи някаква стока, например, към Ъпбридж, той идва и ме взема със себе си. Остава ме до къщата, а като си свърши работата, идва да ме прибере. За мен това е малка хубава разходка, а и така поддържам връзките си с онези от Перивейл.

— Значи още ходиш в Перивейл Корт!

— Ами, май минаха един-два месеца от последния път. А откакто се случи това в Трекън, въобще не съм ходила. Някак нямаше да изглежда добре, а и през цялото време с тази полиция наоколо и всички, които си пъхат носа, ако разбираш какво искам да кажа.

— Кога беше там за последен път?

— Трябва да има вече три месеца, струва ми се. Но сега не изглежда същото... откакто Саймън замина.

— Да, доста отдавна е било.

— Наистина е доста. Щом някъде стане убийство, изглежда всичко се променя.

— Разкажи ми за хората там. Искам да чуя.

— Ти си като всички други, госпожице. Любопитна си заради убийството.

— Е, това е загадъчно убийство, нали? И ти не вярваш, че Саймън го е извършил.

— Това не го вярвам. И бих дала много да можем да го докажа.

— Може би отговорът се крие някъде в къщата.

— И какво искаш да кажеш с това?

— Някой трябва да е убил Козмо и вероятно някой в къщата знае кой.

— Някой някъде знае истината, това е сигурно.

— Разкажи ми за къщата.

— Ами, в нея живееше сър Едуард, нали така?

— Той сега е мъртъв.

— Да. Почина около времето на убийството, нали? Беше много болен, преди да се случи, и не очакваха, че ще живее.

— А старата лейди Перивейл?

— Тя беше нещо като тартор. Една от ония, северняците... различна от нас. Беше свикнала да постига своето, а сър Едуард... той й позволяваше, освен в някои случаи, като например това, че доведе момчето в семейството. Тя не искаше... и доста естествено, но той каза, че така ще бъде и така стана. Е да, такава беше и никога не забравяше, че точно *нейните* пари бяха спасили имението от разруха. Г-жа Форд казваше, че дървоядът и другите гадинки щели бързо да се справят с къщата, ако не била навременната й поява. После тя родила момчетата — Козмо и Тристан. Гордееше се с тях. А ето ти после и Саймън. Понякога ми минаваше през ум, че можеше и да е по-добре за малкия, ако тя беше обявила открита война срещу него, вместо да го подлага на таен тормоз. А и не беше само от страна на нейно височество. Същото правеха и слугите, и останалите. Не бих позволила такова нещо в моята територия в детската стая... обаче това съм ти го разказвала и преди.

— Обичам да го слушам, а и всеки път добавяш по нещо ново.

— Ами, както ти разправях, къщата в Перивейл Корт не беше много весела. Работите не вървяха много добре между нейно височество и сър Едуард. Тези неща винаги се усещат. Виж, той винаги се държеше порядъчно... винаги се отнасяше към нея като с господарката на дома, но се усеща. Нейно височество беше от жените, които биха се наложили над всеки друг мъж. Но сър Едуард, той беше странен. Защото господарят беше той, но нейните пари бяха спасили имението. А пък тя не искаше никой да забравя това. За момичетата от прислугата... е, веднага щом някоя от тях се забъркаше с някой мъж, сър Едуард не чакаше — зазвънтяваха венчалните камбани, преди още да е станала белята. И имаше молитви всяка сутрин в хола и всички трябваше да са там.

Помълчахме известно време. Тя остана замислена и усмихната, явно погълната от спомените си:

— После дойде денят, когато момчетата бяха изпратени на училище и от бавачката Крокет вече нямаше нужда. Но аз получих мястото в Ъпбридж... само на един хвърлей разстояние, може да се каже, така че не се чувствах много изолирана. Хубаво малко

момиченце, Грейс. Родителите ѝ бяха семейство Бъроу... високо уважавани личности в Ъпбридж. Д-р Бъроу ѝ беше баща. Тя беше единствено дете. Останах с нея чак до времето, когато тръгна на училище. Тя често ми казваше: „Ти ще бъдеш бавачка на моите бебета, нали, бавачке Крокет, когато си родя“. А аз ѝ казвах, че и бавачките остаряват както всички останали и че идва един ден, когато трябва да се погрижат за собствените си удобства, така, както са се грижили за поверените им дечица. Тъжно е, когато им казваш довиждане. Привързваш се към тях. Като твои деца са, докато ги имаш. Ето, така става.

— Да, зная. Раздялата е много тъжна.

— С моите имах късмет. Саймън и после идваше да ме вижда, а понякога аз отивах на чай при г-жа Форд.

— А след Грейс Бъроу си дошла тук?

Тя кимна.

— Беше последната ми година при семейство Бъроу, когато се случи онова.

— Значи — казах аз, опитвайки се да потисна възбудата в гласа си, докато говорех, — ти си била наблизно, когато е станало.

— Видях я веднъж или два пъти.

— Видя кого?

— Вдовицата.

— И какво си помисли за нея?

Тя замълча. После каза:

— Щом има такава жена наоколо, стават разни работи. Има нещо опасно край тях. Някои казаха, че била вещица. Тук си падат по тия неща. Обичат да си мислят за хора, които си летят върху метлите и се чудят как да напакостват. Е, когато тя се появи, в Перивейл Корт станаха някои бели.

— Значи мислиш, че тя е замесена?

— Изглежда повечето мислят така. Не сме виждали много като нея наоколо. Тя даже изглеждаше по-различно. С цялата тази червена коса и онези зелени очи, които някак не ѝ подходяха. Тази вдовица внезапно се появи сред нас с детето си... и детето ѝ беше различно като нея. О, но всички харесаха майора. Той се шегуваше с всички. Весело прекарваше дните си. Много приятен господин. Различен от нея.

— Разкажи ми за детето. Ти знаеш много за децата. Какво си помисли за това момиченце?

— Аз знам за моите деца... за всичките им хитрости и навици, мога да си ги чета като отворена книга. Но... това дете... е, никога не съм имала нещо общо с нея, нито пък искам да имам. Трябва да е още една от типа на майка си. Кейт се казва, мисля. Хубаво, обикновено име. Не като онова на майка ѝ, Мирабел. Та що за име е това?

— Е, име. А моето е Розета. Сигурно мислиш, че и то е странно.

— О, не. Твоето е хубаво. То всъщност е Роза, а какво по-хубаво от една роза.

— Разкажи ми какво си научила за Мирабел и Кейт.

— Само че двете са необичайна двойка. Дойдоха с баща ѝ, взеха Сийшел Котидж и беше съвсем ясно, че вдовицата си търси богат съпруг. Затова си избра момчетата от Перивейл. Хората казват, че можела да си вземе, който от тях иска, но тя се спря на Козмо. Той беше най-възрастният. Той щеше да наследи имението и титлата... така че трябваше да е Козмо.

— А семейството одобри ли тази жена без благороден произход? Някак си мисля, че сър Едуард, с всичките си традиции, трябва да е имал нещо против.

— О, сър Едуард вече беше твърде болен. А колкото до лейди Перивейл, тя си падна по Мирабел, както всички останали. Казват, че майорът ѝ бил стар приятел. Оженил се за нейна бивша приятелка от училище и Мирабел била резултатът от този брак. Даже точно тя била тази, която поискала те да дойдат и да се заселят в Корнуол. Не знам доколко е вярно, но така казват хората. Майорът непрекъснато идваше в Перивейл. О, тя много го харесваше. Той е от оня тип хора, които се разбират с всекиго. О, да, лейди Перивейл изцяло подкрепяше тази женитба.

— А после... стана онова?

— Те всички мислеха, че Саймън, като другите двама, е луд по онази жена. Ето, отгук си измислиха и мотива за убийството.

— Той не го е извършил, бавачке — убедено казах аз. — Защо му е било нужно? Не вярвам, че той е бил влюбен в тази жена.

— Не беше — каза тя, — защото имаше прекалено много здрав разум. Освен това не значи, че ако Козмо е мъртъв, тя щеше да насочи

вниманието си към Саймън. Не... това не е отговорът. Как ми се иска да знаех какъв е този отговор.

— Ти вярваш в невинността на Саймън, нали, бавачке? Искам да кажа, вярваш абсолютно?

— Да. А аз познавам това момче повече от всеки друг.

— Дали ние наистина можем да познаваме добре, който и да е човек?

— Аз познавам моите деца — строго каза тя.

— Ако можеше да му помогнеш, би ли го направила, бавачке?

— С цялото си сърце.

И тогава аз ѝ разказах. Разказах ѝ цялата история от времето, когато се срещнахме на палубата, до момента, в който се разделихме пред вратите на Английското посолство в Константинопол.

Бавачката се изуми.

— Ти си тук от толкова време, без да ми кажеш досега?

— Не можех да бъда напълно сигурна в теб. Трябваше да предпазя Саймън. Разбираш ли?

Тя бавно кимна. После се обърна към мен и стисна здраво ръката ми.

— Бавачке — сериозно казах аз, — повече от всичко друго аз искам да разреша този проблем. Искам да разкрия истината.

— Аз искам същото — каза тя.

— Ти знаеш много за хората в онази къща. Имаш достъп до тях.

Тя кимна.

С порива на внезапно обзелата ме надежда, аз казах:

— Бавачке, ти и аз ще действаме заедно. Ще докажем невинността на Саймън.

Очите ѝ заблестяха. Аз също се чувствах по-щастлива, отколкото преди.

— Ще го направим — казах аз. — Двете заедно.

* * *

Колко различно беше сега, когато бях споделила тайната си с бавачката Крокет. Разговаряхме прекъснато, повтаряхме същите неща отново и отново, но учудващо е колко много нови идеи ни хрумваха

при това. И двете бяхме убедени, че някой от къщата в Перивейл знаеше кой е убил Козмо и горяхме от желание да го открием.

Няколко дни след като се бях доверила на бавачката Крокет, Джак Картър остави съобщение, че има път към Ъпбридж и ако бавачката иска да се възползва, той ще бъде повече от щастлив от компанията ѝ, а освен това ще се радва и да ѝ направи тази малка услуга, защото знаеше колко много ѝ харесва подобна малка разходка.

Предложението му дойде като отговор на нашите молитви. Бавачката Крокет каза, че ако аз се грижа за децата, тя ще отиде; и тръгна радостно възбудена.

Денят ми се стори дълъг. Не видях Лукас, тъй като бях през цялото време с децата. Играх с тях, четох им книжки, разказвах им истории. Те бяха доста доволни, но аз броях минутите до завръщането на бавачката Крокет.

Не зная какво точно очаквах да открие тя при това свое кратко посещение.

Тя се върна в състояние на потисната възбуда, но не пожела да ми каже нищо, докато децата не получиха вечерята си от прясно мляко, хляб и масло и докато не ги сложихме да спят.

Най-после дойде време да си поговорим.

— Е — каза тя. — С Божата намеса, добре че отидох. Изглежда, че госпожата там горе си има проблеми.

— Имаш предвид лейди Перивейл?

— Имам предвид *младата* лейди Перивейл.

Тя скръсти ръце на скута си и ме изгледа много доволна, после, както правят много хора, които имат да съобщят нещо важно, замълча, явно наслаждавайки се на удоволствието, което знаеше, че новината ѝ ще ми достави.

— Да? Казвай, бавачке? — нетърпеливо я подканих аз.

— Е, за тях то не е нещо необичайно. Случва се често на хора като тях, обаче те са вече почти отчаяни. Става дума за г-ца Кейт.

— Моля те, кажи ми какво е направила тя, бавачке. И какво общо има това с нас?

Тя се облегна спокойно на стола си и ми се усмихна всезнаещо, продължавайки да поставя на изпитание търпението ми.

— Ами — продължи тя, — ето какво е станало. Гувернантката там пак е напуснала. Нещо обикновено за гувернантките там. Нито

една от тях не може да изтърпи малката Кейт за повече от седмица, обаче това хвърля семейството в ужас. Наистина, тази Кейт трябва да е малък демон, ако питаш мен. Та значи, г-жа Форд ми разказа как всички се молели да се намери гувернантка, която да даде на Кейт образованието, което ѝ се полага... и да не ѝ позволява да се мотае из краката на възрастните, бих добавила аз. И как не могат да го направят, как всички са отчаяни, а малката ще се пръсне от смях, защото последното нещо, което тя иска, е гувернантка в къщата. И само Господ знае колко са се сменили, но нито една не останала. Г-жа Форд мисли, че скоро мълвата ще се разпростре и те вече няма да искат дори да се опитват. А тя е малко дяволче, тази Кейт. Исква винаги да става на нейното. Г-жа Форд казва, че ако скоро не се намери някой да я контролира, няма да са само гувернантките, дето ще искат да напускат. Ами, ето как е в Перивейл. — Тя млъкна и изпитателно ме загледа. — Аз казах на г-жа Форд: „Чудя се...“ — при което г-жа Форд ме изгледа сепнато и каза: „Какво се чудиш, бавачке Крокет?“. Аз казах: „Сега, не знам дали малко не се изсилвам... обаче току-що ми дойде наум една идея“.

— Да, бавачке? — казах аз, почти без дъх от напрежение.

— Казах ѝ: „Ами, не знам... може и да се изсилвам... така че не разчитай много на думите ми — казах аз, — но има една млада дама, която сега ни е на гости... добре образована млада дама. От най-добрите училища и така нататък. Е, тя ми разправяше преди ден-два, че май иска да се занимава с нещо. Не че ѝ се налага да печели, не затова. Само някак не знае с какво да запълва времето си. Ами, тя е много добра към моите двете... учи ги на разни неща. Е... не знам. Не съм сигурна. Просто ми дойде тази мисъл в главата“. Да беше видяла лицето на г-жа Форд, като ѝ казах! Мисли, че ще ѝ се зачете като плюс, ако тя успее да намери гувернантката.

— Бавачке, всъщност ти какво предлагаш?

— Ами... нали ние двете все си казвахме, че ако ти имаше възможност да влезеш сред ония хора в къщата... мислехме си, че тайната трябва да е скрита там някъде. А няма как да разбере човек, ако не е вътре.

Когато най-после разбрах предоставяната ми възможност, радостта ми нямаше граници.

— Мислиш ли, че ще ме вземат?

— Няма да имат търпение да го направят. Трябваше да можеш да видиш лицето на г-жа Форд. Непрекъснато повтаряше: „Ще я помолиш ли? Мислиш ли, че ще иска?“. Аз ѝ изиграх малка игричка. Исках да ги накарам да мислят, че ще трябва да те увещавам. „Мога само да ѝ спомена — казах ѝ аз. — Не мога да гарантирам за нищо... не зная, не съм сигурна“. Но тя не ме оставяше на мира. Все настояваше и настояваше.

— Но аз нямам опит. Откъде да зная дали ще мога?

— Виж как се оправяш с близнаците.

— Те не са трудни, деветгодишни деца.

— Вярно. Но когато г-жа Форд ми каза, ми прозвуча като манна небесна, както казват хората.

— Наистина има нещо такова. А аз дълго, дълго мечтаех да ми се предостави възможност.

— Ами ето я.

— Какво още каза г-жа Форд?

— Чудеше се колко ще останеш там... ако отидеш. Не можеше да разбере как така някой — особено човек, на когото не се налага да работи — би искал да бъде гувернантка на г-ца Кейт. Не можех да ѝ кажа, че има съвсем специална причина. После тя спря да говори по този начин, защото се изплаши, че аз мога да те разколебая и да не приемеш. Каза: „Е, може би г-ца Кранли ще успее да се справи с малката... може другите да не са били достатъчно добри...“ — и продължи в този дух, толкова много ѝ се искаше да те убедя да отидеш! Защото би спечелила благоразположението на нейно височество господарката, ако самата тя намери гувернантка. Казах ѝ да не се надява прекалено много, но ще говоря с теб.

Аз бях толкова въодушевена от предложението, че в началото не се замислих за усложненията, които щяха да възникнат. Опитах се да разсъждавам спокойно.

Би трябвало да отида в непознат дом, в качеството си на прислуга с високо положение. Какво щеше да си каже баща ми? Или леля Мод? Те просто никога не биха го допуснали. Да не говорим за това, че трябваше да се грижа за дете, което беше направило живота на другите преди мен невъзможен?

И все пак... само няколко часа по-рано аз бях се молила да ми се даде шанс. Бях разбрала добре, че ако не навляза в живота на този дом,

ако не опозная хората в него, аз никога не бих могла да установя истината за убийството на Козмо Перивейл.

Дори в момента, в който се колебаех, аз знаех, че в никакъв случай не трябва да пропускам тази изпратена ми от Бога възможност.

Бавачката Крокет ме наблюдаваше внимателно; лицето ѝ бавно се озари от усмивка.

Тя беше сигурна, че ще отида в Перивейл Корт.

* * *

Скоро стана съвсем ясно, че в Перивейл Корт ще ме посрещнат с радост. Лейди Перивейл трябва вече да се беше отчаяла от безнадеждността да се намери гувернантка, така че прие идеята за евентуалната ми кандидатура с ентузиазъм.

Лейди Перивейл изпрати каретата си да ме вземе от имението Трекън, за да се срещнем и да обсъдим въпроса без отлагане.

Изпитах облекчение, че Лукас отсъстваше, когато тръгнах, защото можеше да се опита да ме разколебае, а не исках да помрачи радостта, с която се бях втурнала да осъществявам целта, която си бях поставила сама.

Заклех бавачката Крокет да пази в тайна намерението ми, тъй като не исках Лукас да научи за това, преди въпросът да е уреден. Знаех, че решението ми ще го изненада и ще ми задава неудобни въпроси, опитвайки се да ме разубеди, защото, след като не знаеше мотивите ми, естествено нямаше да може да разбере.

Бях престанала да се удивявам на невероятните поврати на съдбата, които ми бяха дали този шанс. В недалечното минало ми се бяха случили вече толкова много неща, че се чувствах подготвена за всичко. Мисля, че когато човек веднъж излезе от рамките на обикновения, общоприет начин на живот, той трябва да е подготвен за неочакваното и необичайното. И ето ме сега, понесена по пътя в една великолепна карета, теглена от два чистокръвни коня — единия черен, а другия бял — и управлявана от кочияш в красивата ливрея на фамилията Перивейл.

Пристигнахме в Перивейл Корт. В далечината можех да видя морето. Днес беше светлосиньо, спокойно и величествено. Но винаги

когато се изправех пред морето — независимо спокойно или не — пред очите ми изплуваше бушуващ ураган, който беше предизвикал такъв хаос в живота ми, както и в живота на много други. Никога повече не бих се доверила на морето. А ако живеех в Перивейл, трябваше да го виждам всеки ден. И да не мога да забравя.

Ако живеех в Перивейл? Без „ако“, аз бях длъжна. Все повече се убеждавах колко важно беше да заема този пост.

Около имението витаеше някаква атмосфера на неизмеримост по отношение на времето. Сивите каменни стени, носещи белезите на вековете и природните стихии, създаваха впечатление за крепост, а кулите наоколо правеха къщата да изглежда като замък. Лукас беше казал, че са я реставрирали толкова често, че вече е загубила първоначалния си облик. Може би беше така, но ми бе трудно да анализирам чувствата си, докато минавах през портите и навлизах в двора, където каретата спря.

Веднага се отвори една врата и се появи някаква жена. Беше на средна възраст, по-скоро вече застаряваща и инстинктът ми подсказа, че това бе г-жа Форд.

— Заповядайте, влезте, г-це Кранли — каза тя. — Аз съм г-жа Форд. Лейди Перивейл би желала да Ви приеме веднага. Толкова се радвам, че дойдохте.

Беше дошла да посрещне протежето си лично и явно се радваше на пристигането ми. Посрещна ме твърде радушно — не така, както би могла да очаква една гувернантка; но когато си спомних за причината за поведението ѝ, ентузиазмът ми малко спадна.

— Бавачката Крокет ми разказа всичко за Вас — каза г-жа Форд.

Не всичко, помислих си аз. Можех да си представя суперлативите, с които бавачката ме беше представила и бях сигурна, че ми бе приписала и качества, които не притежавах.

— Веднага ще Ви заведа при нейно височество — каза тя. — Бихте ли ме последвали?

Влязохме в един хол — голям и просторен, със стени, украсени с оръжия и огромна камина, с ниши и скамейки от двете страни; подът беше облицован с плочки и стъпките ни кънтяха, докато вървахме към стълбището. Холове като този не бяха изключение, но тук едната стена беше цялата от прозорци с разноцветни стъкла, които отразяваха рубиненочервения си и сапфиреносин блясък върху пода. На много

стратегическо място в подножието на стълбището беше поставена рицарска броня в действителни размери и изглеждаше толкова истинска, че аз не можех да се въздържа да не хвърлям боязливи погледи към нея, докато следвах г-жа Форд нагоре по стълбите.

Продължихме по един коридор и пристигнахме до една врата, на която г-жа Форд почука.

— Влезте — чухме глас.

Г-жа Форд отвори и отстъпи настрана, за да вляза.

Тя извика:

— Г-ца Кранли, милейди.

И я видях пред себе си, седнала на стол, наподобяващ трон и покрит в тъмен плюш. Носеше рокля в изумруденозелено, която изключително подходеше на червената ѝ коса. Около врата ѝ забелязах златна огърлица във формата на змия. Разкошната ѝ коса беше вдигната високо на тила и зелените ѝ очи блестяха от радост.

— Г-ца Кранли! — извика тя. — Моля Ви, влезте. Благодаря, г-жо Форд. Седнете тук, г-це Кранли и ще поговорим.

Беше изключително любезна, явно силно желаше да приема поста. Трябва да е отчаяна, помислих си аз и потръпнах при мисълта какво ли може да бъде детето.

— Г-жа Форд ми каза, че искате да дойдете тук и да обучавате дъщеря ми.

— Предадох ми, че имате нужда от гувернантка — отвърнах аз.

— Последната гувернантка на Кейт трябваше да напусне доста набързо и естествено аз не желая обучението ѝ да бъде прекъсвано за твърде дълго.

— Не, разбира се. Трябва да Ви кажа, че никога не съм преподавала преди.

— Е, ние всички един ден започваме от начало.

— Дъщеря Ви е на осем години, доколкото разбрах... или може би на девет?

— Току-що навърши девет.

— Скоро ще има нужда от по-сериозно обучение. Възнамерявате ли да я изпратите на училище в близкото бъдеще?

В очите ѝ се мярна сянка на отчаяние. Да не би да си представяше как изгонват дъщеря ѝ от едно училище след друго?

— Все още не сме обсъждали планове за училище.

Ние? Сигурно имаше предвид с Тристан, втория баща на момичето. Веднага си представих разни сцени. Видях го как влиза в изоставената къща... намира брат си мъртъв, а до него стои Саймън с пушката в ръка. Трябваше да престана да си мисля за това. В тази къща щеше да има безкрайно много неща, които да ми напомнят. Но нали точно това исках. Хората тук, които досега за мен бяха просто имена, щяха да придобият плът и кръв, а аз трябваше да съумея да преценя участието им в драмата, ако исках да разкрия истината.

Тя в момента казваше:

— Г-жа Форд ме уведоми, че сте много добра към децата.

— Трябва да е имала предвид двете деца в имението Трекън. Но те са само на четири години.

— О, да... имението Трекън. Вие сте на гости там. И веднъж се срещнахме, нали? Край онова стадо овце. Какъв тежък период е преживял г-н Лоримър. Това ужасно корабокрушение.

— Да — казах аз. — Аз също преживях корабокрушението.

— Какво ужасно изпитание! Чух за това от г-жа Форд. Но Вие сте се спасили, за щастие, в по-добра форма, отколкото г-н Лоримър.

— Да, наистина, аз имах повече късмет.

Тя помълча няколко секунди, за да ми изрази съчувствието си. После ведро каза:

— Толкова ще се радваме, ако дойдете при нас. За Кейт ще е добре да има дама, която да я учи. Г-жа Форд ми каза, че сте получили отлично образование.

— Нищо изключително.

Разговорът продължи доста необичайно. Аз като че ли през цялото време се стараех да подчертая защо не трябва да ме наема, а пък тя изглеждаше решена на всяка цена да ме наеме.

— Тук детските помещения са доста приятни. Знаете ли, децата на семейството са били отглеждани тук в продължение на години. Това има известно значение, струва ми се... мисля, че е важно.

Аз се опитвах да прогоня от съзнанието си образите на онова изплашено малко момче, доведено в детската стая от решителния сър Едуард и имало щастие да попадне в обичните ръце на бавачката Крокет.

Следващите ми думи явно я разтревожиха.

— Вероятно бих могла да се запозная с дъщеря Ви.

Беше последното, което ѝ се искаше. В зелените очи прочетох страх. Явно си мислеше, че един мой поглед към малкото чудовище ще бъде достатъчен, за да ме принуди да откажа. Почти я съжалих. Толкова се стараяше да намери гувернантка за дъщеря си — каквато и да е гувернантка, бих казала.

Не е възможно друга бъдеща гувернантка да се е оказвала в подобно положение. Развеселих се от чувството на увереност, което ме завладя. Нещата зависеха изцяло от мен. Знаех, че работата нямаше да ми хареса, но поне нямаше да се налага да треперя пред работодателката си. Идвах в този дом заради доброто на Саймън и знаех, че непременно щях да достигна до някои от тайните, които, при известен късмет, биха могли да ме отведат до истината.

— Разбира се, тя може и да не е в стаята си — каза тя.

— Мисля, че би трябвало да се срещна с нея, преди да взема решение — твърдо казах аз и някак успях да ѝ покажа, че всъщност желанието ми е ултиматум.

Тя неохотно отиде до звънеца и след няколко мига се появи една прислужница.

— Бихте ли довели г-ца Кейт при мен? — каза тя.

— Да, милейди.

Лейди Перивейл изглеждаше толкова нервна, че аз се запитах какво ли ми предстои да видя. Ако детето е толкова непоносимо, казах си аз, поне ще ми остане това, че успях да огледам наоколо, а ако наистина стане лошо, винаги можех да последвам примера на останалите гувернантки и да напусна.

Когато тя дойде, аз се изненадах, но по-скоро в положителна насока — вероятно защото очаквах нещо много по-лошо.

Приличаше много на майка си. Само косата ѝ не беше толкова ярка, а очите не толкова зелени. В тях имаше загатнато и нещо синьо, но може би се дължеше на синята ѝ рокля; веждите и миглите ѝ имаха пясъчножълт оттенък, докато майка ѝ дължеше голяма част от невероятната си красота точно на тъмните вежди и разкошните си мигли. Но още от пръв поглед беше ясно, че е дъщеря на майка си.

— Кейт, скъпа — каза лейди Перивейл, — това е госпожица Кранли. Ако имаш късмет, тя може да е новата ти гувернантка.

Момичето ме изгледа с преценяващ поглед.

— Не обичам гувернантки — каза тя. — Искам да ме изпратите на училище.

— Това не е много учтиво, нали? — попита кротко лейди Перивейл.

— Не е — каза дъщеря ѝ.

— А не трябва ли да бъдем учтиви?

— Може би трябва, мамо. Аз не искам да бъда.

Аз се засмях и казах храбро:

— Виждам, че имаш много неща да учиш.

— Аз никога не уча нещо, ако не искам.

— Това не е много умно, нали?

— Защо не?

— Защото ще си останеш невежа.

— Ако искам да бъда невежа, ще бъда.

— Изборът е твой, разбира се — спокойно отговорих аз, — но никога не съм чувала някой умен човек да иска да остане невеж.

Погледнах към лейди Перивейл и ясно видях как страхът ѝ, че ще откажа да се занимавам с дъщеря ѝ, бързо растеше.

— Виж какво, Кейт — каза тя, — госпожица Кранли е изменила целия път от имението Трекън, само за да се срещне с теб.

— Зная. И не е „целият път“. Не е чак толкова далеч...

— Трябва да я увериш, че ще се опиташ да бъдеш добра ученичка, иначе тя може да реши да не остане.

Кейт присви рамене.

Изненада ме съчувствието, което изпитах към лейди Перивейл. Запитах се защо именно тя, която имаше вид на жена, свикнала да постига своето, може да позволи на едно дете да се държи така.

Допуснах, че Кейт може би изпитваше известен антагонизъм спрямо майка си и в основата на поведението ѝ вероятно беше желанието да я разстрои. Но не разбирах защо.

Аз казах:

— Ако реша да дойда да обучавам Кейт, мисля, че би било добре двете да се опознаем. Вероятно тя би могла да ми покаже учебната стая.

Кейт се обърна, за да ме погледне сериозно. Виждах, че ме намира за доста различна от гувернантките, на които беше свикнала. Представих си онези бедни и нуждаещи се от парите жени, с отчаяното

желание да получат поста, но в постоянен страх, да не би да направят нещо, с което да рискуват да го изгубят.

И за пръв път от дълго време насам усетих в себе си живот. Най-после се намирах в дома на Саймън и сред хората, свидетели на драмата. Нещо повече — стимулираше ме перспективата от предстоящите предизвикателства, очакващи ме с това дете.

— Ако мислите... — започна смутено лейди Перивейл.

— Да — каза Кейт, — ще ви покажа учебната стая.

— Това е хубаво — отговорих аз.

Лейди Перивейл се изправи, като че ли смяташе да ни придружи.

Аз се обърнах към нея:

— Може ли Кейт и аз да се опитаме да се опознаем... сами? — предложих аз. — Тогава по-лесно бихме могли да разберем дали нещата ще потръгнат.

Не бях сигурна кое чувство у нея надделяваше сега — облекчението или страхът ѝ. Радваше се да приключи с това разговора ни, но се страхуваше какво би могло да се случи, ако останех насаме с Кейт!

Момичето ме поведе нагоре по стълбите, като ги вземаше по две наведнъж.

— Много е нависоко — подхвърли ми през рамо тя.

— Нормално за учебните стаи.

— Г-ца Евънс пъшкаше и охкаше, докато се изкачваше.

— Г-ца Евънс е нещастната дама, която се е опитвала да те учи преди? — попитах аз.

Тя се изкиска. „Горката г-ца Евънс! — казах си аз. — Да зависи от капризите на това същество!“

— Тук горе не е много хубаво — продължи тя. — Обитава се от духове. Теб страх ли те е от духове?

— След като никога не съм се запознавала с такива, трудно ми е да кажа.

Отново кикот.

— Само почакай — каза. — Много са страшни. В старите къщи като тази винаги има духове. Излизат нощем, когато спиш... особено ако не им харесваш, а пък те никога не обичат чуждите хора.

— О, така ли? А пък аз си мислех, че се връщат, за да видят членовете на семейството.

— Не разбираш нищо от духове.

— А ти?

— Разбира се. Зная, че правят ужасни неща... например раздрънкват вериги и плашат хората през нощта.

— Може би си слушала разни клюки.

— Почакай само — заплашително каза тя и в очите ѝ вече се четяха планове. — Ако решиш да останеш при нас, ще ти изкарат акъла от страх. Обещавам ти.

— Благодаря за обещанието. Значи това е стаята.

— На най-горният етаж на къщата. Ако погледнеш надолу, виждаш право в кладенеца... защото стълбите се вият и вият. Веднъж тук една жена се обесила на перилата. Била гувернантка.

— Може да е имала ученичка като тебе. — Това я накара да се разсмее и ме погледна с известно одобрение. — Освен това — продължих аз, — това сигурно е била доста трудна операция и тя трябва да е притежавала твърде много сръчност и умение, за да го направи. Та значи това е стаята. Какви книги имаш?

— Куп скучни и стари неща.

— Искаш да кажеш скучни за теб. Вероятно защото не ги разбираш.

— Откъде знаеш какво разбирам и какво не?

— Е, от теб разбрах, че учиш само това, което искаш и тъй като, както виждам, често не искаш, излиза, че си просто невежа.

— Ти си смешна гувернантка.

— Откъде знаеш? Още не съм била гувернантка.

— Ще ти дам един съвет — каза конспираторски тя.

— Много мило от твоя страна. Какъв е той?

— Не идвай в Перивейл Корт. Не е много хубаво, да знаеш.

— О, да. Вече зная това.

— Защо? Откъде?

— Ти ми го каза сама, а то и без това е доста явно, нали?

— Но аз не съм чак толкова лоша. Само че не обичам да ми дават нареждания.

— Това не е много необичайно, знаеш ли. Ти просто правиш това, което правят повечето хора. Обаче има и такива, които искат да учат и наистина учат. И точно те са хората, чийто живот има смисъл да се живее.

Тя ме загледа объркана и неразбираща.

Аз казах:

— Вече видях учебната стая. Сега ще се върна при майка ти.

— Ще ѝ кажеш колко съм ужасна и че не ти харесвам, и че няма да се върнеш тук.

— Това ли искаш да ѝ кажа? — Тя не отговори, което леко ме изненада, но ми хареса. Аз продължих: — Често ли казваш на хората какво трябва да направят?

— Е, разбира се, че няма да дойдеш. Ти не си бедна като г-ца Евънс. Не ти се налага. Никой не би дошъл тук, освен ако не му се налага.

— Би ми било приятно, ако бъдеш така добра и ме заведеш обратно при майка си. Ако не, смея да твърдя, че ще мога да намеря пътя и сама.

Двете се измерихме с поглед — като генерали на бойното поле. Виждах, че без да иска, тя леко се беше заинтересувала от мен. Аз не бях се държала като обикновените гувернантки, а тя определено не беше се проявила като многообещаваща ученичка. Но бях сигурна, че е изпитала удоволствие — както, признавам, изпитах и аз — от кръстосването на шпаги при словесния ни двубой. Бях я считала за разглезено дете, но имаше и друга причина — както обикновено има — за начина, по който се държеше. Не ми беше ясно какви чувства изпитваше към майка си, но поведението ѝ бе възбудило любопитството ми и исках да разбера причината.

Странно или не, това трудно дете, което бе принуждавало гувернантките си да напускат в отчаяние, ме привлече по особен начин. Исках да науча повече за нея. Знаех, че така или иначе решението ми бе взето и щях да остана в къщата, но срещата с лейди Перивейл и дъщеря ѝ подсили желанието ми.

Кейт ме избута безцеремонно, за да излезе преди мен и тръгна надолу по стълбите.

— Оттук — каза тя.

Последвах я обратно до стаята, където ни чакаше лейди Перивейл. При влизането ни тя ме изгледа тревожно, явно готова да приеме поражението.

Аз казах:

— Кейт ми показва учебната стая. Мисля, че е много светла и просторна и е на толкова хубаво място... на най-горния етаж на къщата. — Замълчах за кратко, наслаждавайки се на надмощието, което знаех, че имам, после продължих: — Реших, че ако съумеем да се договорим по обичайните за дадения случай детайли, бих приела да дойда за един изпитателен срок, като опит от двете страни... Да кажем, за месец, а ако в края на този период преценим, че резултатите са задоволителни, можем да се уточним за по-нататък.

Усмивката на лейди Перивейл беше ослепителна. Тя беше решила, че първата ми кратка среща с Кейт щеше да ме накара да се откажа. Сега беше готова да обещае всичко и заплатата, която ми предложи, положително надхвърляше доста онова, което обикновено се плаща на една гувернантка.

— Кога...? — нетърпеливо запита тя.

— Какво ще кажете за понеделник... началото на седмицата? Виждате ли, сега живея недалече от тук.

— Това ще бъде чудесно.

Кейт ме наблюдаваше с нескрита изненада. Аз казах хладно:

— Ако каретата би могла да ме върне в имението Трекън...

— Но разбира се — каза лейди Перивейл. — Ще очакваме с радост да ви видим отново в понеделник.

Душата ми пееше по обратния път. Щях да успея, знаех това. Щях да открия убиеца на Козмо. А после трябваше да намеря Саймън. Как, още не знаех. Но непременно щях да намеря начин, когато му дойдеше времето.

Не преставах да си мисля колко добре стана, че се доверих на бавачката Крокет, защото така успях да направя няколко крачки напред. Бях убедена, че този бе единственият възможен път за постигането на целта ми.

* * *

Бавачката Крокет ме чакаше и едва сдържаше нетърпението си. Не я оставих да се измъчва дълго.

— Започвам в понеделник — казах аз.

Тя се спусна към мен и ме прегърна.

— Знаех си, че ще го направиш. Знаех си!

— Лейди Перивейл беше решена на всичко. Едва ли някой кандидат за работа е изживял подобен разпит. Човек би казал, че като кандидат се явяваше по-скоро тя.

— Е, г-жа Форд предполагаше нещо такова. — Тя ме погледна разтревожено. — Видя ли... момичето?

Аз кимнах.

— За мен тя е предизвикателство. И ако е възможно да стигна до истината, трябва да се справя с нея.

— Заради доброто на Саймън. Милото ми момче... Да се скита някъде по света. Да можеше само да се върне в къщи при нас...

— Ние ще успеем, бавачке. На път сме да го направим.

И сега, когато вече бях отишла толкова далеч, трябваше да помисля как да реша трудностите.

Щеше да се наложи да съобщя на баща ми, че съм приела пост на гувернантка. Това нямаше да му хареса. Да не говорим за леля Мод. Бях сигурна, че изобщо нямаше да одобри, защото едва ли щеше да увеличи шансовете ми за това, което тя наричаше добър брак. Но докато получеха съобщението ми, аз вече щях да бъда в Перивейл Корт.

Трябваше да напиша писмо и на Фелисити. Питях се каква ли щеше да бъде нейната реакция. Ако знаеше истинските ми мотиви, естествено, щеше да разбере, защото виждаше колко неспокойна бях след неприятните си преживявания. Самата тя някога бе гувернантка, обаче аз не приличах на Кейт и двете с нея се разбирахме още от самото начало.

Бях неподготвена за реакцията на Лукас.

Видях го едва на вечеря същия ден. След смъртта на Тереза вечерите ни вече бяха тягостни. На единия край на масата, точно срещу Карлтън, стоеше празното ѝ място и ние не можехме да го пренебрегнем — погледите ни често се плъзваха натам. Разговорите вървяха трудно и нерядко настъпваха паузи, които Лукас и аз старателно се грижехме да запълваме. Преди всички обичахме да се засеждаме дълго около масата; сега се стремяхме да приключим колкото може по-бързо.

Лукас каза:

— Не съм те виждал цял ден. Търсих те следобед.

— Правилно — отвърнах аз. — Бях в Перивейл Корт.
— Перивейл Корт? — повтори недоумяващо той.
— Да... всъщност ще почна работа там.
— Какво?
— Като гувернантка. Лейди Перивейл има дъщеря... Кейт. Ще
бъда нейна гувернантка.
— Но защо?
— Ами, това е нещо, с което да запълвам времето си.
— Идеята ти е смешна! — Той погледна към Карлтън, който
тъжно разглеждаше храната в чинията си. — Ти чу ли я — попита той.
— Розета смята да отиде в Перивейл Корт и да стане гувернантка на
момичето там.
— Да, чух — каза Карлтън.
— Е, не мислиш ли, че е глупаво?
Карлтън леко се изкашля. Аз казах:
— Ще започна от понеделник. Трябва да се занимавам с нещо и
мислех, че това все пак е някакъв старт.
Лукас седеше безмълвен. Карлтън каза:
— Беше хубаво от твоя страна, че остана толкова дълго при нас.
Децата много се привързаха към теб. Разбира се, знаехме, че няма да
останеш вечно, че ще бъдеш тук, само докато те малко се съвземат
от...
След думите му замълчахме всички.
Щом свърши вечерята, Лукас бързо ме поведе към кабинета.
— Искам да говорим — каза той.
— Да?
— Във връзка с тази твоя безсмислица.
— Не е безсмислица. Съвсем логично е. Искам да се занимавам с
нещо.
— Има много неща, с които можеш да се занимаваш. Ако толкова
много искаш да гледаш деца, какво лошо има с тези двете тук?
— Не е същото, Лукас.
— Какво искаш да кажеш с това — не е същото? Разбираш ли в
какво се забъркваш?
— Ако видя, че е непоносимо, просто ще напусна.
— В онази къща! Има нещо нездраво в нея. И ти там! Просто не
мога да си представя.

— Много млади жени стават гувернантки.

— Ти нямаш квалификация.

— Другите имат ли? Получих доста добро образование. Мога да преподавам някои неща.

— Абсурдно е. Кажете ми, Розета, защо го правиш? Трябва да има някаква причина.

Не знаех как да отговоря. Копнеех да му кажа. Съвсем импулсивно аз се бях доверила на бавачката Крокет, но тогава бях видяла, че тя е емоционално обвързана със Саймън и за мен се оказва крачка напред във върнатата посока. Колебаех се. Не можех да бъда сигурна в Лукас. Той сигурно изпитваше благодарност към човека, който спаси живота му, но Лукас бе хладнокръвен реалист и не знаех как би решил да действа.

Той отговори вместо мен.

— След като трябваше да преживееш всичко, което се случи, естествено е да не можеш да живееш кротко и спокойно. Животът в къщи изглежда скучен... е, поне монотонен и предсказуем. Ти търсиш промяна. Остава да си мисля, че точно това те е накарало да вземеш смешното си решение.

— Аз не го намирам смешно, Лукас.

— Ти се разбираш толкова добре с близнаците. Близка си и с бавачката Крокет — двете сте винаги заедно и изглеждате така, сякаш участвате в общ заговор.

Дъхът ми спря. Заговор. Той почти се беше досетил.

Лукас каза рязко:

— От къде разбра, че търсят гувернантка в Перивейл Корт? От бавачката Крокет, предполагам. Чувал съм, че тя все още поддържа приятелски отношения с някого там.

— Ами, да...

— Така си и мислех. Измислили сте го двете заедно. Но ти казвам, че е лудост. Онази къща. Има нещо нечисто там след убийството. Не е от местата, където би трябвало да ходиш. Всичките им неприятности... и онази жена, сгодена за жертвата и после веднага омъжена за другия.

— Това няма нищо общо с гувернантката.

— Гувернантка? — презрително каза той. — Ти гувернантка!

— Защо не?

— Защото не си от този тип.

— От какъв тип са гувернантките? Мисля, че има гувернантки от всякакъв тип.

— Е, ти не спадаш към тези категории. По-добре ще е да се омъжиш за мен.

Аз го погледнах изумена.

— Какво каза?

— Ти си неспокойна. Откакто си се върнала, всичко ти изглежда скучно след ужасните приключения, които си преживяла. Искаш да се случи нещо. Много добре. Омъжи се за мен.

Аз избухнах в смях.

— Хайде, Лукас, кой от двамата е абсурдният сега?

— Все още ти. Аз съм спокоен и разумен, както винаги. И колкото повече си мисля за тази идея, толкова повече ми харесва?

— Ти не ме обичаш.

— Напротив. След себе си, на света обичам най-много теб.

Това ме накара отново да се разсмея и се зарадвах, че можах да изпитам известно облекчение.

— Не вземам думите ти на сериозно, разбира се — казах аз, — но това трябва да е най-необичайното предложение за женитба, което някой е поучавал.

— Искрено е, във всеки случай.

— Да, вярвам, че е така.

— А и не е чак толкова необичайно. Работата е там, че хората просто не казват истината до края. Повечето хора страстно обичат самите себе си и когато се кълнат в любовта си към някой друг, то винаги е само заради собственото им удобство и удоволствие. Така че, виждаш ли, аз съм просто като повечето хора, само че съм по-искрен от тях.

— О, Лукас, много мило от твоя страна, но...

— Изобщо не е мило, а и твоето „но“ ... знаех си, че ще има едно „но“.

— Наистина не мога да приема, че говориш сериозно.

— Защо не? Колкото повече мисля, толкова по-добро разрешение ми изглежда. Ти си попаднала в зона на безветрие... накъдето и да се обърнеш. За теб всичко се е променило. Праволинейната ти леля е влязла в дома ти и той вече не е същият. Неотдавна си успяла да

оцелееш от най-невероятното приключение. Нищо подобно няма да ти се случи повторно, така че, по тази причина, животът ти изглежда малко безвкусен. Не знаеш какъв път да поемеш. Но накъде ще се запътиш... накъдето и да е... стига да те изведе от отчаянието, в което си изпаднала. И след като един пост на гувернантка в къща със съмнителна репутация може да се счита като изход, защо да не е изход и бракът ти със стар мърморко и несретник като мен, но всъщност нещастник, който поне те обича и те разбира?

— Не представяш нещата особено романтично.

— Не обсъждаме романтиката, а реалността.

Не можех да не се разсмея пак, но този път се присъедини и той.

— О, хайде, Розета — каза той. — Откажи се от тази щура идея... и поне обмисли другото предложение. То има известни предимства. С теб сме добри приятели, нали? Заедно бяхме изправени пред смъртта. Аз те разбирам така, както малко хора биха могли. Да не би да искаш да се върнеш при леля Мод и плановете ѝ за теб?

— Положително не — отвърнах аз. — Ти си прав донякъде. Наистина ме разбираш... до известна степен.

— Тогава се откажи от намерението си. Ще изпратя Дик Дювейн до Перивейл да им каже да си търсят нова гувернантка. Помисли за това, което ти предложих. Остани тук известно време. Нека да се опознаем по-добре. И не е нужно да решаващ веднага. Нека обмислим, да направим план.

— Толкова си добър към мен, Лукас.

Аз сложих ръката си в неговата и той я поднесе към устните си.

— Вярно е, Розета, знаеш ли — сериозно каза той. — Привързан съм към теб.

— Значи наистина ме поставяш веднага след себе си.

Той се засмя и ме притисна за миг към себе си.

— Но... — продължих аз.

— Да, зная за това „но“. Заминаваш в Перивейл, нали?

— Трябва, Лукас. Има причина.

Разговорът ставаше опасен. Още веднъж бях на ръба да му разкажа. Тогава щеше да ме разбере добре.

Той разбра, че решението ми беше твърдо. Каза:

— Е, няма да бъда далеч. Ще се срещаме в „Кралея моряк“. А когато прецениш, че не издържаш повече, просто трябва да излезеш

оттам и да дойдеш в имението Трекън.

— Това е огромно облекчение — казах му аз. — И Лукас, благодаря за предложението ти. То означава много за мен.

— Няма да е последното. Ще ти го повтарям пак. Аз не се отказвам лесно от целта си.

— За мен то беше изненада. Предполагам и за теб.

— О, нещо такова се върти из главата ми отдавна... дори когато бяхме на острова, бих казал.

— Често ли мислиш за онова време сега?

— Винаги го нося в себе си... някъде из подсъзнанието си. Трябва ми много малко, за да изплува оттам. И често си мисля за Джон Плейър. Би било интересно да разбере какво се е случило с него.

Аз замълчах — изплашена, както винаги, когато той заговорише за Саймън.

— Питам се дали все още е в харема. Горкият. От нас тримата той пострада най-лошо... въпреки че и на нас не ни се размина без рани.

Чертите на лицето му се бяха стегнали. Огорчението от съдбата, превърнала един здрав мъж в инвалид, никога не го напускаше.

— Бих дал много, за да разбере какво е станало с него — продължи той.

— Не трябва да забравяме, че сега нямаше да сме тук, ако не беше помощта му — казах аз. — Може би един ден ще научим.

— Съмнявам се. Когато се случи нещо такова, хората просто изчезват от живота ти.

— Ние не изчезнахме, Лукас.

— Направо чудо е, че сме заедно сега.

— Може би и той ще се върне.

— Ако е избягал, което изглежда невъзможно.

— Аз избягах от там.

— Да, и е било сериозна работа, но кой ще пусне него? Не, няма да го видим никога повече. Да... докато бяхме там... оня остров... тримата заедно... ние станахме много близки. Но това е вече минало. Трябва да успеем да забравим. И нека да ти кажа нещо — ти ще го постигнеш много по-лесно в качеството си на г-жа Лукас Лоримър, отколкото като гувернантка на някакво малко омразно хлапе в дом, в който някога е станало убийство.

— Ще трябва да видим, Лукас — казах аз.

* * *

Първите ми дни в Перивейл Корт бяха изпълнени с толкова много впечатления и чувства, че ме накараха да изгубя първоначалната си увереност. Сама по себе си къщата беше забележителна. Беше пълна с неочаквани неща. На някои места изглеждаше огромна като средновековен замък, а на други като имение от времето на Тюдорите; имаше и стаи, в които беше се прокраднал и съвременният стил.

Лейди Перивейл ме беше посрещнала приветливо, но набързо и ме предаде на г-жа Форд, която още от началото показа, че ми е съюзник. Аз бях нейното протеже; чрез мен тя беше спечелила благодарността на лейди Перивейл, така че сега смяташе да ме вземе под крилото си и да даде всичко от себе си, за да ме задържи в къщата.

Заведе ме до стаята ми.

— Ако имаш нужда от нещо, г-це Кранли, просто ми кажи. Ще се постарая да се чувстваш възможно най-добре. Бавачката Крокет каза, че трябва да се грижа за теб и ти обещавам, че ще го правя.

Стаята ми беше съседна на детската, така че — близо до Кейт. Беше приятна и с изглед към двора. От другата страна на двора, точно насреща, имаше също прозорци. Незабавно изпитах усещането, че някой ме наблюдава от там и бях благодарна на тежките завеси.

Още от началото имах чувството, че съм попаднала в някакъв сън. Бях изцяло завладяна от мисълта, че всъщност живееш в къщата, където Саймън беше прекарал по-голямата част от детството си и решимостта ми да докажа невинността му се засили.

Скоро стана ясно, че бях възбудила интереса на Кейт към себе си. Тя явно беше решила да научи всичко за мен, което можеше.

Г-жа Форд едва ме беше оставила да разопаковам нещата си, когато тя влезе. Не почука на вратата, смятайки, бях сигурна в това, че не е нужно да се церемони чак толкова с една обикновена гувернантка.

— Значи ти дойде — каза тя. — Не мислех, че ще дойдеш, но после си казах, че ще го направиш... защото ти не би казала, че ще дойдеш, ако нямаше такова намерение, нали?

— Разбира се, че не.

— Много хора казват, че ще направят нещо, а не го правят.

— Аз не съм от тях.

Тя седна на леглото.

— Ужасна стара стая, нали?

— Аз мисля, че е приятна.

— Предполагам, че като гувернантка ти не си свикнала на много лукс.

— В моя дом в Лондон имам много хубава стая.

— Защо не си остана в нея тогава?

— Ти не си много добре възпитана, нали?

— О, не. Всъщност аз съм много невъзпитана.

— Е, поне го съзнаваш, което е точка в твой плюс. Но тъй като изглежда, че се гордееш, че си невъзпитана, това пък е точка в твой минус.

Тя се разсмя.

— Смешна си — каза тя. — Аз правя и казвам това, което искам.

— И аз така си помислих.

— И никой не може да ме промени.

— Е, тогава ще трябва да свършиш цялата работа по възпитанието си сама, нали така? — Тя ме изгледа учудена, а аз продължих: — И би ли имала нещо против да станеш от леглото ми? Искам да сортирам вещите си.

За моя изненада, тя се изправи и продължи да ме наблюдава.

— Това ли е всичко, което имаш?

— Да.

— Май не е много, а? Предполагам си мислиш, че ще се омъжиш за господаря на къщата, като Джейн Еър^[1]. Е, не можеш, защото той вече е женен... за майка ми.

Аз повдигнах вежди.

— Не се прави на изненадана — каза тя. — Това си мислят много гувернантки.

— Показах изненадата си от твоята ерудиция.

— Какво значи това?

— В твоя случай означава известни познания по литература.

— Ти си мислеше, че аз не зная нищо?

— Мислех си, че си имала трудности с гувернантките си.

— Обичам да чета книги, в които се разказва за хора. Харесва ми, когато се случват разни ужасни неща.

— Не се учудвам.

Тя се разсмя.

— И какво мислиш, че ще ме научиш?

— Ще се занимаем с малко история, английска литература... също граматика и, разбира се, математика.

Тя направи гримаса:

— Няма да се занимавам с това, което не ми харесва.

— Ще видим дали ще стане така.

— Понякога ти си наистина като гувернантка.

— Радвам се, че го разбираш.

— Харесва ми как говориш. Караш ме да се смея.

— Струва ми се, че от твърде малко се развеселяваш.

— Ти не си като г-ца Евънс. Тя беше толкова глупава. Още от началото и през цялото време беше уплашена.

— От теб?

— Разбира се.

— И ти се възползва от положението си.

— Какво искаш да кажеш?

— Тя се е опитвала да върши работата си, а ти си правила всичко възможно, за да ѝ попречиш. Направила си я толкова нещастна, че е трябвало да напусне.

— Не я исках тук. Беше досадна. Не мисля, че ти ще бъдеш досадна. Чудя се колко време ще останеш.

— Докогато ми харесва, предполагам.

Тя тайничко се усмихна. Явно правеше планове за кампанията си.

Колкото и странно да е, това дете ме стимулираше и словесните ни престрелки ми доставяха известно удоволствие. Тя се качи с мен до учебната стая и аз прегледах книгите, които бяха в шкафа. Беше добре зареден. Имаше черна дъска, няколко тетрадки, плочки и моливи.

— Ще трябва да те помоля да ми покажеш някои от старите си тетрадки.

Тя направи гримаса.

— Кога?

— Няма по-подходящ момент от сега.

Тя се поколеба и като че ли беше готова да избяга. Запитах се какво трябваше да направя ако тя не искаше да остане в стаята с мен. Знаех, че е напълно способна на това и изпитах съжаление към предшественичките си, които, поради необходимостта да работят за заплата, е трябвало да зависят от капризите на това същество.

Аз исках да остана в този дом толкова, колкото се наложи, за да постигна целта си, но поне съществуването ми не зависеше от заплатата тук.

За момента все пак тя беше любопитна какво ще направя по-нататък, така че реши да се подчини; прекарахме доста интересен половин час, през който открих, че Кейт не беше толкова необразована, колкото бях предполагала всъщност, беше изключително умна. Обичаше да чете, което щеше да ми бъде от полза. Поне в това двете имахме нещо общо.

През първия ден научих някои неща за обитателите на имението. Имало трима управители, каза ми г-жа Форд. „Защото откакто... е, знаеш откога, г-це Кранли, но ние не говорим за това... Нали разбираш, г-н Козмо ни напусна, а също и г-н Саймън. Бяха трима, а после остана само сър Тристан. Ами, управлението на имението беше тежка задача, за да я върши сам. Дори и преди... имаше един управител, но после наеха още двама. Перивейл е голямо имение, най-голямото наоколо. Разбира се, всичко е различно откакто... се случи онова... а след като си отиде и сър Едуард...“

Още през първия ден видях за момент и сър Тристан и веднага започнах да подозирам, че той знаеше нещо повече за онова, което действително се беше случило в старата фермерска къща.

За мен той чудесно би могъл да се вмести в ролята на главния виновен. Беше много тъмен: косата му беше гладка и блестяща, сресана така, че приличаше на черна шапка на главата му, особено защото падаше под особен ъгъл върху челото, което му придаваше доста загадъчен и порочен вид.

Срещата ни беше кратка. Кейт ме беше завела навън, за да ми покаже градините и в една от алеите го видяхме, когато се връщаше с лейди Перивейл от конюшните. Тя изглеждаше много красива в тъмносиния си костюм за езда и шапка в същия цвят, под която косата ѝ блестеше още по-ярко поради създадения контраст.

Тя каза:

— О, Тристан, това е г-ца Кранли, новата гувернантка.

Той свали шапката си и много любезно се поклони.

— Тя и Кейт се разбират толкова добре — продължи лейди Перивейл, но с повече оптимизъм, отколкото сигурност.

— Показах ѝ учебната стая — каза Кейт, — а сега ѝ показвам градините.

— Това е много хубаво — каза лейди Перивейл.

— Добре дошли в Перивейл — вмъкна сър Тристан. — Надявам се престоят ви при нас да бъде дълъг и приятен.

При думите му Кейт леко присви устни и аз се запитах какво ли е намислила, за да не позволи да стане така.

И точно тогава, и там, аз съвсем нелогично приписах на Тристан ролята на убиеца, казвайки си, че може и да нямам доказателства срещу него, но ми го подсказва шестото ми чувство, на което може да се разчита.

Бях много замислена, докато се разхождахме из градините. Кейт забеляза. Разбрах, че много малко неща могат да убегнат от погледа ѝ.

— Не ти харесва Втория — каза тя.

— Кой?

— Вторият ми баща. Казвам му Втория. На него това не му харесва много. Нито на майка ми.

— Предполагам, че точно затова го правиш.

Отново типичното присвиване на рамена; гримасата и смеха ѝ.

— Аз винаги измислям имена за хората — каза тя. — Ти си Крани.

— Не мога да кажа, че одобрявам.

— Не е нужно да одобряваш. Хората нямат избор, що се отнася до имената. Трябва да се примирят с това, което са им дали. Гледай мен... Кейт. Че кой иска да бъде Кейт? Би ми харесвало да бъда Анджелика.

— Кое то ще навежда хората на мисълта за ангели — напомних ѝ аз. — Едва ли е подходящо в твоя случай.

Тя отново се разсмя. Много смях имаше през онази сутрин.

Аз ѝ казах:

— Ще започнем с уроците утре сутринта в девет и половина и ще завършим в дванадесет по обяд.

— Г-ца Евънс започваше в десет.

— Ние ще започнем в девет и тридесет.

Отново гримаса, но все още не злонамерена. Наистина си помислих, че се разбираме по-добре, отколкото бях очаквала. Тя като че ли беше заинтригувана от мен. Питах се дали ще мога да я накарам да работи над уроците си.

Предстоеше ми много скоро да разбера как жестоко съм се мамила.

* * *

Беше напълно разбираемо през първата ми нощ в Перивейл Корт да не спя добре. Събитията от деня не напускаха мислите ми. Ето ме най-после тук, в дома на Саймън, почти на сцената на престъплението, би могло да се каже, и отдадена на страшно трудната задача да докажа невинността му. Огромно облекчение ми носеше и мисълта, че Лукас бе наблизил и можех да се обърна към него във всеки момент. Бях трогната от това, че предложи да се омъжа за него. Това наистина ме изненада. Никога не бях си мислила за него в тази връзка, или може би бегло веднъж, когато забелязах оня странен поглед на леля Мод, след като разбра, че съм го срещнала в дома на Фелисити.

Мислех и мислех, опитвайки се да реша от къде да започна с изпълнението на задачата си. Беше като опипване в тъмното; странните ми приключения ме бяха довели до тук.

А в същото време трябваше да се справям и с Кейт. Трудна задача сама по себе си. Началото се оказа по-лесно, отколкото си мислех, но само защото бях успяла да възбудя любопитството ѝ и можех да си представя как много бързо щеше да се отегчи и тогава кампанията ѝ срещу мен щеше да започне. Надявах се да не успее да направи живота ми тук непоносим, преди да съм постигнала някакъв напредък в другата си задача, в най-важната си цел.

Трябваше да науча нещо повече за Козмо, комуто е предстояло да се ожени за Мирабел — жената, за която вече бях придобила известни впечатления. Участниците в драмата започваха да стават по-реални. Саймън познавах добре, бях срещнала за миг и Тристан. Доколко влюбен би могъл да бъде Саймън в Мирабел? Тъй като сега я познавах,

лесно можех да си представя чувствата, които тя можеше да предизвика у всеки мъж.

Трябва да съм се унесла, защото внезапно се събудих от шум пред вратата ми. Отворих очи и видях бравата леко да се завърта. Вратата тихо се отвори и в стаята се промъкна някаква фигура. Беше увита в чаршаф и веднага ми стана ясно кой се криеше под него.

Тя се спря до прага, и каза с дрезгав шепот:

— Върви си. Върви си, докато все още има време. Нищо хубаво не те очаква тук.

Аз се престорих, че продължавам да спя. Тя се приближи до леглото. Очите ми бяха полуотворени и когато дойде достатъчно близо, протегнах ръка и дръпнах чаршафа.

— Здравей, дух — казах аз.

Кейт изглеждаше направо разбита.

— Беше слаба маскировка — продължих аз. — С някакъв си чаршаф... съвсем явно чаршаф. Не можеше ли да измислиш нещо по-добро.

— Ти се преструваше на заспала. Не беше честно.

— Ти се преструваше на призрак, а в любов и война всичко е честно, защото явно сме във война, нали... тъй като положително не е любов.

— Ти се изплаши.

— Не.

— Само за минутка? — попита тя почти умоляващо.

— Дори не и за секунда. Можеше да измислиш нещо по-добро. Първо, щом си имала намерение да ми играеш театър с призраци, не трябваше да ми говориш днес толкова много за тях. Виждаш ли, така ме предупреди да се пазя. Казах си: „Това момиче си въобразява, че е специалистка по прогонване на гувернантки“.

— Че съм какво? — извика тя.

— Виждаш ли, речникът ти е толкова беден. Не съм изненадана, защото не искаш да учиш. Обичаш да измъчваш гувернантките, защото ти, в сравнение с тях, се чувстваш невежа. Мислиш си, че за момента те са на по-слабата позиция, а ти на силната. Това, разбира се, е позицията на страхливеца, но хората, които не са уверени в самите себе си, правят подобни неща.

— Аз изплаших г-ца Евънс.

— Не се и съмнявам. Въобще не те интересува какво чувстват другите, нали?

Тя изглеждаше учудена.

— Не ти ли мина през ума, че се е опитвала да си осигури средства, за да живее и единствената причина, поради която е пожелала да обучава едно неприятно дете като теб, е защото ѝ се е налагало.

— Аз неприятна ли съм?

— Много. Но ако започнеш да мислиш малко и за другите, освен за себе си, ще бъдеш по-малко неприятна.

— Не те обичам.

— Аз също не те обичам кой знае колко.

— Така че ще си отидеш, нали.

— Вероятно. Ти не си въобразяваш, че някой ще иска да остане и да те учи, нали?

— Защо не?

— Защото ти толкова ясно заяви, че не искаш да учиш.

— И какво от това?

— Това показва, че не уважаваш учението, а само глупавите разсъждават така.

— Значи съм глупава?

— Така изглежда. Разбира се, би могла да се промениш. Ще ти кажа какво. Защо не сключим едно примирие.

— Какво е примирие?

— Вид споразумение. Определят се условия.

— Какви условия?

— Можем да изчакаме, да видим дали ти харесва моят метод на преподаване и дали ти си готова да учиш. Ако не, аз ще си замина, а ти можеш да имаш друга гувернантка. Това ще ти спести главоблъсканицата, докато измисляш методи как да направиш престоя ми тук невъзможен. Дай да подходим към проблема по цивилизован начин, без детинските ти трикове.

— Добре — каза тя, — нека да сключим примирие.

— В такъв случай сега се върни в леглото си. Лека нощ.

Тя се спря на вратата.

— Все пак, в тази къща има призраци — каза тя. — Тук беше извършено убийство... неотдавна.

— Не точно тук — казах аз.

— Вярно, но беше братът на Втория. Единият беше убит, а другият избяга. Те всички бяха влюбени в майка ми, преди тя да се омъжи за Втория.

Тя явно беше много наблюдателна! Не ѝ убягна промяната у мен. Върна се и седна на леглото.

— Какво знаеш за това? — попитах аз. — Ти не си била в къщата по онова време.

— Не. Дойдох тук, когато майка ми се омъжи за Втория. Преди това живеехме при дядката.

— При кого?

— Бащата на майка ми. Сега живее в наследствената къща в имението. Отиде там, когато майка ми се омъжи. Трябваше да се премести в тази по-хубава къща, защото все пак беше бащата на новата господарка. Но дядо и без това не обичаше да живее в малката вила. Той наистина е велик джентълмен. Майор Дърел, а майорите са важни хора. Те побеждават в сражения. Живеехме в Лондон, но това беше преди много, много години. После дойдохме тук и всичко се промени.

— Сигурно си ги познавала всичките... Този, който е бил убит и другият, който е избягал.

— Познавах ги... донякъде. И тримата бяха влюбени в майка ми. Дядката им се присмиваше. Но беше доволен, защото когато тя се омъжи за Втория, ние се преместихме от вилата. Но преди това стана цялата онази каша. Козмо беше убит, а Саймън избяга, защото не искаше да го обесят.

Аз мълчах, а тя продължи:

— Бесят ги, нали знаеш? Слагат едно въже около шиите им и... увисват. Боли ги много, но после умират. Ето, от това се е страхувал. А и кой ли не би се страхувал.

Аз нямах сили да говоря. Пред очите ми беше непрекъснато Саймън, напускащ тайно къщата, забързан към Тилбъри... срещата с моряка, Джон Плейър.

Тя ме наблюдаваше внимателно.

— Когато убият някого, се появяват призраци. Те преследват хората. Понякога искат да узнаят какво точно се е случило.

— Мислиш, че се е случило нещо, за което хората не знаят?

Тя ме изгледа под вежди. Не можех да ѝ имам доверие. Може би нарочно ми говореше така. Беше забелязала интереса ми и сега се възползваше. Сигурно вече се беше досетила, че убийството ме вълнуваше особено много.

— Аз бях там, нали така? — каза тя. — Спомням си. Бях с дядката, а майка ми на горния етаж. Някой — един от конярите в Перивейл — се доближи до вратата и каза: „Г-н Козмо е бил намерен прострелян. Мъртъв е“. Дядката каза: „О, боже“. Но не трябва да се казва „О, боже“. Защото това значи да използваш името господне напразно. Пише нещо такова в Библията. После дядката се качи при майка ми и не ме пусна да отида с него.

Опитах се да ѝ кажа някаква подходяща за случая реплика, но не измислих нищо.

— Ти яздиш ли, Крани? — попита тя, като че ли без връзка с думите ѝ досега.

Аз кимнах.

— Виж какво ще ти кажа. Ще те заведе до Биндън Бойз... сцената на убийството. Това ще ти хареса, нали?

Аз казах:

— Това престъпление буквално те е завладяло. Сега вече всичко е минало. Може би един ден ще поюздим дотам.

— Добре — каза тя. — Споразумяхме се.

— А сега — казах аз, — лека ноц.

Тя ме удостои с усмивка и вземайки чаршафа си, излезе.

Лежах дълго, много далеч от съня. Бях дошла тук да уча Кейт, но като че ли имаше много неща, на които да ме учи тя.

* * *

Кейт отдавна беше взела решение, че животът на гувернантките трябваше да се прави толкова непоносим, че те да не могат да издържат и да си отиват, което от своя страна означаваше, че ще има пауза, докато се намери нова кандидатка, т.е. известно време пълна свобода — така че време беше да се заеме с тактиката си по елиминирането още веднъж; този път, насочена към мен.

Аз бях различна от останалите, може би защото тя чувстваше, че за мен работата не беше важна като средство за съществуване. Това донякъде разваляше удоволствието ѝ от битката; а на мен ми даваше предимство. Опитах се да си кажа, че всички деца таят известна жестокост у себе си поради липсата на опит в живота и по тази причина са неспособни да оценят размера на нещастията, които причиняват.

Независимо от убеждението ми, че Кейт можеше да ми бъде полезна при разследването на убийството, аз бях решила да взема страната на другите гувернантки, които бяха страдали преди мен, съответно и на ония, които щяха да страдат след мен. Исках да науча Кейт на малко човечност. Колкото и странно да е, аз не се отчайвах от нея. Вярвах, че трябва да ѝ се е случило нещо, което да я направи онова проклето малко същество, което беше сега. Затова имах чувството, че би било възможно да я променя.

На следващата сутрин, за моя голяма изненада, тя беше в учебната стая в уречения час.

Казах ѝ, че съм направила програма. Щяхме да започнем с английски език, може би за около час — в зависимост от това, как вървеше. Че бих искала да проверя способността ѝ да чете, да пише, да използва вярно граматиката. И ще четем книги заедно.

Бях намерила колекция от книги в шкафа. Взех „Граф Монте Кристо“ и когато я отворих, видях надписа, написан с детски почерк — „Саймън Перивейл“. Ръцете ми леко се разтрепериха.

Успях да прикрия усещането си от острия ѝ поглед. Казах:

— Чела ли си тази книга?

Тя поклати глава.

— Ще я прочетем някой ден и, о, ето още една — „Островът на съкровищата“. Тази е за пирати.

Любопитството ѝ се събуди. На обложката беше нарисуван Джон Силвър с папагала си на рамо.

Тя каза:

— На онази, другата книга... беше написано неговото име... на убиеца.

— Не се знае дали той е убиецът — казах аз и рязко спрях, защото тя ме наблюдаваше изненадана. Трябваше да внимавам. — После ще се занимаваме с история, география и аритметика.

Тя се намръщи.

— Ще видим как ще вървят — твърдо казах аз.

Сутринта премина сравнително добре. Установих, че тя можеше да чете доста гладко и се зарадвах на определения ѝ интерес към литературата. Харесваше ѝ да чете за исторически личности, но датите все едно, че не съществуваха. В шкафа имаше и голям, въртящ се глобус, над който прекарахме известно време, като се опитвахме да намираме местоположението на различни места. Показах ѝ къде се беше разбил корабът ни. Разказът ми я заинтригува и накрая завършихме сутринта, като прочетохме една глава от „Островът на съкровищата“; хареса ѝ още от първите страници.

Бях удивена от успеха си.

Бях решила да работим до обяд. После тя можеше да се занимава, с каквото пожелае до три часа, след което можехме да се разхождаме из градините или околността и да ѝ разказвам за растенията и цветята. После отново уроци от четири до пет. И край на учебния ден.

След обяда тя не пожела да остане сама и пожела да ми покаже околностите на имението. Стана ми доста приятно, че предпочете компанията ми и че явно интересът ѝ към мен не беше спаднал.

Говори ми за „Островът на съкровищата“ и ми каза какво си мисли, че ще стане по-нататък. Искаше да чуе още за корабокрушението, което бях преживяла. Започнах да мисля, че точно това беше причината да ме приеме... вероятно за кратко... защото приключенията ми ме отличаваха от другите гувернантки.

Заведе ме до върха на скалите и седнахме там да погледаме морето под нас.

— Тук морето често е бурно — каза тя. — По тези брегове скитали престъпници. Носели фенери в ръцете си и примамвали корабите към скалите, като карали капитаните им да си мислят, че навлизат в пристанище. После ограбвали стоките. Искане ми се да бях и аз престъпник като тях.

— Защо искаш да бъдеш лоша?

— Скучно е да си добър.

— Като живееш дълго, се оказва, че е по-добре да си добър.

— Предпочитам да мисля за сега.

Аз се засмях на думите ѝ и тя също се разсмя.

Помълча известно време. После каза:

— Погледни тези скали там долу. Неотдавна там се удави един човек.

— Ти познаваше ли го?

Тя отговори след кратка пауза:

— Той не беше от тия места. Беше дошъл от Лондон. Погребан е в гробището на църквата „Св. Морвена“. Ще ти покажа гроба му. Искаш ли да го видиш?

— Е, едва ли гробът му е една от местните забележителности.

Тя отново се засмя.

— Бил пиан — каза тя. — Паднал оттук и се разбил върху скалите.

— Трябва да е бил много пиан.

— О, да. Вдигна се доста шум. Дълго време не можеше да се разбере кой е.

— Колко ти харесват патологичните случаи!

— Какво значи това?

— Неприятностите... страхотиите.

— Обичам страхотиите.

— Не е от най-мъдрите занимания.

Тя ме погледна и отново се засмя.

— Смешна си — каза тя.

Когато се оттеглих в стаята си вечерта и се замислих за отминалия ден, можех да кажа, че беше неочаквано задоволителен. Вече имах известна надежда, колкото и плаха да бе тя, че щях да успея да се разбера с Кейт!

* * *

Изминаха няколко дни. С тайно задоволство се убеждавах все повече, че малко необичайните ми методи на преподаване даваха подобър резултат при ученичка като Кейт, отколкото би било възможно, ако я обучавах по широко възприетия начин. Четяхме много заедно. Всъщност, използвах четенето като един вид подкуп, за да я накарам да полага старание и при по-неприятните ни уроци. Можех да я оставям да чете книгите си и сама, но тя предпочиташе да го правим заедно.

Тя обичаше да споделя с някого удоволствието си, което аз считах в неин плюс; нещо повече, после имаше желание да говори за това, което бяхме чели. Освен това, понякога не разбираше всичко и молеше да ѝ обяснявам значението на думите. Беше жадна за знания, независимо че се беше постарала да отрече това, а „Островът на съкровищата“ я бе завладял изцяло.

Беше прекалено оптимистично от моя страна да очаквам пълна промяна у това дете, само защото отношенията ни се бяха развили по-благоприятно, отколкото смеех да се надявам. Мисля, че беше четвъртата ми сутрин там, когато тя не се яви в учебната стая.

Отидох да я потърся. Тя седеше до прозореца си, явно ме очакваше и изглеждаше готова да се наслади на предстоящия ни словесен двубой.

Аз казах:

— Защо не дойде на урок?

— Днес нямам настроение за това — дръзко отговори тя.

— Все едно е дали имаш настроение. Просто е време за урок.

— Не можеш да ме принудиш.

— Положително нямам намерение да те кача горе насила. Ще отида при майка ти и ще ѝ кажа, че ти си решила да не учиш и че няма защо аз да оставам тук.

Беше прекалено смела стъпка от моя страна. Не бих понесла мисълта да си замина точно сега. Но разбирах добре, че не бих постигнала нищо, ако не успеех да ѝ покажа, че силата е на моя страна.

Тя дръзко ме изгледа. Сърцето ми се сви, но се надявах, че не издавам чувствата си. Бях отишла прекалено далеч, за да мога да сменя тактиката си сега.

Казах твърдо:

— Ако не дойдеш в учебната стая, пред мен няма друг избор.

Тя се поколеба за момент.

— Добре — каза тя. — Отивай си, щом искаш.

Аз тръгнах към вратата. Не трябваше да показвам отчаянието си. Ако това беше краят, какво бях постигнала до сега? Но нямаше връщане назад. Излязох. Тя не помръдна. Тръгнах надолу по стълбите.

Тогава я чух:

— Върни се, Крани.

Спрях и се обърнах да я погледна.

— Добре — казах аз. — Ще се върна.

Сърцето ми ликуваше от победата, когато бавно се отправихме към учебната стая.

Тя беше несговорчива и трудна през целия ден. Питам се защо. Вероятно беше решила, че доброто ѝ поведение бе продължило прекалено дълго, а това противоречеше на характера ѝ?

През същата нощ намерих умряла мишка в леглото си. Увих я внимателно в една салфетка и отидох в стаята ѝ.

— Мисля, че това бедно малко същество е твое — казах аз.

Тя ме изглежда отвратена.

— Къде я намери?

— Където си я сложила. В леглото ми.

— Обзалагам се, че си изпищяла, когато си я видяла.

— Не ми се стори нито страшно, нито смешно. Просто още едно глупаво и изтъркано клише.

Видях, че се замисли върху думата „клише“. Обичаше да открива нови думи, но сега не беше в настроение да ме пита какво значи. Аз продължих:

— Питам се колко ли пъти досега разни палави деца са оставяли умрели мишки в нечие легло. Доста е глупаво. Ти правиш само очаквани неща, Кейт.

Тя явно се засегна. После каза:

— Е, ти я донесе обратно, нали. Щеше да я сложиш в моето легло.

— Нищо подобно. Просто исках да разбереш, че глупавият ти трик не е постигнал ефекта, на който си се надявала. А сега, ако смятаме да запазим примирието си, ще трябва да се сложи край на детските ти глупости. Ще ни бъде по-интересно, ако се разбираме добре. Има толкова интересни неща, които можем да правим заедно. Няма защо да си губим времето, като изпадаме в лошо настроение или си правим номера. Можем да говорим.

— За какво?

— За живота... за хората...

— За убийства? — вмъкна тя.

Да, помислих си аз, за едно. Но казах:

— Можем, например, да довършим „Островът на съкровищата“.

— „Петнадесет моряка върху гроба на мъртвеца“ — изпя тя. — „Йо-хо-хо, и бутилка ром“.

Аз се усмигнах.

— Има много книги, които можем да прочетем. Още не си чела и „Граф Монте Кристо“. Видях я в шкафа. Разказва се за един мъж, хвърлен невинен в затвора, който после избягва и си отмъщава.

Очите ѝ любопитно заблестяха.

— Е — продължих аз, — ако престанем да пилеем времето си с глупости, можем да започнем с нея. А има и много други.

Тя не отговори, но аз разбрах, че съм завоювала още една победа.

Казах:

— Какво ще правим с тази нещастна малка мишка?

— Ще я погребя — каза тя.

— Добре. И наред с това можеш да погребеш и всичките си глупави предразсъдъци срещу гувернантките. Тогава, може би ще изпитваме удоволствие от уроците си.

След тези думи излязох от стаята, отново окрилена от победата.

* * *

На успеха ми с Кейт се гледаше като на чудо в семейството. Най-после се беше намерил някой, който да превърне „ужасното дете“ в почти нормално същество — или ако не да го промени, поне да намери начин да го контролира.

Г-жа Форд ме обсипваше с любезности. Тя беше очарована. Произнасяше шепнешком името ми с такова уважение, сякаш бях генерал, покрит с военна слава. Изведнъж се бях превърнала във важна личност.

Беше изминала около седмица след пристигането ми в имението, когато лейди Перивейл изпрати да ме извикат на разговор в приемната ѝ.

Държа се много благосклонно.

— Вие и Кейт изглежда се разбирате много добре — започна тя. — Това е прекрасно. Знаех, че всичко ще се оправи, ако се намери подходящият човек.

— Нямам никакъв опит като гувернантка — напомних ѝ аз.

— Ами точно в това е въпросът. Онези възрастни жени се придържаха към прекалено много правила. Методите им бяха прекалено закостенели, за да могат да се прилагат към съвременните деца.

— Кейт е доста необикновена.

— Е, да, разбира се. Но вие явно я разбирате. Задоволяват ли ви тук условията? Има ли нещо...?

— Всичко е както трябва, благодаря ви много — отговорих аз.

Сър Тристан влезе в стаята като по поръчка. Развеселих се от мисълта, че тя явно го беше извикала, за да подкрепи думите ѝ, като добави и своите похвали към успеха ми. Кейт явно беше изтормозила и двамата.

Тогава през ума ми мина странна мисъл: няма човек, намерил сили да убие брат си, би се изплашил от капризите на едно дете? Трябваше да разсъждавам трезво. Бе несериозно да обвинявам сър Тристан в убийство, само защото изражението на лицето му не ми беше харесало. Въпреки че в крайна сметка той тогава беше наследил титлата, земите... и Мирабел.

Умните му, тъмни очи, ме наблюдаваха изпитателно. Почувствах се гузна. Какво ли би казал, ако можеше да прочете мислите ми?

— Чувам, че се справяте с Кейт — каза той и добави, като леко се засмя: — Сериозно постижение. Много умно от ваша страна, г-це Кранли, да направите това, в което предшественичките ви така безславно се провалиха.

— Тя не е лесно дете — казах аз.

— Както е добре известно на всички нас, нали? — отговори той, поглеждайки жена си.

Тя тъжно кимна.

— Мисля, че към нея трябва да се проявява търпение и разбиране — казах им аз.

Не знаех какво отношение имаше Кейт към тях двамата. Тя не споменаваше нито дума за това. А баща ѝ? Какво се беше случило с него? Как беше приела тя годежа на майка си с Козмо, а после, така скоро след смъртта му, женитбата с Тристан? Това бяха неща, които исках да зная. Вярвах, че могат да ми помогнат да науча истината.

— И вие явно успявате да ги проявите.

— Както обясних, за първи път съм гувернантка.

— Доста сте млада, разбира се — каза той, усмихвайки ми се топло. — И доста скромна... нали така, скъпа?

— Прекалено скромна — добави лейди Перивейл. — Г-це Кранли, надявам се да не се отегчавате тук. — Тя погледна към съпруга си. — Искахме да ви кажем, че вероятно... понякога, когато каним гости на вечеря... не бихте имали нищо против да се присъединявате към нас. Всъщност, вашите приятели са ни доста близки съседи.

— Имате предвид семейство Лоримър?

— Да. Но това ужасно нещастие! Бих казала, че едва ли имат желание да ходят на гости точно сега. Но може би по-късно бихме могли да ги поканим... и тогава, естествено, вие ще бъдете сред нас.

— Би било много приятно.

— Не искаме да се чувствате... изолирана.

Аз мислех: „Ето, това се случва с някои гувернантки, когато господарката имат нужда от още един гост, който да попълни бройката и когато гувернантката е достатъчно представителна, за да изпълни тази роля“. От друга страна, те държаха на всяка цена да ме задържат при себе си. Странно, че аз единствена бях съумяла да намеря някакъв начин да укротя малко това проблемно дете...

Казах:

— Много сте мили. Има едно нещо...

Готови на всичко, те с нетърпение пожелаха да чуят какво бе то.

— Ако е възможно понякога да имам свободен следобед. Бих искала да мога да виждам семейство Лоримър. Знаете ли, там има деца. Бях при тях, когато стана нещастieto. Останах известно време, след като приятелите, с които бях дошла, си заминаха.

Не ми убягна тревогата, която прочетох в очите на лейди Перивейл. Деца? Може би те също щяха да имат нужда от гувернантка? Наистина, казах си аз, ще ме накарат да придобия прекалено високо мнение за себе си... и само защото за известно време бях намерила начин да накарам Кейт да се държи малко по-човешки.

— Разбира се — бързо каза сър Тристан. — Естествено, че трябва да имате време да посещавате приятелите си, как ще пътувате? До имението Трекън са няколко мили, нали? Предполагам, че яздите?

— О, да.

— Е, значи това е уредено. Помолете Мейсън в конюшната да ви избере подходящ кон.

— Много сте внимателен. Кейт спомена нещо за езда и мисля, че ще ѝ бъде приятно да излизаме заедно.

— Чудесно. Доколкото ми е известно, тя е доста добра на седлото.

— Убедена съм, че е така. С удоволствие ще яздим заедно. Разговорът се оказа много задоволителен.

* * *

На следващия ден Кейт и аз излязохме на езда. Тя си имаше един дребен бял кон, когото много обичаше. Хареса ми вниманието, с което го обсипваше — знак, че беше способна да изпитва силни чувства.

Главният коняр, Мейсън, беше избрал една светлокафява кобила за мен. Каза ми, че името ѝ е Голди. И добави:

— Добро животинче е. Отнасяйте се към нея добре и ще ви се отплати със същото. С добър нрав е... управлява се лесно... обича да я глежат понякога... и не се отказва от бучка захар след езда. Правете това и ще бъде ваш роб.

Кейт беше добра ездачка, склонна да се хвали малко в началото, но след като ѝ казах, че са ми известни способностите ѝ върху коня, защото, ако ги нямаше, едва ли щяха да ѝ позволят да язди без придружител коняр, тя престана да ми демонстрира уменията си.

Опитах се да измисля как най-тактично да ѝ задам няколко въпроса за живота ѝ сред семейството, понеже знаех, че трябва да внимавам изключително много. Тя беше много наблюдателна и следеше поведението ми точно толкова, колкото аз следях нейното.

Заяви, че е решила да ме заведе в Биндън Бойз.

— Нали знаеш — каза тя — старата фермерска къща, където е станало убийството.

— Спомням си.

— Ще ти хареса, Крани. Знаеш, че ти харесва всичко, свързано с убийството.

Смутих се. Не бях успяла да скрия интереса си от нея.

— Мястото е ужасно. Хората не ходят нататък, след като се стъмни... искам да кажа, даже не се приближават. Сигурно доста хора са любопитни да го видят през деня... но никога сами.

— Стари тухли и хоросан едва ли могат да наранят някого.

— Не. Но важното е какво има отвътре. Някога е била истинска фермерска къща. Спомням си я отпреди... преди да се случи онова.

— Наистина ли?

— Разбира се, че я помня. Не бях чак толкова бебе.

— И сте живели недалеч от там... след като сте се преместили от Лондон.

— Точно така. Вилата, в която живеехме, беше близо до Биндън Бойз. Дори беше най-близката вила наоколо. А морето започваше едва ли не пред прага ѝ. Ще ти покажа, когато стигнем до там.

— Далече ли е?

— Не, около миля.

— Тогава е лесно.

— Хайде, ще се надбягваме.

Тя се спусна в галоп през полето и когато стигнахме до другия му край, се озовахме до морето. За да успокоя вълнението си, задишах дълбоко. Кейт се приближи.

— Ето — каза тя. Можеш да го видиш точно отдолу. Там е старата къща, а малко по-нататък... Сийшел Котидж. Къщата на мидените черупки... какво тъпо име! Някой беше изписал името с мидени черупки на земята, точно пред вратата. Сийшел Котидж... цялото от мидени черупки. Аз обичах да изваждам черупките. Извадих първите няколко и стана Хел^[2] Котидж.

Засмях се.

— Типично в твоя стил, да измислиш нещо такова.

— Дядката ми каза, че е смешно. Виж какво, след като отидем да видим Биндън Бойз, може да те заведе при дядката. Ще се радва да се запознае с теб. Обича да се среща с хора.

— Сигурна съм, че и за мен ще бъде много интересно.

— Хайде. Първо фермерската къща.

Спуснахме се по не много стръмния склон и я видяхме пред себе си. Изглеждаше съвсем изоставена. Покривът пропадеше, тежката порта беше полуотворена — явно нямаше на какво да се задържи.

— Изглежда готова да падне — казах аз.

— Искаш ли да влезеш? Или те е страх?

— Разбира се, че искам да вляза.

— Ще оставим конете си тук.

Слязохме до една от дървените колони и вързахме конете си. Бутнахме още малко вратата и се озовахме в стая, която, според мен, беше всекидневната. Беше обширна и имаше два прозореца с пропукани стъкла. Няколко от дъските на пода липсваха. Пердетата бяха окъсани и от тавана се спускаха паяжини.

— Не е докосвано нищо... след убийството — каза Кейт. — Ето тук е станало... в тази стая. Сега е пълна с духове, нали? Можеш ли да ги усетиш?

Казах:

— Атмосферата е странна.

— Да, защото е обитавана от духове. По-добре стой близо до мен.

Усмяхнах се. Предпочиташе да не се отдалечава много от мен в тази стая.

Представих си ясно всичко: Саймън, вързал коня си вероятно на същото място, където ние вързахме своите... неподозиращ нищо... влиза вътре и намира Козмо да лежи на земята, с пушката до него. Видях как Саймън се навежда да я вземе и точно в този момент влиза Тристан. За него всичко е изглеждало толкова ясно.

— Държиш се странно — каза Кейт.

— Мислех си за случилото се.

Тя кимна.

— Сигурно Саймън го е причаквал тук. И още щом е влязъл... бам, бам. Но е хубаво, че Вторият е дошъл и го е заварил на местопрестъплението. А пък той после избяга. — Тя се приближи до мен. — Как мислиш, какво ли прави Саймън сега?

— Би ми се искало да знаех.

— Вероятно призрактът го преследва. Призраците могат ли да пътуват? Мисля си, че сигурно могат да пътуват по малко. Но се чудя къде ли е той сега. Искан ми се да зная. Какво ти е, Крани?

— Нищо.

— От момента, в който влязохме тук, гледаш по особен начин.

— Глупости.

После изведнъж ми се стори, че над нас чух шум.

— Истината е, че си изплашена, Крани. — Тя внезапно млъкна. Очите ѝ се разшириха и погледът ѝ бавно се плъзна към стълбите. Беше чула шума. Застана съвсем близо до мен и в момента, в който стиснах ръката ѝ, чух как отгоре изскърца дъска.

Кейт ме задърпа навън, но аз не помръднах.

— Това е призракът — прошепна тя и по лицето ѝ се изписа действителен страх.

Аз казах:

— Ще отида да видя.

Тя поклати глава и отстъпи назад ужасена.

Една-две секунди двете останахме абсолютно неподвижни. После тя отново дойде при мен и тръгнахме нагоре по стълбите, като Кейт ме следваше буквално по петите.

Стигнахме до площадката. Можех да чуя нечие дишане. Тя чу също и здраво стисна ръката ми.

В коридора имаше три врати и всичките бяха затворени. Спрях и се заслушах. Отново дишането. Останах неподвижна. Усетих, че зад най-близката врата някой притаено чакаше.

Приближих се и натиснах бравата. Отворих рязко и пристъпих в стаята.

Пред нас стоеше мъж — мръсен и окъсан, а до краката му се виждаше купчина дрехи и една книжна кесия от храна. На пода се валяха трохи, при вида, на които въздъгнах облекчено — съществуващото пред нас поне беше човек. Не зная какво друго съм очаквала да бъде. Вероятно, като Кейт, и аз се бях страхувала, че може да се срещна с духа на Козмо. А този тук беше един съвсем обикновен скитник.

— Не ви правя нищо лошо — каза той.

Кейт беше влязла след мен.

— Той е Хари Тенч — каза тя.

Хари Тенч. Името ми беше познато. Някой го беше споменал във връзка с убийството.

— Кой сте вие? — поиска да узнае той. — Знам коя е таз — и той посочи Кейт. — И какво търсите тук? Не съм направил нищо лошо.

— Не — казах аз. — Не. Дойдохме само да видим къщата. После чухме шум и се качихме горе.

— Никой не идва да се мотае насам. И какво лошо правя?

— Нищо, нищо. Извинявайте, че ви обезпокоихме.

— Тук само спя. Изхвърлиха ме, да. Но не съм направил нищо лошо. Да не си мислите, че ще ме натопите!

— Изобщо нямаме такова намерение — каза Кейт, която бързо се съвземаше от уплахата си и вече беше почти естествена. — Помислихме си, че си дух.

Устните му се разтеглиха в усмивка и разкриха пожълтелите му зъби.

— Не се тревожете — казах аз. — Хайде, Кейт.

Аз я хванах за ръката и излязохме от стаята. Затворих вратата под носа на Хари Тенч и двете слязохме обратно по стълбите.

— Хайде — казах аз. — Да се махаме от тук.

Докато се отдалечавахме на конете, Кейт каза:

— Ти наистина се изплаши, Крани.

— Два пъти по-малко, отколкото ти. Беше готова да избягаш, помниш ли?

Тя помълча малко и после продължи:

— Той е доста смел... Да спи там, на място, където е извършено убийство. Ти не би желала подобно нещо, нали, Крани?

— Аз бих желала да имам повече удобства, отколкото онези на нещастния скитник.

Продължихме да яздим и след няколко минути тя каза:

— Виж, ето Сийшел Котидж. Там живеехме всички.

Беше малка, спретната къща с добре поддържана градина и чисти дантелени пердета на прозорците. Приближихме се достатъчно много, така че успях да видя, че някой беше поставил обратно първите няколко букви от мидени черупки и отново се четеше съвсем благородното име Сийшел Котидж. Беше ми трудно да си представя как лейди Перивейл бе живяла на това място, при това заедно с дъщеря си и баща си.

Отново се замислих за истинския баща на Кейт. Дали бих могла да я попитам? Вероятно, ако намерех подходящ момент, бих могла да ѝ задам няколко внимателни въпроса? Но наистина трябваше да внимавам много и да не забравям колко бърза мисъл имаше Кейт.

— Хайде — каза тя, — нека да видим дали дядката е в къщи.

Наследствената къща в имението, сега дома на майора, беше съвсем различна от Сийшел Котидж. Бях я виждала отдалече, защото

беше доста близо до Перивейл Корт. Между двете къщи имаше малка горичка и сега преминахме през нея.

Сградата беше очарователна. Предположих, че беше построена по времето на кралица Елизабет, защото определено носеше белезите на архитектурата на Тюдорите — червени тухли и прозорци с жалузи. По някои от стените растеше бръшлян, а наоколо зеленееше полянка от прясно окосена трева, граничеща с красиво оформените цветни лехи.

Слязохме от конете си, вързахме ги и влязохме в двора. Къщата изглеждаше тиха.

— Обзалагам се, че е в градината — каза Кейт.

Тя ме поведе отстрани край къщата, край малка овощна градина и накрая към оградената с високи зидове градина в стил, характерен за времето си със зеленината, плъзнала по червените тухлени зидове и красивите лехи, засети, както предполагих, с ароматни билки и разположени край малко езерце с фонтан в средата. Но най-силно впечатление ми направи атмосферата на абсолютен покой. На красиво гравирана дървена пейка до езерото седеше мъж.

— Дядка! — извика Кейт.

Удивих се, че той изглеждаше толкова млад. По-късно разбрах, че наближаваше шестдесетте, но изглеждаше поне с десет години по-малко. Седеше с абсолютно изправен гръб и беше наистина хубав мъж. Забелязах приликата му с лейди Перивейл и Кейт. Косата му беше с подобен цвят, но вече леко посребряла по слепоочията — а това добре подходеше на зеленикавите му очи. Но, също като Кейт, и той не притежаваше онези тъмни вежди и мигли, на които лейди Перивейл дължеше невероятната си красота. Неговите вежди бяха толкова светли, че бяха почти невидими и това го караше да изглежда по младежки учуден.

Когато ни видя, той се изправи и тръгна към нас, а Кейт се втурна в прегръдките му. Той я вдигна на ръце и я завъртя във въздуха. Тя щастливо се разсмя, а аз си казах радостно: „Ето някой, когото тя наистина обича“. Стана ми приятно, че Кейт беше способна да изпитва обич.

— Хей, малка Кейт — каза той. — Забравяш нормите на добро поведение. Няма ли да ни представиш? Не, не ми казвай. Разбира се, аз зная...

— Това е Крани — извика Кейт.

— Розета Кранли — казах аз.

— Госпожица Кранли, каква радост да се запозная с вас. Славата ви стигна и до моята къща. Дъщеря ми, лейди Перивейл, вече ми разказа каква чудесна работа сте свършили с нашата злодейка тук.

— Какво е злодейка? — попита Кейт.

— За теб е по-добре да не знаеш, нали така, г-це Кранли? Толкова се радвам, че дойдохте да ме посетите.

— Това — каза Кейт — е майор Дърел. Майорите са много важни хора, нали, дядка?

— Щом ти казваш така, скъпа — отговори той, повдигайки заговорнически една от тъй светлите си вежди по посока на мен. — Сега елате да седнем. Нещо ободрително?

— О, да, моля! — каза Кейт.

— Малко вино, да?

— И малко от онези специални бисквити — каза тя.

— Но разбира се. Виж какво, скъпа, сега отиваш при г-жа Карни, за да види, че сте тук и й казваш какво ни трябва.

— Добре — каза Кейт.

Когато тя се втурна към къщата, той се обърна към мен.

— Г-жа Карни идва всяка сутрин, освен събота и неделя, за да се грижи за мен. Идва и през два от следобедите в знак на специално внимание. За щастие, днес е един от следобедите. През останалото време аз се справям сам. В армията човек се научава. Умея доста неща, което ми спестява куп грижи. Елате да седнете, г-це Кранли. Не мислите ли, че местенцето тук е приятно?

— О, разбира се. Толкова е спокойно.

— Така мисля и аз. Спокойствието е приятна придобивка за човек, стигнал до моята възраст. Сигурен съм, че споделяте мнението ми.

— Мисля, че спокойствието е приятно за всяка възраст.

— О, младите предпочитат приключенията. Готови са да се втурнат във всяко ново преживяване, независимо колко ще им струва то. Аз си взех моя дял и сега... слава богу... мога да се радвам на спокойствието си. И много се радвам, че дойдохте да обучавате внучката ми и че постигате такъв успех с нея.

— Рано е да се каже. От кратко време съм тук.

— Но те всички са доволни. Опитваха толкова пъти! Горкото дете, и за нея не беше лесно. Тя е добро малко същество... вътре в себе си, разбира се. Проблемът е да се намери подхода към малката ми богиня. Тя има нужда от разбиране.

Той ми стана симпатичен. Явно обичаше Кейт и думите му потвърждаваха това, което самата аз си мислех за нея.

— Да — казах аз. — Съгласна съм с вас. Нужен е подход, разбиране за Кейт.

— Знаете какво искам да кажа... дете без корени... с втори баща. Едно дете трябва да се приспособи към това, а при характера на Кейт това не е лесно.

Имаше нещо открито, откровено около него. Разговорът ни беше толкова по-лесен, отколкото би могъл да бъде с дъщеря му или нейния съпруг.

Той продължи:

— Ако срещнете трудности, когато и да е... имам предвид с Кейт... надявам се няма да се поколебаете да се обърнете към мен.

— Много мило от ваша страна — казах аз. — И е голямо облекчение за мен.

Накара ме да го почувствам като близък човек, като съюзник и беше невероятно, че успя да го постигне за толкова кратко време.

Появи се Кейт. Г-жа Карни ей сега пристигала с виното и бисквитите, съобщи ни тя.

— Сега елате да се разположим удобно до езерцето. Имам няколко нови златни рибки. Кейт, можеш ли да ги видиш?

— О, да. Прекрасни са!

— Градините ви са поддържани добре — отбелязах аз.

— Самият аз съм запален градинар. Градината винаги ми дава такова чувство за покой.

Колко си мечтаеше за покой! Е, а защо не? Толкова приятно състояние на духа!

Г-жа Карни дойде с напитките. Тя изглеждаше точно така, както си я бях представила — пълничка, с розови бузи, на средна възраст и явно дълбоко привързана към работодателя си, което не беше учудващо. Тя го обожаваше и същевременно се държеше покровителствено и майчински загрижено към него.

— Ето ни и нас, майоре. А бисквитите бяха изпечени тази сутрин.

— Г-жо Карни, ти си ангел.

Тя засия:

— Е, ще ви харесат, сигурна съм.

Той продължи:

— Това е г-ца Кранли.

Изглежда нямаше нужда да се изяснява причината защо бях с Кейт. Предположих, че г-жа Карни беше в течение на всичко, което ставаше в Перивейл Корт.

Тя кимна и ни остави.

— Добра жена — каза майорът. — Понякога се държи с мен като с пеленаче, но признавам, че ми е приятно да ме гледат. Та значи харесвате градината ми? Много от нещата в нея върша сам... подреждането на лехите, засаждането и така нататък. Има и един мъж, който идва всяка сутрин и се занимава с грубата работа.

— Отдавна ли живеете тук?

— Откакто се омъжи дъщеря ми. Къщата ми беше като едни вид сватбен подарък. Необичайно, бихте казали, да се обръща такова внимание на бащата на невестата, но Мирабел не можеше да допусне баща ѝ да продължи да живее в онази малка вила. Стана така, че идването ми тук беше като един вид жест заради новото ѝ положение.

— Днес следобед минахме край Сийшел Котидж.

— От една страна, виличката е доста чаровна. Е, градината ѝ не е кой знае каква, в сравнение с тази тук.

— Аз разказах на Крани как извадих мидите и направих името да стане Хел Котидж.

— Ето, виждате ли, г-це Кранли, какво ми се налага да понасям.

— Но ти каза, че е смешно, така каза, дядка!

— Е, може и да съм казал. Та, за какво говорех? О, да. Тук е много по-добре от вилата и се радвам, че съм тук.

— Трябва да е много приятно човек да се чувства доволен.

— Да, особено след доста бурна кариера. Животът в армията не е легло от рози, повярвайте ми. Но ето как сме сега... дъщеря ми щастлива и осигурена, а внучката ми вече здраво стъпила на правия и тесен път, с помощта на най-прекрасната гувернантка.

Той отново повдигна една от веждите си, обърнат към мен и аз реших, че явно жестът му беше привичка.

— Дядката е ходил по целия свят — информира ме Кейт. — Бил е направо навсякъде.

— Леко преувеличение, както разбирате, г-це Кранли.

Аз се усмихнах.

— Майорите са най-важните хора в армията — продължи Кейт.

— Внучката ми въобще не се съобразява с всички онези генерали, маршали, полковници и другите, които живеят с убеждението, че именно те командват парада.

— Да, но ти наистина си важен — каза Кейт.

— Кой може да бъде толкова прост, че да противоречи на подобен лоялен поддръжник? Вярно е, че попътувах малко, Индия, Египет, където ме отвеждаше дългът ми.

— Разкажи ми, дядка — замоли се Кейт.

Докато пиехме виното си, разговаряхме дълго. Той разказа за живота си в Индия, докато бил млад офицер. „На това се казва дни... но климата, а също и несигурността... Бях твърде млад, за да участвам в метежите, но страхът си беше там.“

Докато той говореше, Кейт не преставаше да ми хвърля изпитателни погледи, за да се увери, че разказът му действително ме впечатлява. В нейните очи той явно беше герой. Говори ни и за Египет, Судан. Накрая каза: „Но аз приказвам твърде много. Кейт е виновна. Тя непрекъснато ме кара да разказвам, нали така, внучке?“

— Харесва ми — каза тя. — И на теб, нали, Крани?

— Доста интересно е — казах аз.

— Радвам се, че ви харесва. Може би така ще се изкушите да ме посетите отново.

— Искане ми се и аз да съм била там — каза Кейт.

— А, понякога е по-добре да слушаш за нещата, отколкото да ги преживяваш.

— Сигурно ви липсват всички тези приключения — казах аз.

— Преди малко ви говорих колко много ми допада спокойния живот. Стига приключения. Това, което искам сега, е да се спра на едно място и да се радвам на посещенията на семейството си... и да зная, че всички те са добре и щастливи.

— Звучи като много благородна амбиция — казах аз. — А как лети времето! Трябва да тръгваме, Кейт.

— Обещайте, че ще дойдете отново.

Аз му благодарих, а Кейт скочи и обви ръцете си около врата му. Бях изненадана от поведението ѝ. Сякаш беше съвсем друго дете. И ми беше приятно да бъда свидетел на чувствата, споделени от нея и дядо ѝ.

Докато пътувахме обратно, тя каза:

— Дядката не е ли чудесен?

— Положително животът му е бил много интересен.

— Най-интересният, който някой може да има. Разбира се, ти си преживяла корабокрушение, а това също е нещо. Трябваше да му разкажеш за него.

— О, сигурна съм, че неговите приключения са били много по-вълнуващи.

— Да. Но и твоите не са били лоши. Следващият път можеш да му разкажеш.

Естествено, щеше да има и следващ път. Това ме радваше.

Когато най-после бях в леглото си същата нощ, не можех да не прехвърля наум всичко, което се беше случило през деня. Имаше доста събития. Първо срещата с Хари Тенч, после с майора. А и двамата явно са били тук по времето на убийството.

Представих си майора, докато е живеел в Сийшел Котидж с дъщеря си и внучката си. Бих могла да узная много от него. Мъж като него сигурно е знаел какво става наоколо и би имал своите обяснения.

Трябваше да задълбоча приятелството си с майора.

Заспах с убеждението, че следобедът беше преминал ползотворно.

[1] Джейн Еър — роман от Шарлот Бронте, 1847 г., в който главната героиня става гувернантка и се влюбва в работодателя си; един от най-четените романи в Англия, дори и днес. — Б.пр. ↑

[2] Хел — ад (англ.). — Б.пр. ↑

ГРОБЪТ НА МОРЯКА

Посещението при майора действително се оказа полезно — и то по няколко причини. Кейт започна да проявява по-приятелско отношение към мен. Майорът ми беше харесал и тя беше решила, че той ме харесваше също; и тъй като в нейните очи той беше герой, следователно аз от своя страна, също заслужавах по-висока оценка.

Тя говореше за него, без да се стеснява, разказваше ми за чудесни приключения, които бе преживявал, за битките, в които побеждавал с двете си голи ръце и за невероятния му принос за успехите на Британската империя. Кейт можеше да вижда нещата само от екстремалната им светлина — никога наполовина лоши или хубави.

Но аз се радвах на нарасналото ѝ доверие към мен.

Уроците сега преминаваха почти безболезнено. Беше добра идея, че възбудих интереса ѝ към книги с богати на преживявания случаи. Почти бяхме приключили с „Островът на съкровищата“ и вече се подготвихме за „Граф Монте Кристо“.

Използвах книгите съвсем целенасочено — като подкуп, за да я накарам да учи и други неща.

— Е, зная, че с тази аритметика е малко трудно, но когато решим задачите, ще видим какво става по-нататък с Бен Ган.

Успехът, който постигах с нея, ме удивляваше не по-малко, отколкото изненадваше и всички останали в имението. Започвах да разбирам, че Кейт бе нещо повече от едно малко, твърдоглаво момиче, решено да създава неприятности. Предполагах, че зад това се криеха сериозни причини. И имах твърдото намерение да я опозная по-добре.

Но край всичко това, аз не забравях дори и за миг истинската причина, която ме бе довела тук. Искаше ми се да се срещна с майора насаме. Би било трудно да му задавам насочващи въпроси в присъствието на Кейт. Тя и без това вече имаше известни подозрения във връзка със силния интерес, който проявявах към убийството. Но, естествено, не можех да отида при майора. Може би, казвах си аз,

някой ден ще ми се предостави повод и когато това стане, трябва да съм готова да се възползвам.

Вече добре знаех, че зловещите неща имаха странно въздействие върху Кейт, затова не се изненадах особено, когато разбрах, че я привличаше и гробището. Не беше далеч от Перивейл Корт и двете често минавахме край него.

Църквата беше много стара и привлекателна заради нормандската си архитектура.

— Представи си само — казах аз един ден, когато бяхме стигнали до нея — построили са я преди всичките тези години... около осем века вече.

В момента „работехме“, както казваше Кейт върху Уилям Завоевателя и той я беше заинтересувал особено много, след като беше научила за особения начин, по който той спечелил благоразположението на бъдещата си съпруга — като ѝ нанесъл побой наред улицата. Истории от този род много ѝ харесваха и аз открих, че се старая да ги подчертавам нарочно, само и само да успея да стимулирам интереса ѝ.

— Той построил много работи наоколо — каза тя. — Замъци, църкви и какво ли не. А всички тези хора в гробовете... някои от тях трябва да си лежат тук от стотици години.

— Типично в стила ти — да мислиш за това, вместо за красивите нормандски арки и кули. Църквата е наистина интересна.

— Хайде да влезем — предложи тя.

Завързахме конете си и направихме точно това. Респектиращата атмосфера, която ни обгърна, малко я укроти. Зачетохме се в списъка от имена на свещениците, служили тук в отдавна отминали времена.

— Обгърнати сме от прекрасна атмосфера на античност — казах аз. — Не мисля, че подобно усещане може да се изпита някъде другаде, освен в църква.

— И Перивейл Корт е древна къща — каза тя.

— Да, но там живеят хора. Съвременето нахлува заедно с тях.

— Нека да отидем на гробището.

Излязохме и незабавно се озовахме сред мрачните надгробни камъни.

— Ще ти покажа семейната гробница на Перивейл, ако искаш.

— Да, бих искала да я видя.

Застанахме пред нея. Беше красива и величествена.

— Чудя се колко ли от тях са погребани тук.

— Доста, предполагам.

— И Козмо трябва да е вътре. Чудя се дали се измъква навън нощем. Обзалагам се, че да.

— Ето, пак мислите ти са за макабъра^[1].

— Какво е макабър?

Обясних й.

— Ами да — каза тя. — Точно затова гробището ми е интересно. Ако не беше пълно с мъртвци щеше да прилича на всяко друго място. А пък мъртвците стават призраци. Не можеш да си призрак, преди да умреш. Ела. Искам да ти покажа нещо.

— Някой друг гроб?

Тя се затича пред мен, а аз я последвах. Настигнах я, застанала пред един от гробовете. Но около този нямаше нищо красиво — без гравирани надгробен камък, без ангели, без ласкави прощални надписи. Просто един обикновен камък, с думите „Томас Пери“ и датата. Недодялана, груба преграда го отделяше от останалите и в единия ѝ край стоеше стъклено бурканче с букет полски цветя, явно набрани от храсталака наоколо.

— Кой е бил този? — попитах аз. — И защо те интересува толкова?

Тя каза:

— Това е мъжът, който падна от скалите и се удави.

— О... спомням си. Наистина ми спомена веднъж.

— Хората казваха, че бил пиан.

— Е, вероятно е бил. Но се чудя, кой ли е сложил букета цветя? Някой явно е мислил за него. Някой го помни.

Тя не каза нищо.

— Кой е той? — попитах аз отново. — Знаеш ли нещо за него?

— Той не живееше тук. Просто дойде и после падна от скалите.

— Колко неразумно от негова страна — да се напие дотолкова, та да се случи това.

— Може някой да го е блъснал отгоре.

— Но ти каза, че е бил пиан...

— Е, някой може и да го е блъснал. Сигурно и той се скита нощем. Излиза от гроба си, ходи из гробището и говори за убийство.

Аз се засмях. Тя се обърна да ме погледне, а лицето ѝ беше съвсем сериозно.

После присви рамене и тръгна обратно към изхода. Аз я последвах, но се обърнах да погледна още веднъж този тъжен гроб, изоставен и необичаен, но с бурканче свежо набрани цветя до него.

* * *

Един ден от имението Трекън пристигна Дик Дювейн. Носеше ми няколко писма и една бележка от Лукас.

Каза, че ще изчака за отговор.

Писмата бяха от Лондон — едно от баща ми и второ от леля Мод. Аз отворих първо бележката от Лукас.

„Скъпа Розета,

Как се справяш в ролята на гувернантка? Не си ли отегчена вече? Само кажи и веднага ще пристигна, за да те измъкна оттам. Във всеки случай, трябва да те видя. Можем ли да се срещнем утре следобед? Бихме могли да се видим в «Краля моряк». Направо там ли предпочиташ да отидеш, или да дойда да те взема от Перивейл? Бих могъл да доведа и кон за теб. Трябва да поговорим.

Винаги изцяло отдаден на теб, Лукас.“

Спомних си разговора с лейди Перивейл, която беше казала, че можех да имам свободно време винаги, щом пожелаех. Така че набързо написах отговор за Лукас, съобщавайки му, че ще го чакам в „Краля моряк“ в два и половина на следващия ден.

После взех двете писма и се качих в стаята си да ги прочета. Бяха точно каквито очаквах. Това от баща ми звучеше малко надуто. Той не можеше да разбере, защо бях решила, че трябва да заема поста на гувернантка. Щом толкова много съм искала да работя, той би могъл да ми намери нещо подходящо, например в Музея. Надяваше се скоро да съм в къщи, за да можем да обсъдим въпроса.

Не виждах как бих могла да му обясня. Съжалявах го. Бях сигурна, че леля Мод му беше повлияла да напише писмото в толкова неодобрителен стил.

А какво изпитваше самата тя, въобще не можеше да се поставя под съмнение.

„Моя скъпа Розета,

Как можа? Гувернантка! Как си помислила подобно нещо. Зная, че някои бедни жени са принудени да го правят, е, но това не се отнася до теб. Ако послушаш съвета ми, ще се откажеш от тази работа без повече спорове. И го направи бързо. Не е нужно хората да научават... защото ако излезе наяве, ще го сметнат за безсмислена лудост. Разбира се, най-доброто за теб би било подходящ дебютантски сезон в Лондон, но при дадените обстоятелства това е немислимо. Ти обаче си дъщеря на професор и то професор, високо уважаван сред академичните кръгове. Ти би имала своите шансове... но гувернантка.“

... И още няколко страници в същия дух, които аз само прелистих. Реакцията ѝ до такава степен отговаряше на очакванията ми, че просто не ме трогна.

Интересуваше ме много повече предстоящата среща с Лукас. Казах на Кейт, че на следващия ден трябва да се видя с един приятел.

— Аз не мога ли да дойда?

— О, не.

— Защо не?

— Защото не си поканена.

— Какво ще правя, докато те няма?

— Ще се занимаваш с нещо.

— Но аз искам да дойда.

— Не този път.

— Следващият път ли?

— Не можем да гадаем какво ще стане в бъдеще.

— Ти си най-влудяващата гувернантка.

— Значи съм подходяща за ученичката си.

Тя се разсмя. Двете наистина бяхме напреднали много за краткото време, през което бях тук. Между нас се беше породила близост, за която дори не бях се осмелявала да мечтая.

Тя се примири с отказа ми, въпреки че остана обидена. По едно време каза, че съм я изоставяла.

— А пък аз ти показах разни неща — измърмори тя. — Показах ти дядката и гроба.

— Но и двете по твое предложение. Не съм те молила. Освен това, хората трябва да имат и личен живот.

— И този, с когото ще се срещнеш, е част от личния ти живот?

— Тъй като ти никога не си го виждала... Да.

— Но ще го видя — заплашително каза тя.

— Може... вероятно... някой ден.

Много ѝ се искаше да направи сцена, но не посмя. Знаех, че животът ѝ се беше променил след пристигането ми и това се дължеше именно на мен. Сега тя доста разчиташе на мен. Беше ѝ приятно да бъдем заедно и точно затова сега се сърдеше, че щях да я оставя за няколко часа сама, но зад мърморенето ѝ усещах и истински страх, защото бях успяла да я накарам да разбере, че може изобщо да си отида, а тя вече не искаше това.

В стаята си през нощта обмислих случилото се през последните дни. Бях стигнала далеч, да, но за съжаление, не във връзка с главната си цел. Там нещата стояха малко или много статично — бях постигнала изненадващи успехи само в ролята си на гувернантка на Кейт Бланшар. Вярно, бях се срещнала и с хора, които бяха свързани с убийството, а това все пак ми даваше надежда, че може би щях да открия някои неща. Трябваше ми време да мога да разговарям с тях, да ги опозная, а при това трябваше да го направя съвсем естествено... така че те да не се досетят за истинските ми мотиви.

Искаше ми се да науча нещо за първия съпруг на Мирабел, г-н Бланшар. Какъв е бил? Кога е починал? Колко време след смъртта му тя и баща ѝ са се преместили да живеят в Корнуол? Сигурно не са били в много добро материално положение, защото вилата на брега беше доста скромна... поне в сравнение с Перивейл Корт и къщата за баща ѝ в имението сега.

Проявявах празно любопитство, може би. Но едва ли. Мирабел беше едно от главните действащи лица в драмата и би било предимство да зная за него колкото е възможно повече неща.

После се замислих за Лукас, спомняйки си за предложението му с известна нежност. Копнеех да му кажа защо точно бях дошла в Перивейл Корт и знаех, че при срещата ни желанието ми щеше да се усили още повече. Опитах се да убедя самата себе си, че Лукас би могъл да ми помогне. Какво облекчение щеше да бъде, ако можех да споделя с него! Той ме обичаше... на второ място след себе си. Усмихнах се, спомняйки си думите му.

А ако поисках да се закълне да не издава нищо за Саймън... щеше ли да бъде възможно?

Не, не трябваше все още. Все още трябваше да остане тайна. Саймън ми беше казал, защото имаше вероятност никога да не можем да напуснем оня остров, а освен това беше почувствал нужда да сподели с някого. А и между нас се беше породила необичайна близост. Чувствах тази близост, както я чувстваше и той.

Докато разсъждавах така, седнала пред прозореца в стаята си, погледът ми изведнъж беше привлечен от бледа светлинка, появила се зад един от отсрещните прозорци. Едва се забелязваше... свещ, предположих. След малко примигна и изчезна.

Сепнах се. Спомних си за един мой разговор с Кейт преди няколко дни. Двете стояхме пак до прозореца ми и бяхме погледнали към отсрещната страна на двора.

— На кого са ония стаи там? — попитах я аз.

— Онези на предпоследния етаж ли имаш предвид? Нещо особено ли виждаш там?

— Не. Трябваше ли да видя?

— Зачудих се дали не си видяла призрака на бащата на Втория.

— Идеите ти за призраци започват да се превръщат в мания.

— Така е в големите къщи. Особено след като е станало убийство. Там горе е била спалнята на бащата на Втория. Сега никой не влиза кой знае колко често там.

— Защо?

— Ами, защото е умрял там. Майка ми казва, че трябва да проявяваме уважение.

— Уважение?

— Е, ами там е умрял.

— Но някой трябва да влиза, за да почиства.

— Може и да е така. Но както и да е, никой не ходи там... горе живее само майката на Втория заедно с Мария. Стоят си там през повечето време.

— Мария?

— Прислужницата й. И мисля, че е обитавано от духове. Сър Едуард умря там.

Аз тогава реших, че се отнасяше за още една от фантазиите на Кейт и забравих за случая: Но сега, когато видях онази светлинка, по гърба ми пак премина лека тръпка.

Казах си, че прекалявам. Натрапчивите идеи на Кейт започнаха да ми се отразяват. И както би се изразила тя, ставаше така, защото в къщата бе извършено убийство.

Правилно. Заради това убийство се намирах тук.

* * *

Лукас ме чакаше в „Крала моряк“ и аз се почувствах невероятно щастлива, че го виждам.

Изправи се и взе и двете ми ръце в своите. Гледахме се изпитателно няколко секунди, после ме целуна по бузата.

— Отива ти ролята на гувернантка — каза той. — Е, сядай. Как върви? Поръчах сайдер. Много е рано за чай, не мислиш ли?

Съгласих се.

— Значи, са ти поведили да яздиш един от техните коне, така ли?

Аз кимнах.

— Да. Много са любезни.

— А ученичката ти?

— Успявам да я укротявам.

— Наистина изглеждаш горда от себе си.

— Лукас, как са другите в имението? Децата...?

— Много обидени от заминаването ти.

— О, не говориш сериозно.

— Напротив. Питат за теб по двадесет пъти на ден. Искат да знаят кога ще се върнеш. И аз ще ти задам същия въпрос.

— Все още не, Лукас.

— Що за удоволствие ти доставя това?

— Не мога да ти обясня, Лукас. Бих искала да мога.

Почувствах как признанието ми почти трепти на върха на езика ми. Но тайната не е само твоя, продължавах да си напомням аз.

— Гувернантка! Последното, което...

— Получих писма от вкъщи.

— Леля Мод?

Аз кимнах.

— И от баща ми.

— Добрата стара леля Мод!

— Лукас... моля те да ме разбереш.

— Опитвам се.

Донесоха ни сайдера и няколко секунди помълчахме. После той каза:

— Ти и аз преживяхме необичайни неща, Розета. Нормално е те да оставят своя отпечатък. Погледни ни сега. Ти се превърна в гувернантка, а аз в инвалид.

— Скъпи Лукас — казах аз, протягайки към него ръката си през масата.

Той я хвана в своята и се усмихна.

— Приятно ми е да те виждам — каза той. — Ако някога почувстваш, че не издържаш повече, а не искаш да се върнеш при леля Мод... Не, не забравяй, че те очаква един друг рай, както вече ти казах.

— Не забравям. И за мен е голяма подкрепа. Толкова съм привързана към теб, Лукас...

— И сега очаквам да чуя твоето „но“.

— Бих искала... — започнах аз.

— Аз също бих искал. Но нека да престанем за това. Разкажи за онази къща. Изглежда, че там се крие някаква загадка.

— Е, да, естествено. Заради онова, което се е случило.

— Около неразкритите убийства винаги има нещо такова. Нещо не както трябва. Защото е останала една въпросителна. В крайна сметка налице е вероятността да живееш в една и съща къща с убиеца.

— Може и да е точно така.

— Говориш с известна убеденост. Не. Там всичко беше толкова ясно. Оня мъж избяга, нали?

— Може да е имал други причини, за да го направи.

— Е, мисля, че не е наша работа. Лошото е, че си в онази къща. Не ми харесва да си там. И не само заради убийството. Виждаш ли се често с хората там?

— През повечето време съм с Кейт.

— Малко чудовище.

— Е... аз я намирам за интересна. Сега тъкмо довършваме „Островът на съкровищата“.

— Каква благодат!

Аз се засмях.

— После започваме с „Граф Монте Кристо“.

— Нямам думи да опиша удивлението си.

— Престани да се подиграваш. Ако познаваше Кейт, щеше да разбереш огромния напредък, който съм постигнала с нея. Детето всъщност ме харесва, мисля.

— Какво толкова странно има в това? И други те харесват.

— Но другите не са Кейт. Предизвикателно е, Лукас. Цялото място е предизвикателно. И изглежда, че нещо се крие зад всичко това.

— Струва ми се, че пак започваш с убийството.

— Ами, убийството наистина е станало. Мисля, че когато се случи нещо ужасно, то слага своя отпечатък върху хората... и мястото.

— Сега разбирам от какво се интересуваш. Кажи ми, какво успя да разкриеш?

— Нищо... или много малко.

— Срецаш ли се често с очарователната Мирабел?

— Понякога.

— И наистина ли е толкова очарователна?

— Много е красива. Видяхме я с теб веднъж, помниш ли? Когато онова стадо ни препречи пътя. Трябва да признаеш, че прави впечатление.

— Аха.

— Аз я виждам само в качеството си на гувернантка. Даде да се разбере, че е много доволна от мен. Очевидно, аз съм единствената гувернантка, която успява да накара дъщеря ѝ да се държи почти като нормално момиче. Но това не ми създаде кой знае какви затруднения. Постарах се тя да разбере добре още в самото начало, че на мен не ми се налага да остана и я предупредих, че ще си замина веднага, щом

поведението ѝ стане нетърпимо. Удивително е каква сила крие в себе си безразличието.

— Винаги съм знаел, че е така. Ето защо се преструвам на безразличен при дадени обстоятелства.

Аз облегнах лакти на масата и изпитателно го загледах.

— Да. Понякога правиш това. А същевременно далеч не си толкова безразличен, колкото изглеждаш.

— Точно така. На първо място, не съм безразличен към работата, с която се занимаваш сега. Дори съм абсолютно против. Ето нещо, по което не мога да се преструвам. Но разкажи ми още за тях. Добре ли се държат към теб?

— Безукорно. Мога да имам свободно време, когато пожелая и както виждаш, кон на мое разположение. Дори ми го избраха специално — светлокафява кобила. Казва се Голди. — Разсмях се. Бях толкова щастлива, че той пожела да ме види.

— Звучи приятно — каза той.

— И е. Тя иска да зная, че не ме считат за обикновена гувернантка. Дъщеря на професор и така нататък. Напомня ми за Фелисити, когато тя дойде в нашия дом. Наистина е подобно.

— Само че там тя е намерила по-лесно дете.

— Милата Фелисити. Станахме приятелки още в началото.

— Ти писа ли ѝ за глупавото си начинание?

— Още не. В крайна сметка, там съм от толкова кратко. Но ще ѝ пиша. Искан първо малко да свикна. Разказвах ти за младата лейди Перивейл, Мирабел. Но там има и още една лейди, по-възрастната, както знаеш. Наричам младата Мирабел, защото това беше известното ѝ име от вестниците. Но тя е много любезна, а също и сър Тристан.

— Значи, си се запознала с него.

— Разговаряхме веднъж и всъщност точно той предложи да ми се даде конят. Казаха ми, че може да ме канят и на някои от вечерите им с гости.

— Поощрението за добрите гувернантки... когато поводът за празненството не е важен и когато трябва още някой за попълване на бройката.

— Мисля, че ще има един важен довод. Възнамеряват да поканят теб и Карлтън. Засега го отлагат заради неотдавнашната смърт на Тереза.

Думите ми предизвикаха известен интерес.

— Значи ти и аз ще бъдем заедно сред числото на гостите.

— Ще приемеш, когато ви поканят, нали, Лукас?

— На всяка цена.

— Карлтън по-добре ли е вече?

Той повдигна рамене.

— Не мисля, че някога ще се оправи. Ние от фамилията Лоримър сме предани към близките си.

— Бедният Карлтън. Тъжно ми е за него.

— А аз се чувствам гузен. Завиждах му. Дори си казвах: „Защо при него всичко трябва да се нарежда добре? Защо нещастieto трябваше да се случи на мен, а той да продължава да си живее щастливо, незасегнат от нищо лошо?“. Но ето, сега неговото положение е много по-тежко. Аз останах само с един безполезен и негоден за нищо крак, а той загуби човека, от когото се нуждаеше повече от всичко друго на света. Бих желал да можех да направя нещо за него, но не зная какво.

— Може би ще се ожени отново?

— За него би било най-доброто. Той има нужда от съпруга. Без Тереза е просто изгубен. Но разбира се, това остава за в бъдещето... далечното бъдеще. В имението Трекън няма вече щастие. Ако ти се върнеш, може би ще разсееш малко тъгата.

Аз казах:

— Децата... те щастливи ли са?

— Твърде са малки, за да тъгуват дълго. Мисля, че все още питат за майка си и плачат за нея, но скоро ще забравят. Добрата стара бавачка Крокет се държи прекрасно с тях, но аз все още не мога да й простя, че ти помогна да се забъркаш в тази каша. Питам се какво я подтикна да го направи?

Той упорито ме наблюдаваше и аз усетих, че се изчервявам.

— Трябва да има причина — продължи той.

Отново си казах: „Обясни му, дължиш му това“.

Но не можех. Тайната не беше само моя.

След известно време той каза:

— Мисля, че разбирам. С теб никога повече няма да бъдем близки както преди, нали? Понякога се връщам назад и преживявам

отново първият път, когато се срещнахме. Колко различни бяхме тогава... и двамата. Можеш ли да си спомниш добре какъв бях аз?

— Да, отлично.

— И бях ли много различен?

— Да — кратко отговорих аз.

— Ти също беше различна. Още беше ученичка... много млада... жадна да научиш... невинна. А после, заедно на кораба... как обичахме да седим на палубата и да разговаряме. Помниш ли Мадейра? Как въобще не подозирахме за ужаса, който предстоеше да ни сполети.

Докато той говореше, преживявах го отново и аз.

Той каза:

— Съжалявам. Не трябваше да ти припомням. Ако имахме малко здрав разум, бихме се постарали да забравим всичко.

— Не можем да забравим, Лукас. Никога няма да можем.

— Бихме могли... ако решим. Бихме могли да започнем нов живот заедно. Спомняш ли си, когато говорихме за инициалите на имената си? Аз казах, че е важно, че животът ни срещна, без да имам представа за онова, което щеше да се случи още. И колко близки станахме с теб после. Аз казах, че от инициалите ми се получава думата „Ад“, а като „Римска католичка“, ти би могла да ме върнеш обратно към правия път. Спомняш ли си?

— Да, спомням си добре.

— Е, вярно е. Би могла да ме спасиш. Виждаш ли, писано е било да се случи. Аз съм говорел пророчески. Ти и аз... бихме могли да се справяме с всичко, ако сме заедно... бихме направили живота си по-добър от преди.

— О, Лукас... бих желала...

— Можем да тръгнем направо оттук. И да отидем, където поискаме.

— Ти не можеш да напуснеш Трекън, Лукас. Карлтън има нужда от теб.

— Е, има ли значение къде ще отидем? Може и там. Бихме могли да му помагаме двамата.

— О, Лукас... толкова съжалявам... Наистина бих желала...

Той ме погледна с горчива усмивка.

— Разбирам. Е, добре, нека поне да запазим доброто, което сега имаме. Каквото и да се случи, заради нещата, които преживяхме заедно, с теб винаги ще си останем добри приятели. А често си мисля и за оня мъж Плейър. Какво ли е станало с него? Искане ми се да науча, а ти?

Аз само кимнах, боях се да проговоря.

Той продължи:

— Разбирам защо постъпи така, Розета. Защото искаше да се откъснеш от всичко, което беше преди. Имаш донякъде право. И ето, отиде в оня дом. Там всичко е ново... нова обстановка, нова работа... предизвикателство. Особено момичето. Променила си се, Розета. Трябва да кажа, че с нейна помощ си станала друга.

— Да, сигурно е така.

— Но постъпката ти е смела. Мисля, че понякога аз съм страхливец.

— О, не, не. Ти изстрада повече от мен. И освен това извоюва сам свободата си.

— Само защото се възползвах от това, че вече бях станал един безполезен товар.

— Ти не си безполезен. Аз те обичам много. Възхищавам се от теб и съм толкова благодарна, че си мой приятел.

Той хвана ръката ми и здраво я стисна.

— И никога няма да забравиш това?

— Никога — казах аз. — Толкова се радвам, че те видях. Чувствам се така спокойна, когато зная, че си наблизо.

— Винаги ще бъда наблизо. И може би един ден ти ще ме допуснеш да стана част от твоя живот. А сега... хайде да се махаме оттук. Покажи ми твоята Голди. Да отидем към морето и да се впуснем в галоп по брега. Нека си кажем, че добрите ни ангели-хранители все още ни се усмихват и че всичките ни желания ще бъдат изпълнени. Прозвуча като добра сантиментална реч на един стар циник, нали?

— Да. И обичам да ми говориш така.

— В крайна сметка, кой може да каже какво ни очаква?

— Човек никога не знае.

И двамата бавно се отправихме към конете си.

* * *

Г-жа Форд ме пресрещна, когато се качвах към учебната стая на следващата сутрин.

— Следобед ще ни посети бавачката Крокет — каза тя. — Джек Картър ще изпълнява някаква доставка за фермата на Търнър, така че ще ни я доведе за един-два часа. Тя ще иска да те види, така че ела в стаята ми за чаша чай.

Аз отговорих, че ще отида с най-голямо удоволствие.

Докато двете разговаряхме, откъм хола се дочу някаква разгорещена препирня. Различих гласа на главния градинар — говореше нещо за рози.

Г-жа Форд повдигна вежди.

— Този човек! Сякаш целият свят зависи само от цветята му. Вдигнал е такъв шум там долу! По-добре да отида да видя за какво става въпрос.

Водена от чисто любопитство, аз я последвах.

В хола се бяха събрали няколко от прислужниците. Литълтън, главният градинар, явно беше много сърдит.

Г-жа Форд много властно каза:

— Е, какъв е целият този шум?

— С пълно право можете да питате, г-жо Форд — каза Литълтън. — Четири от най-красивите ми рози... точно в разцвета си... някой ги е откраднал... направо под носа ми.

— Е, кой го е направил?

— Това искам да знам и аз. Да можех само да го докопам в ръчичките си!

— Може нейно височество да ги е харесала.

— Нейно височество никога не се докосва до цветята. Аз съм се грижил за тези рози! Чаках ги през цялото това време, за да ги видя цъфнали. Нещо като розаво-синкави... много рядък цвят за рози. И толкова хубави. Никога не съм виждал нещо подобно. Бяха много специални... розите ми... и чаках през цялото това време, за да ги видя на цвят. След толкова грижи за тях... после някой си идва и ги откъсва... без да му мигне окото.

— Виж какво, г-н Литълтън — каза г-жа Форд. — Съжалявам, но не съм се докосвала до розите ти... и ако разбере кой го е направил, ще го предам в твои ръце, но не мога да те оставя сега да разстройваш персонала ми. Те си имат работа.

Литълтън обърна измъченото си лице към г-жа Форд.

— Но те бяха специалните ми рози! — жално каза той.

Аз ги оставих и се качих в учебната стая.

Тази сутрин не беше лесно да се заемем с уроците. Кейт искаше да ѝ разкажа за срещата ми с Лукас предишния ден.

— Гостувах на семейството им, както знаеш — казах ѝ аз. — Така че той решил, че трябва да дойде да ме види.

— Помоли ли те да си заминеш оттук?

Аз се поколебах.

— Помолил те е — каза тя. — И ти си се съгласила.

— Не съм. Разказах му, че четем „Островът на съкровищата“, че с теб се разбираме сравнително добре. Вярно, нали?

Тя кимна.

— Е, хайде тогава да видим дали ще можем да се справим с тези аритметични сборове и дали няма да ни останат още петнадесет минути за четене. В такъв случай вярвам, че ще можем да свършим книгата днес.

— Добре — каза тя.

— Излез от унеса си и да започваме.

Саймън заемаше прекалено много мислите ми тази сутрин. Срещата с Лукас малко ме беше разстроила и перспективата да видя отново бавачката Крокет следобед направи спомените ми по-живи от обикновено.

Когато отидох в стаята на г-жа Форд, бавачката още не беше пристигнала, но все пак имаше един посетител. Беше пасторът, преподобният Артър Джеймс. Г-жа Форд явно вземаше активно участие в църковния живот и той беше дошъл да си поговорят за цветната украса на църквата.

Тя ме представи.

— Добре дошли в Перивейл Корт, г-це Кранли — каза той. — Чух от г-жа Форд колко добре се справяте с Кейт.

— Г-жа Форд винаги е била много любезна към мен казах аз.

— Г-жа Форд е любезна към всички. И ние имаме пълни основания да твърдим това. Съпругата ми и аз често се питаме какво бихме правили без нея. Например за украсата, както знаете. Ние разчитаме на Перивейл за толкова много неща. Голямата къща... виждате ли... градинските увеселения и така нататък. Върви така от поколения. Сър Едуард проявяваше дълбока заинтересованост към църквата.

— О да, той беше истински религиозен — каза г-жа Форд. — Ходеше на църква по два пъти всяка неделя, както и останалата част от семейството. Освен това се събирахме на молитва всяка сутрин в хола. Да, набожен човек беше сър Едуард.

— И скърбим за загубата му — добави пасторът. — Няма много като него в днешно време. У младото поколение тази вяра липсва. Надявам се да Ви видя скоро в църквата, г-це Кранли, Вас и малката Ви довереница.

— Да — каза аз. — Разбира се.

— Мис Кейт е малко опърничава — каза г-жа Форд, — но г-ца Кранли прави чудеса. Нейно височество е много доволна. Беше моя идея тя да дойде тук, пасторе. Уредихме го двете с бавачката Крокет. Нейно височество ми е много благодарна.

— Много приятно.

— Ето списъка — каза г-жа Форд. — Г-ца Терис обича да украсява олтара, така че съм я сложила там. А первазите мисля да ги дам на г-ца Чери и сестра й... от едната страна на църквата, разбира се, а за другата страна — на г-ца Дженкинс и г-жа Първис. Мисля, че ако имам и цветята, които трябва да използват, никой няма да се сърди.

Той беше свалил очилата си и изучаваше списъка.

— Отлично... отлично... Знаех, че мога да разчитам на Вас, г-жо Форд, и че ще се справите отлично със задачата.

Двамата се спогледаха дяволито, което за мен означаваше, че е имало опасност да възникнат проблеми, но списъкът на г-жа Форд изключваше подобна възможност.

Приключил мисията си, след малко пасторът се изправи, готов за тръгване. Подаде ми ръка за довиждане и изрази още веднъж надеждата си, че ще ни види с Кейт в църквата в неделя, след което си отиде.

Не след дълго пристигна и бавачката Крокет. Беше радостна да ме види и докато двете разменяхме поздравя, г-жа Форд ни наблюдаваше снизходително усмихната.

— Честна дума — каза бавачката Крокет, — ти наистина изглеждаш добре. И какво чувам, че ти и г-ца Кейт си гугукате като две гълъбчета.

— Промяната у г-ца Кейт е направо забележителна — каза г-жа Форд. — Сър Тристан и милейди са много доволни.

— Г-ца Кранли си има подход към децата — каза бавачката Крокет. — Някои от нас си го имат, други го нямат. Аз забелязах от самото начало, като я видях с моите близнаци.

— Как са близнаците? — попитах аз.

— Малките ми, бедни мишлета. Да останат без майка... е, не е лесно да се преживее такова нещо. Въпреки че те са много малки още... за което съм благодарна. Ако бяха с една или две години по-големи, щеше да им е по-ясно какво е станало. Сега си мислят, че тя е отишла в Рая, а за тях това е все едно, че е заминала до Плимут. Мислят, че ще се върне. И непрекъснато ме питат кога. Да ти се скъса сърцето. Питат и за тебе, също. Трябва да дойдеш и да ги видиш някой път. Ще се зарадват. Разбира се, после пак ще има сълзи, когато си тръгнеш. Е, аз правя каквото мога.

— А как е Карлтън, бавачке?

Тя поклати глава.

— Понякога мисля, че той няма да го преживее. Горкият човек. Ходи си наоколо като насън. А г-н Лукас... е, при него човек никога не знае. Тъгува много, струва ми се. Мрачен дом. Аз се старая да направя весела поне детската стая, доколкото мога.

Тя упорито ме загледа, опитвайки се да ми каже, че ще иска да си разменим и по някоя дума насаме, разбира се, за да ѝ разкажа дали съм постигнала нещо досега. Но всъщност, какво бях постигнала? Когато се замислих сега, не бях стигнала много далеч, ако изключим скромните ми успехи с Кейт. Но за другото усилията ми се бяха оказали твърде безплодни.

Поговорихме на общи теми... времето, реколтата на полето, дребни клюки за съседите.

Г-жа Форд действително ни остави за около половин час сами. Каза, че има да свърши нещо в кухнята. Нещо във връзка с вечерята.

Трябвало да размени няколко думи с главната готвачка и не можела да го отлага.

— Вие двете можете да се погрижите за себе си, докато ме няма — каза тя.

Още щом ни остави, бавачката Крокет нетърпеливо попита:

— Откри ли нещо?

Аз поклатих глава.

— Понякога се питам дали изобщо ще успея. Не мога да разбера къде се крие ключът към загадката.

— Ще излезе нещо наяве. Чувствам, го със сърцето си. А ако не, бедното ми момче ще прекара живота си в чужбина... като скитник. Това не трябва да стане.

— Но, бавачке... дори ако разкрием истината и обвинението срещу него отпадне, ще ни е много трудно да открием къде е той сега, за да му го кажем.

— Но за това ще пишат във всички вестници, нали?

— Да, но ако е в чужбина... няма да ги прочете.

— Ще намерим начин. Първо трябва да докажем, че е невинен.

— Често се питам откъде да започна.

— Аз мисля, че тя е имала пръст в тази работа.

— Имаш предвид лейди Перивейл?

Тя кимна.

— И защо трябва да е била замесена?

— Ето това трябва да разбереш. А и той също... бил е забъркан от самото начало, нали? А това може да е било мотив. Трябва да е имало мотив.

— Обсъждали сме това и преди.

— Ти не си се отказала, нали?

— Не... не. Но наистина ми се иска да можем да постигна някакъв резултат.

— Е, сега си на най-доброто място, откъдето можеш да го направиш. Ако има нещо, с което мога да помогна... когато и да е.

— Ти си ми добра подкрепа, бавачке.

— Виж, не сме далеч една от друга. Надявам се да идваш да ни виждаш в имението Трекън понякога, а аз мога също да отскачам дотук с Джак Картър. Така че ще поддържахме връзка. Нямам думи да изразя какво бих дала, за да видя момчето си отново.

— Зная.

Г-жа Форд се върна.

— За последен път се убедих, че това място тук ще се разпадне без мен. Да бях казала само веднъж, разбирам, но аз съм повтаряла поне двайсет пъти, че нейно височество не понася чесън. Обаче готвачката пак искаше да го добави в задушното. Защото работила няколко месеца при едно френско семейство и сега главата ѝ е пълна с идеи. Човек не трябва и за миг да ги изпуска от очи. Успях да я спра точно навреме. А вие двете си побъбрихте добре?

— Тъкмо ѝ казвах, че ако склоня Джак Картър да ме вземе пак, ще дойда да ви видя скоро.

— Когато кажеш. Винаги си добре дошла, знаеш това. О, виж, пасторът си е забравил очилата. Този човек щеше да си забрави и главата, ако не беше закрепена здраво на раменете му. А пък без очила е загубен. Ще трябва да му ги занеса.

— Аз ще му ги занеса — казах аз. — Искам да се поразходя малко.

— О, наистина ли? Чудя се дали вече е забелязал, че ги няма. Ако не е, то скоро ще забележи.

Аз взех очилата, а бавачката Крокет каза, че също трябва да си тръгва, защото Джак Картър щял да пристигне всеки момент, а никак не обичал да чака.

— Тогава по-добре отивай долу — каза г-жа Форд. — Е, довиждане, бавачке, и не забравяй, когато решиш пак... и за теб ще има чаша от най-хубавия ми чай.

Слязох с бавачката Крокет до портата на двора и не бяхме чакали и няколко минути, когато Джак дойде. Бавачката Крокет се качи на капрата до него, махна ми за сбогом и потеглиха.

Аз се отправих към църквата. Негово преосвещенство Артър Джеймс беше щастлив да получи очилата си, а аз се запознах със съпругата му, която с шеговита строгост отбеляза, че той редовно ги губи и това трябва да му бъде за урок.

Поканиха ме да вляза, но аз се извиних, че не мога, защото Кейт сигурно отдавна ме очакваше. Сбогувах се и тръгнах обратно през църковния двор. Странно е чувството, което подобни места предизвикват у нас. Не можех да се въздържа и се спрях да прочета някои от надписите върху надгробните камъни край мен. Бяха за хора,

живели преди стотици години. Питам се какъв ли е бил животът им. Стигнах до гробницата на Перивейл. Козмо беше погребан тук. Да можеше само да проговори и да ни каже какво се е случило!

Погледът ми беше привлечен от едно стъклено бурканче, защото в него стояха четири прекрасни рози — розови на цвят, със загадъчен синкав оттенък.

Не можех да повярвам на очите си. Приблжих се, за да ги разгледам по-добре. Ето го оня евтин надгробен камък, толкова скромна сред разкоша на другите гробове; и разбрах, че точно тези бяха розите, които градинарят Литълтън оплакваше цял ден.

Не можех да откъсна погледа си. Кой ги беше сложил тук? Спомних си за полските цветя в бурканчето преди, откъснати явно от близкия храсталак. Но тези рози...

Кой беше взел розите от градината на Перивейл Корт, за да ги постави на гроба на един непознат мъж?

И защо Кейт ми беше показала гроба?

Върнах се замислена в Перивейл Корт. И все повече се убеждавах, че единствено Кейт би могла да извърши това.

Тя очевидно ме беше чакала, защото влезе в стаята ми само няколко минути след мен. Седна на леглото и ме погледна укорително.

— Пак си излизала — каза ми тя. — Вчера отиде да се срещнеш с оня мъж, а днес беше с бавачката Крокет и когато аз отидох да те потърся, пак беше излязла.

— Пасторът забрави очилата си и трябваше да му ги върна.

— Глупав старец. Непрекъснато губи нещо.

— Някои хора са малко разсеяни. Просто, често си имат по-важни неща, за които да мислят! Чу ли суматохата около изчезналите рози тази сутрин?

— Какви рози? — Тя застана нащрек, от което разбрах, че съм била на прав път.

— Имало някакви специални рози. Литълтън положил особени грижи за тях и били неговата гордост. Някой ги откъснал. Той беше бесен. Е, аз зная къде са.

Тя недоверчиво ме погледна.

Аз продължих:

— Намират се в църковния двор, на гроба на мъжа, който се удавил. Спомняш ли си? Ти ми го показа. Тогава в бурканчето имаше

свежи полски цветя. А сега, специалните рози на Литълтън.

— Стана ми ясно, че за теб полските цветя бяха ужасни.

— Какво искаш да кажеш?

— Е, по гробовете хората обикновено слагат рози, лилии и други подобни.

— Кейт — казах аз, — ти си взела розите. И си ги сложила на оня гроб.

Тя не каза нищо.

— Но защо? — попитах аз. — Не е ли така? — настоявах аз.

— Всички останали си имат разни неща... статуи, разни подобни. И какво толкова, няколко цветя!

— Защо го направи, Кейт?

Тя неспокойно се размърда на леглото.

— Нека да почетем.

— Не мога да чета спокойно, докато не изясним това — казах аз.

— Да изясним това! Какво искаш да кажеш! — Беше вбесена, явен знак, че се опитва да се защити.

— Кажи ми честно, защо сложи цветята на оня гроб, Кейт!

— Защото той си нямаше. Какво значат няколко стари рози? Освен това, те не са на Литълтън. Те са на Втория, или на майка ми. А пък те и двамата не казаха нищо. Все им е едно дали са в градината или на гроба.

— Защо ти е мъчно за оня човек?

— Защото той си няма нищо.

— За първи път разбирам, че имаш състрадателно сърце. Не е в стила ти, Кейт.

— Е — каза тя, с вирната предизвикателно глава. — Просто исках и това е.

— Значи си отрязала розите и си ги занесла на гроба.

— Да. Хвърлих другите цветя и налях прясна вода от помпата.

— Разбирам всичко това. Но защо го направи заради този мъж? Ти... познаваш ли го?

Тя кимна и на лицето ѝ неочаквано се появи някаква уплаха, тъга — чувства, непривични за нея. Почувствах, че е разтревожена и има нужда от утеха. Приблжих се и я прегърнах — за моя изненада, тя не се отдръпна.

— Знаеш, че с теб сме добри приятелки, нали, Кейт? — казах аз.
— Може да споделиш.

— Не съм го казала на никого. Не вярвам, че ще искат да ме изслушат.

— Кой? Майка ти?

— И Дядката.

— Кой е бил този мъж, Кейт?

— Мислех, че може да е бил... баща ми.

Така се изненадах, че за момент не можех да говоря. Пияният моряк... баща й!

— Разбирам — най-после казах. — Това е нещо друго.

— Хората слагат цветя на гробовете на бащите си — каза тя. — Но на него никой друг не му беше сложил. Така че... го направих аз.

— Хубаво е, че си се сетила. Никой не би могъл да те обвинява за това. Разкажи ми за баща си.

— Аз не го харесвах — каза тя. — Но и не го виждах често. Живеехме в една къща на една ужасна улица и до един ужасен пазар. Страхувахме се от него. Живеехме на горния етаж. Долу имаше други хора. Имаше три стаи и дървена стълба, която водеше към задния двор. Но не беше като тук. Дори не и като Сийшел Котидж. Беше... ужасно.

— И ти живееше там с майка си и баща си?

Опитвах се да си представя прекрасната Мирабел, в мястото, което Кейт току-що беше описала. Не беше лесно.

— Той не се връщаше често в къщи. Пътуваше по моретата. А когато се върнеше... беше ужасно. Беше винаги пиян... и ние го мразехме. Оставаше известно време... после се връщаше пак в морето.

— И тогава напуснахте онова място?

Тя кимна.

— Дядката дойде и ние заминахме... с него. Точно тогава дойдохме в Сийшел Котидж... след това всичко се промени.

— Но мъжът в гроба се казва Том Пери, а ти си Кейт Бланшар.

— Не зная за имената. Зная само, че ми беше баща. Беше моряк и се връщаше в къщи с една бяла чанта през рамо... и майка ми го мразеше. А когато дойде Дядката, стана различно. Морякът... баща ми... вече не се появи. Но той и без това оставаше само за малко. Винаги заминаваше нанякъде. После се качихме на един влак с Дядката и той ни заведе в Сийшел Котидж.

— Ти на колко години беше, Кейт?

— Не си спомням точно... на три или четири. Отдавна беше. Спомням си само някои дребни неща. Как седяхме във влака... Дядката ме носеше из полето и ми показваше крави и овце. Бях много щастлива тогава. Разбирах, че Дядката ни води надалеч и че вече няма да трябва да виждаме баща ми.

— И въпреки това си сложила цветя на гроба му.

— Само защото си мислех, че е бил моят баща.

— Не си ли сигурна?

— Веднъж съм... а после не съм. Не зная. Но можеше да е баща ми. Аз го мразех и той не беше жив... но ми беше баща и трябваше да сложа цветя на гроба му.

— Та значи, той после се върнал.

Тя замълча за момент, а после каза:

— Видях го. Изплаших се много.

— Къде го видя?

— В Ъпбридж. Понякога играехме заедно с Лили Дрейк, тя идваше при нас в Сийшел Котидж. Дядката ни измисляше страхотни игри. Лили обичаше да идва, а аз обичах да ходя при нея. Г-жа Дрейк често ни вземаше със себе си в Ъпбридж, когато отиваше да пазарува... видях го, когато веднъж бяхме там.

— Откъде си сигурна, че е бил той?

Тя ме изгледа строго.

— Не го виждах за първи път, нали? Той вървеше по особен начин. Като че ли беше пиян... а невинаги беше. Мислех, че когато пиеше много, забравяше как да върви. Аз бях на пазара с г-жа Дрейк и Лили. Стояхме пред една сергия, пълна с лъскави червени ябълки и круши. Тогава го видях. Той не ме видя. Скрих се зад гърба на г-жа Дрейк. Тя е много едра и носи огромни, широки поли. Можех цялата да се скрия там. Чух го и да говори. Отиде до една от продавачките и я попита дали познава една червенокоса жена с малко момиченце. И че жената се казвала г-жа Пери. Чух как продавачката му отговори, че не познавала такива хора. И си помислих, че е вярно, защото майка ми се казваше г-жа Бланшар, а не г-жа Пери. Но помислих, че е баща ми...

— Каза ли на майка си кого си видяла?

Тя поклати глава.

— Не, но разказах на Дядката.

— Той какво каза?

— Че не е възможно. Че баща ми е починал. Удавил се в морето. И мъжът, когото съм видяла, просто приличал на него.

— Ти повярва ли му?

— Да, разбира се.

— Но ми каза, че си мислела, че е баща ти.

— Не, тогава не мислех така. И сега понякога мисля, че е... друг път, че не е. Но си казах, че ако е бил баща ми, трябва да му сложа цветя.

Аз нежно я прегърнах, и тя се отпусна в ръцете ми.

— О, Кейт — казах аз. — Радвам се, че ми каза.

— Аз също — отговори тя. — Нали сключихме примирие?

— Да — казах аз. — Но с примирието свърши. Не ни е нужно повече. Сега сме приятелки. Кажи какво се случи по-нататък.

— Ами... после мъжът, когото бях видяла, се удави. Паднал от скалите, когато бил пиян. Това беше нещо, което моят баща... той... би направил... така че този мъж много приличаше на него. Много лесно можеше да се направи грешка.

— Но той се е казвал Пери. Какво беше твоето име, когато живеехте на онова място... преди да дойде да ви вземе дядо ти?

— Не си спомням. О, да сетих се... беше Бланшар... струва ми се.

— Мислиш ли, че може да е било друго?

Тя енергично разтърси глава.

— Не. Дядката каза, че името ми винаги е било Кейт Бланшар и че това е било и името на баща ми и че мъжът, когото съм видяла в Ъпбридж, не ми е баща. Просто друг човек, който приличал на него. И той беше моряк. Моряците си приличат. А всички онези моряци от „Островът на съкровищата“ изглеждаха различни, нали? Само че те са нещо специално. О, Крани, не трябваше да ти разказвам!

— Хубаво е, че ми го каза. Сега двете знаем толкова много една за друга. Така открихме, че сме истински приятелки. И ще си помагаме, с каквото можем. Кажи ми какво се случи, когато откриха оня мъж на скалите.

— Е, просто го намериха там. Казаха, че бил моряк и не живеел тук. Дошъл от Лондон. Разпитвал за някого... някакви негови роднини. Това пишеше във вестниците.

— А ти вече беше казала на дядо си, че мислиш, че е бил баща ти?

— Дядката каза, че не е баща ми и че трябва да престана да мисля, че е. Че баща ми е мъртъв и че вече нямам нищо общо с онова място, където живеехме преди. Че домът ми е тук, с него и с майка ми, в нашата красива Сийшел Котидж, до морето.

— Вдигнал се е голям шум, когато са намерили тялото му, нали? Къде точно го намериха?

— Върху скалите долу на брега. Казаха, че приливът можел да го отнесе навътре в морето, но не го отнесъл.

— Какво ще правиш сега, Кейт? Ще продължаваш ли да носиш цветя на гроба му?

По лицето ѝ прочетох отговора.

— Да — каза. — Розите на Литълтън въобще не ме интересуват. — Тя се разсмя и за момент в очите ѝ проблясваха типичните, палави пламъчета. — Ще си откъсна още, ако искам. Те не са негови. Те са си на Втория... и на майка ми, защото тя се ожени за Втория и всичко негово стана също нейно.

Аз си помислих: в сърцето си тя е убедена, че мъжът в гроба е баща ѝ. И станах все по-уверена, че съм достигнала до много важно разкритие.

[1] Макабър — „Танцът на мъртвите“. — Б.пр. ↑

НЯКОИ РАЗКРИТИЯ

Мислите ми изцяло бяха заети с онова, което бях научила от Кейт и бях абсолютно убедена, че то трябваше да има някаква връзка с мистерията, която се опитвах да разгадая.

Бях стигнала до заключението, че пияният моряк е бил първият съпруг на Мирабел и тъй като тя беше решила да стане лейди Перивейл, явно е било абсолютно нежелателно той да я открие.

Един съпруг би разрушил всичките ѝ шансове. И после, съвсем като по план, го намерили в подножието на скалите. Точно тя би искала да се отърве от него. А какво, ако е имало същото желание и спрямо Козмо? Но защо? Нали е трябвало да се омъжи за него? Обаче после незабавно се омъжила за Тристан.

Разбира се, мъжът, който загинал, може да е нямал нищо общо с Мирабел. Всъщност, само думите на Кейт предполагаха обратното, а аз знаех колко богата фантазия имаше тя. Била е много малка, когато видяла баща си за последен път, а също и мъжа, който изглеждал така много като него. Беше ми споменала, че една от причините да го разпознае била походката му. Но много моряци вървяха по особен начин, с леко поклащане, придобито от стремежа им да пазят равновесие на кораба в неспокойно море.

Всичко това беше доста мъгляво и неопределено и аз не знаех точно какво да вярвам, но от друга страна чувствах, че съм пристъпила крачка напред, колкото и незначително малка да беше тя.

Още на следващия ден лейди Перивейл изпрати да ме повикат. Беше много вежлива. Изглеждаше толкова фина и женствена, че не можех да си я представя как примамва първия си съпруг към ръба на скалата и го блъсва оттам. Предположението ми ми прозвуча нереално. Сега се почувствах сигурна, че мъжът е бил непознат. Томас Пери. Как беше възможно той да е съпруг на Мирабел Бланшар? Да, тя можеше да е променила името си... И ето, така объркани течаха мислите ми.

— Надявам се, че оня ден се срещнахте с приятеля си г-н Лоримър — каза тя.

— О, да.

— Кейт ми каза. Много ѝ липсвахте. — Тя мило ми се усмихна. — Знаете ли, не е необходимо да се виждате с него в „Краля моряк“. Той ще бъде винаги добре дошъл да Ви посещава и тук. Не искам да оставате с впечатлението, че нямате право да приемате гости.

— Това е много любезно от Ваша страна.

— Всъщност, мислех да поканя него и брат му на вечеря скоро.

— Струва ми се, че брат му е все още твърде разстроен, за да приема покани. За него беше невероятен удар.

— О, да, разбира се. Все пак, ще поканя двамата, а може би и г-н Лукас ще приеме.

— Сигурна, съм, че би се зарадвал много.

— И Вие ще се присъедините към нас, естествено. Няма да има много гости. По-скоро едно неофициално, приятелско събиране.

— Звучи много приятно.

— Днес ще изпратя покана до имението Трекън. Наистина се надявам да я приемат.

Подозирах, че тя организираше вечерята, за да ми покаже, че независимо от положението ми на гувернантка, аз не трябваше да се чувствам третирана като такава. Не можех да не си спомня отношението на собствените ми родители към Фелисити. Те също се стремяха да ѝ покажат, че положението ѝ в дома ни не е като това на прислугата, защото тя беше дошла по препоръка на един от колегите на баща ми — но, от друга страна, нашият дом не спадаше към обикновените.

Беше ми приятно, че лейди Перивейл се отнасяше с такова разбиране към чувствата ми, но през цялото време докато ми говореше, аз си я представях в онези три ужасни стаички, от които избягала, когато Томас Пери заминал на море. Представих си как той се е върнал, как открил, че съпругата и дъщеря му излетели от гнездото... и тръгнал да ги търси.

Толкова ми се искаше да поговоря с Лукас. Да можех да му кажа всичко, което знаех. Вероятно трябваше. Ако Томас Пери беше убит от някой, който живееше наоколо и до днес, защо този някой да не се е справил и с Козмо по същия начин? И какво общо би имал Саймън с Томас Пери? Имах нужда от съвет. И от помощ. А Лукас беше наблизо.

Копнеех да го видя и с такова нетърпение очаквах отговора му на поканата на лейди Перивейл, че заставах в хола, за да посрещна първа слугата, изпратен с бележката до имението Трекън. И наистина дочаках завръщането му.

— О, здравейте, Морис — казах аз. — Ходихте ли в имението Трекън?

— Да, госпожице. Нямах късмет, обаче. Те бяха отишли някъде — и г-н Карлтън, и г-н Лукас Лоримър.

— Така че не можахте да им предадете бележката?

— Не. Трябваше да я оставя там и да се върна. Някой ще донесе отговора по-късно. Жалко. Можеше да се спести пътуването и на човек оттам.

Отговорът дойде на следващия ден. Аз слязох долу, защото мислех, че ще го донесе Дик Дювейн, но не беше той. Беше един от конярите на Трекън.

— О — казах аз. — Мислех, че ще дойде Дик Дювейн. Обикновено той изпълнява подобни поръчения на г-н Лукас Лоримър.

— О, Дик сега отсъства, госпожице.

— Отсъства?

— Замина в чужбина.

— Без г-н Лукас!

— Очевидно, да. Г-н Лукас е в имението, а пък Дик го няма. Но наистина чух, че отишъл в чужбина.

— На г-н Лукас той ще му липсва.

— Да, вярно е.

— Да занеса ли аз бележката на лейди Перивейл?

— Ако бъдете така добра, госпожице.

Занесох ѝ я. Тя каза:

— Г-н Карлтън отклонява поканата. Не се чувства готов да приеме. Горкият човек. Но г-н Лукас приема с удоволствие.

Това точно исках да чуя. И бях озадачена от заминаването на Дик Дювейн, защото знаех, че той и Лукас са от толкова дълго заедно. Но може би, все пак понякога се разделяха за известно време. Например, Дик не беше на „Атлантик Стар“ тогава с Лукас.

Вечерята трябваше да се състои в края на същата седмица. Радвах се, че нямаше да се наложи да чакам дълго, докато се видя с Лукас.

Кейт се държеше малко хладно след признанието си. Вероятно се страхуваше, да не би да ми е казала прекалено много. С уроците напредвахме сравнително добре, но дори „Граф Монте Кристо“ не беше в състояние напълно да завладее съзнанието ѝ.

Тя не се интересуваше много от предстоящата вечеря, защото нямаше да присъства. Когато аз правех нещо, тя обичаше да го споделя наред с мен. Може и да съжаляваше, че ми се беше доверила, но по някакъв начин, това задълбочи отношенията между нас.

Най-после вечерта настъпи. Погрижих се за тоалета си с особено старание, като избрах рокля, в синия цвят на лапис лазули и с втъкани златисти нишки в нея, с което още повече наподобяваше този полускъпоценен камък. Беше една от роклите, които бях взела със себе си при посещението си при Фелисити в Оксфорд. Леля Мод тогава беше казала, че сигурно щеше да ми се наложи да присъствам на официални вечери и трябваше да имам подходящи дрехи.

Сресах косата си високо на тила и забелязах с удоволствие, че поради цвета на роклята, очите ми изглеждаха още по-сини. Мисля, че можех смело да кажа, че изглеждах в най-добрия си вид.

Кейт дойде да ме види, преди да слеза долу.

— Изглеждаш доста хубава — каза тя.

— Благодаря за комплимента.

— Вярно е. Комплимент ли е, ако е истина?

— О, да. Ако е лъжа, се нарича ласкателство.

— Говориш точно като гувернантка.

— Е, нали съм гувернантка.

Тя седна на леглото и се изсмя.

— Ще бъде тъпа, скучна вечеря — каза тя. — Не знам защо си мислиш, че като отиваш там, ще ти бъде много весело. Защото и оня стар Лукас ли ще бъде на вечеря?

— Не може да се каже, че е точно стар.

— О, напротив. Много е стар. Ти си стара, а той е още по-стар.

— Мислиш така, защото самата ти си млада. Въпрос на съпоставка.

— Е, той е стар и даже не може да ходи изправен.

— Откъде знаеш?

— Една от прислужничките ми каза. Почти се е удавил и едва не е умрял от това.

— Да, права е. Аз също едва не се удавих.

— Но сега си добре, а той не е. — Аз не казах нищо, а тя продължи: — И старият пастор ще бъде там с ужасната си жена... и докторът... въобще, най-досадните хора, за които мога да се сетя.

— За теб може да са досадни, но за мен не. Очаквам вечерята с тях с нетърпение.

— Ето защо очите ти блестят и изглеждат по-сини. Ще ми разкажеш после.

— Ще ти разкажа.

— Обещай... всичко.

— Ще ти разкажа всичко, което си мисля, че трябва да знаеш.

— Аз искам да зная всичко.

— Всичко, което е добро за теб.

Тя изплезе език:

— Гувернантка такава!

— Не ми показваш най-приятната част от анатомията си — казах аз.

— Какво значи това?

— Прецени сама. Сега аз слизам долу.

Тя направи гримаса.

— Добре. И не давай на този Лукас да те убеди да си отидеш.

— Няма.

— Обещаваш?

— Обещавам.

Тя се усмихна.

— Ще ти кажа нещо. Дядката също ще бъде при вас, така че няма да е толкова скучно.

Гостите вече се събираха. Скоро след като отидох при тях, преминахме в трапезарията. Озовах се настанена до Лукас.

— Какво удоволствие! — каза той.

— Толкова се радвам, че дойде!

— Казах ти, че ще дойда.

— Какво се е случило с Дик Дювейн? Разбрах, че е заминал някъде.

— Не завинаги. Само за известно време.

— Изненадана съм. Мислех, че е твоят верен и добър слуга.

— Никога не съм го считал за обикновен слуга, както и той себе си, доколкото ми е известно.

— Ето, затова съм толкова изненадана, че е заминал.

— Дик и аз преди често пътувахме заедно. И имаме чудесни спомени. Но сега аз буквално съм закотвен в къщи... не мога да се движа така, както някога. Горкият Дик, започна да му става скучно и замина сам... за малко разнообразие.

— Мислех, че ти е предан приятел.

— Да, както и аз на него. Но това, че не съм добре и трябва да бъда затворен тук, не може да е причина да се ограничава и той. А при тебе как върви... обаче честно! Всъщност, не можем да говорим сега, заобиколени от цялото семейство. Ти вече сигурно си опознала всички тях добре.

— Не всички. За първи път виждам възрастната лейди Перивейл например.

Той погледна към мястото, където седеше тя. Изглеждаше високомерна и недостъпна. Наистина я виждах за пръв път. Не можеше да слиза сама по стълбите и прекарваше повечето време в стаята си. До нея седеше майорът и двамата бяха увлечени в оживен разговор, което явно ѝ допаднаше. Тристан, настанен на другия край на масата, забавляваше съпругата на доктора.

Лукас беше прав: не можехме да обсъждаме членовете на семейството, докато споделяхме една вечеря с тях.

Разговорите обхващаха всевъзможни теми — от кралицата и напредналата ѝ възраст, до ползата от Гладстон^[1] и от Солсбъри^[2].

Аз не слушах много внимателно — толкова неща имах да говоря с Лукас! Искях да останем сами, за да мога да го попитам за мнението му за пияния моряк.

Този път бях наистина сигурна, че ако имах възможност да разговарям насаме с Лукас, непременно бих му разказала всичко.

Заедно с другите дами аз трябваше да напусна трапезарията и да се оттегля в хола, докато мъжете пиеха неизменната си чаша вино. За моя голяма изненада се оказах настанена до старата лейди Перивейл. Помислих, че бе направено, за да ѝ се даде възможност да прецени сама новата гувернантка на Кейт.

Тя беше от ония жени, които са страховити в разцвета на силите си. От лицето ѝ ясно можех да видя, че беше свикнала неизменно да

постига своето. Спомних си какво бяха разказали за нея: как беше възвърнала величието на Перивейл Корт с парите, които донесла при влизането си в семейството, и предположих, че по тази причина, сигурно чувстваше силна привързаност към него.

— Радвам се на възможността да поговорим, г-це Кранли — каза тя. — Снаха ми каза, че се справяте много добре с Кейт. Господи, та това е постижение! Безкрайното число гувернантки, които това дете е имало досега! И нито една от тях с престой повече от месец-два.

— Аз все още съм тук по-малко от месец, лейди Перивейл.

— Надявам се, че скоро ще стане един месец и ще последват още други. Снаха ми е толкова щастлива от резултата. Тя казва, че Кейт е различно дете.

— Кейт има нужда от разбиране.

— Както и всички ние, г-це Кранли.

— Някои от нас са по-трудно предсказуеми, отколкото останалите.

— Смятам, че Вие сте много предсказуема, г-це Кранли. Самата аз въобще не съм. Днес е един от добрите ми дни, както казват другите. Ако не беше, нямаше да сляза тук при вас. Но ми се струва, че Вие притежавате много организирана мисъл.

— Опитвам се да постигна това.

— Щом се опитвате, значи ще успеете. Аз престанах да се старая да го правя. А някога бях като Вас. Не можех да понасям хаос и бъркотии. Човек остарява, г-це Кранли. Нещата се променят. Харесвали ви Перивейл Корт?

— Мисля, че е една от най-интересните къщи, където някога съм била.

— Тогава сме на еднакво мнение. Аз бях очарована още от момента, в който я видях. А сега съм толкова доволна, че Тристан си намери съпруга. Надявам се да имам и внуци... достатъчно скоро, за да им се порадвам, преди да си отида от тоя свят. Искам да са няколко.

— Надявам се желанията Ви да се сбъднат.

— Искам това място да остане на внуците ми... деца, в чиито жили да тече кръвта на Окрайт, примесена с тази на Перивейл... разбирате какво имам предвид. Парите на Окрайт го направиха това, което е днес... така че ще е справедливо. Кръвта от двата рода трябва да потече в жилите на тези внуци, нали така?

Намирах този разговор за странен. Очите ѝ излъчваха някакъв странен блясък и се запитах дали старата дама беше забравила на кого говори. Видях Мирабел да хвърля притеснени погледи към нас.

Старата лейди Перивейл забеляза погледите. Тя помахаше с ръка и ѝ се усмихна.

— Не мислите ли, че е очарователна, г-це Кранли? Снаха си имах предвид. Виждали ли сте някога по-красива жена?

— Не — казах аз. — Мисля, че не.

— Познавах майка ѝ и баща ѝ... скъпият майор. Толкова е хубаво, че ни е съсед. Майка ѝ ми беше най-добрата приятелка. Ходихме на училище заедно. Ето защо майорът дойде да живее тук след смъртта ѝ... след като напусна армията, естествено. Аз казах: „Ела и се засели в Корнуол“. Благодарна съм, че ме послуша. Така Мирабел стана част от семейството ми.

— Загубила е първия си съпруг — предпазливо вмъкнах аз.

— Горката Мирабел. Тъжно е да останеш вдовица с дете, за което да се грижиш. Разбира се, тя си имаше и своя чудесен, чудесен баща... и той напусна армията точно навреме. Той беше голяма подкрепа за всички нас. Такъв приятен човек! Срещали ли сте вече... имам предвид преди тази вечер?

— Да, Кейт ме заведе да го видя в къщата му в имението.

— Естествено. Тя го обожава. Той се държи прекрасно към децата. Всъщност... и към всички останали. И обожава Мирабел. Зарадва се много на сватбата... както и аз. Беше точно това, което исках да стане. А това значи, че и майорът ще остане тук при нас... прекрасен съсед... и един от семейството, всъщност.

— Домът му тук, в имението, е прекрасен.

— Изглежда, че и на него му харесва. Искане ми се да отида да го посетя там, но вече не мога да излизам...

— Колко жалко!

— Да, наистина. Но имам добра прислужница. При мен е от години. Тя е постоянната ми компаньонка. Живее в стаите, съседни на тези, които бяха на съпруга ми, докато беше жив. Това е почти отделна част от къщата. Съпругът ми обичаше да бъде сам. Беше много религиозен, знаете ли? Винаги съм казвала, че е трябвало да се посвети изцяло на църквата. Е, приятно си побъбрихме с Вас. Трябва

да дойдете да ме видите някой ден. Мария — прислужницата ми — ще се радва да се запознае с Вас. Всъщност, тя ме информира за всичко.

— Мисля, че не съм я срещала още.

— Сигурно не. Тя обикновено стои в моята част на къщата.

— Струва ми се, че стаята ми е точно срещу Вашата.

— Вие сте горе, до помещенията за децата. Да, така трябва да е... от отсрещната страна на двора. О, вижте, мъжете се връщат. Сега ще ни разделят. Беше ми приятно да Ви опозная малко. И Ви благодаря за това, което правите за Кейт. Това дете наистина умееше да се държи по най-ужасния начин. Снаха ми казва, че най-последно е могла да си откъдне.

— Аз наистина не заслужавам всички тези комплименти.

Мирабел се приближаваше към нас. Тя ми се усмихна.

— Г-ца Кранли трябва да отиде да поговори с нейния приятел — каза тя на старата дама.

После ме придърпа настрана.

— Надявам се свекърва ми да не Ви е притеснила много. Тя говори малко повече. Откакто се случи трагедията, се държи малко странно. Рядко се присъединява към нас в подобни вечери. Но днес изглеждаше значително по-добре и настояваше да се запознае с Вас. Съзнанието ѝ понякога е замъглено... и говори доста несвързано.

— Не, не — казах аз. — Говореше съвсем смислени неща.

— О, това ме радва. Но ето го г-н Лоримър.

Лукас наистина дойде при нас, но не беше сам и вечерта вече беше към края си, когато най-последно останахме за малко сами.

— О, колко неприятно. Искан да ти кажа толкова много неща!

— Караш ме да изгарям от любопитство.

— Но не можем да говорим тук, Лукас.

— Добре тогава, по-добре е да се срещнем. Какво ще кажеш за утре, в „Краля моряк“?

— Ще намеря начин да дойда.

— В два и половина както преди?

— Удобно време.

— Ще очаквам с нетърпение — каза Лукас.

Гостите си заминаха. Кейт дойде в стаята ми, когато се подготвих за сън.

— Как беше? — попита тя.

— Интересно. Имах дълъг разговор със старата лейди Перивейл.

— Искаш да кажеш майката на Втория? Тя е стара вещица.

— Престани, Кейт!

— Е, поне е малко отчаяна. Живее в онези стаи, където умря сър Едуард. Тя и онази старата Мария въобще не излизат оттам. Седят си горе с оня призрак. Не я обичам много.

— Тя изглеждаше загрижена за теб.

— О, и тя не ме обича. Обича само майка ми и Дядката. Говори ли с Дядката?

— Всъщност, не... разменихме само поздравя. Учудващо е колко малко време за разговори ни остана.

— А със стария Лукас?

— Защо всички за тебе са стари?

— Защото са.

— Е, да, положително не са десетгодишни. Върви си сега, хайде. Искам да спя.

— Искам сутринта да ми разкажеш всичко.

— Но наистина нямам какво да разказвам.

— Предполагам, че си мислиш, че ходиш сред гостите тук, за да си намериш богат съпруг.

— Май всички мъже наоколо си имат съпруги вече — казах с усмивка аз.

— Всичко, което трябва да направиш, е...

— Какво? — попитах аз.

— Да ги убиеш — каза тя. — Лека нощ. Крани. Ще се видим сутринта.

И си замина.

Но думите ѝ ме бяха смутили. Какви мисли измъчваха това дете? Какво знаеше тя? И каква част от това, което не знаеше, просто си измисляше? Продължавах да си мисля за моряка. Почти бях решила, че ще разкажа на Лукас.

* * *

Когато се срещнах с Лукас на следващия ден, все още се колебаех. Но първото нещо, което той каза, след като бяхме седнали,

беше:

— Сега, хайде, започвай. Какво ти тежи? Защо не ми кажеш? От дълго време се опитваш... а и във всеки случай, точно затова ме извика днес тук.

— Наистина има нещо — казах аз. — Лукас, ако ми обещаеш... ако обещаеш, че няма да направиш нищо, за което не съм те помолила...

Той ме изгледа съвсем объркано.

— Да не би да е нещо, което се е случило на острова?

— Ами, да... донякъде.

— Джон Плейър?

— Да. Но той не се казва Джон Плейър, Лукас.

— Това не ме изненадва. Усещах, че има нещо тъмно.

— Обещай ми, Лукас. Трябва да чуя обещанието ти, преди да ти кажа.

— Как мога да обещаая, когато не зная какво обещавам?

— Как да ти кажа, когато не съм сигурна, че ще го направиш?

Усмихна ми се снизходително.

— Добре. Обещавам.

Аз казах:

— Името му е Саймън Перивейл.

— Какво?

— Да. Избягал от Англия на кораба... като заел мястото на един от палубните матроси.

Лукас ме гледеше втренчено.

— Лукас — сериозно казах аз, — искам да докажа невинността му... за да може той да се върне.

— Това обяснява... всичко.

— Да, зная. Но се страхувах, че можеш да сметнеш за твой дълг да съобщиш на властите... или на някой друг.

— Не се тревожи за това. Обещах ти, нали? Разказвай по-нататък. Предполагам, че той е споделил с теб, когато бяхме на острова, а аз лежах и не момеех да се движа.

— Да, точно така. Има още нещо, което трябва да знаеш. Той беше в харема... или по-скоро, точно зад стените на харема, работеше в градините. Разказвах ти как аз се сприятелих с Никол, а той стана близък с Главния евнух. Ами той — Саймън — стана толкова добър

приятел на евнуха, че заради това и с помощта на Никол... помощ беше оказана и на двама ни. Саймън избяга заедно с мен.

Лукас онемя от изненада.

— Изведоха ни от харема и ни оставиха близо до Британското посолство. Аз влязох вътре... и след време се завърнах в къщи. Саймън не се осмели да рискува. Остави ме сама. Каза, че ще се опита да достигне до Австралия.

— И оттогава не си чувала нищо за него?

Аз поклатих глава.

— Сега разбирам добре — каза той. — Сега зная защо те е завладяла тази щура идея да докажеш невинността му.

— Не е щура идея. Зная, че е невинен.

— Защото той те е уверил?

— Повече от това. Имах възможност да опозная Саймън много добре...

Той помълча няколко секунди и после каза:

— Не би ли било по-добре за него да се върне в къщи и да застане лице в лице срещу всичко това? Щом като е невинен...

— Наистина е невинен. Но как да го докаже? Всички го считат за виновен.

— И ти смяташ, че ще можеш да промениш общото мнение?

— Лукас, сигурна съм, че има някакъв начин да се направи. Трябва да има, не може да няма. Да можеш само да намеря отговора!

— Това е най-важното нещо на света за теб, нали?

— Искам го повече от всичко друго.

— Разбирам. Е, и какво ти помага това, че си гувернантка на това дете?

— Така съм тук. Близо до хората, които са взели участие в събитията. Това е един начин...

— Слушай, Розета. Не си логична. Позволяваш чувствата ти да вземат връх над здравия разум. Ти преживя някои невероятни неща, попадна в свят толкова различен от обикновения, че вече не можеш да разсъждаваш трезво. Това, което ти се случи, беше просто мелодраматично... нещо, което не би могла да си представиш преди. Спаси се, но спасението ти беше шанс от един на хиляда, но тъй като все пак се е случил, ти очакваш, че в живота ти ще продължи все така. Била си в този харем... пленница... всичко там е било толкова

различно. Невероятни неща наистина могат да стават понякога. А сега си в нещо като друг харем, но измислен от теб самата. Пленница си на собственото си въображение. Мислиш си, че ще разкриеш това убийство, когато е съвсем ясно какво се е случило. Невинните рядко стават бегълци. Не трябва да забравяш това. Той не би могъл да каже „виновен съм“, по-ясно от това. Не разсъждаваш логично, Розета. Живееш си в измислен свят.

— Бавачката Крокет вярва в него.

— Бавачката Крокет! Какво общо има тя с това?

— Тя е била негова бавачка. Познавала го е по-добре от всеки друг и казва, че той не е способен на това. Тя знае.

— Кое то пък обяснява близостта ти с нея. Предполагам, че тя те наведе на мисълта да станеш гувернантка.

— Измислихме го заедно. Но решихме едва след като се оказа подобна възможност. И преценихме, че ще е един начин да мога да остана в къщата.

Аз го загледах умолително.

— Искаш ли мнението ми? — попита той.

Кимнах.

— Моля те, Лукас.

— Забрави го. Престани с този фарс. Върни се в Трекън и се омъжи за мен. Да поставим ново начало на един лош край.

— Какво искаш да кажеш... лош край?

— Кажуи сбогом на Саймън Перивейл. Изхвърли го от мислите си. Погледни на нещата така: той е избягал, когато са били на път да го арестуват. А е твърде значителен факт, за да се пренебрегва. Ако се върне, ще го осъдят за убийство и ще го обесят. Остави го да живее спокойно новия си живот в Австралия... или където сега се намира. Щом си толкова убедена в невинността му, дай му шанс да започне нов живот.

— Искам да докажа, че са го обвинили неправилно.

— И по-точно, искаш той да се върне. — Лукас тъжно ме погледна. — Разбирам чудесно — каза той. Отпусна рамене и потъна в собствените си мисли. После каза: — Какви разкрития си направила досега?

— Имало един пиян моряк.

— Какъв моряк?

— Казвал се Томас Пери. Паднал, от скалите и се удавил.

— Почакай малко. Спомням си нещо подобно. Тогава се вдигна доста шум. Беше преди известно време. Той не беше ли пристигнал насам от... Лондон, струва ми се? Напил се и паднал от скалата. Да, спомням си сега.

— Да — казах аз. — За него говоря. Ами, той е погребан в гробището тук. Открих, че Кейт носи цветя на гроба му. Когато попитах защо, тя ми каза, че ѝ бил баща.

— Какво! Съпруг на славната Мирабел!

— Човек не може да бъде много сигурен с Кейт. Понякога си фантазира. Каза, че го видяла на пазара в Ъпбридж и че разпитвал дали някой познавал жена на име г-жа Пери и малкото ѝ момиченце. Кейт се изплашила и се скрила зад жената, с която била... майката на детето, с което ходела да играе. Страхувала се от него. Той явно ѝ напомнял с нещо за собствения ѝ брутален баща.

— И по-късно го намерили в подножието на скалите?

— Виждаш ли, изглежда странно съвпадение. Ако Мирабел се е надявала да се омъжи за един от синовете на Перивейл, а изведнъж от миналото се появява съпруг, за когото се предполага, че е мъртъв, ситуацията би могла да стане доста неудобна.

— И що се е отнасяло до славната Мирабел, за нея той е щял да бъде по-полезен като разбит долу на скалите, отколкото жив и създаващ проблеми. Има логика.

— Но само донякъде. Защото виждаш ли, аз разчитам само на думите на Кейт. Попитах я дали е казала на майка си, че го е видяла. Тя каза не. Но казала на дядо си. Дядката, както го нарича тя, майор Дърел. Той настоявал, че Кейт е объркала нещо и че не трябвало да споменава на майка си, за да не я разстрои, още повече, че баща ѝ и без това наистина бил починал. Удавил се в морето.

— А защо детето си помислило, че е баща ѝ?

— Тя е странно дете... предразположена към фантазиране. Мина ми през ум, че вероятно ѝ липсва баща и затова си го беше измислила сега.

— Но си има сър Тристан като втори баща.

— Той не ѝ обръща много внимание. Тя го нарича Втория, което е малко обидно... но всъщност така се държи към почти всички нас. Вероятно си е спомнила как е виждала хората да слагат цветя по

гробовете и й се е приискало също да го прави, така че си е измислила този баща. Морякът не е имал роднини, така че избрала неговия гроб, а не някой друг.

— Звучи правдоподобно... но по какъв начин всичко това ще разреши проблемите на Саймън Перивейл?

Той ме изгледа с растящо недоумение.

Аз казах:

— Знаех, че ще го приемеш така. Мислех, че би могъл да ми помогнеш.

— Ще ти помогна — каза той. — Но не мисля, че ще стигнем донякъде. Саймън, изглежда, е ревнувал от другите двама. Убил е, обхванат от ярост и е бил заловен от другия. Това е. Що се отнася до моряка, мисля, че може да имаш право. Детето е искало да има баща, така че си е избрало моряка, който нямал роднини наоколо.

— Откъснала е най-красивите рози на главния градинар, за да ги сложи на гроба му.

— Ами ето, това потвърждава теорията ни.

— Въпреки това...

— Въпреки това... — повтори думите ми той, усмихвайки се закачливо — щом ще правим разследване, трябва да се заемем с най-вероятната нишка, а има някаква минимална вероятност зад ненавременната смърт на моряка да се крие нещо важно. Поне с нещо, от което бихме могли да започнем.

— Как?

— Опитай се да разбереш повече за него. Кой е бил? Коя е била съпругата му? А ако се окаже, че въпросната съпруга е била лейди Перивейл, може да се окаже, че все пак сме попаднали на вярната следа. А ако някой действително се е отървал от моряка, за да му попречи да създава неприятности... е, тогава ще ни остане възможността този човек, успял така добре да се справи с едно престъпление, просто да е извършил и другото.

— Знаех, че ще ми помогнеш, Лукас.

— Така че, започваме да изравяме скелета — драматично каза той.

— Как?

— Ще отида в Лондон. Ще се поровя из регистрите. Колко жалко, че Дик Дювейн не е тук. Той би се впуснал в това с ентузиазъм.

— О, Лукас... толкова съм ти благодарна.

— Аз също съм ти благодарен — каза той. — Ще се наруши монотонността на дните ми.

Върнах се в Перивейл Корт буквално в еуфория. Сега бях убедена, че постъпих правилно, когато се доверих на Лукас.

* * *

Лукас беше заминал за три седмици. Всеки ден очаквах писмо от него. Кейт и аз бяхме навлезли в нормално ежедневие. Тя все още изпадаше в трудните си периоди, но вече не правеше опити да бяга от уроците ни. Четяхме заедно, обсъждахме прочетеното и аз не споменавах нищо за гроба на моряка, който тя продължаваше да посещава. Вече не носеше там цветя от градината, а се задоволяваше с дивите от полето. Няколко дни след като Лукас беше заминал за Лондон, ме потърси Мария, прислужничката на старата лейди Перивейл и ми съобщи, че господарката ѝ искала да си поговори с мен.

Мария беше една от ония прислужници, които считаха себе си за особено привилегировани, след като са служили много дълго време при един и същи господар или господарка. И имаше защо — хора като нея обикновено ставаха прекалено необходими за господарите си, така че повишеното им самочувствие обикновено се толерираше. Те започваха да се считат за „един от семейството“ и тъй като ми стана ясно, че случаят с Мария явно беше такъв, прецених, че бих могла да се възползвам.

За пръв път щях да отида в онази част на къщата, която досега бях виждала само от прозореца на стаята си.

Мария ме поздрави, но предупредително сложи пръст пред устните си.

— Тя спи дълбоко — каза ми. — Типично в неин стил. Кани някого да дойде да я види, и точно тогава заспива.

Направи ми знак да я последвам и отвори една врата. Вътре, седнала в едно голямо кресло, беше лейди Перивейл — дълбоко заспала, с глава, отпусната на една страна.

— Да я оставим малко така. Прекара лоша нощ. Случва ѝ се понякога. Сънува кошмари за сър Едуард. Той беше нещо като сатана.

Ех... но ти не знаеш нищо за това. Един път е добре, друг път е зле старата лейди. Понякога си е както преди. А друг път губи разсъдъка си.

— Да дойда ли по-късно?

Тя поклати глава.

— Поседи тук малко. Когато се събуди, тя ще позвъни или ще потропа с бастуна си. Мили боже, тя не е каквато беше.

— Предполагам, че това ни очаква всички след време.

— Сигурно. Но тя се разболя след смъртта на сър Едуард.

— Ами, предполагам, че са били женени дълго време.

Тя кимна.

— Аз бях с нея, когато тя дойде тук от юг. Мъчно ми беше да напусна Йоркшир, много мъчно. Ти ходила ли си там, г-це Кранли?

— Не, боя се, че не.

— Човек трябва да види долините с очите си, иначе не може да си ги представи... и бърдата. Велико нещо, Йоркшир.

— Сигурна съм, че е така.

— А тук? Е... не знам. Никога не можах да свикна с местните хора. Главите им са пълни с измислици. Е, ето нещо, за което нас никой не може да ни обвини.

Тя ме изгледа някак войнствено, въпреки че аз всъщност не заслужавах това, защото нямах никакво намерение да я обвинявам, че главата ѝ е пълна с измислици и предразсъдъци.

— Там горе при нас, г-це Кранли, на лопатата ѝ викаме лопата. И никакви измишльотини. Бабини деветини... за мъртвите, дето излизали от гробовете си нощем... малки човечета долу в мините... духове и разни други, които потопявали корабите. Не знам. Вижда ми се смешно човек да живее така.

— Вярно — съгласях се аз.

— Да знаеш, в къща като тази, на човек може да му настръхне косата.

— Но не на жена от Йоркшир.

Тя ми се усмихна. Можех да видя, че ме смяташе за... е, не точно за сродна душа... но тъй като бях от Лондон, поне не спадах към пълните с предразсъдъци хора от Корнуол.

— Значи си пристигнала тук с лейди Перивейл, когато тя се е омъжила.

— Ами, аз си бях с нея отпреди това. Какъв само шум се вдигна. Да се омъжи заради титлата. Но в него бяха парите, у стария Окрайт... купища пари. Обаче парите не са всичко. И когато тя стана „милейди“, носът ѝ се вирна чак до облаците. Пък тази къща... о, голяма работа свърши с нея. Защото си беше направо развалина. Така че, къщата... и, естествено, висока титла, о, моля, голяма работа! Но, разбира се, наред с тези двете трябваше да върви и сър Едуард.

— Нима сър Едуард беше толкова голямо изпитание?

— Той беше странен човек, да, странен. Никой не можеше да го разбере. А пък тя беше свикнала да става на нейното. Старият Окрайт я обожаваше. Красавица беше, а и всичките тези пари, разбира се. Единствено дете... наследница. Ясно беше какво целеше сър Едуард.

— Защо казваш, че е бил странен?

— Не говореше много. И винаги беше толкова изряден. О, боже, наистина беше съвсем стриктен.

— Чувала съм това.

— На църква всяка неделя... сутрин и вечер. И всички трябваше да ходят... дори наемниците... иначе им се пишеше черна точка. Много държеше да си осигури мястото в Рая... а после, онова момче...

— Да? — нетърпеливо я подканих аз, защото тя беше замлъкнала.

— Да го доведе по този начин. Да беше на някой друг, човек можеше да каже... знаеш какво имам предвид... мъжете са си мъже. Но за сър Едуард? Направо да не повярваш! Често се чудех кое беше това момче. Лейди Перивейл направо не можеше да го понася. Е, не е трудно да се разбере защо. Старата бавачка Крокет го защитаваше. Питам се как така лейди Перивейл не се отърва от нея... но сър Едуард нямаше да позволи такова нещо. Щеше просто да тропне с крак и да каже не... въпреки че обикновено не се месеше в работите из къщата, стига всички да ходеха на църква и да присъстваха на сутрешните молитви в хола. Чувала съм нейно височество да крещи и да вдига скандали, да вика, че няма да остави това малко копеле в къщата си... да, позволяваше си да му го каже. Е, но човек може да я разбере. Чувах и знаех всичко, тъй като бях личната ѝ прислужница и така нататък, а пък си я познавах и отпреди, когато бяхме в Йоркшир. Искаше да си вземе свое момиче, когато тръгна и се спря на мен. Няма много работи, които да не съм видяла. Обаче, защо ли ти приказвам всичко това? Ами

всъщност, тя ми е като мое дете. Все едно че ти разказвам за себе си. Пък и ти сега си тук... като една от семейството, нали разбираш. Трябва да са ти станали ясни някои неща с тази малката, Кейт...

Тя стисна устни и аз останах с впечатлението, че беше започнала да съжالياва, че ми разказа толкова интимни неща — на мен, почти чуждия човек.

— Трябва да си била свидетелка на много промени тук — казах аз.

Тя кимна.

— Винаги съм обичала да поклокарствам малко — каза тя, все още в стремежа си да си намери оправдание. — А нямам кой знае каква възможност за това, след като съм тук горе по цял ден. Става ми самотно. А ти си една от тези, които съчувстват на хората, г-це Кранли. Виждам това. От тези, които проявяват разбиране.

— Надявам се, че е така. А намирам тук живота много интересен... къщата и хората.

— Така е. Както каза ти, видяла съм доста промени. Останалите не идват много в тази част на къщата. Знаеш какви са хората тук, както преди малко си говорихме... а пък сър Едуард е умрял в тази стая. Мислят си, че той ще се върне и духът му ще витае наоколо. Приказват се такива неща. Защото виждали светлинки. Казват, че бил сър Едуард, който търсел нещо, защото не можел да намери покой.

— И аз видях светлина веднъж — казах аз. — Помислих, че беше свещ. Премигна... и изчезна.

Тя малко развеселена ми отговори:

— Мога да ти кажа какво е било. — Завъртя главата си към стаята на лейди Перивейл. — Тя прави тези работи понякога. Става от леглото си през нощта и запалва свещ. Казвала съм й много пъти. Казвала съм й: „Някой ден ще направиш пожар... ще подпалиш нощницата си, сигурно“. Пък тя казва: „Трябва да го търся. Трябва да го намеря“. „Да намеря какво?“ — питам аз. Тогава на лицето й се изписва оня странен израз, тя стисва устни и не казва нито дума.

— Смяташ ли, че наистина търси нещо?

— На хората им идват разни идеи, когато остаряят. Не... няма нищо. Просто си е набила в главата тази мисъл. Неведнъж съм й казвала: „Ако е нещо, което си забравила къде си сложила, кажи ми какво е. Аз ще го намеря вместо теб“. Но не... просто е някаква щура

идея, която ѝ хрумва нощем. Аз обаче трябва да си отворям очите. Може да предизвика пожар, а в къща като тази има много дърво. Затова крия кибритата. Но това не може да я спре. Чувам я как търси в тъмното нощем.

— Къде търси? В нейната стая ли?

— Не, в неговата... на сър Едуард. Те си имаха отделни стаи, знаеш ли. Винаги съм мислила, че нещо не е наред щом са в отделни стаи.

— Сигурно имаш много работа тук... да се грижиш за лейди Перивейл.

— О, да. Аз върша всичко. Чистя стаите... приготвям храната. Тя не слиза често, когато има гости, както миналата вечер. Но през последната седмица се чувстваше доста по-добре. Другите от семейството си имат своя собствен живот, а тя е много доволна от сегашната лейди Перивейл, от младата, искам да кажа. Много ѝ се искаше да се омъжи за един от синовете ѝ.

— Да, разбрах, че се е познавала с майка ѝ.

— Били приятелки от училище двете. Затова искаше майорът да дойде да живее тук; тя им намери Сийшел Котидж и не след дълго г-ца Мирабел се сгоди за Козмо.

— Той обаче починал... нали?

— Убит. И мога да ти кажа, тогава беше кошмар. Онова момче, Саймън, го направи. Двамата открай време си бяха врагове.

— А той избягал, нали?

— О, да. Избяга. Беше си малък хитър дявол още от дете. Но само този изход имаше... иначе щяха да го обесят. Мисля, че пак ще си стъпи на краката. От този род хора беше.

— Какво мислиш, че се е случило?

— Просто както това, че носът ти си седи на лицето. На Саймън му беше дошло до гуша. Беше хвърлил око на Мирабел. Не че имаше някакъв шанс. — Тя снижи гласа си. — Може и да си въобразявам, но си мисля, че тя се интересуваше само от титлата, така че избра Козмо. А Саймън трябва да го е застрелял в яда си.

— Да, но как така пушката се е оказала в ръцете му точно тогава?

— И още питаш. Изглежда, занесъл я е там нарочно, нали? Ех. Човек никога не може да каже. Нищо не е по-странно от човека. И

честна дума, така си е. Ами, изглежда, всички решиха, че е било от ревност... а ревността е ужасно нещо. Може да доведе до какво ли не.

— Значи после Мирабел се омъжи за Тристан.

— Да. Е, те двамата още от началото се харесваха. Аз имам очи на главата си. Виждам разни работи. Но виж какво ще ти кажа: неведнъж съм си мислила „Охо, ще си имаме неприятности, когато тя се омъжи за Козмо, защото не иска да е той, Тристан си иска тя“. Е, забелязала съм разни неща.

Тя внезапно спря и закри устата си с ръка.

— Пак си приказвам разни измишльотини. Ама е толкова хубаво да си побъбри човек с някой, който се интересува.

— Наистина ми е интересно — уверих я аз.

— Е, сега си една от семейството, предполагам. А и в крайна сметка, това стана преди доста време. Сега всичко е минало и забравено.

Аз разбрах, че не ѝ трябваше много, за да може да потисне слабите угризения на съвестта си и страховете, да не би да ми разкрива твърде много, затова продължих да я изкушавам с въпросите си.

— Да, разбира се — казах аз. — Но смея да твърдя, че всички са го обсъждали задълбочено на времето.

— Божичко, да. Това е факт.

— Беше започнала да ми казваш, че си виждала това-онова.

— О... не знам. Само това, че бях забелязала едно-две неща... затова изобщо не се изненадах, когато тя после се обърна към Тристан. Хората казаха, че си било в реда на нещата... че така двамата щели да се утешават взаимно след загубата. Е, знаеш какво говорят хората. Че било нещо като рикошет след смъртта на другия.

Тя леко беше сбърчила чело. Предположих, че се опитваше да си спомни какво точно ми беше казала.

— Нейно височество и аз... преди доста се забавлявахме двете. Тя ми казваше всичко... с нея приличахме на две девойчета, наистина така се държахме... приказвахме си и се смеехме... но след смъртта на Козмо, тя естествено се промени. Не можеш да си представиш как само се състари. И от дълго време не съм си говорила, както с теб сега. Е... по-добре да отида да я погледна. Тя не спи нормално, а по-скоро изпада в някакви дремки. След това внезапно се събужда и иска да знае какво става.

Тя се изправи и се запъти към вратата. Надявах се лейди Перивейл да не се е събудила, защото разговорът с Мария беше много интересен, а и много информативен. Беше ми повече от ясно, че прислугата винаги знаеше за тайните на семейството точно толкова, колкото и самите му членове — а вероятно и много повече.

Чух един капризен глас:

— Мария... какво е станало? Не трябваше ли някой да дойде?

— Да, ти искаше да си поприказваш с гувернантката. Тя е тук и чака да се събудиш.

— Будна съм.

— Сега да. Ами, ето я. Г-це Кранли...

Лейди Перивейл ми се усмихна.

— Донеси й стол, Мария, да има къде да седне.

Столът се донесе.

— По-близо до мен — каза лейди Перивейл и Мария се подчини.

Поговорихме малко, но виждах добре, че мислите й се лутаха някъде другаде. Съзнанието й не беше толкова бистро, както предната вечер сред гостите и аз не бях сигурна дали си даваше сметка точно коя от всички гувернантки бях. После си спомни, че бях именно онази, която завоювала успех с Кейт.

Заговори ми и за къщата, като разказа в какво ужасно състояние я заварила, когато пристигнала тук и как я е ремонтирала и й вдъхнала нов живот.

Не след дълго главата й клюмна и тя потъна в нова дрямка.

Аз тихо се изправих и потърсих Мария.

Тя каза:

— Днес не е един от добрите й дни. Прекара тежка нощ. Обзалагам се, че се е лутала из тъмното... да търси нещо, което го няма.

— Е, трябва да тръгвам сега, но наистина ми беше приятно да поговоря с теб.

— Надявам се да не съм се разбърбила много. Човек се увлича понякога, като намери слушател. Трябва да дойдеш пак. Хубаво е да се разменя по някоя дума от време на време.

— Ще дойда — обещах аз.

Върнах се в стаята си. Следобедът не беше изгубен напразно.

* * *

Пристигна съобщение от Лукас. Беше се върнал и искаше да се срещнем възможно най-скоро. Горях от нетърпение да го видя и не след дълго се озовах в залата на „Краля моряк“ до него.

— Е — каза той. — Направих някои разкрития. Мисля, че малката Кейт си е фантазирала.

— О, радвам се, че е така. Беше ми противна мисълта, че лейди Перивейл може да е убила първия си съпруг.

— Изглежда, че Томас Пери наистина е бил моряк.

— Точно така.

— Оженил се е за Мейбъл Телън. Била хористка.

— Лейди Перивейл, хористка!

— Може и да е била... преди да започне да се прави на важна и благородна. Но слушай... баща ѝ не е ли също тук?

— Да, майор Дърел. Мирабел Дърел не звучи много подобно на Мейбъл Телън.

— Една Мейбъл може спокойно да се нарече Мирабел.

— Да, но пак остава фамилното име.

— Може да е променила и него.

— Да, но какво би казал баща ѝ?

— Слушай. Имало е и дете. Проверих това в регистрите. Казвало се е Катерина.

— Кейт! Е, може и да е така.

— Това е доста популярно име.

— Но е единственото, което може да съвпада в случая.

— И ти искаш да изградиш теорията си само върху това?

— Не, не искам. Мисля, че Кейт си е въобразила всичко. Тя наистина се чувства самотна. Разбрах го от това, че толкова бързо се сприятели с мен. Около нея има нещо патетично. Липсва ѝ баща. Ето, затова си е обсебила този моряк.

— Бих казал, че щеше да е по-нормално, ако си бе избрала някой по-земен.

— Трябвало е да се задоволи с това, което ѝ е било под ръка. Той си лежал там в гроба... неизвестен... и не забравяй, че го видяла на пазара.

— Дали? Или си е измислила и тази среща?

— Мисля, че наистина го е видяла, защото се знае, че той е ходил там и е разпитвал за съпругата си и детето.

— А ние доказахме, че е имал дете и че случайно се е казвало Катерина.

— Добре, но от това име има и други умалителни... Кати, например.

— Да, така е. Но предполагам, че най-често употребяваното е Кейт. Обаче сама по себе си, нишката е твърде тънка, за да се заловим за нея. А бащата на Мирабел изглежда уважаван човек. Майор Дърел. Едва ли би се осмелила да въвлече и него. Не. Нека да забравим за това и да се опитаме да се насочим към нещо друго.

— Трябва да ти кажа, че и аз открих нещо дребно, докато те нямаше. Говорих с прислужницата на лейди Перивейл... т.е. старата лейди Перивейл.

— Ах. И какво ти разкри тя?

— Не много, което вече да не знаем. Но беше страшно приказлива.

— Точно каквото ни трябва.

— Спомни си за времето, когато в къщата бил доведен Саймън, както и за цялата бъркотия и смайването, предизвикано от това, тъй като никой не можел да си обясни откъде се взело детето. Ако ставало въпрос за друг човек, за тях би било очевидно, че ще да е било в резултат на някое типично мъжко кривване от правия път... но не и от страна на сър Едуард. От него просто не можело да се очаква подобно нещо. Той бил силно набожен човек, стълб и опора на църквата и все се грижел да се съблюдават най-чистите нрави.

— Но спрямо другите. Може би, към собственото си поведение не се е отнасял с такава суровост. Има и такива хора.

— Да, разбира се. Но не и сър Едуард. А това кривване от правия път трябва да се е случило, преди да се ожени.

— Е, така става понякога.

— Може би. Но се е покаял после и затова е довел момчето в къщата си... но мислиш ли, че би могло да има и друга причина?

— Вероятно това е едно от нещата, които трябва да открием.

— Може само да е изпитал съчувствие към детето, останало без майка си.

— Мислиш ли, че майка му може да е била някаква далечна бедна роднина на сър Едуард?

— Какво му е пречело да каже, ако е било така? Доколкото мога да разбера, той просто е довел момчето при семейството си и е оставил всеки да си вади собствените заключения за причината. Не, не изглежда вероятно. Сигурно е направил грешка в младостта си. Известно е, че и най-моралните понякога грешат.

— Но той е бил толкова строг по отношение на морала.

— Често е типично за разкаjali се грешници.

— Трудно ми е да го повярвам за него. Сигурно има и друга причина.

— Чуй ме, Розета... ти преследваш сенки. Вярваш в разни работи, защото искаш да ги вярваш. И нагазваш в опасни води. Помисли си за миг, че си права. Просто си представи, че в онази къща има убиец и да допуснем още, че той — или тя — разберат, че се бъркаш в тази работа. Идеята не ми харесва. Ако този човек е убил веднъж, защо да не може той — или тя — да убие пак?

— Значи, ти вярваш, че в къщата има убиец?

— Не казах това. Смятам, че версията на полицията е най-правдоподобната и че Саймън е най-вероятният извършител. Бягството му до голяма степен го доказва.

— Не съм съгласна.

— Зная, че не си... защото не искаш да бъдеш. Ти през цялото време тогава опознаваше човека, с когото бяхме. Само че беше различно. Тогава ние тримата се борехме за живота си. Той се държеше като герой и беше много изобретателен, за да се спасим. И двамата с теб дължим живота си на него, но това не означава, че при различни обстоятелства, той не би могъл да стане убиец.

— О, Лукас, и ти самият не вярваш в това!

— Аз не го познавам толкова добре, колкото ти — каза той.

— Ти беше с него през цялото време. Той те измъкна от морето. Беше много загрижен за теб.

— Зная. Но хората са устроени сложно. Когато у него са се разпалили страстите на ревността, той е могъл да бъде съвсем различен човек.

— Не искаш да ми помогнеш, защото не вярваш в него.

— Ще ти помогна, Розета, защото вярвам в теб.

— Не разбирам какво означава това, Лукас.

— Означава, че ще ти помогна с всичко, с което мога, но че ти си си поставила безнадеждна задача, която при това може да бъде и опасна.

— Ако наистина мислиш, че е опасна, значи все пак вярваш в невинността на Саймън. В противен случай, хората в онази къща не биха имали какво да крият.

— Да, може и да е така. Но действително искам да бъдеш внимателна. Обхваната от ентузиазма си, би могла да издадеш какво се опитваш да направиш и ако допуснем, че си имала право... тогава може да стане опасно. Моля те, бъди внимателна, Розета.

— Ще бъда. Между другото, при разговора ми с Мария възникна и още нещо. Очевидно, докато Мирабел е била сгодена за Козмо, тя е поддържала и нещо като флирт с Тристан.

— О?

— Да, според Мария, Мирабел през цялото време е предпочитала Тристан.

— Това е интересно.

— Помислих, че също би могло да бъде мотив.

— Тя е можела да промени избора си и да се прехвърли на другия брат, без да се стига до убийство.

— Като загуби титлата и всичко останало, свързано с нея?

— Сигурен съм, че това би било важно за нея, но дали би било достатъчно важно, за да се реши да убие?

— Може и да са го направили... Двамата с Тристан. Имало е какво да спечелят.

— Мога да кажа, че това е най-важното от нещата, които си открила досега. Но не трябва да се разчита твърде много на приказките на слугите. Между впрочем, може би ще се върна в Лондон след няколко дни.

— О... толкова скоро след... Дълго ли ще отсъстваш?

— Не съм сигурен. Всъщност, ще ми правят операция. От доста време мисля по въпроса.

— Не си ми споменавал нищо.

— О, не исках да те безпокоя с неща от този род.

— Как можеш да кажеш това! Знаеш, че състоянието ти ме интересува много! Разкажи ми за операцията.

— Ами, този лекар в Лондон! Става дума за нещо съвсем ново. Може да стане... а може би не. Каза ми го съвсем откровено.

— Лукас! И ти ми споменаваш за това просто така, между другото!

— Важно е. Не го считам за „между другото“. Срегнах се с този човек, когато предприех последното си пътуване до Лондон, за разследването в архивите. Може да се каже, убих два заека с един куршум.

— И ми казваш едва сега!

— Реших, че ще е по-добре да ти обясня целта на второто си пътуване, в противен случай можеше да очакваш съобщения от мен от рода на „Ела веднага. Убиецът разкрит“, или нещо от този род.

— Не се шегувай, моля те, Лукас.

— Добре. Истината е, че кракът ми е в доста лошо състояние. И се влошава. А този изключително умен ортопед е изобретил някакви нови методи. Няма да може да ми даде нов крак, уви... но може да постигне известен резултат. Ако операцията се окаже успешна... аз цял живот ще си остана с повече или по-малко накуцване... но се очаква да настъпи подобрене. А факт е, че съм готов да поема риска.

— Лукас, опасно ли е?

Той забави отговора си само с една секунда повече от нормалното.

— О, не. Не мога да стана по-сакат, отколкото съм сега, но...

— Кажи ми истината.

— Да ти кажа истината, самият аз не съм съвсем наясно. Но има надежда... може би слаба... но аз искам да опитам.

— Защо не ми каза досега? — настоях аз.

— Не бях решил дали да го направя. А после помислих: „Защо не? Не би могло да стане по-лошо, ако се окаже безуспешно, а има шанс да стане по-добре“.

— И докато ти си се измъчвал от всичко това, аз непрестанно ти говоря за собствените си дребни проблеми!

— Дълбоката ти загриженост означава много за мен, Розета — сериозно каза той.

— Разбира се, че съм загрижена. Ти си ми толкова близък!

— Зная. Е, след няколко дни заминавам.

— Колко време ще продължи?

— Не съм сигурен. Ако е успешно, вероятно месец. Ще постъпя в клиниката на този лекар. Тя е точно до улица Харли.

— Ще бъде ужасно да зная, че не си тук.

— Обещай ми, че ще внимаващ.

— При разследването. Разбира се, ще обещаая.

— Не го прави прекалено явно и не обръщай голямо внимание на брътвежите на прислугата.

— Обещавам ти, Лукас. Ще ми дадеш ли адреса на тази клиника?

Той извади едно листче от портфейла си и го написа.

— Ще дойда да те видя — казах аз.

— Ще ми бъде приятно.

— Ще поддържам връзка с Карлтън. Той как ще се чувства след заминаването ти?

— Не мисля, че присъствието ми има голямо значение. То не може да му върне Тереза. Но надявам се да е добре. Напоследък се е отдал изцяло на работата и това е най-доброто нещо за него.

Новината беше помрачила деня ми. Беше типично за Лукас да се отнася леко към съвсем сериозни неща. Каква операция му предстоеше? Можеше ли да крие опасности за него? Дори и да беше така, знаех добре, че той нямаше да ми каже.

Бях силно обезпокоена.

Излязохме от „Краля моряк“ и се насочихме към конюшните.

— Ще те придружа до Перивейл — каза той.

Яздихме в пълно мълчание и къщата се показва пред нас някак прекалено скоро.

— О, Лукас — казах аз. — Иска ми се да не заминаваш. Ще ми липсваш много.

— Ще запомня това — отговори той. — Няма да продължи дълго. Ще ме видиш да галопирам към „Краля моряк“... съвсем различен мъж.

Аз тъжно го погледнах.

После той много сериозно каза:

— Но аз действително се тревожа за теб, Розета. Пази се. Откажи се от проучването, докато се върна. Този ще е най-добрият план.

— Обещавам да бъда много внимателна, Лукас.

Той пое ръката ми и я целуна.

— Довиждане, Розета — каза той.

* * *

Чувствах се потисната. Тези срещи с Лукас бяха означавали много за мен и да се лиша от тях ми беше много тежко. Но не само това. Тревожих се за него. Каква беше операцията? Дали той ми каза всичко за нея?

Реших да предложа на Кейт да отидем до имението Трекън, яздейки конете си някой ден.

— Много е далече. Няма да ни стигне само един следобед. Но защо да не го направим като целодневна разходка? Ще питам майка ти дали ще ни разреши.

Кейт се зарадва на перспективата, а и както очаквах, разрешението не се оказа никакъв проблем.

Откакто бях тук, уменията ми върху коня се бяха подобрили значително, така че дългите разстояния вече не ме затрудняваха, а Кейт поначало се справяше доста добре.

Радвах се да я видя толкова щастлива от мисълта за предстоящия ни излет.

— О, впечатляваща е — каза тя, когато видяхме къщата в далечината. — Не толкова внушителна като Перивейл Корт, разбира се... но е добра.

— Сигурна съм, че семейство Лоримър ще бъдат поласкани от високото ти мнение.

— Ще видим ли и оня стар Лукас?

— Не. Той не е тук.

— Къде е?

— В една клиника.

— Какво е клиника?

— Един вид болница.

— И какво прави там?

— Знаеш, че беше ударил крака си.

— Да. При корабкрушението. Не може да върви много добре.

— Там ще видят дали може да се направи нещо за това.

Тя се замисли.

— Кого ще видим тогава?

— Брат му, надявам се, също близнаците и бавачката Крокет.

Оставихме конете си в конюшната и се запътихме към къщата. Разбрахме, че г-н Лоримър беше някъде из земите на имението, но бавачката Крокет щеше да бъде информирана за пристигането ни.

Тя слезе забързана по стълбите.

— О, г-це Кранли! Колко е хубаво да те видя! И г-ца Кейт! Браво!

— Къде са близнаците? — попита Кейт.

— О, те ще искат да ви видят. Още си спомнят за теб, г-це Кранли.

— Надявам се да мога да се срещна и с г-н Лоримър, преди да си тръгнем.

— О, той замина за Лондон.

— Имах предвид г-н Карлтън.

— Помислих, че сте дошли да видите г-н Лукас. Те мислят да направят нещо за крака му. — Тя поклати глава. — Предполага се, че са много умни в наши дни. Аз не знам.

— Той ми каза, че заминава. Искан да поговоря с г-н Карлтън за това.

— Ще се върне скоро, мисля. Хайде да се качим в детската да видим близнаците.

Дженифър ме позна веднага и се затича към мен. Хенри не беше съвсем сигурен, както видях, но последва сестра си.

— Сега ми разкажете как е при вас — казах аз. — А това е Кейт, моя ученичка.

Кейт наблюдаваше децата с интерес, но и с известен скептицизъм.

Аз попитах Дженифър за еднооката й Мейбъл, а също за мечока Реджи. Тя се разсмя и каза, че били непослушни както винаги.

Поговорихме си малко в този дух и бавачката Крокет предложи на близнаците да покажат кулкенската си къщичка на Кейт.

Малките подскочиха от радост, а аз тревожно погледнах към Кейт, която съвсем спокойно можеше да заяви, че не проявява интерес към такива детински играчки.

Предполагам, че тя долови молбата в погледа ми и отговори:

— Добре.

Къщата на куклите беше в един от ъглите на стаята. Децата отидоха там, а бавачката ме подкани да седна.

— Има ли новини? — трескаво ми прошепна тя.

Аз поклатих глава.

— Трудно е. Не мога да открия нищо. Понякога си мисля, че задачата ми е непосилна.

— Зная, че ще успееш да откриеш нещо. И съм сигурна, че има някаква тайна... и то точно в оня дом. Там се крие някаква тайна. Колко искам и аз да можех да бъда с теб при тях.

— Подочувам някои неща, но те не ме водят доникъде.

— Ами, продължавай да опитваш. Успя ли да поговориш с г-жа Форд? Тя знае почти всичко, което става там.

— Вероятно самата ти би трябвало да говориш с нея. Вие сте в приятелски отношения.

— Опитах, но не научих много.

— Вероятно тя не знае нищо... А ако знае, смята, че не е редно да споделя неща за семейството.

— Но вероятно ще каже разни работи на човек, който е вътре в семейството, щом не иска да споделя с външни хора. А сега ти си там. Ти си една от тях. Аз сега съм външната.

Забелязах, че Кейт ни слушаше внимателно и направих знак на бавачката Крокет. Тя ме разбра веднага и заговорихме за децата и за приближаващото време, когато щяха да имат нужда от гувернантка.

Кейт извика:

— Ти няма да се върнеш тук, нали, Крани?

С което напълно се убедих, че слушаше всяка наша дума.

— Не, докато продължаваш да бъдеш добра ученичка — отговорих аз.

Кейт направи гримаса. Но стана ясно, че разговорът ни с бавачката не можеше да продължи.

Не след дълго една от прислужничките дойде да съобщи, че г-н Лоримър се беше върнал.

Аз оставих Кейт в детската стая и слязох долу да го видя. Той изглеждаше много тъжен, но се зарадва на посещението ми.

— Безпокоя се за Лукас — казах му аз. — Какво знаеш за тази операция?

— Много малко. Лукас беше в Лондон неотдавна и там се срещнал с този човек. Направили му пълни изследвания и ето, това е резултатът от тях.

— Какво мислят в клиниката? Какво ще бъдат в състояние да направят?

— Малко е неясно. Казват, че са постигнали голям напредък в тази област. Ще се опитат да поправят вредата, последвала от ненавремененно положените лекарски грижи за счупения му крак.

— Изпитвам постоянни угризения за това, че не знаехме как да постъпим тогава. Бихме могли да предотвратим сегашните последици.

— Безполезно е да обвиняваш себе си, Розета... както и мъжа, който е бил с вас. Направили сте най-доброто, което сте могли. Спасили сте живота му. Повече не е било възможно. Повярвай ми, той ви е безкрайно признателен. Зная, че Лукас говори малко шеговито и небрежно за тези неща, но ги чувства много по-силно, отколкото би могла да си представиш.

— Да, зная.

— А самият той най-добре знае как трябва да постъпи, Розета. Виждаш ли, за него това е един шанс. Готов е да поеме риска. Ако операцията се провали, Лукас може да стане по-зле и от сега, но ако бъде успешна, ще е много, много по-добре.

— Рискът е голям, доколкото разбирам.

— И аз мисля така.

— Предполагам, че ще ти съобщят резултата веднага, щом преценят какви са изгледите за успех.

— Да, непременно.

— Карлтън, ще ми изпратиш ли веднага съобщение?

— Разбира се, че да.

Замълчахме за момент. После Карлтън каза:

— За него беше голяма трагедия. Той винаги е ненавиждал болестите, така че нещастие то с крака му... му се отрази изключително тежко.

— Зная.

— Искан ми се... да можеше да се ожени. Мисля, че това би означавало много за него.

— Естествено, в случай че бракът му се окаже щастлив.

— Щастливият брак е идеалното състояние на човека.

— Да... ако и бракът е идеален. В противен случай ще значи компромис.

Разбрах, че Карлтън се беше замислил за собствения си брак.

— И после — тъжно каза той — всичко може да свърши... внезапно... и ти започваш да се питаш дали не би било по-добре, ако никога не си имал щастието да го изживееш.

— Карлтън, разбирам чудесно, но мисля, че трябва да се радваш, че все пак си го имал.

— Да, права си. А какво правя аз? Потънал съм в отчаяние. Какво мислиш за близнаците?

— При тях всичко е наред. Бавачката Крокет е чудесна. Пораснали са, нали?

— Ще трябва да помислим за гувернантка за тях. — Той ме загледа в очакване.

— Аз всъщност не съм квалифицирана гувернантка, както знаеш.

— Чух, че се справяш добре с онова момиче.

— Колко бързо се е разпространила славата ми! — шеговито казах аз.

— Трябва да хапнете нещо, преди да си тръгнете.

— О, благодаря. Мисля, че имаме нужда от това. До Перивейл Корт ни чака доста дълъг път. Ще извикам Кейт.

— Да. Ще бъдат готови да ни сервират след няколко минути.

Кейт се зарадва, че щяхме да обядваме в трапезарията на къщата в Трекън. Карлтън беше много внимателен и се държеше към нея като към възрастен човек, което ѝ допадна особено много. Тя отдаде дължимото на храната и не спря да ни занимава с истории за Перивейл Корт, което развесели Карлтън и като че ли малко повдигна духа му. Така че посещението ни премина с успех.

Той ни придружи до конюшните.

— Благодаря ви, че дойдохте — обърна се той към Кейт и същевременно към мен. — Надявам се да дойдете пак.

— О, непременно — отговори Кейт, което аз приех с благодарност, а явно се хареса и на Карлтън.

На път за дома, Кейт каза:

— Обядът беше хубав. Обаче тези глупави близнаци и старата им кукленска къщичка направо ме отегчиха.

— Не намираш ли, че къщичката им беше доста симпатична?

— Крани, аз не съм дете. Не си играя с играчки. Обаче той иска ти да се върнеш там, нали?

— Кой?

— Оня стар Карлтън.

— Имам чувството, че речникът ти е доста беден. Използваш едно и също прилагателно почти за всички.

— Кое прилагателно?

— Стар.

— Е, ами че той е стар. И иска да се върнеш и да учиш онези глупави близнаци, нали?

— Те поне не са стари. И защо мислиш така?

— Защото бавачката Крокет иска ти да се върнеш.

— Не старата бавачка Крокет?

— Е, тя е толкова стара, че няма защо да го казва човек. Но тя каза, че ще поддържа връзка, а също и Карлтън.

— Той имаше предвид брат си. Ще ме осведоми как протича операцията.

— Може би ще му отрежат крака.

— Разбира се, че няма. Само ти си способна да кажеш подобно нещо. Кракът му ще се оправи. Той е много добър приятел и е съвсем естествено да искам да зная какво става с него. Така че... бавачката Крокет и брат му ще ме държат в течение.

— О — каза тя и се засмя.

И внезапно започна да пее.

*„Петнадесет души върху гроба на моряка,
йо-хо-хо, и бутилка ром.
Пиенето и дяволът свършиха останалото...“*

Аз си помислих: „Вярвам, че тя наистина ме обича“.

* * *

През следващите няколко дни се чувствах много потисната. Започнах да разбирам какво огромно значение имаше за мен да зная, че Лукас беше наблизо и че можех да разчитам на него. Все повече ме тревожеше и операцията. Карлтън нямаше повече информация от мен, което беше съвсем в стила на Лукас — да не говори много за себе си.

Успях да осъзная и колко безплодно се беше оказало разследването ми. Лукас смяташе цялата работа за абсурд и като че ли имаше право.

Да можеше само да си е в къщи сега, за да му изпратя съобщение и да се срещнем! Питях се как щеше да му се отрази операцията и се страхувах много за изхода ѝ.

Кейт усети меланхолията ми и се опитваше да ме развесели. Когато четяхме, вниманието ми често се раздвояваше и това я смущаваше. Точно в този период стигнах до извода, че тя силно се бе привързала към мен. При всяко друго положение бих се почувствала трогната, но сега можех да мисля само за Лукас.

Тя се стараеше да ме предразполага към разговори и ставаше така, че често ѝ разказвах за миналото си. Разказах ѝ за къщата в Блумзбъри, за родителите ми и за живота им, отдаден изцяло на Британския музей. Стана ѝ забавно, че ме бяха нарекли на името на камъка Розета.

Тя каза:

— И с мен е така. Аз нямам баща... но майка ми непрекъснато е ангажирана с други неща... не Британския музей, но... разни други работи.

По всяко друго време бих я разпитала за истинските ѝ чувства, но се тревожех толкова много за Лукас, че не се възползвах от тази възможност.

Много обичаше да слуша за г-н Доланд. Разказах ѝ за „номерата“ му и най-голямо впечатление ѝ направиха „Камбаните“.

— Да можехме да си ги имаме и тук — каза тя. — Нямаше ли да е весело?

Съгласих се, че щеше да бъде и че в миналото е било точно така.

Тя ме хвана под ръка и се притисна към мен в рядък изблик на обич.

— Не ти е било много мъчно, че тях ги е занимавал само Британският музей, нали? Това няма значение... ако си имаш други

неща...

Бях трогната. Опитваше се да ми каже, че моето присъствие компенсираше вечното отсъствие на майка ѝ от нейния живот.

Когато ѝ разказах за пристигането на Фелисити в дома ми, тя изпищя от удоволствие. Разбрах защо. Защото беше подобно на моето пристигане в Перивейл.

— Мислела си си, че ще дойде някоя ужасна гувернантка — каза тя.

— И стара, естествено — казах аз и двете се разсмяхме.

— О, те всичките са стари — продължи тя. — Беше ли си мислила как ще я накараш да се държи добре?

— Не. Аз не бях такова малко чудовище като теб.

Тя се запревива от смях.

— Но вече нямаш намерение да си ходиш, нали, Крани?

— Ако можех да почувствам, че ти искаш да остана...

— Искам.

— А пък аз си мислех, че мразиш всички гувернантки.

— Всички, с изключение на теб.

— Поласкана съм и се гордея.

Тя ми се усмихна доста стеснително и каза:

— Вече няма да ти казвам Крани. Сега ще си Розета. Струва ми се толкова смешно да те нарекат на един камък.

— Е, този е доста специален камък.

— Един стар камък!

— Този път прилагателното е подходящо.

— И всичките му там завъртулки отгоре... като червейчета.

— Йероглифите въобще не приличат на червейчета.

— Добре. Значи си Розета.

Мисля, че понеже ѝ бях разказала за детството си, тя поиска да ми разкаже за своето. А това, разбира се, беше точно от което се интересувах.

— Ние трябва да сме живели доста далече от Британския музей — каза тя. — Защото сега за пръв път чувам за него. И винаги си седяхме в къщи и го чакахме да си дойде.

— Твоят... баща? — попитах аз.

Тя кимна.

— Беше ужасно, майка ми се страхуваше... но не толкова много, колкото аз, когато оставах там... съвсем сама. Беше тъмно...

— През нощта ли е било?

Тя смутено се замисли.

— Не мога да си спомня. Беше ужасна стая. Имах легло на пода в ъгъла... майка ми спеше на другото легло. Обичах да гледам косата ѝ сутрин. Беше като червено злато, разпръсната по цялата възглавница. Аз се събуждах и... не знаех какво да правя. Виждах я там... а после знаех, че ще излезе. Имаше една съседка от долния етаж. Идваше да види дали съм добре.

— А ти е трябвало да оставаш за дълго сама?

— Мисля, че да.

С какво се занимаваше майка ти?

— Не зная.

Аз си помислих: Хористка... Том Пери се е оженил за хористка.

— Ти си си имала г-н Доланд и г-жа Харлоу...

— Разкажи ми, Кейт... разкажи ми всичко, което си спомняш.

— Не, не — извика тя. — Не искам. Не искам да си спомням. Изобщо не искам да си спомням. — Обърна се внезапно към мен и се хвърли в прегръдките ми. Аз погалих косата ѝ.

Казах:

— Добре. Да забравим. Сега всичко е свършило. Сега ти имаш мен... и на двете ни е доста добре заедно. Ще поюздим... ще почетем... и ще поговорим...

Научавах толкова много неща... не за това, което бях дошла да науча, а за Кейт. Тя беше самотно дете; държеше се по този начин, защото беше напълно лишена от обич и внимание. И се опитваше да ги спечели по единствения начин, който познаваше. Изпитвах неприязън към Мирабел, която не ѝ бе дала любовта, толкова нужна за нея. Вероятно преди е трябвало да работи... но не сега.

Кейт рязко се отдръпна от мен, като че ли засрамена от проявените чувства. Каза:

— Всичко се оправи, когато Дядката дойде.

— Да — казах аз. — Твоят дядо. Той те обича много, нали?

Усмивка озари лицето ѝ.

— Той дойде и ни отведе. Пристигнахме заедно тук... и тогава всичко беше наред. Той разказва чудесни истории... все за битки.

— Трябва да е било прекрасно, когато ви е отвел.

Тя кимна.

— Спомням си... бяхме в стаята... той седна на леглото. Каза нещо за някаква връзка...

— Връзка?

— За връзка в Корнуол.

— О, имал е предвид приятел, предполагам.

Тя кимна. Настроението ѝ се беше променило. Сега се усмихваше.

— Пътувахме с влак. Беше чудесно. Аз седях на коленете на Дядката... и после пристигнахме в Сийшел Котидж. Страшно ми хареса... защото Дядката беше там. Беше там през цялото време. И когато беше тъмно, също. Хареса ми морето. Обичах да слушам как се разбива в скалите. Толкова ясно чувах вълните от спалнята си в Сийшел Котидж.

— А после — казах аз — се е появил и Перивейл. Скоро сте се сприятелили със семейството, нали?

— О, да. Дядката ги познаваше и те много го харесваха. Е, всички обичат Дядката. Харесаха и майка ми, защото тя е толкова красива. А после тя трябваше да се омъжи за Козмо, а ние да напуснем Сийшел Котидж и да се преместим в голямата къща. Тя беше толкова доволна. Дядката също, въпреки че той нямаше да живее там, но въпреки това беше доволен. После Козмо умря, докато ние още живеехме в Сийшел Котидж. Умря в Биндън Бойз, а убиецът избяга, така че всички разбраха кой го е убил.

— И какво се случи след това?

Тя сбърчи вежди.

— Майка ми замина.

— Замина? Аз мислех, че се е омъжила за Тристан.

— Да... но преди това замина.

— Къде отиде?

— Не зная. Беше болна.

— Болна? Защо тогава е заминала?

— Беше много болна. Понякога я чувах. Изглеждаше съвсем бледа. Веднъж, когато ѝ стана лошо, се втурна в банята и не ме забеляза, аз я видях как се спря пред огледалото и каза на глас: „И сега какво ще правя? О, боже!“. Тогава бях малка. Мислех, че Бог може да ѝ

каже и аз ще го чуя и ще разбера. Сега вече знам, че хората казват „О, боже“ само когато са изплашени или ядосани. Тя беше изплашена, защото беше болна. После Дядката каза: „Майка ти ще замине за известно време“. Аз попитах: „Защо?“. Той ми отговори, че така щяло да бъде по-добре за нея. И тя замина. Дядката я изпрати до гарата. Каза, че ще остане при нея само в началото. Аз трябваше да стоя при г-жа Дрейк само два дни. След това Дядката се върна и пак се преместихме в Сийшел Котидж двамата. Аз попитах: „Къде е майка ми?“. А той каза: „Ще погостува на приятели“. Аз му казах, че не зная да имаме никакви приятели. А той ми каза: „Ти си имаш мен, скъпа. Аз съм твой приятел“. И ме прегърна и всичко беше наред. Прекрасно беше с Дядката в Сийшел Котидж. Той обичаше да готви, а аз му помагах и много се смеехме.

Разсмях се при спомена.

— Какво стана след това? — попитах аз.

— Майка ми се върна и вече беше по-добре. Приятелите й явно й бяха помогнали. После се сгоди за Втория, двамата се ожениха и се преместихме в Перивейл Корт. Искаше ми се и Дядката да остане с нас, но той отиде в другата къща. Каза, че не е далеч и че щях да зная къде да го намеря.

— А ти никога ли не се срещна с приятелите, при които е ходила майка ти?

— Никой вече не спомена нищо за тях. Зная, че живеели в Лондон.

— Майка ти и дядо ти ли ти казаха това?

— Не. Но двамата заминаха с лондонския влак. Той минава винаги по това време. Зная, че са се качили на лондонския влак, защото г-жа Дрейк ме заведе да го изпратим. Дядката ме беше завел при нея предишната вечер. Аз й казах, че искам да видя как ще замине, така че тя ме заведе на гарата. Видях ги да се качват на влака.

— Може да са слезли на някоя спирка преди Лондон.

— Не. Чух ги да си говорят за Лондон.

— А дядо ти се върна и остави майка ти там?

— Нямах го само една нощ. Но тя не се върна почти цял век. Сигурно около три седмици. Нямам много добра памет, когато става въпрос за времето. Но зная колко болна беше, когато замина... изобщо не се усмихваше.

— Трябва наистина да е била много болна.

Тя кимна и започна да ми разказва за мидените черупки, които с дядо ѝ събирали по брега.

* * *

При два или три случая бях намерила повод да посетя възрастната лейди Перивейл. Разговорите ни не ми донесоха кой знае какъв успех. Бях се надявала да науча нещо, докато тя ми говореше безспир за миналото и за дните на разкош в родния ѝ Йоркшир.

Непрекъснато се надявах да ми се удаде случай да говоря отново с Мария и тъй като Мария гореше от желание за същото, за срещата ни се намери повод.

Когато един ден се качих горе да видя лейди Перивейл, бях посрещната от Мария, която сложи пръст на устните си, намигна ми заговорнически и каза:

— Нейно височество се е пренесла в царството на сънищата. Но влизай, г-це Кранли, двете с теб ще я почакаме да се събуди. Аз винаги я оставям да се наспи. Пак лоша нощ, виждаш ли. Веднага познавам по лицето ѝ сутрин. Тършувала е наоколо, предполагам... да търси нещо, което го няма. Във всеки случай, не е докопала кибрита. Погрижила съм се за това.

Седнахме една срещу друга.

— Честна дума — продължи тя, — ти и г-ца Кейт се разбирате повече от всякога. Нищо вече не може да ви раздели.

— Мисля, че се разбираме добре. Тя не е лошо дете.

— Е, аз не бих отишла чак толкова далеч, но мога да кажа, че е по-добра, откакто ти си тук. Това е факт.

— А как е лейди Перивейл напоследък?

— Горе-долу. В някои дни съзнанието ѝ е съвсем бистро... тя е с всичкия си, както се казва... а после като че ли мозъкът ѝ се изпарява. Е, ами годините ѝ напредват... няма да живее много дълго, както си мисля. А като си я спомня как беше преди! Господарката на къщата, истинска господарка. И един ден изведнъж — хей, стоп! — за една нощ само и стана съвсем друг човек.

— Може би е била много силно привързана към сър Едуард и не е могла да понесе болката от смъртта му?

— Точно обратното, спокойно мога да кажа. Не приличаха много на Дарби и Джоан^[3]. О, божичко, не. За много работи не се разбираха... и то чак до края, смея да кажа. Караха се така, че косата ти да настръхне. Тя се обливаше в сълзи. Той не отстъпваше от своето. Не успях винаги да чуя точно за какво вдигаха скандалите...

Помислих си, че е жалко, а явно и Мария мислеше така.

— Той е починал почти по времето на онази ужасяваща афера, нали? Имам предвид убийството в изоставената къща.

— О, да... убийството. Той беше на смъртното си легло тогава. Мисля, че не беше много наясно с това, което стана. Не му беше до това. Е, а и човек не отива при някой на смъртно легло, за да му каже: „Синът ти беше убит и то от момчето, което ти доведе в къщата си“. Исках да кажа, никой не би отишъл да му разправя това. И той не разбра нищо. Помина се наскоро след това.

— Много странен случай, не мислиш ли, Мария?

— Е, убийството си е убийство, от която и страна да го погледнеш.

— Имам предвид, че е останало като загадка.

— Ревност, нищо повече. Той ревнуваше от Козмо. Някои казаха, че бил влюбен в сегашната господарка. Е, трябва да признаеш, че тя е много хубава.

— Много е хубава. Ти ми каза, че сър Тристан я харесвал, преди да почине брат му.

Тя премигна и кимна.

— Странна работа. Обаче, тя любовта въобще си е странно нещо. Тя уж се държеше както трябва към Козмо. Е, ами естествено, така ще се държи. Но аз си мислех, че се преструва. Усещах, че между нея и Тристан имаше нещо. Човек усеща такива работи, нали знаеш. Да, ако въобще разбира от тях.

— Някой ми каза, че била много болна и заминала за няколко седмици, а когато се върнала, пак си била както преди.

— Мисля, че това стана точно преди убийството... точно преди това. Аз забелязах, че започваше да изглежда малко... е, ако беше омъжена, щях да кажа, че очаква дете...

— А когато се върна...?

— Ами, тогава се случи онова. Трябва да беше след около една седмица, доколкото не ме лъже паметта.

— И после се е омъжила за Тристан.

— О, няколко месеца по-късно. Не можеха да го направят чак толкова скоро. Пък то си беше достатъчно скоро и без това.

— Мислиш ли, че тя се е зарадвала, че така ще може да получи и титлата, и Тристан, и всичко?

Мария се намръщи. Помислих си: „Отивам твърде далеч. Трябва да бъда внимателна. Лукас ме предупреди за това“.

— О, не бих могла да кажа това. Виж сега, аз вярвам, че между нея и Тристан имаше нещо, така че предполагам, че тя по-скоро би се омъжила за него. Козмо беше един от ония, които обичат да си придават важност. Той беше великият Козмо. Един ден щеше да стане сър Козмо... само че не доживя да го види. Наемниците в имението не го обичаха много. Повече обичаха Тристан... така че не беше само тя така. И така трябваше, нали? Нейно височество обаче беше много доволна, когато двамата се ожениха. Тя имаше толкова високо мнение за Мирабел. Много искаше да ѝ стане снаха. Трябваше да можеш да ги видиш, нея и майора. Ами майорът си ѝ беше слабост от години, нали така?

— Да, мисля и че преди си ми го казвала.

— Аз знаех, че е така. Майката на нейно височество сегашната господарка, уж ѝ беше най-добрата приятелка... обаче там си имаше и доста ревност. Заради майора... само че той тогава не беше още майор. Не знам точно какъв е бил... но си падаше доста по момичетата. Тогава нейно височество беше Джеси Окрайт. Обичаше да ми приказва, докато решех косата ѝ. Беше влюбена в него... точно както приятелката ѝ.

— Имаш предвид приятелката ѝ от училище, която се е омъжила за него?

Мария кимна.

— По едно време си мислех, че Джеси ще се омъжи за него. Но старият Окрайт не ѝ даде да го направи, защото каза, че младежът преследвал богатството на Джеси. Мисля си, че той и без това искаше приятелката ѝ, но разбира се, както много други, беше хвърлил око на парите на Окрайт. Ами, Джеси беше свикнала общо взето да получава, което поиска, но щом ставаше въпрос за парите на стария Окланд, там

той си имаше свои идеи. Джеси нямаше да се хвърли в ръцете на един авантюрист, който искаше само парите му, каза той. Ако пък толкова много иска да се ожени за него, може, но няма да видят никакви пари. Бедната Джеси остана с разбито сърце, обаче се омъжи за сър Едуард, стана лейди Перивейл и дойде да живее тук. А майорът се ожени за приятелката от училище. Ето как стана. А после, след всичките тези години, когато жена му починала и той си имал дъщеря — самата тя омъжена и с малко момиченце, той написа писмо, за да поднови приятелството си с лейди Перивейл. Тя подскочи до небето от радост и поиска той да дойде да живее тук. За тях веднага се намери Сийшел Котидж... и оттогава досега, тя гледа на Мирабел като на слоя дъщеря.

— И не е ревнувала за това, че майорът се е оженил за приятелката ѝ?

— Беше преодоляла това. Приятелката ѝ беше мъртва, а майорът беше тук. Сега е доволна, че Мирабел ѝ е снаха... а майорът често идва да я вижда.

— А младата лейди Перивейл обича ли я?

— О, да... е, за старата дама е хубаво. Спомням си, колко разстроена беше, когато Мирабел замина... това беше преди сватбата. Наистина се разтревожи. Спомням си, че видях едно писмо от Мирабел до нея. „Скъпа леля Джеси...“ Започна да я нарича леля Джеси, когато дойде в началото тук и това никога не се промени. И сега си спомням онова писмо. Пишеше ѝ, че е настанена в някакво място, което се казваше... о, как се казваше? Да спомням си сега. Малтън Хауз, в един квартал в Лондон, Бейзуотър. Спомням си Малтън, защото съм родена наблизо. Не е далече от Йорк. Ето защо не съм го забравила. А когато се върна, лейди Перивейл я обсипа с такова внимание! И, не след дълго, се случи онова убийство...

— Да загуби син по този начин, трябва да е било жесток удар за лейди Перивейл.

— О, да, така беше... а и със сър Едуард на смъртно легло тогава... Това ѝ стигаше, за да я довърши. Ние всички бяхме изненадани, че го понесе все пак. Но даде своето отражение... съзнанието ѝ се размъти и започна да тършува за нещо нощем.

Тя продължи да ми говори за трудностите, които ѝ създавала лейди Перивейл и даде примери за странното ѝ поведение, за да подчертае промяната, настъпила у нея след трагедията.

Докато разговаряхме пристигна майорът.

— О, здравей, майоре — каза Мария. — Нейно височество дълбоко спи. Пак е ровичкала през нощта, струва ми се.

— О боже, боже. Радвам се да Ви видя, г-це Кранли. Не сте ме навестявали наскоро. Ще трябва да поговоря с Кейт за това. Казах ѝ да наминавате всеки път, когато сте наблизо. Почти е сигурно, че ще ме намерите в градината.

— Благодаря, майоре. Ще ми бъде приятно.

— Мария се грижи толкова добре за лейди Перивейл. Какво бихме правили без нея, не мога да си представя.

— Не зная пък какво щях да правя аз без нейно височество. Прекарали сме заедно толкова много години.

Аз казах, че ще е по-добре да си отида, защото след като се събудеше, лейди Перивейл сигурно щеше да бъде очарована да се види с майора и нямаше да ѝ е приятно някой да развали удоволствието ѝ от срещата им на четири очи.

Той учтиво отбеляза, че лейди Перивейл би се разочаровала много, ако не успее да види и мен.

— О, за мен няма да е никакъв проблем да намина и утре.

Той ми подаде ръка и каза:

— Но не забравяйте. Аз също ще очаквам да Ви видя скоро.

Когато се върнах долу, ме очакваше съобщение от Карлтън. Информираше ме накратко, че операцията на Лукас бе насрочена за следващата сряда. Денят тогава беше петък.

[1] Гладстон — Уилям Едуард (1809–1898); британски политик — либерал, министър-председател през 1868–1874, 1880–1885, 1886 и 1892–1894; въвежда образование в държавни училища, въвежда право на тайно гласуване и подкрепя свободната търговия и вътрешното самоуправление на Ирландия. — Б.пр. ↑

[2] Солсбъри — град в Южна Англия, известен с голямата си катедрала, която привлича много туристи. — Б.пр. ↑

[3] Дарби и Джоан — синоним за щастлива, вече възрастна семейна двойка; като Ромео и Жулиета към залеза на живота им. — Б.пр. ↑

ПОСЕЩЕНИЕ В ЛОНДОН

Реших, че трябва да отида в Лондон. Исках да съм там, докато правеха операцията на Лукас. Исках да го видя, преди да започнат, за да мога да го уверя, че ще мисля за него през цялото време; и че ще се моля непременно да има успех.

Можех да остана няколко дни при баща ми, а клиниката не беше далеч от там. Трябваше да съм наблизо и Лукас да знае за това.

Поисках разговор с младата лейди Перивейл.

Казах ѝ:

— Много моля да ме извините, но трябва да замина за Лондон. Мой много близък приятел трябва да бъде подложен на операция и искам да съм там. Още повече, време е да се срещна с баща си. Не съм го виждала от деня, когато придружих приятелите си, професор и госпожа Графтън, до Корнуол, а наистина мисля, че съм длъжна да дам някои обяснения на семейството си.

— О, боже — каза тя. — Боя се, че Кейт ще се разстрои изключително много. Вие двете се сблизихте толкова много.

— Да, но трябва да замина. Ще говоря с нея. Ще се постарая да ме разбере правилно.

Действително говорих с нея:

— Защо не мога да дойда с теб? — полита тя.

— Налага се да бъда сама.

— Не разбирам защо.

— Но аз разбирам.

— А какво ще правя аз, докато те няма?

— Справяла си се добре и преди моето появяване.

— Тогава беше друго.

— Ще ти кажа какво ще направим. Ще намеря някои книги за теб и ще можеш да ми разкажеш, когато се върна. Ще ти дам и някои уроци, които да подготвиш.

— И какво му е хубавото на това?

— Ще имаш с какво да запълниш времето си.

— Не искам да има с какво да запълвам времето си. Искам, ако аз не мога да дойда с теб, да не ходиш и ти.

— Уви. Ето ти още един урок, който трябва да научиш. Нещата невинаги се нареждат така, както ни се иска. Слушай, Кейт. Аз трябва непременно да замина.

— Може и да не се върнеш.

— Ще се върна. Заклевам се.

Тя донесе една библия и ме накара да се закълна в нея. После малко се успокои.

Аз се почувствах дълбоко трогната от това, че явно означавах толкова много за нея.

* * *

Баща ми се зарадва да ме види. Леля Мод остана хладка и критична — точно каквато очаквах да бъде.

Баща ми каза:

— Решението, което взе, беше странно от твоя страна, Розета.

— Искаше ми се да върша нещо.

— Имаше толкова много други неща, които би могла да избереш — каза леля Мод.

— И аз можех да намеря нещо подходящо за теб в Музея — добави баща ми.

— Което щеше да е хиляди пъти по-добро — каза леля Мод. — Но гувернантка... и то в дивата пустош на Корнуол.

— Семейството е много известно. Съседи на Лоримър.

— Толкова се радвам, че си близо до Лоримър — каза баща ми. — Какво преподаваш?

— Всичко — отговорих му аз. — Не е трудно.

Той се изненада.

— Във всеки случай — каза леля Мод — въобще няма значение какво преподаваш и на кого. Мисля, че постъпи много глупаво. Гувернантка, представи си!

— И Фелисити беше гувернантка, не забравяй.

— Ти не си Фелисити.

— Не, не съм. Аз съм си аз. Исках само да кажа, че тя успя да се справи много добре и ни най-малко не се смущаваше от професията си.

— Но тя работеше сред приятели... и го направи като услуга.

— Е, аз също правя услуга. И те са ми благодарни за това.

Леля Мод ми отвърна с нетърпелив жест.

В кухнята ме посрещнаха с радост. Г-н Доланд беше още малко остарял. Слепоочията му сребрееха повече от преди. Г-жа Харлоу беше по-едра, отколкото си я спомнях, а момичетата бяха същите.

— Значи сега си гувернантка, така ли? — каза г-жа Харлоу и леко сбърчи нос.

— Да, г-жо Харлоу.

— А си дъщеря на господаря!

— Работата ми харесва. Имам много умна и необикновена ученичка. Била е много трудно дете, преди да се появя аз.

— Не можех да го повярвам... нито г-н Доланд... нали така, г-н Доланд?

Г-н Доланд се съгласи, че никога не би могъл да повярва.

— Така добре си живеехме тук долу — казах аз. — Още ли изпълняваш „Камбаните“, г-н Доланд?

— От време на време, г-це Розета.

— Толкова се плаших тогава. После сънувах еврейинът от Полша. Разказах на Кейт — това е ученичката ми — за теб. Много ми се иска да я доведе тук, за да се запознаете с нея.

— Да, да, чувстваме липсата на млад живот из къщата — малко тъжно каза г-жа Харлоу.

Аз се приближих до нея и я прегърнах. Тя благодарно ме притисна до себе си.

— Ето — каза тя. — Ние тук често си говорим за старите дни. Ти си беше едно малко, старомодно същество.

— Трябва да чуя „Камбаните“ преди да си тръгна.

— Разбрах, че г-н Лоримър бил в Лондон.

— Да. Ще отида да го видя, докато съм тук.

Не ми убягна многозначителният поглед, който си размениха г-н Доланд и г-жа Харлоу. Значи и те ме виждаха като евентуална бъдеща съпруга на Лукас.

На следващия ден отидох в клиниката. Лукас се зарадва много.

— Толкова съм трогнат, че дойде — ми каза той.

— Разбира се, че дойдох. Искрах да съм тук по време на операцията и да знаеш, че непрекъснато мисля за теб. Ще мина утре следобед с баща ми или с леля Мод, за да разбере как е протекла.

— Може да е твърде рано да се каже.

— Независимо от това, ще дойда.

Стаята му беше малка, с едно легло и масичка до него. Той бе облечен в болничен халат. Каза, че го посъветвали да почива през последните два дни, затова прекарвал времето си предимно в четене. Очевидно е трябвало да го подготвят за операцията и затова му бяха дали този съвет.

— Толкова се радвам, че дойде, Розета — каза той. — Има нещо, което исках да научиш. Седни там, до прозореца, за да мога да те виждам.

— Шумът от улицата пречи ли ти? — попитах аз.

— Не. Харесва ми. Обичам да чувствам, че навън животът си върви.

— Какво искаш да ми кажеш, Лукас?

— Предприех някои действия. Беше преди известно време, преди да споделиш с мен, че Джон Плейър всъщност е Саймън Перивейл.

— Действия, Лукас? Какви действия?

— Изпратих Дик Дювейн да го търси.

— Ти... какво?

— Нямах много неща, на които да се опра. Дик замина за Константинопол. Мислех, че Саймън може все още да работи за пашата и че може да се намери човек, когото да подкупим, за да можем да го върнем в Англия. Зная как трябва да се подхожда към хората там. А и беше точно такава неща, което Дик би свършил добре. Ако съществуваше такава възможност, Дик непременно щеше да успее да я използва.

— Защо го направи, Лукас?

— Защото разбрах, че ти искаш именно него. Преди си казвах, че между нас тримата се е създала здрава връзка. Преминахме през толкова изпитания заедно. Те се отразяват на хората. Но някак, аз останах настрана. Почувствах го на острова.

— Помислил си така само защото не можеше да вървиш. Ние трябваше да отиваме двамата да търсим храна. Но ти никога не си

оставал настрани, Лукас.

— Напротив, стана точно така. Той довери тайната си именно на теб и ето те сега, решена с цената на всичко да докажеш невинността му.

Аз замълчах.

— Имаше случаи, когато си мислех, че ти и аз... е, искаше ми се да е така. Животът ми се промени, откакто ти пристигна в Корнуол. Започнах да изпитвам известен оптимизъм... бих казал, лъч надежда, че чудеса наистина могат да стават.

— Ние видяхме едно чудо... повече от едно. Наистина сякаш провидението... съдбата... или както още ги наричат, се грижеха за нас. Виж как оцеляхме сред този океан... а после на острова, след това какъв късмет имах в харема. Наистина понякога, имах чувството, че добрият ми ангел ме пази. Теб също, Лукас. Начинът, по който си се върнал в къщи, наистина е бил... невероятен.

— Като това... — каза той, поглеждайки крака си.

— Мисля, че у всеки от нас останаха дълбоки белези. Но, Лукас, ти си направил това за мен! Опитвал си се да го намериш, за да ми го върнеш отново!

— Признавам, че понякога си мислех, че съм глупак. Забрави го, казвах си аз. Нека си остане там завинаги, където и да е. Тогава ти и аз бихме могли да направим нещо с живота си... двамата заедно. Ето така си мислех. А после си казах: Но тя винаги ще се колебае. Винаги ще си мисли за него. Така че стигнах до заключението, че ще се опитам да го намеря и да го върна тук... стига да бъде възможно.

— Никога няма да забравя това, което си направил за мен. Ти веднъж ми каза, че след себе си обичаш най-много мен и че всички хора обичат най-много себе си, а когато казват, че обичат друг, то е само заради удобството и удоволствието, които този човек би доставил на самите тях. Спомняш ли си? Но не мисля, че го показваш на практика... сега.

Той се засмя.

— Не ме изкарвай герой. Страшно ще се разочароваш, ако се опиташ.

— О, Лукас...

— Добре, добре. Няма повече. Да не ставаме сантиментални. Мислех, че трябва да знаеш, това е всичко. Когато ти ми разказа кой

всъщност е той и че е смятал да замине за Австралия, аз писах на Дик и сега той сигурно е на път за там. Австралия не е гъсто населена. Там той би могъл да го намери сравнително по-лесно. Но дори и да го намери... той не може да се върне, нали?

— Докато не докажем, че е невинен.

Той тъжно ме погледна.

— Мислиш, че никога няма да го докажа, нали?

— Мисля, че си си поставила много трудна задача.

— Но ти ще ми помогнеш, Лукас.

— Сега съм малко нещо като пречупена тръстика обаче.

— Обаче ще бъдеш много по-добре след... знаеш, че ще бъдеш.

Сигурен си.

— Е, това ми е целта, нали?

— Нямам търпение утрешният ден да свърши.

— Благодаря ти, Розета.

— Трябва да бъде успешна. Трябва.

Той кимна. Аз го целунах по челото и го оставих. Нямах сили да прикрия чувствата си, а не исках да забележи колко много се страхувах.

След като излязох от стаята му, аз помолих за кратък разговор с хирурга му и в крайна сметка успях и ме заведоха при него. Казах му, че бих била благодарна, ако е достатъчно откровен и ме осведоми дали има някаква вероятност Лукас да преживее операцията.

Когато той се поколеба за няколко секунди, аз изтръпнах от ужас.

— Предполагам, че Вие сте годеницата му — каза той.

Аз не отрекох. Реших, че така той ще бъде по-искрен.

Той продължи:

— Операцията е продължителна и сложна. Ако е успешна, той ще може да върви с много по-малки усилия и без болки... въпреки че винаги леко ще накуцва. Но тъй като е дълга и сложна, това ще означава допълнително натоварване на сърцето му, а точно това е опасното. Г-н Лоримър е здрав и силен. Състоянието му е задоволително. Има добър шанс операцията да премине успешно. Само че не трябва да забравяме натоварването на сърцето.

— Благодаря Ви — казах аз.

Той сложи ръка на рамото ми.

— Убеден съм, че всичко ще свърши добре.

Излязох от клиниката много разтревожена. Искаше ми се да се върна при Лукас и да му кажа колко много го обичам и че сега най-важното нещо на света за мен беше операцията му да премине успешно.

* * *

Следващият ден ми се стори безкраен. В късния следобед баща ми, леля Мод и аз отидохме в клиниката. Срегнахме се с лекаря, с когото бях разговаряла предишния ден.

— Г-н Лоримър понесе операцията без усложнения — каза той. — Все още е твърде рано да се каже дали е била успешна обаче. Сега той е доста добре. Можете да влезете и да го видите, но за не повече от няколко минути. Само г-ца Кранли, разбира се.

Видях Лукас. Лежеше в леглото си, а кракът му беше прикован в шини. Изглеждаше съвсем различен от когато и да е преди... безпомощен, уязвим.

— Здравей, Лукас.

— Розета...

— Казват, че е преминало добре.

Той кимна и погледна към стола до леглото си. Аз седнах.

— Хубаво е да те видя.

— Не говори. Казаха ми да не стоя повече от няколко минути.

Той се опита да се засмее.

— Искам само да знаеш, че мисля за теб през цялото време. Ще дойда веднага, щом ми разрешат отново.

Той ми се усмихна.

— А ти скоро ще излезеш оттук.

На вратата се показа една сестра и аз се изправих.

— Не забравяй, мисля за теб — казах аз и го целунах.

След това се върнахме в Блумзбъри.

* * *

Лукас се възстановяваше „според очакванията“. Все още беше на легло и аз разбрах, че изходът от операцията не можеше да стане ясен, докато той не стигнеше до състояние да стъпи на земята. Посещенията трябваше да бъдат кратки. Така дните ми изглеждаха дълги и затова аз реших да използвам времето си и да отида да видя мястото, където бе отседнала Мирабел при някогашното си боледуване.

Не можех да забравя думите на Мария: „Ако тя беше омъжена, щях да си кажа, че е бременна“. Сигурно беше сгрещила. Нямаше дете. Запитах се дали зад мистериозното ѝ пътуване до Лондон не се криеше нещо по-сериозно.

Малтън Хауз се намирал в Бейзуотър. Знаех само толкова, но вероятно нямаше да бъде невъзможно да открия мястото.

През последната седмица бях мислила само за Лукас и тъй като не можех да го виждам, освен за съвсем кратко, имах нужда от нещо, което да запълни времето ми и да ме отвлече донякъде от ужасното чувство на несигурност, че може би не всичко при него бе протекло както трябва.

Мислех да наема карета някой следобед и да се опитам да намеря Малтън Хауз. Напомних си, че не биваше „да оставям нито един камък непреобърнат“. Кой знае, важните доказателства понякога се крият на най-неочаквани места.

Вярно, желанието ми да докажа невинността на Саймън, беше отстъпило на второ място напоследък, изместено от тревогата ми за Лукас, но все пак бях отишла твърде далеч в издирванията си, за да се откажа сега. А силата на това мое желание не беше отслабнала.

Знаех името на къщата и на квартала. Можех да ги кажа на кочияша на каретата. Кочияшите познаваха Лондон добре. И така трябваше да бъде. От това зависеше успехът на работата им.

Беше ранен следобед. Баща ми работеше в кабинета си, а леля Мод почиваше в стаята си. Излязох от къщата и извиках кола.

Кочияшът не остана много доволен, когато чу адреса.

— Малтън Хауз? И къде е това?

— В Бейзуотър.

— И само толкова ли от адреса знаеш?

Потвърдих.

— Добре, ще стигнем до Бейзуотър. Това е лесно. Там... о, почакай малко, сещам се за един площад Малтън.

— Струва ми се доста вероятно да е там.

— Добре тогава, госпожице, ще отидем да видим.

Когато пристигнахме до площад Малтън, той намали и заразглежда къщите.

Видяхме една жена с пазарска чанта. Тя вървеше доста забързана.

Кочияшът намали съвсем и вместо поздрав, докосна шапката си с камшика.

— Моля, госпожо. Знаете ли тук някъде Малтън Хауз?

— Да, защо — каза тя. — Онази на ъгъла.

— Мерси, госпожо.

Спряхме пред къщата.

Аз казах:

— Ще ме почакате ли тук? Няма да се бавя.

— Ще спра ей там зад ъгъла — отговори той. — Не мога да чакам точно тук.

— Устройва ме чудесно.

И наистина ме устройваше, защото се сетих, че можеше да му се стори странно да искам да дойда дотук само за да погледна къщата отвън.

Къщата беше разположена малко навътре в двора. До вратата водеха няколко стъпала, а сред малобройните и доста неугледни храсти в предната градина имаше табела с надпис „Милтън Хаус. Клиника за бременни“. А долу в ъгъла: „Г-жа Б. А. Кампден“ и още няколко букви след името, в чието значение не бях сигурна.

Докато стоях така, загледана с недоумение в табелата, към мен се приближи жена. Познах я веднага — беше същата, която кочияшът беше спрял да пита.

— Мога ли да Ви помогна? — учтиво ме попита тя.

— О... ъ-ъ... не, благодаря — казах аз.

— Аз съм г-жа Кампден — продължи тя. — Видях Ви да слизате от колата.

Започваше да става неудобно. Трябва да й беше станало ясно, че съм имала намерение да дойда тук, след като кочияшът я попита за пътя. Как да й кажа сега, че просто исках да огледам?

Тя каза:

— Защо не влезете? По-леко е да се говори вътре.

— Аз... ъ-ъ... само исках...

Тя ми се усмихна.

— Разбирам. — Бързо ме измери с поглед. Не зная как стана, но в следващия момент вече вървах след нея. Вратата беше отключена и се озовахме в хола, който служеше за приемна.

— Влезте — каза тя.

Опитах се да ѝ откажа. Започнах:

— Аз само... — Но как можех да ѝ обясня, че всъщност исках само да разбера каква къща бе това? Очевидно, тя вече си беше извадила собствени заключения.

— Наистина, не би трябвало да Ви отнемам от времето... — отново започнах аз.

Тя ме хвана под ръка и ме въведе в една стая.

— Сега нека да се настаним удобно — каза после. Бутна ме да седна на един стол. — Не трябва да се срамувате. Случва се на толкова много момичета. Аз разбирам добре. А ние сме тук, за да помагаме.

Чувствах как затъвам все повече и повече в една смешна ситуация, от която трябваше да се измъкна възможно най-скоро. Какво можех да ѝ кажа? Как да ѝ обясня? Не бях дошла тук случайно. Беше ужасно лош късмет, че кочияшът трябваше да попадне точно на нея. Опитвах се да измисля някакво обяснение на присъствието си. Трескаво обмислях варианти.

— Трябва да задам няколко въпроса, естествено — говореше тя, докато аз отчаяно напънах мозъка си за вероятен изход от положението.

— Сега, не трябва да нервничите. Свикнала съм на тези неща. Ще оправим всичко. Имате ли някаква представа кога сте забременели?

Сега вече ме обзе ужас. Исках да избягам оттам веднага.

— Правите грешка — казах аз. — Аз... просто дойдох да попитам за една моя приятелка.

— Приятелка? Каква приятелка?

— Мисля, че е идвала тук. Беше преди известно време... загубих контакт с нея и се запитах дали Вие не бихте могли да ми помогнете. Името ѝ е г-жа Бланшар...

— Госпожа Бланшар? — Тя ме изглежда студено.

Смятах, че наистина щеше да си я спомня. Всеки би си спомнил Мирабел. Необикновената ѝ красота би направила това неизбежно.

И изведнъж ме осени неочаквана идея. Без да се замислям, аз казах:

— Или маже би тя е дошла тук като г-жа Пери...

Още докато изричах думите, се запитах, що за идея беше това. Просто така, защото подозирах, че заболяването ѝ беше обвито в някаква мистериозност. Хрумна ми, че може и да не е използвала името Бланшар... Аз никога не бях успяла да отхвърля докрай вероятността, че всъщност точно тя е била съпругата на моряка, чийто гроб Кейт посещаваше... и че тогава действително е била г-жа Пери...

Май започнах да губя разума си. Исках само да се махна оттам.

Казах:

— Помислих, че бихте могли да ми дадете адреса ѝ.

— Трябва да Ви кажа веднага, че ние никога не съобщаваме адресите на пациентките си.

— Е, допусках, че може и да не пожелаете. Благодаря Ви много. Извинете ме за времето, което Ви отнех.

— Как се казвате?

— О, това не е от значение. Просто минавах и си помислих, че... Просто минавах! В карета, която ме доведе специално тук!

Затъвах все повече в лъжите си.

— Не сте от пресата, нали? — попита тя, доста заплашително.

— Не... не, не, уверявам Ви. Просто помислих за приятелката си и се запитах дали бихте ми помогнали да я намеря. Съжалявам за безпокойството. Нямах да вляза, ако...

— Ако аз не бях се появила точно в този момент. Сигурна ли сте, че не се нуждаете от услугите ни?

— Да, съвсем сигурна. Сега, ако ме извините... Съжалявам, че Ви обезпокоих... Довиждане и благодаря.

Отправих се към вратата, а тя не престана да ме гледа през присвитите си очи. Треперех. Имаше нещо около тази жена, или може би в цялото място, което не предвещаваше нищо добро.

Изпитах огромно облекчение, когато излязох на улицата. Какъв провал! А как бих могла да зная, че ще се сблъскам точно със собственицата! Какъв ужасен късмет — да се появи именно в оня момент. А аз просто не бях подготвена. Държах се безнадеждно лошо в

ролята, която сама си бях отредила. Тъй като се бях справила доста добре като гувернантка, си въобразявах, че щях да бъда и добър детектив. Чувствах се унижена и нещастна; единственото ми желание беше наистина да се махна колкото може по-скоро оттам.

Щеше да ми бъде за урок. Детективските ми методи бяха недодялани и аматьорски.

Изтичах зад ъгъла, за да потърся каретата.

— Наистина стана бързо — каза кочияшът.

— О, да.

— Наред ли е всичко?

— О, да... да.

Знаех какво си мислеше — едно момиче в беда, отчаяно да намери някое от ония места. Клиниката за бременни, да — но и място, където нямаха да имат нищо против да спасят едно момиче в беда.

Облегнах се изтощена назад и се замислих за всичко това, припомняйки си всяка ужасна минута. Защо бях споменала г-жа Пери! Просто ми беше минало през ума, че тя може да е отишла там под това име. Колко глупаво от моя страна! Едно нещо разбрах със сигурност — че Мирабел е отишла там бременна, а когато е излязла, вече не е била. Какво би могло да значи това? Чие е било детето? На Козмо? Предстояло ѝ е да се омъжи за него тогава. На Тристан?

Беше ли това важно доказателство?

Струва ми се, че веригата от събития ставаше все по-сложна и аз въобще не се приближавах към разрешението на загадката.

Когато стигнахме до нашата къща, все още бях дълбоко разтърсена от срещата.

* * *

На следващия ден отидох да видя Лукас. Когато почуках, вратата ми отвори самият той. Стоеше изправен на краката си.

— Лукас — извиках аз.

— Погледни ме. — Той направи няколко крачки и аз можех да видя разликата.

— Било е успешно! — извиках аз.

Той кимна, усмихвайки се победоносно.

— О, Лукас... прекрасно е!

Аз се хвърлих към него и двамата щастливи се прегърнахме.

— Ти ми помогна много — каза той.

— Аз?

— Като идваше всеки ден, тревожеше се за мен.

— Разбира се, че трябваше да идвам. И естествено се тревожех.

Хайде, разкажи ми всичко.

— Е, все още далеч не съм във форма.

— Напротив, изглеждаш добре.

— Казаха, че операцията излязла успешна. Сега аз трябва да си помогна сам, като правя много упражнения за крака си. Но съм по-добре. И се чувствам по-добре. Някак ми е по-леко. Животът не ми изглежда толкова мрачен, както преди.

— Чудесно! Значи си е струвало.

— Трябва да остана тук още една иди две седмици, докато започна да стъпвам на крака си. Трябва да се уча отново да ходя... като бебе.

Можех само да му се усмихвам. Бях готова да се разплача от радост. Бях толкова щастлива, че операцията е излязла успешна!

— Ти ще останеш ли тук още малко?

— Да. Ще идвам да те виждам всеки ден и ще наблюдавам как напредваш.

— О, ще ми се наложи доста да напредна.

— Но така е по-добре, Лукас.

— Все пак аз ще си остана малко инвалид. Има неща, които лекарите не са в състояние да оправят. Но това, което извършиха, е достатъчно много. Този хирург тук е нещо като гений. Мисля, че аз му послужих малко и като опитно свинче, но той е доволен от мен... въпреки, че е още по-доволен от самия себе си.

— Нека не му завиждаме за радостта му от операцията, която той извърши така успешно, Лукас. Толкова съм щастлива...

— Дълго време не съм се чувствал така.

Когато напуснах клиниката, в коридора ме спря хирургът. Изглеждаше изключително доволен.

— Г-н Лоримър беше много добър пациент — каза той. Беше много решителен, а това винаги помага.

— Просто не знаем как да Ви благодарим!

— Моята награда е успехът на операцията.

Когато се върнах в къщи и им разказах, баща ми отбеляза каква благодат било, че съвременната медицина била напреднала толкова много. Леля Мод показва задоволството си по начин, който пак ми подсказва, че продължаваше да си мисли върху вероятността за един постоянен съюз между Лукас и мен; така че остана единствено кухнята, където най-после можех изцяло да се отдам на радостта си.

Г-н Доланд, мъдър както винаги, облегна лакти на масата и заговори за чудесата на медицината днес с много по-голям ентузиазъм от този, проявен от баща ми, а г-жа Харлоу въздъхна замечтано, така че явно мислите ѝ течаха в същата насока, като тези на леля Мод, но това не ме раздразни по начина, по който ме дразнеше отношението на леля ми.

После г-жа Харлоу ни разказа за операцията на апандисита на нейната братовчедка, която едва не умряла под ножа на хирурга. Г-н Доланд си спомни за една пиеса, в която за един мъж се предполагало, че е инвалид, който не можел да се изправи от стола си, а пък през цялото време той можел да ходи съвсем спокойно и бил убиецът.

Всичко беше както някога и аз бях толкова щастлива, колкото отдавна не бях се чувствала.

Изчаках да изминат един-два дни, преди да разкажа на Лукас за неприятното си преживяване в клиниката за бременни.

— Но поне — казах аз — наистина успях да откроя, че Мирабел е очаквала дете, преди да убият Козмо и е отишла в тази клиника, за да направи аборт.

— Какъв неочакван обрат на събитията. Каква връзка би могло да има това с убийството, как мислиш?

— Не мога да си представя.

— Ако детето е било от Козмо, те са можели спокойно да представят нещата като преждевременно раждане... освен ако вече не е било станало, прекалено късно за това.

— Сър Едуард не би одобрил, естествено.

— Но той е бил на смъртното си легло.

— Може да е било на Тристан и когато тя е решила да се омъжи за Козмо, е трябвало да направи нещо по въпроса.

— Това изглежда вероятно решение. Но всичко е много усложнено. Но има вероятност и да не си попаднала на правилното

място. В крайна сметка, имала си само адреса... при това съобщен ти устно... от Мария.

— Да, страхувам се, че разкритието ми не ни помага много. Около онова място имаше нещо много зловещо, а тази г-жа Кампден наистина се ядоса много, когато разбра, че съм дошла да задавам въпроси.

— Е, допускам, че е нормално. Тя е мислила, че ще ѝ станеш пациентка.

— Изглежда малко се разтревожи, когато помисли, че съм от пресата.

— Което предполага, че се страхува от тях, тъй като това, което върши, е нелегално. Слушай, Резета, предлагам да престанеш с разследванията си.

— Аз трябва да открия истината, Лукас.

— Не знаеш в какво се забъркваш.

— А Саймън?

— Саймън би трябвало да се върне в къщи и сам да разреши проблемите си.

— Но как да го направи? Те ще го арестуват.

— Имам усещането, че за теб нещата започват да стават повече от неприятни.

— Нямам нищо против, че не е много приятно.

— Но има и друго. Може би се забъркваш с опасни хора. В края на краищата, ти се опитваш да разследваш едно убийство и след като вярваш, че Саймън е невинен, тогава убиецът трябва да е някой друг и то вероятно наоколо. Какво мислиш, как ще се почувства, убиецът, щом усети с какво си се захванала?

— Този човек няма да разбере какво правя.

— А онази жена? Тя не е била много доволна, когато си я разпитвала. А ако се занимава с аборти... срещу добро заплащане, сигурно... ти за нея си означавала заплаха.

— В двора ѝ има табела. Клиника за бременни. Това е легално.

— Може да е само прикритие. Имам чувството, че трябва да престанеш... и да стоиш настрана.

— Обвиненията от Саймън трябва да отпаднат.

Той сви рамене.

— Добре — каза той. — Но ме дръж в течение.

— Непременно, Лукас.

* * *

На следващия ден Фелисити пристигна в Лондон. Бях изключително щастлива да я видя.

— Трябваше да дойда да видя Лукас — каза тя. — А и предположих, че ти също ще си тук. Как е той?

— Възстановява се много добре. Операцията беше успешна. Той също ще се зарадва много на посещението ти.

— Идвам направо от гарата — продължи тя. — Реших, че така ще видя теб и едновременно ще науча новините за него.

Влезе леля Мод и топло поздрави Фелисити.

— Ще се погрижа веднага да ти приготвят стаята — каза тя.

Фелисити отговори, че възнамерявала да отседне в хотел.

— Глупости — каза леля Мод. — Трябва да останеш тук. И ако ме извините, веднага ще отида да дам разпореждания.

Фелисити ми се усмихна.

— Все така стриктната леля Мод.

— О, да. Г-жа Харлоу казва, че в домакинството сега всичко върви като по часовник.

— А какво значи всичко това за поста ти като гувернантка... следваш ме по моите стъпки?

— Може и така да се каже.

Тя ме погледна малко объркана.

— Имаме толкова много да си говорим.

— Нека първо да се настаниш в стаята си.

Качихме се горе. Мег вече приключваше с приготовленията си. Фелисити размени няколко любезни думи с нея и после двете останахме сами. Аз седнах на леглото, а тя подреди в гардероба и чекмеджетата малкото вещи, които бе донесла със себе си.

— Кажи ми честно. Състоянието на Лукас наистина ли се е подобрило?

— О, да. Няма никакво съмнение.

— Радвам се, че си решила да дойдеш тук от Корнуол.

— Просто трябваше.

Тя кимна.

— Разкажи ми сега всичко за тази твоя идея да станеш гувернантка.

— Ами, заради онова момиче. Никой не можеше да се справи с нея. Беше като един вид предизвикателство за мен.

Тя ме изгледа с недоверие. И тогава изведнъж ми мина през ума, че можех да се доверя на Фелисити преди много време. Нямах никаква причина да не ѝ вярвам. Освен това, тя имаше много гъвкава мисъл — можеше да ми бъде от помощ. Бавачката Крокет и Лукас вече знаеха. Не трябваше да премълчавам пред Фелисити.

И така, след като получих обещанието ѝ, че ще запази всичко в абсолютна тайна, аз ѝ разказах.

Тя ме изслуша, но просто не ѝ се вярваше.

— Мислех, че приключенията ти в харема са били някакво чудо — каза тя. — Но сега, когато ми разказваш и това...

— Хората са били продавани в хареми и преди — казах аз. — Беше се случило и на Никол. Просто сега става по-рядко, отколкото някога...

— Но този Саймън... той наистина ли е Саймън Перивейл?

— Спомняш ли си за случая с убийството?

— Смътно. На времето се беше вдигнал доста шум, нали, а после престанаха да пишат по въпроса. Убедена ли си в неговата невинност?

— Да. Ти също би била, Фелисити... ако го познаваше.

— И сте били сами на оня остров.

— Лукас беше с нас... но той не можеше да върви. Само лежеше в лодката и наблюдаваше морето за появата на кораб.

— Звучи точно като в „Робинзон Крузо“.

— Е, сигурно за всички, които попадат на остров след коработрушение, изглежда така.

— А ти... влюбена ли си в този... Саймън?

— Създаде се много силна... връзка между нас.

— Разговаряхте ли за чувствата, които изпитвахте един към друг?

Аз поклатих глава.

— Не... не бих казала. Някак, просто ги изпитвахме. Бяхме насочили усилията си само върху това как да оцелеем. Когато бяхме на

острова, мислехме, че сме обречени. Нямахме достатъчно храна и вода... а после ни взе оня кораб и вече не можехме да разговаряме.

— Той те е оставил пред посолството, след което ти се върна в къщи, а той остана там?

— Щяха да го арестуват, ако беше се върнал в Англия.

— Да, естествено. А Лукас е бил част от това... поне донякъде?

Аз кимнах.

— Лукас винаги ми е харесвал — продължи да говори тя. — Много се разстроих, когато го видях, след като се върна. Преди беше толкова жизнен. Джеймс също го харесва. Той каза, че Лукас притежава редкия талант да се радва на живота. Мисля, че Лукас те обича, Розета.

— Да.

— Предложи ли ти да се омъжиш за него?

— Да... но не съвсем на сериозно, всъщност... бих казала, прозвуча някак между другото.

— Мисля, че това е в характера му, да не говори много сериозно за неща, които дълбоко засягат чувствата му. Ти би могла да направиш много за него, струва ми се, както и той за теб. О, знаей, че си мислиш, че ти нямаш такава нужда от него... както той от теб... но не е така, Розета. След всичко, което ти се случи... виж, скъпа, не е възможно да понесеш всичко това и да си останеш същата.

— Права си.

— Лукас е бил там известно време. Той би разбрал толкова много неща.

Аз мълчах и тя продължи:

— Мислиш си, че и Саймън е бил там. И между теб и него се е породила онази особена връзка.

— Това започна преди... още докато той миеше палубите.

— Зная. Ти ми разказа. А сега си твърдо решила да докажеш, че е бил невинен.

— Трябва да го направя, Фелисити.

— Ако той се върне... ако ти го видиш застанал редом с Лукас... би могла да вземеш решение. Лукас е наистина чудесен човек.

— Зная, Фелисити. Разбрах това. Тази операция... когато лекарите малко се страхуваха дали сърцето му ще издържи... разбрах колко важно е приятелството му за мен. Аз му признах, Фелисити,

какво се опитвам да направя и той ми помага в това. Искал е да го доведе отново тук, ако може... мислел, че може да успее да го откупи, както откупил себе си. Изпратил Дик с тази задача, преди да му разкажа кой е Саймън и защо не може да се върне.

— А ти никога няма да си напълно спокойна, ако не го видиш отново. Мисълта за него винаги ще те преследва. Вечно ще си спомняш... и вероятно ще си въобразяваш, че е имало нещо, което никога не е съществувало.

— Той не може да се върне, докато не се докаже невинността му.

— А той как може да се надява да я докаже от разстояние?

— Но и как би могъл да я докаже, ако се намира в затвора, в очакване на смъртта?

— И така... значи остава на теб да намериш решението.

— Самата аз искам да го направя. И никога няма да престана да се опитвам.

— Зная. Добре си спомням упорития ти характер. — Тя се засмя. — Някои го наричат решителност.

Продължихме да разговаряме за това. Наложих се да повтарям едни и същи неща отново и отново, но тя искаше да си изясни всичко. Типично за Фелисити — да се хвърля с всички сили, за да бъде съпричастна в това, което ме вълнуваше.

Тя каза:

— Ще бъде интересно да се разбере, защо сър Едуард го е довел в семейството.

— Очевидното заключение е, че той е бил негов син.

— Наистина изглежда вероятно.

— Но в случая е необяснимо, защото сър Едуард е бил толкова морален... и е държал на дисциплината.

— Хора като него също могат да правят грешки.

— Това казва и Лукас. Но от онова, което съм чувала за сър Едуард, той е бил особено непримирим точно към грешки от подобен род.

— Е, както казвах, такива неща се случват често, но все пак съществува една минимална вероятност ключът към мистерията да се крие в тайната около раждането на Саймън. А когато някой проучва случай от такъв характер, добре е да знае всичко възможно за лицата,

участвали в драмата. Помисли дали не можеш да си спомниш още нещо от онова, което си чула за близките на Саймън.

— Разказах ти за Ангела. Виждаш ли, той дори не казва, че му е била майка. Тя е просто Ангелът.

— Това е обяснимо. Предполагам, че го е наричала „моят ангел“, както правят доста майки. И вероятно е било първото нещо, което е запомнил. После ѝ е прехвърлил същото име. Виждала съм да се случва и при други деца. Също и с моите. Тя била ли му е майка? Или може би жена, която го е осиновила като бебе? Това също е възможност.

— Какво ще промени това?

— Вероятно нищо. Но ние не знаем, нали? А всяка дребна подробност може да е от значение. Какво още знаеш за този период от живота му?

— Имало и една зловна леля. Казвала се Ада. Той се ужасявал от нея и когато Ангелът починал, тя трябвало да го вземе при себе си. Изглежда, че сър Едуард усетил този негов страх и се намесил. Поне това е впечатлението, което остана от разказа му.

— Помниш ли нещо повече за тази леля? Не знаеш фамилията ѝ... просто Ада.

— Просто Ада. Той си мислеше, че тя е вещица и понякога с Ангела я посещавали. Мястото ѝ се казвало „Домът на вещицата“ и тъй като точно тя живеела в място с такова име, това за него било съществено.

— Каза ли нещо повече за това място?

— Каза, че близо до оградата в градината имало вода, мисля, че каза точно така. Може да е била река.

— И само толкова?

— Да, тогава трябва да е бил на по-малко от пет години, защото когато го отведи в Перивейл, бил на пет.

— Добре — каза Фелисити. — Имаме Уичиз Хоум, вероятно река и леля Ада.

— Какво предлагаш?

— Мисля си, че можем да се опитаме да намерим Ада. Един разговор с нея може да доведе до резултат.

— Фелисити, искаш да кажеш, че ти...

— Имам идея. Защо не се върнеш с мен в Оксфорд, ще прекараш там няколко дни и после ще продължиш за Корнуол. Джеймс и децата много ще се зарадват да те видят.

— Забравяш, че съм на работа. Вече отсъствах повече, отколкото трябваше.

— „Ужасното дете“. О, да. Между впрочем, как се справя тя докато те няма?

— Добре, надявам се. Но трябва да се върна. Не е хубаво да отсъствам прекалено дълго, въпреки че към мен там се държат много любезно.

— Още няколко дни няма да са от голямо значение. Във всеки случай, няма да те освободят от поста гувернантка. Ще се радват, че въобще се връщаш.

— Кейт може да се върне към старите си навици, което беше престанала да прави в мое присъствие.

— Което е друга причина да се зарадват още повече на завръщането ти. Виж, имам план. Ще проверим дали има такова място Уичиз Хоум... или нещо подобно. Може да се намира до река, или нещо друго свързано с вода. И това може да се окаже от полза.

— Водата може да е била малко езеро в единия край на градината. Със сигурност знаем само името Уичиз Хоум и Ада. И ще заприличаме на майката на Томас Бекет^[1], която пристигнала в Англия, а единствените ѝ познания по английски били „Лондон“ и „Гилберт“ и тя тръгнала по улиците на Лондон и викала „Гилберт, Гилберт...“.

— Радвам се, че не си забравила историята, която ти преподавах.

— Е, Лондон е доста по-различен от Уичиз Хоум и е доста по-голям.

— Предполагам, че Уичиз Хоум е някакво малко село, където всеки познава всички и не остават никакви тайни.

— И къде ще намерим това Уичиз Хоум?

— Ще направим справка в географските карти.

— Малките селца не са отбелязани на картите.

Тя помръкна, но само за момент. После очите ѝ блеснаха.

— Сетих се — каза тя. — Професор Хапгуд. Това е отговорът.

— Кой е професор Хапгуд?

— Скъпа Розета, аз не живея в Оксфорд за нищо. Професор Хапгуд е най-големият капацитет по селата в Англия. Те са неговата

страст... работата дава смисъл на живота му. Може да ти изрецитира всичко чак от времето на „Думздей Бук“^[2], а дори и преди това. Ако в Англия има такова място като Уичиз Хоум, той ще ни го каже, без да се замисли и за миг. О, виждам, че скептицизмът ти бързо се стопява. Имай ми доверие, Розета, на мен и на професор Хапгуд.

Колко ми олекна, че разказах на Фелисити. Отдавна трябваше да го направя.

* * *

Фелисити и аз отидохме в клиниката. Състоянието на Лукас се подобряваше и сега той вървеше с много по-голяма лекота. Каза ни, че вече не изпитва болка при всяка стъпка; в клиниката всички бяха много доволни от постигнатия резултат. Но все още трябваше много да почива, така че щяха да го изпишат след около седмица.

Казах му, че съм се доверила на Фелисити и че ще се опитаме да открием леля Ада. Идеята ни му прозвуча забавно; каза, че информацията, която имаме, е твърде оскъдна. Все пак, името на професор Хапгуд му направи впечатление, защото беше чувал доста за него.

Аз казах, че тъй като Оксфорд ми беше на път, оттам щях да отпътувам направо за Корнуол. Не можех да отлагам прекалено много завръщането си, така че щях да бъда в Перивейл вероятно няколко дни преди да се върне той.

— На твоето място, аз не бих разчитал на кой знае какъв успех при това ново начинание — предупреди ме Лукас. — Дори и да намерите мястото, а бихте могли, ако професор Хапгуд се намеси, ще остане да намерите и тази леля Ада.

— Зная — казах му аз. — Но ще се опитаме.

— Пожелавам ви успех — каза той.

На следващия ден Фелисити и аз заминахме за Оксфорд, където бях посрещната най-приятелски от Джеймс и децата. Фелисити обясни, че двете ще предприемем една малка екскурзия и че тя ще ме придружи донякъде при пътуването ми за Корнуол, но няма да отсъства повече от два-три дни.

Джеймс винаги проявяваше разбиране към близките приятелски отношения между Фелисити и мен и никога не се противопоставяше, когато двете искахме да прекараме известно време заедно. Така че този проблем беше разрешен много лесно и сега първата ни задача трябваше да бъде да се срещнем с професор Хапгуд, който прие да ни помогне с удоволствие.

Заведе ни в кабинета си, отрупан с безброй книги и беше съвсем ясно, че молбата ни да направи справка, му харесваше.

Не можеше да намери никакъв Уичиз Хоум, което ние общо взето очаквахме.

— Казвахте, че името е споменало някакво дете, ненавършило и пет годишна възраст? Е, може да е било нещо, което е звучало подобно. Уичиз Хоум. Нека помислим. Има Уичинг Хил. Уилингам... Уилин-андър-лайм. Уудънхам. А може би Уичинхолм? За едно дете това може да прозвучи и като Уичиз Хоум. Повече, отколкото останалите, мисля. Има и Уиленхелм... е, тези двете са най-вероятни.

— Холм звучи повече като Хоум, отколкото Хелм — казах аз.

— Да — съгласи се професорът. — Нека да видя. Уичинхолм се намира на реката Уичин... трудно може да се нарече река... приток на... нека да проверя...

— Приток може би е подходящо — каза Фелисити. — Детето спомена, че имало вода в единия край на градината.

— Нека да проверя и за Уиленхелм. Не, там няма река. Това е в северна Англия.

— Не може да бъде това. Къде е Уичинхолм?

— Недалеч от Бат.

Аз погледнах зарадвана Фелисити.

— На запад — казах аз. — Много по-вероятно.

— Ще опитаме Уичинхолм — каза Фелисити. — И ако се окаже, че не е това, вероятно ще Ви обезпокоим отново, професоре.

— За мен е удоволствие — каза професорът. — Аз се гордея с факта, че мога да откроя и най-малката паланка, съществувала в Англия от дните на Нормандското нашествие насам и ми е приятно, когато ми се предостави случай, за да го доказвам. Сега, нека да видим. Най-близкият град трябва да е Рипълстон.

— Свързан ли е с железопътна линия?

— Да, има гара Рипълстон. Уичинхолм е на около миля оттам.

— Много сме Ви благодарни.

— Желая ви успех в издирването. А ако не е било това, моля не се колебайте и елате пак при мен. Ще опитаме отново.

Когато напуснахме кабинета му, аз бях изпълнена с оптимизъм.

— Сега — каза Фелисити — ние ще трябва да преминаем през Уичинхолм, както онази майка е преминала през Лондон, само че няма да крещим по улиците „Гилбърт“, а „Ада“.

* * *

Направихме резервация за нощувка в Рипълстон, което се оказа малко пазарно градче.

— Можем да срещнем затруднения при намирането на Ада и да се наложи да останем два дни — каза Фелисити.

Хубаво беше, че Фелисити бе с мен. Беше хвърлила всичките си сили за осъществяване на проекта ми. Това правеше присъствието ѝ още по-желано и стимулиращо.

По време на цялото пътуване във влака двете обсъждахме по какъв начин ще започнем издирването на Ада и какво ще ѝ кажем, когато я открием. И аз, и тя бяхме сигурни, че непременно ще я намерим, което вероятно беше малко наивно от наша страна, но бяхме щастливи да сме заедно и някак се пренесохме назад в миналото, когато всичко, което вършихме, беше толкова забавно.

Когато пристигнахме в Рипълтън, ние се регистрирахме в хотела и проучихме възможностите за наемане на транспортно средство. Хотелът разполагаше с карета и кочияш, така че въпросът се уреди много бързо.

Решихме да не губим време и скоро потеглихме по пътя за Уичинхолм.

Съвсем в началото на селото имаше една странноприемница, наречена „Уичинхолм Армз“. Решихме да спрем и да зададем няколко въпроса, с надеждата, че някой може би знаеше нещо за г-ца Ада Някоя-си, която да живее наоколо. Уговорихме се с кочияша да ни изчака пред странноприемницата.

Зад тезгяха жена на средна възраст наливаше бира и сайдер и ние я попитахме дали познава някоя жена в селото, която да се казва Ада.

Тя ни изгледа така, сякаш си каза, че нещо не сме наред — а и като че ли имаше основание — и каза:

— Ада. Ада коя?

— Точно това е, в което не сме сигурни — каза Фелисити.

— Познавахме я много отдавна и не можем да си спомним фамилиното ѝ име... всичко, което се сещаме, е Ада.

Жената поклати глава.

— И идва ли често насам?

— Не знаем — отговорих аз.

— Ада. — Тя пак поклати глава. — Обикновено са мъже тези, които идват редовно.

— Боях се, че е така — каза Фелисити. — Е, благодарим Ви.

Излязохме от странноприемницата и продължихме пеша към центъра на селото.

— Е, едва ли може да се очаква леля Ада да посещава често „Уичинхолм Армз“, нали?

Както професорът ни беше казал, селото се оказа много малко. И имаше река, да — а къщите бяха построени покрай нея.

Бях сигурна, че изборът ни беше правилен.

— Показа се един мъж на велосипед и ние тъкмо смятахме да го заговорим, когато Фелисити се сети, както всъщност и самата аз, че той щеше да ни вземе за малко смахнати, ако го попитахме дали познава някой с името Ада. Ех, само да знаехме фамилията ѝ, колко много по-нормално би изглеждало всичко.

Фелисити внезапно каза:

— О, виж, ето магазина на селото. Ако някой изобщо може да ни каже нещо, то това ще е там. В магазина ходи всеки, в крайна сметка.

Влязохме. Трябваше да се слезе едно стъпало надолу и при отварянето на вратата, над главите ни извъня звънец. Вътре се усещаше задушливата миризма на течен парафин и беше претъпкано с всякакви стоки — плодове, сладкиши, бисквити, хляб, конфитюри в стъклени буркани, зеленчуци, шунки и птици, хартия за писма, пликове, тефтерчета и какво ли още не.

— Да? — дочухме глас.

Сърцата ни се свиха. Гласът принадлежеше на момиче на около четиринадесет, което едва успяхме да видим зад бурканите на щанда.

— Дойдохме — каза Фелисити — за да Ви попитаме дали познавате една жена, която се казва Ада.

Момичето ни загледа учудено.

— Опитваме се да открием една наша приятелка — продължи Фелисити, — а си спомняме само, че се казваше Ада. Просто се запитахме дали евентуално не живее някъде наоколо... сигурно идва в магазина, както повечето хора, предполагам.

— Какво...? — заекна тя.

— Познавате ли някои от хората наоколо?

— Не, аз не живея тук... не постоянно. Само идвам понякога... помагам на леля си.

— Вероятно бихме могли да се срещнем с нея?

— Лельо... — извика тя — Лельо Ада!

Фелисити и аз се спогледахме изумени.

— Някакви хора тук искат да те видят — провикна се момичето.

— Секунда — обади се глас. — Идвам.

Нима беше възможно? Нима издирването ни беше приключило? Веднага щом видяхме жената, разбрахме, че не беше така. Нея никой не можеше да я сбърка с вещица. Тази в никакъв случай не можеше да бъде лелята на Саймън. Беше много закръглена, тялото ѝ имаше формата на селски хляб, имаше розово, добродушно лице, разбъркана посивяла коса и много живи сини очи.

— Сега, какво мога да направя за вас, госпожи? — каза тя, широко усмихната.

— Имаме много странна молба — каза Фелисити. — Търсим една жена, която предполагаме, че живее тук, но не можем да си спомним фамилното ѝ име. Знаем само, че малкото ѝ име е Ада.

— Е, явно не съм аз. И аз съм Ада. Ада Макджий, така се казвам.

— Нашата Ада е имала сестра на име Алис.

— Алис... Алис чия?

— Ами, не знаем и нейното фамилно име. Но тя е починала. Просто се чудехме дали между хората тук — а Вие трябва да познавате повечето от тях — има Ада.

Реших, че и тя беше една от жените, които обичат да приказват. Любопитството ѝ явно се беше възбудило от две непознати жени, дошли в магазина ѝ не за да купят кило ябълки или круши или литър течен парафин, а защото търсеха някаква Ада.

— Вие сигурно познавате почти всички от Уичинхолм — почти умопително казах аз.

— Е, почти всички те идват тук по някое време. Малко е далеч да се ходи на пазар в Рипълстон.

— Да, предполагам.

— Ада — каза тя. — Ами, има Ада Паркърз долу в Грийнгейтс... само че тя вече не е Паркърз... омъжи се пак. За трети път ѝ е. Ние винаги ѝ викаме Ада Паркърз... е, не пред нея. Но Джим Паркърз беше първият ѝ мъж. Тук имената си остават.

— Може би ще се отбием при нея. Има ли и други?

— Ами, също г-ца Ферерс. Чувала съм, че и тя се казвала Ада. Помня тези, които се казват така, нали и аз съм една от тях. Никога не съм чувала да ѝ казват Ада, обаче... но имам едно чувство, че се казва точно така...

— Да, разбирам защо си спомняте името ѝ. Имахме късмет, че попаднахме на Вас.

— Ами, ако мога ще ви помогна да намерите тази ваша приятелка, Ада... Сигурна съм, че г-ца Ферерс е Ада. Някой веднъж ми го каза. Но тя си живее сама. Смята се за нещо повече от нас. Сигурна съм, че точно така си мисли.

— Имала ли е сестра, помните ли?

— Трудно ми е да кажа. Тя живее в онази вила от години. Не си спомням за сестра. Малка спретната къщичка, а си я поддържа като картинка. Роуан Котидж^[3], така се казва, заради дървото на двора.

— Помогнахте ни много — каза Фелисити. — Много Ви благодарим.

— Е, надявам се да намерите това, което търсите.

— Желает Ви приятен ден — казахме ние и излязохме.

Когато отворихме вратата, звънчето отново звънна.

— Може би трябваше да купим нещо — казах аз. — Тя беше много любезна.

— О, едва ли е очаквала това от нас. Беше ѝ приятно да си поговорим. Мисля, че трябва да забравим засега трикратно омъжвалата се г-жа Паркърз и да отидем при нея само ако претърпим неуспех в Роуан Котидж. Имам чувството, че нашата леля Ада едва ли се е омъжвала три пъти.

— Виж — казах аз. — Градините на всички къщи опират до реката.

Бяхме извървели до края улицата, която като че ли представляваше цялото село Уичинхолм, без да намерим Роуан Котидж. Спряхме се объркани. Тогава, на известно разстояние от останалите къщи, забелязахме дървото.

— Е, нормално е да се държи далеч от останалите — отбеляза Фелисити. — Както ни казаха, тя смятала себе си „над тях“. Сигурно е високомерна.

— И Саймън е мислил така.

— Хайде, дай да посетим лъвицата в леговището ѝ.

— И какво, по дяволите, ще ѝ кажем? „Ти ли си леля Ада? Леля Ада на Саймън?“. Как може човек да започне подобен разговор?

— Успяхме да се справим с жената от магазина.

— Страхувам се, че тази тук ще е различна.

Аз храбро хванах медното чукче и отчетливо почуках на вратата. Звукът отекна в къщата. Последва пауза и после вратата се отвори.

Тя стоеше пред нас — висока и слаба, с посивяла коса, опъната силно назад и пристегната в кок на тила. Очите ѝ зад дебелите стъкла на очилата гледаха изпитателно и строго. Снежнобялата ѝ блуза завършваше с висока яка, подплатена с банели, които държаха брадичката ѝ изправена. От шията ѝ се спускаше златна верижка, на долния край, на която вероятно бе окачен часовник, който се губеше под колана на полата ѝ.

— Моля да ни извините за безпокойството — казах аз. — Г-жа Макджий от магазина ни каза, че бихме Ви открили тук.

— Да? — попита хладно тя.

Продължи Фелисити:

— Опитваме се да намерим една дама, която се нарича Ада, но за нещастие не знаем фамилното и име. Г-жа Макджий ни каза, че Вие сте г-ца Ада Ферерс и си помислихме, че може би търсим именно Вас.

— Боя се, че не ви познавам.

— Не, положително. Но имали ли сте случайно сестра Алис, с дете на име Саймън?

Аз забелязах как очите ѝ инстинктивно се присвиха, а лицето леко пребледня и разбрах, че наистина бяхме открили леля Ада.

Тя веднага стана подозрителна.

— От пресата ли сте? — беше въпросът ѝ. — Намерили са го, така ли? О, сега всичко ще започне пак, нали?

— Г-це Ферерс, ние не сме от пресата. Може ли да влезем и да обясним? Опитваме се да докажем, че Саймън е невинен.

Тя се поколеба. После малко неохотно пристъпи настрана и задържа вратата отворена, за да ни направи път да минем.

Холът беше малък и много чист със закачалка, на която висеше палто от туид и филцова шапка — нейните очевидно — а на една малка масичка стоеше ваза с цветя.

Тя отвори друга врата и влязохме във всекидневната, където преобладаваше миризмата на препарат за полиране на мебели.

— Къде е той — попита тя.

— Не зная — казах аз. — Трябва да Ви кажа, че беше на един кораб. Аз също бях там. Претърпяхме корабкрушение и двамата успяхме да се спасим. После ни отведоха в Турция и оттам загубих следите му, но докато бяхме заедно, той ми разказа всичко. Аз съм убедена в невинността му и се опитвам да я докажа. Искам да се срещна с всички, които могат да ми разкажат нещо за него... нещо, което може да бъде от полза...

— Как можете да докажете, че той не е извършил онова ужасно нещо?

— Не зная, но се опитвам да го направя.

— Е, и какво искате от мен? Сигурни ли сте, че не сте от някой вестник?

— Уверявам Ви, че не сме. Аз се казвам Розета Кранли. Може и да сте чели за спасяването ми след корабкрушението. Писаха някои неща във вестниците, след като се върнах.

— Не ставаше ли въпрос за един мъж, който останал сакат или нещо такова?

— Да, той също беше с нас.

Тя се намръщи. Явно още не можеше да повярва.

— Не знам — каза тя. — Звучи ми малко странно. А и вече ми дойде до гуша. Не искам да чуя и дума повече. Още от самото начало си знаех, че ще имаме неприятности.

— Искате да кажете... когато той е бил малко момче?

Тя кимна.

— Той трябваше да дойде тук. Трябваше да го взема да живее при мен. Не че исках дете... никога не съм имала нищо общо с децата... обаче някой трябваше да го вземе, а тя ми беше сестра. Бяхме останали само двете с нея. Не зная как тя можа да се забърка в такова нещо.

— Ние мислим, че точно това би ни било от полза — казах аз. — Ако можехме да започнем от самото начало...

— И как ще докажете невинността му с това?

— Надяваме се, че може да ни помогне. Чувстваме, че не трябва да пренебрегваме нищо... аз успях да го опозная много добре. Бяхме заедно при съвсем необикновени обстоятелства. Спасихме се на една лодка и вятърът ни отнесе до някакъв остров... необитаван остров. Преживяхме това ужасяващо приключение заедно. Успяхме да се опознаем много добре и съм сигурна, че той не би могъл да убие никого.

— Заловили са го на местопрестъплението.

— Мисля, че това е могло да бъде инсценирано.

— Кой би инсценирал нещо подобно?

— Точно това искаме да установим. И имаме нужда от Вашата помощ. Моля Ви, г-це Ферерс, той Ви е племенник. Искате да му помогнете, нали?

— Не виждам как самата аз бих могла. Не ми се е мяркало пред очите, откакто го отведоха оттук.

— Сър Едуард Перивейл ли?

Тя кимна.

— Защо сър Едуард го е взел при себе си?

Тя замълча. После каза:

— Добре. Ще ви разкажа от самото начало. Алис беше красива. Всички казваха така. Това си беше проклятие, до известна степен. Защото ако не беше хубава, това нямаше да ѝ се случи. Тя беше глупачка... с меко сърце, което е типично за тях. Нежна, обичлива и така нататък... но нямаше никакъв здрав разум. Баща ни притежаваше малка хубава кръчма от другата страна на Бат. Беше печеливша. Алис и аз обикновено му помагахме да обслужва клиентите. И ето, една нощ се появи Едуард Перивейл. Видя Алис... и продължи да идва. Аз я предупреждавах. Казвах ѝ: „Той няма да ти донесе нищо хубаво“. Тя

можеше да си вземе Джон Харел, който си имаше хубава ферма и я искаше за жена. Но не, трябваше да бъде този Едуард...

Аз погледнах Фелисити. Историята се оказваше такава, каквато очаквахме. Добрият мъж беше проявил слабост, беше се поддал на изкушението и както обикновено става, после се беше покаял.

— Аз ѝ повтарях често: „Този мъж не е добър за теб. Ще си вземе каквото иска, а после ще каже довиждане. Така стават тия работи. Той не е за теб. Хората от неговата класа не се женят за дъщери на кръчмари“. Той ми беше ясен. Истински джентълмен, а в кръчмата не идваха много като него. Просто се беше отбил случайно една вечер, защото конят му започнал да куца или нещо от този род. Иначе никога не би дошъл в кръчма като нашата. Но после продължи да идва... заради Алис. А тя казваше: „Той е различен. Ще се ожени за мен“. „Не и той — казвах ѝ аз. — Просто те е вързал като на въженце и си те води, където си иска.“ Тя не ми повярва... и се оказа, че донякъде е имала право. Ожениха се. Бях свидетел на това. Ожениха се в църквата... въпреки че церемонията беше съвсем обикновена. Не искаше да се вдига шум. Но се ожениха. Аз бях там и зная.

— Оженили се — казах аз, — но...

— Да, така е. Двете с нея бяхме възпитавани строго. Алис не би отишла с него по никакъв друг начин. Нито пък той с нея. Той беше много религиозен. Накара и Алис да стане набожна. Ние трябваше да ходим на църква всяка неделя. Баща ни също настояваше да е така, но при този Едуард беше още по-строго.

— Значи те наистина са били женени!

— Наистина и законно. Той я настани в една малка и хубава къща, но често заминаваше някъде и после се връщаше. Но посещаваше Алис редовно. Аз я питах: „И къде ходи сега?“, а тя ми отговаряше: „О, той ми обясни всичко. Има си голяма къща в Корнуол. Семейството му я притежава от години. Каза, че на мен там не би ми харесало... а и той не иска да съм там. Че ще ми е по-добре тук“. Алис беше от момичетата, които не задават много въпроси. Обичаше край нея да е спокойно. Само това ѝ стигаше. Ако възникнеше някаква неприятност, тя просто не искаше да слуша за нея. Ето, така стана. Той идваше да я вижда и тогава двамата бяха като всяка друга съпругеска двойка. После заминаваше за известно време. След това се появи момчето.

— Разбирам — казах аз. — И когато той е станал на пет години... Алис е починала.

Тя кимна.

— Възникна въпросът къде да отиде Саймън. Аз си казах, че ще трябва да го взема, след като тя ми беше сестра. Не зная какво щях да правя с момчето. Баща ни беше починал една или две години преди това. Той не харесваше брака им, въпреки че също дойде в църквата и видя сам, че всичко стана по законния път и знаеше също, че този Едуард не й правеше нищо лошо. Тя беше по-добре осигурена от всички нас и беше ясно, че мъжът ѝ я обожаваше. Когато татко почина, и аз получих добро наследство. Всичко остана на мен.

Татко беше казал, че Алис не се нуждае от нищо. За мен остана и тази вила. Алис дойде тук веднъж с момчето.

— Да — казах аз. — Той ми спомена за това място. И точно така успяхме да Ви открием.

— Е, излезе, че убитият бил син на сър Едуард. Аз едва тогава научих, че той бил сър Едуард. Чувах го за първи път. В началото си казах, че е измамил нашата Алис и че когато отиде в църквата да се венчава с нея, вече е бил женен. Но после във вестниците писаха много неща за семейството му и стана ясно, че се е оженил за г-ца Джесика Окрайт, но пишеше и точно кога и беше след женитбата му с Алис. Този, когото бяха убили, най-големият му син, се оказа около година по-малък от Саймън. Нещата бяха нещо нечисти, казах си аз... но беше ясно като бял ден. Съпругата му беше Алис, а тази, другата, нямаше право на титлата. Нашата Алис беше истинската лейди Перивейл. Така че двете момчета, които дошли после, бяха незаконните синове... а не Саймън. Имаше някаква мистерия... но аз бях вече далеч от цялата работа и не исках да чуя нито дума за тях повече. Не ми вярвате, нали?

— О, напротив, вярвам Ви.

— Е, аз мога да го докажа. У мене брачното свидетелство. Бях казала на Алис: „Това е нещо, което трябва да пазиш винаги“. Тя си беше малко небрежна към тези неща. Но аз си помислих, че още от началото имаше нещо съмнително. Женените мъже обикновено не заминават ей така и не оставят жените си... освен ако не искат да се отърват от тях. Така че я накарах да запази брачното свидетелство. Не че той искаше да я изостави. Действително беше много тъжен, когато тя почина. Тогава свидетелството го взех аз. Ще ви го покажа.

— Ще ни покажете ли?

— Разбира се. Тя беше омъжена и на никой няма да позволя да казва, че не е била. Горѐ в спалнята е. Ще отида да го донеса.

Когато останахме сами, Фелисити ми каза:

— Не очаквахме това.

— Правилно.

— Звучи направо невероятно. Този мъж, такава стабилна опора на църквата, съгрѐшил в двубрачѐ!

— Ако брачното свидетелство не е фалшификат...

— Сигурно не е. А тя е присъствала на церемонията в църквата. Не е от хората, които бѐха излъгали за подобно нещѐ.

— Но може и да го направи, ако реши, че трябва да защити честта на сестра си.

Г-ца Ферерс се върна в стаята, гордо размахала документа.

Погледнахме го. Почти не можеше да има съмнение за автентичността му.

— Мисля — казах аз, — че някой може и да е научил за това, което пък от своя страна означава, че наследникът на сър Едуард е бил Саймън. Това само по себе си може да бѐде силен мотив за убийството.

— Обаче не са убили него.

— Не... но са му приписали вината.

— Искате да кажете, че някой е организирил нещата така, че да се отърве едновременно от по-възрастния брат и от Саймън?

— Възможно е. Но ще ни бѐде от полза, ако можем да разполагаме с това брачно свидетелство.

Веднага ми стана ясно, че г-ца Ферерс в никакъв случай не би се разделила с документа.

— Можете да го видите в архива на църквата — каза тя. — Беше църквата „Св. Ботолф“ в Хедингли, близо до Бат. А Вие наистина вярвате в невинността му, така ли?

— Да — отговорих без колебание аз.

— Това би разбило сърцето на Алис — каза тя. — Радвам се, че почина, преди да стане така. Но от друга страна, ако тя беше жива, той никога нямаше да отиде да живее на онова място. Алис никога нямаше да позволи. Обичаше го толкова много.

— Оказахте ни голяма помощ — казах аз. — Нямам думи да изразя колко сме Ви благодарни.

— Ако можете да върнете чистото му име...

— Ще се опитам. Ще направя всичко, което е по силите ми.

Тя настоя да изпием с нея по чаша чай и ни говори през цялото време, повтаряйки всичко онова, което вече ни беше казала; обаче ни накара да останем с впечатлението, че наистина е обичала Алис, независимо от критичните забележки, изказвани по неин адрес. Алис била с меко сърце... прекалено доверчива... не много мъдра в любовта си... приемала за истина всичко, което ѝ се казвало. Но Алис била нейната скъпа сестра, единственият ѝ близък човек.

Радвах се, че бяхме успели да я убедим в нашата искреност.

И така, ние напуснахме Роуан Котидж с новината, че сър Едуард Перивейл беше сключил брак с Алис Ферерс и датата на сертификата показваше ясно, че брачната церемония се беше състояла преди онази, повторена след време с настоящата лейди Перивейл.

[1] Томас Бекет (1118–1170) — английски светец и мъченик. Като архимандрит се скарал с Хенри II; в резултат на това бил убит в катедралата в Кентърбъри. — Б.пр. ↑

[2] „Думздей Бук“ — справка на всички земи на Англия с данни за размерите, стойността, собствениците и пр., съставена през 1086 г. по нареждане на Уилям Завоевателя. — Б.пр. ↑

[3] Роуан — дребен храст от семейство рози, разговорно — храстът Калина. — Б.пр. ↑

СРЕЩА В ГОРАТА

Същата вечер Фелисити и аз обсъждахме дълго направеното откритие. То беше надхвърлило всичките ни очаквания.

— Още не мога да повярвам! — казах аз. — Как е възможно сър Едуард, човек с толкова силни морални принципи, да влезе в двубрачие, да има двама синове, които възприема като свои, докато в същото време законният му син, въпреки че е бил отглеждан в същата къща, е бил третиран като незаконен.

— Не трябва да забравяме, че той се е стараел да осигури на момчето еднакви условия.

— Бедният Саймън!

— Е, поне си е имал своята приятелка, бавачката Крокет.

— Щеше да е много зле за него, ако си е нямал и това.

— О, винаги се намират и компенсации. Но защо сър Едуард не само е нарушил закона, но е действал и против собствените си религиозни принципи?

— Мисля, че се досещам. Виждаш ли, в семейство Перивейл са съществували строги традиции. Наследствената къща е в основата им. Рушала се е, а сър Едуард е имал финансови затруднения. Той никога не е водил Алис в Перивейл. Колкото и много да я е обичал, не смятал, че от нея може да излезе подходяща лейди. Виждаш колко силни са били семейните традиции. Осмелявам се да твърдя, че е бил възпитаван така, че да израсне с убеждението, че семейство Перивейл стои над всичко. Традиция, поддържана векове наред от членовете на семейството, възпитавани да изпълняват дълга си. В такъв случай той е смятал, че е било негов дълг да спаси Перивейл. Тогава се появил магнатът от Йоркшир, от стоманената или въгледобивната промишленост, не се знае коя точно. Но той е можел да осигури парите, необходими за спасяване на къщата. Финансовите проблеми на сър Едуард можели да бъдат разрешени... но на съответната цена, разбира се. Цената е била да се ожени за дъщерята на богатия човек.

— Но сър Едуард не е можел да приеме тези условия. Той вече е бил женен.

— А кой е знаел за това? Само хората в онази област. Алис била кротка и послушна. Тя е приемала всичко, което той й казвал. Не би създавала неприятности, дори и да е знаела какво точно става... обаче не е знаела. Той мислел, че може да отложи момента на истината и го е направил. Но положително това го е тревожело много. Не е имал друг начин да спаси Перивейл. Възпитавали са го така, че да вярва, че най-първото му задължение е към традицията... към името на фамилията. Сигурно е бил разкъсван от противоречия. Той е трябвало да спаси къщата, трябвало е да осигури на фамилията оня стил на живот, който тя е водила от векове. Алис не би могла да се издигне до висотата, която се е изисквала от нея. А той е обичал Алис... поддал се е на изкушението да се ожени за нея, въпреки че тя не е била подходяща за съпруга на един Перивейл. Да, разбирам какво се е случило.

— Ти наистина представяш нещата така, че изглеждат вероятни.

— Мисля още, че сър Едуард не е можел да умре с тази мисъл, тежаща на съвестта му. Мисля, че когато е усетил приближаването на края си, той е направил признание. А на кого би признал, ако не на онази, която е била засегната най-много... жената, която считала себе си за негова съпруга? Представи си: „Не мога да продължавам така. Сега трябва да кажа истината. Наследникът ми е Саймън, момчето, което доведох в този дом. Бях женен за майка му, а това означава, че ти не си ми истинска съпруга“. Ето, нещо такова трябва, да се е случило. Мария каза, че ги е чула да се карат жестоко и че лейди Перивейл започнала да се държи много странно около времето на смъртта му. Трябва да е било по тази причина.

— Да не би да искаш да кажеш, че тя е била замесена в убийството? Не мислиш, че тя е убила собствения си син само за да хвърли обвиненията върху Саймън, нали?

— Разбира се, че не. Тя сигурно просто е разказала на сина си. Вероятно е, нали? Или може би сър Едуард им е казал. Да, разбира се, това би засегнало най-много тях... след лейди Перивейл, разбира се.

— Но в крайна сметка са убили Козмо!

— Аз през цялото време си мислех, че убиецът е бил Тристан. Мислех си, че е убил Козмо, защото е искал титлата и имението... и

Мирабел. Просто си представи как би се чувствал да бъде на заден план и да не притежава всичко това.

— Лукас се намира в подобно положение.

— Да, преди нещастieto той не е искал да остане в къщи.

— И за известно време се отдал на военна кариера.

— А после се отказал от нея и започнал да пътува по света, не намирал покой. Да, сега започвам да виждам нещата по-ясно. Винаги съм си мислела, че Тристан е замесен по някакъв начин. Той е имал какво да спечели, включително Мирабел. Тя се е омъжила за него много скоро след смъртта на Козмо.

— А онова дете, от което тя като че ли се е освободила?

— Това не го разбирам. Твърде е сложно. Но Тристан, ако той е знаел, че Саймън е истинският наследник на баща им... би искал да го отстрани от пътя си, нали? Така че е убил Козмо и представил нещата така, че вината да падне върху Саймън. Така едновременно е отстранил и двамата, които са му пречели. А сър Едуард умира... значи няма кой да каже, че Тристан не е законният наследник.

— Случаят започва да придобива форма — каза Фелисити. — Но как ще докажеш всичко това?

— Не зная... все още. Но ние направихме сериозна стъпка напред... благодарение на теб, Фелисити. Мисля, че ще зная какво да направя, когато настъпи подходящото време.

— А дотогава...?

— Когато видя отново Лукас, ще му разкажа какво сме открили. Той е много умен. Може да предложи каква да бъде следващата ни стъпка. Сетих се нещо. Лейди Перивейл — старата лейди Перивейл — вечно търси нещо из стаята на сър Едуард. Нощем пали свещи — или поне е палила, преди Мария да ги скрие, за да не би да подпали къщата с тях — и с часове се рови за нещо. Какво е търсила, как мислиш?

— Според обикновената логика, вероятно завещание.

— Точно така. Последното завещание на сър Едуард Перивейл, в което той посочва, че Саймън е законният син и наследник. Не е могъл да си отиде от този свят, отнасяйки тайната си.

— И така, за да облекчи собствената си съвест, той буквално хвърля в ада онези, които цял живот са считали, че са били единственото му семейство.

Аз кимнах.

— Той е знаел, че докато е лежал на смъртното си легло и не е бил в състояние да предприеме нищо, този, който би намерил завещанието му, непременно би го унищожил. Така че го е скрил и вероятно е имал намерение да го предаде на адвоката си или на някой друг, комуто се е доверявал, при удобен случай. Сега лейди Перивейл знае, че такова завещание съществува. Тя трябва да го намери и унищожи поне заради благо на синовете си, ако не за друго. Разумът ѝ вече не е много бистър... но тя помни, че завещанието съществува. Ето защо броди нощем и не престава да го търси.

— Хм. Изглежда вероятно.

— Аз често посещавам лейди Перивейл. Надявам се да ми се удаде случай...

— Трябва да бъдеш предпазлива.

— Така казва и Лукас.

— Ако се окаже вярно, че Тристан е убил веднъж, той може и да не се поколебае да го направи пак, а хората, които знаят твърде много, представляват заплаха, поради което са в опасност.

— Ще внимавам.

— Наистина говоря сериозно, Розета. Тревожа се за теб.

— Недей. Ще бъда предпазлива. Те не подозират нищо. Аз съм просто гувернантката.

— Но не обикновена гувернантка.

— О, напротив, най-обикновена. Само по някаква случайност успях да намеря начин да се справя с Кейт по-добре от предшественичките ми.

— Добре, но не прави нищо прибързано.

— Обещавам.

— А сега мисля, че ще е по-добре да поспим.

— Фелисити, не мога да ти опиша колко съм ти благодарна!

— О, моля те... беше ми приятно да помогна. И аз обичам мистериите, както всички останали.

— Знаеш ли, ти за мен си едно от най-хубавите неща, които са се случвали в живота ми.

— Е, след тези приятни думи да си кажем лека нощ.

Когато пристигнах в Корнуол. Кейт ме поздрави намръщена.

— Нямаше те дълго време — каза тя.

— Не чак толкова дълго. Срегнах се с една моя приятелка, която ми беше гувернантка.

Разказах ѝ за пристигането на Фелисити в моя дом и как си бях представяла, че ще срещна някое чудовище, а тя се оказа толкова мила, как всички в кухнята я харесаха и тя започна да се храни долу с нас.

Настроението ѝ се подобри, Кейт наистина се зарадва много на завръщането ми.

— Г-н Доланд изигра ли ви „Камбаните“?

— Да.

— Искам да ме заведеш там.

— Може... някой ден.

— Някой ден, някой ден — нацупи се тя. — Не искам да е някой ден. Искам сега. Трябваше да ме вземеш със себе си.

Изпитах облекчение, когато най-после успях да се оттегля в стаята си. Исках да размисля на спокойствие върху всичко, което се беше случило. Чувствах, че предположенията ни бяха верни. Можех да си представя всичко толкова ясно. Сър Едуард, пред прага на смъртта си, е направил страшните си признания. Ако Тристан е можел да убие Козмо, а като виновник да обесят Саймън, историята с предишната женитба на сър Едуард е могла да се потули. Би останала достояние само на Тристан и майка му. Той положително е можел да вярва в нейното мълчание, защото тя в никакъв случай не би желала да се разчуе, че бе живяла толкова години със сър Едуард и му бе родила двама синове, без да му е законна съпруга.

Но как трябваше да докажа тази истина? Как да оневиня Саймън? Съществуваха брачното свидетелство на Алис. Вярно, сестра ѝ не искаше да се раздели с него, но копие се съхраняваше и в регистрите на църквата „Св. Ботолф“. Но дори и да докажех, че истинският наследник е Саймън, това нямаше да означава, че не е извършил убийството. Дори да се намереше и завещанието — ако имаше такова — то пак не би било достатъчно.

Разбрах, че бяхме попаднали в задънена улица. Бяхме разкрили тъмни тайни, причини за убийство... но не и самоличността на убиеца.

Все пак, ако можехме да намерим това завещание...

Предполагах, че сър Едуард почти не е можел да се движи.

Значи, би трябвало да бъде в стаята му. Къде би могъл да скрие такъв документ?

Убеждавах се все повече, че имаше завещание, което лейди Перивейл непрекъснато търсеше и реших да се опитам да го открия. Това щеше да бъде следващата ми задача. Може би щеше да ми се удаде случай да се вмъкна в онази стая... например, когато лейди Перивейл спеше... а Мария случайно не беше наоколо. Ако успеех да намеря това завещание, поне щях да мога да докажа съществуването на мотив.

Следващият следобед отидох да видя лейди Перивейл. Тя спеше, но Мария беше там.

— Хубаво е, че се върна — каза ми тя. — Лейди Перивейл спи почти през целия ден. Често става така напоследък. Майорът я посещаваше доста често, докато теб те нямаше. Тя се радва да го вижда. — При този думи Мария ми намигна. — Е, той винаги ѝ е бил слабост.

— Въпреки че се е оженил за най-добрата ѝ приятелка?

— О, да. Самата тя щеше да се омъжи за него, ако не беше старият Джо Окрайт, твърд като стомана щом ставаше въпрос за парите му. Остана с разбито сърце, когато баща ѝ сложи край на историята. После, разбира се, тя се омъжи за сър Едуард, защото така искаше Джо Окрайт. Разбирам го... сър Едуард, титлата, а пък Джеси си дойде с парите. Какво ли не правят хората за пари!

Аз си заминах оттам, а последните ѝ думи дълго звучаха в ушите ми. Много вярно... какво ли не правят хората заради парите!

Два дни по-късно получих възможността, на която се надявах. Качих се да видя лейди Перивейл. Мария не беше там, а старата дама леко похъркваше в креслото си.

Сърцето ми биеше лудо, когато тихичко се измъкнах от стаята ѝ и влязох в онази, която знаех, че е била на сър Едуард.

Видях огромното легло и масичката до него, върху която все още лежеше много голяма библия с кожена подвързия и бронзова ключалка.

Огледах се. Кое би било най-вероятното място да се скрие такъв документ? Защо е трябвало да го крие? Защо не се е доверявал на жената, която в продължение на години е смятала, че е негова съпруга.

Близо до прозореца имаше шкаф. Приблжих се ѝ го отворих. Вътре имаше някакви дрехи и една месингова кутия. Взех кутията. Беше заключена.

Исках да зная какво се криеше вътре, но не можех да я отключа; а и във всеки случай, който и да търсеше нещо тук, непременно би проверил първо в кутията. Положително след смъртта на сър Едуард някой я беше отворил и проверил съдържанието ѝ.

Спрях за момент пред прозореца и погледнах към моята стая на отсрещната страна и точно тогава видях майора да влиза в двора. Той погледна нагоре и аз незабавно се отдръпнах, но не знаех дали ме беше видял. Предполагах, че не. Но за мен беше предупреждение, че веднага трябва да изляза от стаята. Той явно идваше на една от визитите си при лейди Перивейл и не трябваше да ме завари тук.

Когато излязох от стаята Мария все още я нямаше, а лейди Перивейл продължаваше да спи. Спуснах се бързо по стълбите и бях успяла да стигна до хола, когато майорът влезе.

— Добър ден, г-це Кранли — каза той. — Какъв приятен следобед!

Аз кимнах утвърдително.

— Надявам се, че пътуването Ви до Лондон е преминало добре.

— О, да, благодаря. От дълго време не бях виждала семейството си.

— Чувам, че състоянието на г-н Лоримър се подобрява?

— Да, така е.

— Тогава, на света проблеми няма.

Той ми си усмихна доброжелателно и тръгна нагоре по стълбите.

* * *

Беше на следващия ден. Сутринта Кейт и аз се занимавахме с уроците и нямахме особени проблеми. Аз обаче бях под напрежение. Продължавах да мисля за разкритията си и просто не знаех как да продължа нататък. Бях придала много голямо значение на откриването на завещанието, но какво ново щеше да ни каже то, което вече да не знаем?

Исках да остана сама, за да мога да мисля. Трябваше да видя Лукас колкото бе възможно по-скоро. Той не след дълго щеше да се върне в къщи. Предполагах, че в първите дни щеше да се чувства

изморен, но нямах търпение да му разкажа какво бяхме открили с Фелисити.

Наистина нуждата ми да остана сама беше належаща. Трябваше да мога спокойно да мисля. Използвах един удобен момент и се измъкнах незабелязано от къщата, без да ме види Кейт, която непременно щеше да поиска да ме придружи. Вървах бързо и бях недалеч от старата къща в имението, когато срещнах майора.

— О, здравейте, г-це Кранли — извика той. — Колко хубаво е, че Ви виждам. Изглеждате добре.

— Благодаря.

— Пътуването Ви до Лондон явно е имало голям успех.

— Да, мисля, че да.

— Как се държи Кейт сега?

— Много добре.

— Много се тревожа за това момиче. Отдавна ми се искаше да си поговорим с Вас по въпроса.

— Какво Ви тревожи за нея?

— Виджте, защо не влезете? Тук не е лесно да се разговаря.

Той ме поведе по пътеката към входната врата, която беше разтворена. Казах му, че градината изглежда великолепно.

— Гордея се с нея — отговори той. — Запълва времето ми сега, когато вече не съм в армията.

— Сигурно е трудно да се приспособите към цивилния живот. Но всъщност сте се пенсионирали преди известно време, нали?

— Да, но човек никога, не свиква напълно.

— Мога да си представя.

Холът беше доста обширен, с дъбови тавани, прозорци с капаци и голяма камина.

— Прекрасна къща — казах аз.

— Да, Тюдорите не са постигнали онази елегантност присъща за наследниците им, но наистина са успявали да създават известна атмосфера. Моля, седнете.

Аз седнах на едно канапе близо до прозореца.

— Удобно ли Ви е там? — загрижено попита той.

Уверих го, че се чувствам наистина удобно.

— Какво Ви е тревожело за Кейт? — попитах аз.

— Първо ще Ви предложи чаша вино. Винаги е по-приятно да се разговаря пред едно питие.

— Благодаря, но... за мен по-скоро не.

— О, моля Ви, напротив. Държа да опитате това. Много е хубаво. Предлагам го само при специални случаи.

— О... това специален случай ли е?

— Да, защото от толкова дълго искам да Ви говоря и да Ви благодаря за това, което правите за Кейт.

— Вие много я обичате, зная, както и тя Вас.

Той кимна.

— А сега, само една малка чашка, нали може?

— Добре, благодаря, но малка.

Той ми донесе чашата, а после отиде да налее една и за себе си.

— За Вас, г-це Кранли. С най-сърдечните ми благодарности.

— О, моля Ви, преувеличавате заслугите ми. Достатъчно е просто човек да я опознае... да я разбере.

— Смениха се толкова много преди Вас... а само Вие си направихте труда. Ето, за това съм благодарен. Мирабел, дъщеря ми, лейди Перивейл... ми каза преди няколко дни: „Промяната у Кейт, след пристигането на г-ца Кранли, е наистина забележителна“.

— Тогава защо се тревожите?

— Точно по този въпрос искам да поговорим. Какво мислите за виното?

Аз отпих една глътка.

— Много е приятно.

Точно в този момент край къщата се чуха забързани стъпки. Майорът нещо се сепна.

— Аз съм, Дядка — каза добре познат глас. — Розета е тук, зная. Видях я да идва.

Аз оставих чашата си на малката масичка до канапето, когато Кейт влезе.

— Какво правиш тук? — извика тя. — Видях те като излезе. Проследих те. Но ти не ме видя, нали? Нарочно вървах зад теб. Издебнах те. После те видях да говориш с Дядката и да влизаш тук. А сега пиеш вино.

— Да — каза майорът и въпреки че се усмихна на внучката си, на мен ми се стори, че по лицето му пробягна сянка на недоволство.

Разбирах го. Искаше му се да поговори с мен на четири очи и то точно за нея. В нейно присъствие това щеше да е невъзможно.

— Е, влизай и сядай до г-ца Кранли.

Той я хвана под ръка и я поведе към канапето. Аз не разбрах точно какво стана, защото в този момент гледах към Кейт, която явно умираше от удоволствие, че ме беше проследила и хванала. Но докато тя седеше, чашата се преобърна и виното потече по пода.

— Проклятие! — измърмори майора.

— О! — извика Кейт. — Ти проклинаш!

— Обяснимо — каза той. — Това беше от съвсем специалното ми вино. Искях да чуя мнението на г-ца Кранли.

— Нямах да има голяма тежест — казах аз. — Не съм познавач на вина.

— А ти не трябва да проклинаш, Дядка. Твоят ангел-пазител ще си го запише в малката си книжка и един ден ще трябва да отговаряш за думите си.

— Ако това е всичко, за което ще трябва да отговарям, няма да съм особено разтревожен, а и във всеки случай вярвам, че ти ще се намесиш в моя защита.

Кейт се разсмя, а аз погледнах към парченцата стъкло от разбитата чаша. Наведох се, но той каза бързо.

— Не ги докосвайте. Може да се порежете. Има такива малки парченца, които могат да бъдат опасни. Оставете, аз ще наредя да ги почистят. Ще Ви дам друга чаша.

Ние седнахме на друго място. Кейт също помоли за чаша вино.

— Не е подходящо за малки момиченца — каза майорът.

— О, Дядка, не бъди толкова лош!

— Добре. Но само една глътка, нали? Виждате ли как ме изнудва, г-це Кранли?

— Ти не можеш да ми откажеш, нали, Дядка?

— Ние всички ставаме меки като глина в ръцете на нашата малка чаровница — каза той.

Виждах, че на Кейт това ѝ харесваше.

След около половин час двете се сбoguвахме и се върнахме в Перивейл Корт. Аз се чувствах странно изморена и се прозявах.

— Какво ти става? — попита Кейт. — Изглеждаш полузаспала.

— Сигурно се дължи на тежката работа, която извършвам, докато се опитвам да те вкарам в правия път.

— Не, не е от това. От виното е. Ти винаги казваш, че те прави сънлива през деня.

— Права си. Точно това е.

— Тогава защо пиеш?

— Защото дядо ти много настояваше.

— Зная — каза тя през смях.

* * *

Беше късно сутринта. С Кейт бяхме свършили с уроците и тръгнахме на разходка в парка. В хола срещнахме майора, който тъкмо пристигаше.

— Добро утро, скъпи мои — каза той. — Колко се радвам да ви видя. Отивате на разходка, доколкото разбирам.

— Дошъл си да видиш старата лейди Перивейл ли, Дядка? — попита Кейт.

— Точно така, но за мен е голямо удоволствие да видя и вас. Наистина последната ви визита много ме зарадва. Но беше твърде кратка. Трябва да дойдете пак.

— Непременно — увери го Кейт.

— Г-ца Кранли също? — каза той, поглеждайки към мен.

— Благодаря. Разбира се — казах аз.

Точно в този момент към вратата се приближи един от слугите на имението Трекън.

— О, г-це Кранли — каза той. — Нося съобщение за Вас. Г-н Лукас се върна. Искане да знае дали ще се срещнете с него днес следобед. В два и половина в „Краля моряк“.

— Да, да. Ще бъда там. Той добре ли е?

— Като нов е, госпожице.

— О, толкова се радвам.

Той ни остави, а Кейт каза:

— Пак заминаваш днес следобед. Вечно ходиш в този „Краля моряк“.

— Само през свободното си време, Кейт.

— Колко много Ви тормози малката — каза майорът. — Не трябва да превръщаш г-ца Кранли в затворничка, Кейт. Не би искала някой да постъпи така със самата теб, нали? А ако се държиш така, тя просто може да ни остави и да си замине. Е, надявам се да ви видя скоро. Довиждане.

Той продължи към стълбището.

— Но ти непрекъснато ходиш в онази кръчма — каза Кейт.

— Трябва да се виждам с приятелите си от време на време.

— Защо не мога да дойда и аз?

— Защото не си поканена.

— Но това не е причина.

— Напротив, възможно най-добрата причина.

Тя остана малко намусена през цялата ни разходка. Но единственото, за което можех да мисля тогава беше срещата ми с Лукас.

* * *

Тръгнах малко преди два часа. За да стигна до странноприемницата, бяха достатъчни петнадесет или двадесет минути. Можех да отида и пеша, но обичах да раздвижвам Голди, а и ми беше приятно да яздя. Освен това, ако бях на кон можех да остана малко повече с Лукас, а той можеше да ме придружи на връщане.

Беше прекрасен следобед. Листата на дърветата едва потрепваха от лекия ветрец. Наоколо нямаше никого, в този час обикновено беше така. Аз поех по пътя край брега и после завих навътре. Трябваше да мина през една малка горичка. Трудно можеше да се нарече гора, но дърветата растяха нагъсто и аз винаги обичах да следвам тясната криволичеща пътечка, провираща се между тях.

Имах достатъчно време. Щях да пристигна десетина минути преди определения час.

Не зная дали беше предчувствие за опасност, но веднага щом навлязох в горичката, ме обзе някаква странна нервност. През този ден изпитвах някакво странно усещане, имах чувството, че някой ме наблюдаваше. Беше глупаво. Обикновено минавах оттам, без дори да си помисля колко е безлюдно.

Чух внезапното изпукване на пречупена съчка... някакво раздвижване из храсталака. Някое дребно животинче, казах си аз, сигурно съм чувала същия звук стотици пъти преди, без да му обърна внимание. Днес явно проста бях в особено настроение.

После се сетих. Фелисити беше казала: „Това, което правиш, е опасно“. Лукас беше казал същото. А какво ако Тристан беше разбрал с какво се занимавах? Какво, ако ме беше наблюдавал... както аз наблюдавах него?

Виновните хора трябва винаги да са нащрек.

— Хайде, Голди — казах аз. — Да вървим по-нататък.

Тогава осъзнах, че в гората се спотайваше някой... съвсем близо до мен. Зад себе си чух тропот на копита и първият ми импулс беше да пришпоря Голди в галоп, но това щеше да бъде невъзможно в гората, където конят ми трябваше внимателно да подбира всяка своя стъпка.

— Здравсти — каза един глас. — И ако това не е госпожица Кранли!

Беше майорът. Намираше се точно зад мен.

— Какъв късмет. Точно когото исках да срещна.

— О, здравейте, майоре — с облекчение казах аз. — Чудех се кой ли броди из гората днес. По това време тук обикновено не се срещат хора.

— Всички са отдадени на следобедната си дрямка... или сиеста, както му казват.

— Предполагам, че да.

— Но Вие сте точно човекът, когото търсех. Наистина исках да си поговорим.

— За Кейт.

— Да. Тя ни прекъсна, когато си мислех, че най-последно съм попаднал на подходящия случай.

— Нещо Ви тревожи, нали?

— Да.

— Какво? Мисля, че тя се справя много добре.

— Трудно е да си говорим така. Не бихме ли могли да слезем от конете и да седнем на оня дънер ей там?

— Не разполагам с много време...

— Зная. Чух Ви да правите уговорката си тази сутрин. Но това няма да ни отнеме повече от пет минути.

Той слезе от коня си и аз го последвах.

Той се приближи до мен и като ме хвана под ръка, ме поведе към ствола на поваленото дърво.

— Какво Ви безпокои? — попитах аз.

Лицето му беше много близо до моето.

— Ти — каза той.

— Какво искате да кажете?

— Защо отиде да се срещнеш с г-жа Кампден?

— Г-жа Кампден?

— От Малтън Хауз, Бейзуотър.

Вцепених се от внезапен страх. Не отговорих.

— Не отричаш, че си ходила там. Имаш много красива коса, г-це Кранли. С необикновен цвят. Запомня се. Веднага разбрах кой е бил. И какво търсиш в Перивейл? Ти не си гувернантка. Ти си само една любопитна млада жена.

Той хвана главата ми и завъртя лицето ми към дървото. Притисна ме така с едната си ръка, а с другата извади от джоба си тънко въже. В първия момент аз се запитах защо, а после разбрах цялата ужасяваща истина.

Бях търсила своя убиец и ето, сега беше тук. Бях го намерила, но наред с това, щях да се превърна в следващата му жертва.

Помислих за моряка... за Козмо... за Саймън... сега беше моят ред.

— Можеш да обвиняваш само себе си — каза той. — Не исках да правя това. Неприятно ми е. Кейт ще скърби... Защо си търсеше белята?

Обзе ме луда надежда. Ако имаше намерение да ме убива, защо не го правеше? Защо ми говореше по този начин? Изглеждаше така, сякаш му се искаше да отложи момента. Говореше истината, когато ми каза, че не му е приятно да го направи. Правеше го само защото мислеше, че се налага... защото трябваше, след като вече се беше оплел в цялата тази мрежа от убийства.

Аз казах:

— Смятате с мен да постъпите така, както сте постъпили с моряка... Ще ме убиете и после ще ме хвърлите от скалите. Кейт ми разказа... за моряка... сега вече разбирам.

— Разбираш... ти разбираш твърде много. Зная какво се е случило. Бил е оня Хари Тенч, нали? Той е проговорил. О, г-це Кранли, защо трябваше да се забъркваш?

Внезапно забелязах, че Голди беше започнала да се отдалечава. Изпаднах в отчаяние. Той като че ли разбра, че напразно губеше ценно време. Може би си помисли и за Лукас, който щеше да отиде в странноприемницата и да ме чака напразно.

С бързо движение той освободи главата ми. Имаше нужда от двете си ръце, за да ме удуши с въжето. Аз се опитах да се дръпна настрана... но той очакваше това и не успях.

И всяка минута сега...

Не, това не трябваше да става. Аз бях открила убиеца. Бях успяла. Не исках да умра и да отнеса тайната със себе си. Трябваше да направя свръхчовешко усилие, но да се отскубна от него... да се добера някак до Лукас.

Отправях мислено молитви към Лукас... към Саймън... към Господ.

Трябваше да им разкажа. Трябваше да спася Саймън... а Лукас ме чакаше...

Той прекара въжето около шията ми. По някакъв начин аз бях успяла да пхна палци под него и малко да отслабя натиска. Свих краката си и рязко ритнах назад.

Късметът беше на моя страна. Майорът не беше очаквал това. Той извика от болка и въжето се изплъзна от ръцете му. Сега аз имах една-две секунди, за да предприема някакво действие. Възползвах се. Скочих и хукнах. Бях страшно пъргава — борех се за живота си.

Трябваше да изляза от горичката, преди той да ме настигне. Разбирах инстинктивно, че той не би посмял да ме нападне на открито, защото имаше голяма вероятност някой да ни види.

Спуснах се през дърветата. Той ме последва незабавно, защото също чудесно разбираше, че трябва да ме хване, преди да съм излязла оттам.

Ясно чувах стъпките му по петите си. Клоните ме спираха и ме препъваха, но някак успях да се задържа на една-две крачки пред него, точно толкова, че ръцете му да не ме достигнат. Само Голди да беше тук... да можех да се метнат на гърба й.

Дърветата започнаха да оредяват. Оставаше ми малко. Щях да успея.

Чувах го точно зад гърба си, дишаше тежко. Той не е вече млад, помислих си с радост. Аз имах предимството на младостта.

И не ме напускаше мисълта. Лукас! Колко прав беше! Трябваше да бъда по внимателна. Веднъж вече бях получила предупреждение — виното. Разбира се, че беше се опитал да ме упои... и после да ме хвърли от скалата, както вероятно беше постъпил с моряка, съпругът на Мирабел. Ето предупреждение, което бях твърде сляпа, за да видя. Но... бях намерила своя убиец. Успехът сам беше дошъл при мен и едва не заплатих с живота си.

Бях успяла да изляза на открито. Не посмях да спра. Продължих да бягам колкото може по-бързо. Предпазливо хвърлих поглед през рамо. Него вече го нямаше. Бях избягала. И изведнъж видях Лукас, спуснат в галоп срещу мен.

— Лукас! — Едва успях да си взема дъх. — Лукас!

Той скочи от коня си. Прегърна ме и здраво ме притисна до себе си.

— Розета... любов моя... какво се случи?

— Намерих го, Лукас... намерих го. Той щеше да ме убие.

— Розета... какво?

— Проследи ме в горичката. Щеше да ме удуши... а после да ме хвърли от скалите... както е направил с моряка...

— По-добре ми разкажи всичко от начало. Помислих, че си паднала и си се наранила, когато Голди дойде в странноприемницата без теб.

— Голди... да, тя тръгна сама.

— Огледах се за теб, когато я видях. Запъти се направо към конюшните.

— О... добрата стара Голди...

— Най-добре е да те взема у дома със себе си.

— Не... не, трябва да ти разкажа. Няма много време... или вероятно няма да има...

— Объркана си... искам да зная всичко, което се случи. Кой...?

— Нека да отидем до странноприемницата. Кажим им, че конят ме е хвърлил. Още не искам да им казвам какво стана наистина.

— Кой беше, Розета?

— Беше майор Дърел.

— Какво?

Аз сложих ръката си на гърлото.

— Носеше въже... искаше да ме удуши. Беше го стегнал около шията ми. Мислех, че няма да мога да го спра. Но аз... успях... някак си... и избягах. Не можа да ме хване. Бягах по-бързо от него.

Той впи поглед в гърлото ми.

— Има белези — каза той. — Розета... какво, за бога, значи всичко това?

— Искам да поговорим, Лукас. Намерих отговора... струва ми се. Търсенето ни не беше напразно.

Аз седнах на коня зад него и двамата се върнахме в кръчмата. Мислите ми бяха така объркани, че не знаех откъде да започна. Бях все още изплашена, треперех цялата, но знаех, че нещо трябваше да се предприеме... и то бързо. И имах нужда от помощта на Лукас.

— Не казвай нищо, докато не пристигнем — каза той. — Един хубав силен коняк ще ти помогне. Ти трепериш, Розета.

— Не всеки ден се изправям с лице пред смъртта — казах аз, в опит да се пошегувам.

Когато приближихме, съпругата на съдържателя, а и самият той, се втурнаха да ни посрещнат.

— О, божичко! — извика тя. — Когато видях този кон да идва без теб... е, наистина изпаднах в ужас.

— Благодаря — казах аз. — Не се ударих лошо.

— Да заведем г-ца Кранли вътре — предложи Лукас. — И ще помоля за малко коняк. Мисля, че това ще е най-доброто за нея сега.

— Веднага, господине — каза стопанинът.

— Радвам се да те видя цяла-целеничка, госпожице — каза съпругата му. — Не ми е минавало и през ум, че Голди ще е способна на такива номера... пък после да си дойде тук самичка, кротка като агънце.

— Радвам се, че дойде тук — каза Лукас.

— Истински късмет.

Най-после седнахме в залата, конякът пристигна и двамата с Лукас останахме сами.

— Ще започна от самото начало. Бях непредпазлива. Трябваше да се досетя...

Разказах му за виното.

— Виждаш ли, имал е намерение да ме упои и да ме хвърли от скалите, както е постъпил с моряка, който несъмнено е бил съпругът на Мирабел и се е върнал, за да унищожи всичките ѝ шансове в Перивейл. Но Кейт дойде и осуети плана му, а когато слугата ти дойде тази сутрин в Перивейл, той ме чу да уговарям срещата си с теб. Така че ме причака.

— Било е много рисковано от негова страна.

— Да, с виното би станало толкова по-лесно, но мисля, че той се е обезпокоил, че всичко трябва да приключи бързо. Сега ми е ясно защо появяването на Кейт тогава не му се понрави особено.

Разказах му за посещенията ни при Ада Ферерс и за това, което бяхме открили чрез нея.

— Обаче — казах аз — издало ме е посещенията ми в Дома за бременни. Виждаш ли, аз споменах за г-жа Пери...

Лукас притаи дъх.

— Разбрах, че беше глупаво, веднага след като го казах. Но тя ме хвана, когато оглеждах тогава... и се смутих. Намерението ми беше наистина само да оглеждам. А забърках такава каша. Но той явно я е познавал доста добре и затова е изпратил Мирабел при нея... после тя ме е описала, той е разбрал с какво съм се захванала и е решил да се отърве от мен... точно както от моряка.

— Значи мислиш, че той е убил Козмо?

— Да.

— Бях останал с впечатлението, че си си избрала Тристан за тази роля.

— Не зная дали и той не е бил замесен. О, между впрочем, той спомена нещо за Хари Тенч. Каза, че сигурно съм говорила с него... или нещо от този род. Става въпрос за същия човек, който бил заподозрян от полицията в началото и после обвиненията към него отпаднали. Той е наемен работник, който загубил фермата си заради Козмо и го намразил за това. Разбира се, можел е да бъде свидетел на убийството.

— Как...?

Защото е станало в Биндън Бойз, а това е мястото, където Хари Тенч спи. Превърнал полуразрушената къща в свой дом... тъй като

вече нямал друг. Лукас... ето какво трябва да направим много бързо... трябва да разговаряме с Хари Тенч. И то още сега.

— Аз ще те взема с мен в имението Трекън. След всичко това не можеш да се върнеш в Перивейл. И ще направим първо това.

— Не, Лукас. Не мога да се успокоя. Трябва да се срещна с Хари Тенч и те моля да ме придружиш.

— Кога?

— Сега. Без да се бавим нито миг. Кой знае? Може вече да сме се забавили прекалено дълго.

— Моя скъпа Розета. Току-що едва не те убиха. Ти си просто дълбоко поразена.

— Мога да мисля за това после. Сега зная, че това е важно. Трябва да го видя. Трябва да говоря с него незабавно.

— Мислиш ли, че ще бъдеш в състояние да яздиш?

— Няма да се успокоя, ако не отида. Ще се измъчвам от мисълта какво би могло да се случи. Майорът вече може и да е при него.

— Виж... аз ще отида сам.

— Не, Лукас. Това е мой проблем. Аз започнах и искам да видя края. Надявам се това да е краят.

Той разбра, че решението ми беше твърдо и накрая се съгласи да отидем до Биндън Бойз заедно.

* * *

Качих се на Голди. Чувствах се още доста нестабилна, но ме подкрепяше мисълта за предстоящите нови разкрития.

Фермерската къща изглеждаше по окаяна от всякога. Слязохме от конете. Предната врата беше затворена. Ключалката й отдавна беше изчезнала. По гърба ми преминаха тръпки. Продължавах да си мисля как Козмо е дошъл тук и е срещнал смъртта си. Съвсем неотдавна имах случай да разбере как се чувства човек тогава. Беше ми се случвало да се намирам в смъртна опасност и преди, но тогава ме заплашваха природните стихии. Да се бориш за живота си срещу убиец е нещо съвсем различно.

През мръсното стъкло на прозореца се процеждаше лъч слънчева светлина. Той само подчертаваше паяжините и натрупаната мръсотия и

прах по пода.

— Там ли си? — извика Лукас. Гласът му проехтя в къщата, но отговор не последва.

Аз посочих към стълбището и Лукас кимна.

Изправихме се на площадката с лице към трите врати. Отворихме едната: стаята беше празна, но когато опитахме следващата, го намерихме да лежи там, проснат върху куп стари дрехи. Той закри лицето си с ръце, сякаш за да се предпази.

— Здравей, Хари — каза Лукас. — Не се плаши. Дойдохме само да поговорим.

Той повдигна глава и се облегна на лакът. Беше мръсен, дрипав и много отслабнал. Съжалих го.

— Какво искате? — измърмори той.

— Само една-две думи — отговори Лукас.

Той ни изгледа подозрително.

Лукас продължи.

— Става дума за деня, в който беше убит г-н Козмо Перивейл.

Хари сега действително се изплаши.

— Не знам нищо. Не бях тук. Не съм го направил аз. Казах им, че не съм аз.

— Знаем, че не си го направил ти, Хари. Знаем, че е бил майорът. Той впери поглед в мен.

— Да — каза Лукас. — Така че няма смисъл да пазиш тайната повече.

— Какво знаеш за случая, Хари? — внимателно попитах аз.

— Той ме остави без къща, нали? Какво му правех? А пък после къщата си стоя три месеца празна... моята мъничка къщичка...

— Било е жестоко — утешително му казах аз. — А после ти си дошъл тук.

— Нямахше къде другаде. Беше покрив над главата ми. Пък после те искаха да ремонтират... аз останах тук... щях да си отида чак накрая.

— Разбира се. И си бил тук през оня ден.

Той не отговори.

Аз казах:

— Сега всичко е наред. Можеш да говориш. Майорът вече ми каза... така че няма значение.

— Той беше добър към мен, добър беше. Нямах да мога да се оправя без него.

— Платил ти е, за да си мълчиш? — попита Лукас.

— Той каза да не приказвам. И че тогава всичко ще е наред. Каза, че ще ме убие, ако кажа... малко на шега го каза... както си приказва винаги. — Той поклати глава и се усмихна. Стана ми ясно, че майорът беше успял да омае и него.

— Разкажи ни какво се случи през този ден, Хари — повторих аз.

— Сигурна ли си...?

— Да — отговорих. — Майорът знае, че ми е известно. Така, че няма защо да не говориш.

— Сигурна ли си...? — попита той отново.

— О, да... напълно.

— Искам да ме оставите на мира.

— Ще те оставим... след като ни разкажеш.

— Аз не съм го направил.

— Зная, че не си и никой не твърди обратното.

— Те ми задаваха въпроси.

— И те освободиха. Защото разбраха, че не си бил ти.

— Аз не им казах какво видях.

— Не си. Но на нас ще кажеш.

Хари се почеса по главата.

— Ами този ден... никога няма да го забравя. Понякога го сънувам. Бях тук, когато то стана. Не ми излиза от главата.

— Да, естествено.

— Аз бях тук. Не знаех кога те щяха да дойдат да мерят и там разни други неща. Но винаги щях да имам време, като ги чуя да идват, да се измъкна през задните стълби и да изчезна.

— И ти чу, когато влезе г-н Козмо?

— Не, не беше Козмо първият, който дойде. Беше майорът. Ето защо не изчезнах веднага. Мислех, че ще е някой от ония, дето щяха да мерят. Не очаквах да видя майора.

— Какво направи той?

— Ами... той влезе и отиде до вратата, дето води към мазата. Отвори я и влезе там. Чудех се какво ще прави в мазата. Обаче той не слезе чак долу... не е слязъл. Просто е останал да чака зад вратата.

После влезе г-н Козмо. И никои не изрече даже една дума. Видях как вратата на мазата се отвори. Майорът стоеше там. Той вдигна пушката и застреля г-н Козмо.

— Какво се случи после?

— Г-н Козмо падна на пода, майорът отиде до него и сложи там пушката до него. Аз стоях във на площадката и се чудех какво да правя... когато влезе г-н Саймън. Майорът тогава се беше скрил... а г-н Саймън вдигна пушката точно когато влизаше г-н Тристан и той го завари там, с пушката в ръката. Г-н Тристан започна да крещи и да вика, че г-н Саймън убил брат му... а г-н Саймън каза, че г-н Козмо бил мъртъв, когато той влязъл... и аз тогава помислих, че е време да се махам оттам. Така че се измъкнах... по задното стълбище.

— Значи си бил свидетел на престъплението — каза Лукас.

— А майорът... той откъде разбра, че си видял всичко? — попитах аз.

— Ами защото ме беше мярнал, докато си стоях там горе на площадката. Въобще не даде да се разбере, че ме е видял... тогава не... после го направи. Аз вече не бях в Биндън Бойз. Бях отишъл у Шивърз. Стариият Шивърз ми каза, че няма нищо против да спя в една от плевните му. Майорът ми даде пари и каза, че ще ме убие, ако кажа на полицаите, че съм го видял. Стариият Шивърз беше добър към мен. Знаеше, че трябваше да си намеря някое място, когато започнеха да оправят Биндън Бойз... но след онази работа те въобще не започнаха.

— Хари — каза Лукас, — ще разкажеш ли това на полицията?

Той се отдръпна от нас.

— Не искам нищо такова.

— Но ще трябва.

Той поклати глава.

— Би трябвало — казах аз. — Това е твой дълг.

Лицето му се сбърчи.

— Това няма да ти навреди — каза Лукас — Виж, Хари, ти ще дойдеш и ще разкажеш на полицаите, а аз ще ти кажа какво ще направя. Ще помоля брат ми да ти намери някое хубаво малко местенце в имението Трекън. Може да помагаш от време на време по малко в стопанството. Сигурен съм, че за теб ще се намери някаква работа и ще си имаш своята собствена малка къщичка.

Той недоверчиво изглежда Лукас.

— И не искам да мислиш, че предложението ми има нещо общо с всичко това тук. Мъчно ми е, че си случил на лошия късмет да те изхвърлят от дома ти. Ще говоря с брат си при всяко положение, но моля те... моля те ела с нас и разкажи това на полицията.

— Ако не дойда, ти няма да ми дадеш онова малко местенце, нали?

Лукас каза:

— Не казах нищо подобно. Ще се опитам да ти го осигуря, независимо как ще постъпиш. Ще помоля брат си и съм сигурен, че когато той научи колко полезен си бил, ще иска да направи за теб всичко, което може. Ще говоря с него при всяко положение. Обещавам ти. Но ти би трябвало да разкажеш на полицията.

— Ще трябва да повториш това, което каза на нас, Хари — обясних аз. — Това е наш дълг. Виждаш ли, един невинен човек е обвинен в нещо, което не е извършил. Така че сме длъжни. В полицията ще ти задават въпроси. Този път трябва да им кажеш истината. Престъпление е, ако не го направиш.

— Аз не съм престъпник. Не съм направил нещо. Беше майорът. Той стреля.

— Да, зная. И ти ще им кажеш истината, когато те питат.

— Кога? — попита Хари.

— Мисля, че сега — отговори Лукас.

— Не мога.

— Напротив, можеш — каза Лукас. — Ще се качиш зад мен, на моя кон и ще те заведем там.

И колко прав беше. Трябваше да стигнем до полицията преди майорът да успее да хване Хари. Питях се какво ли щеше да предприеме сега, когато опитът му да ме убие се беше провалил.

— Добре — каза Хари.

ЗАВРЪЩАНЕТО

Последните месеци бяха едни от най-тъжните, които някога съм преживявала. Бях свидетел на голяма част от нещастията в Перивейл Корт и знаех, че независимо че бях действала така, за да завоювам справедливост за един невинен човек, до голяма степен отговорна за последвалата трагедия бях аз.

В същия ден, когато майорът се беше опитал да ми отнеме живота, той се беше върнал в къщата си в градините на Перивейл и бе отнел своя собствен живот.

Беше разбрал, че успявайки да избягам от него, аз го бях лишила от единствената възможност да живее по начина, който той си бе избрал като достоен. Избягвайки от гората, аз бях разрушила всичко онова, което той цял живот се бе стремил да изгради. Той беше готов да убие, за да го съхрани. Когато мислех за това сега и вече можех да сглобя всички части на ребуса, аз можех ясно да видя колко тънко замислен бе неговият план да ме упои и хвърли от скалите. Беше ирония на съдбата, че внучката му, която той толкова много обичаше, трябваше да бъде именно тази, която предизвика провала му. Планът му не успя заради една глупава случайност. Тя случайно ме беше видяла да напускам къщата и ме беше проследила. В противен случай смъртта ми щеше да остане още една загадка.

Вторият му план не беше толкова хитър. Но разбира се, тогава той трябваше да действа бързо. Страхуваше се да ме остави дълго жива. Притесняваше го информацията, която можех да предам на Лукас. Аз бях издала намеренията си толкова явно, когато бях посетила онази клиника, управлявана от негова приятелка. Сигурно бе изпаднал в паника. Трябваше да се отърве от мен, преди да стигна до „Краля моряк“. Освен това вярваше, че Хари Тенч го бе предал.

Често се питах какво би направил, ако планът му бе успял. Щеше да скрие тялото ми в горичката... може би да остави коня ми да си замине сам? А може би щеше да го хвърли от скалите заедно с мен, за да прилича на нещастен случай? Но съдбата застана против него,

когато Голди избяга и отиде в странноприемницата, където беше ходила толкова често преди.

За него станаха известни много неща, което беше страшно за семейството в Перивейл, защото без съмнение дъщеря му го обичаше не по-малко, отколкото и внучката му Кейт. Бяха го приемали с радост всички — още един пример колко сложна можеше да бъде човешката природа, за да позволи хладнокръвният убиец да е същевременно мил баща и галантен мъж. Оказа се, че той никога не е бил и майор, както бе накарал всички да повярват, но наистина бе служил в една армейска част, във военна кухня, като сержант. Бяха го изгонили от армията заради някакви тъмни сделки, касаещи стоките в един склад, заради което едва не попаднал в затвора. Но беше изключителен мъж, човек със силен дух, който трябваше да успее. Бил предан съпруг и благополучието на дъщеря му бе много важно за него, толкова важно, че бе готов да убива, за да го постигне.

Известна част от тази информация бе разпространена чрез пресата, но доста неща научих по-късно. Беше оставил писмо в къщата си, преди да се застреля. Държеше да подчертае, че дъщеря му и нейното семейство не трябваше да бъдат обвинявани в никакъв случай. Вината носеше сам той.

Било му известно, че Козмо трябва да отиде в Биндън Бойз през оня ден и го причакал. Козмо трябвало да отиде там, защото разбрал, че Мирабел му изневерявала със собствения му брат Тристан и заплашил, че ще разруши всичко, което било така грижливо запланувано. Лейди Перивейл, която считала майора за най-добрия си приятел, споделила с него за признанието на сър Едуард за предишната му женитба. Така, когато обвинили Саймън за убийството, изглеждало като изпратена от Бога възможност и той да бъде отстранен от сцената и да престане да бъде заплаха за бъдещето на Мирабел. Самата Мирабел ми обясня голяма част от всичко това, защото в последните месеци двете с нея бяхме станали много близки. Смъртта на майора подейства на старата лейди Перивейл така силно, че тя получи удар и няколко дни по-късно почина. Мария след това се върна в Йоркшир, така че обстановката в Перивейл значително се промени. Лейди Перивейл не беше единствената, засегната дълбоко от смъртта на майора. Кейт изпадна в такава депресия поради загубата на дядо си, че аз бях единствената, която можех малко да я облекча в това състояние.

Аз се оказах въввлечена плътно в семейния кръг и след като разкритията за миналото на баща ѝ станаха известни чрез публикациите в пресата, Мирабел потърси утеха в разговорите си с мен.

Нямаше повече преструвки. Тя беше станала много смирена и плаха. Всичко било по нейна вина, казваше тя. Беше направила такъв хаос от живота си. А баща ѝ очаквал толкова много от нея. Беше правил всичко за нея.

Била едва на седемнадесет, когато се омъжила за Стийв Телън. Това станало, преди да изгонят баща ѝ от армията. Считайки, че това е един достоен начин на живот, той я изпратил да работи и да се учи в едно ателие за шапки. Тя мразела този живот.

— Наблъскана в някакви стаички с още три момичета, изучаващи занаята — каза тя. — Дълги часове пред работната маса... никаква свобода. Колко ненавиждах шапките! Срецнах Стийв, когато бях излязла за доставката на една поръчка. Не че имахме големи възможности да се срещаме с хора. Момичетата ми помагаха да уреждаме срещите си. Беше разнообразие от ежедневието ми. Бях твърдоглава и толкова глупава. Мислех, че ще бъда свободна, ако се омъжа за него. Той беше само около година по-възрастен от мен. Баща ми страшно се разочарова — и колко прав се оказа! Горкият Стийв. Той се стараеше. Работеше в една леярна. Имахме много малко пари. Аз скоро разбрах, че съм направила ужасна грешка. Бяхме женени малко повече от година, когато Стийв загина при една тежка авария в леярната. Трябва да съм била много коравосърдечна, защото първото нещо, което си помислих, беше, че съм свободна.

А после... получих работа в една танцова трупа. Имахме ангажименти из лондонските мюзикхолове. Понякога имаше работа... друг път не. Мечтаех да срещна някого... богат мъж, който да ми осигури разкош и лукс. Това за мен се превърна във фиксидея. Появи се един такъв... аз му повярвах. Обеща да се ожени за мен, но когато забременях с Кейт, той изчезна и никога вече не го видях. Така че, бях объркала живота си. А когато Том Пери се появи, той много държеше да се ожени за мен. Аз приех заради детето, беше един изход. Тогава като че ли притежавах някакъв талант да се озовавам непрекъснато в отчаяни ситуации. Бях попаднала от лошо, на по-лошо. Започнах да мразя Том.

Тя затвори очи, като че ли се опитваше да прогони спомените.

— Розета, беше ужасно. Тази ужасна квартира. Ужасявах се от дните, когато той трябваше да се върне от някое пътуване по море. Пиеше много. След като Кейт се роди, аз се върнах в трупата. Мислех си, че ако двете с нея можем да се издържаме, ще избягаме. Често оставях Кейт сама. Връщах се много късно вечер. После баща ми напусна армията... изпаднал в немилост. Но с него ни беше по-добре. Беше спестил малко пари. Аз се чувствах много по-щастлива тогава. Но Том продължаваше да се връща. Бях благодарна, че отпуските му не бяха дълги и се случваха рядко. Кейт растеше, и настъпи един период, когато аз не можех да издържам повече. Бихме могли да осигурим по-добър живот за нея, ако не за себе си, казваше баща ми...

Хрумна му идеята, че можем да заминем за Корнуол. Спомни си за Джесика Окрайт, която сега беше станала лейди Перивейл. Била приятелка на майка ми и доколкото разбрах, някога Джесика била много влюбена в баща ми.

„Ще заминем веднага“ — каза той. Но трябваше да обмислим добре всичко. Трябваше да направим така, че Том Пери никога да не ни открие. Реших да сменя името си. Да стана г-жа Бланшар. Това не ме тревожеше. Вече и без това три пъти бях сменяла името си. Вместо Мейбъл Пери, щях да стана Мирабел Бланшар. И така... ето как се озовахме тук.

Всичко се промени. Лейди Перивейл се държеше много приятелски. Тя ме обсипа с внимание и двамата братя също ме харесаха. Баща ми много искаше да се омъжи за Козмо. За него беше като фантастична мечта. Щях да стана господарката на имението. Щях да получа титла след смъртта на сър Едуард. Всичко беше прекрасно. Но разбира се, съществуваше и Том Пери. Баща ми каза, че трябва да забравим за него. Да забравим така, като че ли никога не го е имало.

— И Виеможете да се съгласите на това?

Тя кимна.

— Бях отчаяна. Бих направила всичко, за да мога да избягам от него... После той дойде тук да ме търси. Аз действително повярвах, че е паднал сам от скалите и е намерил смъртта си. Той винаги пиеше прекалено много, така че изглеждаше напълно вероятно, а и никога не бих повярвала... че баща ми... е способен да извърши това. Той беше толкова мил и внимателен. Всички казваха така.

— Зная — казах аз.

— Но дори и тогава аз обърках нещата. Виждаш ли, аз обичах Тристан. За мен той беше единственият. През живота ми бяха преминали Стийв Телън, Том Пери и Козмо. Този път трябваше да съм намерила истинския мъж. Той изпитваше същите чувства към мен. Не можехме да променим нещата. Просто се обичахме. После аз забременях и отидох в онази ужасна клиника. Баща ми уреди въпроса — познаваше жената, която я ръководеше. Но Козмо разбра за Тристан и мен. Той имаше много избухлив характер, беше арогантен и отмъстителен. Не можеше да се примири с мисълта, че сме го измамили. Заплаши, че ще разсипе живота ни. Каза, че ще лиши Тристан от наследство. Че двамата можехме да се оженим, щом искаме, но да се махнем отгук. Аз разказах на баща ми. После... се случи онова...

Беше ми болно за нея. Страдала беше достатъчно. Надявах се да е щастлива с Тристан.

— Не мога да повярвам, че баща ми е извършил всички тези лоши неща — каза тя. — Той е крал... мамил е... това донякъде можех да разбера. Но да извърши убийство... Зная само, че за мен той беше най-добрият баща. Започна от нищо. Прекара целия си живот, за да постигне онова, което наричаме място под слънцето. Каза, че не иска да прекара живота си вечно вън, на студа. И ето това правеше... търсеше място под слънцето... за мен... за Кейт... и за себе си. И когато се успокои, че го е намерил... и когато се изплаши, че могат да му го отнемат... Разбираш, нали? Разбираш ли как се е случило?

Аз казах:

— Да, разбирам.

Приятелството ни растеше. Говорехме често за Кейт. Аз казах, че Кейт се е чувствала самотна. Че се е държала лошо, само за да привлече вниманието върху себе си. Искаше да бъде забелязана... да я обичат.

— Да — отговори Мирабел. — Аз бях толкова заета със собствените си проблеми, че я пренебрегнах.

— Тя Ви се възхищава. Но виждате ли, била е толкова самотна в онази стая, докато е чакала да се върнете. Страхувала се е през нощта... мислела е, че никой не я иска.

— Трудно е да се обясни на едно дете.

— Трябва да се е ужасявала от завръщанията на Том Пери. Имала е нужда от топлина... утеха.

— Баща ми й даваше това.

Бях съгласна с нея.

— А сега загуби и него — продължих аз. — Не трябва да забравяме това. Трябва да бъдем много нежни към нея.

— Благодаря Ви за това, което направихте — каза тя напълно искрено.

Какво бях направила? Бях разкрила една истина и моите действия станаха причина за цялото сегашно положение.

Кейт не разговаряше за дядо си с мен. Питях се доколко разбира онова, което ставаше около нея. Продължавахме с уроците си. Четяхме много. Бойният й дух напълно я беше напуснал — сега тя беше едно тъжно малко момиченце.

Завещанието беше прочетено. Намери се в библията, която сър Едуард държеше до леглото си. Чудех се как никой не беше се сетил да потърси там преди. Съдържаше това, което предполагахме. Беше написал писмо, в което разказваше за предишния си брак и посочваше Саймън като свой наследник. Тристан щеше да получи достатъчно много, но титлата и къщата ставаха собственост на Саймън.

Лукас и аз се срещаме често в салона на „Краля моряк“. Питях се как бих преживяла тези меланхолични месеци без него.

Между нас се беше породило известно напрежение. Това бяха месеците на очакването. Знаехме, че не след дълго нещо щеше да се случи и го чакахме.

Дик Дювейн се намираще в Австралия и беше попаднал на следата. Но сега адвокатите бяха поели нещата в свои ръце. Те искаха да открият Саймън Перивейл и да го върнат в Англия, за да могат да уредят юридическите въпроси по имението. Правеха издирването, чрез съобщения във вестниците из цяла Австралия: нито едно местенце, независимо колко отдалечено, не беше пропуснато; нито една възможност не беше пренебрегната.

Аз започнах да се питам дали той изобщо някога щеше да се върне. Може би не беше успял да достигне Австралия. Можеше нещо да му се е случило. Бавачката Крокет беше убедена, че той ще се върне. Молеше се всяка нощ това да стане... скоро.

И тогава... шест месеца след като почти бях загубила живота си в гората... дойде новината. Дик Дювейн беше изпратил писмо. Беше намерил Саймън в някаква ферма точно до Мелбърн. Саймън тръгваше за Англия.

Имаше писмо и за мен.

„Скъпа Розета,

Дик ми разказа всичко, което си направила. Никога няма да го забравя. Също и помощта на Лукас. Вие двамата направихте толкова много за мен. Често си мислех за вас и сега се връщам в къщи. Скоро ще бъдем заедно.

Саймън“.

Тристан и Мирабел отидоха на гарата, за да посрещнат влака му. Мирабел беше предложила да ги придружа, но аз не исках първата ни среща да стане на публично място. Предполагах, че на гарата щяха да го очакват и други хора, защото беше добре известно, че той се връщаше в къщи.

Отидох в стаята си и зачаках. Знаех, че той скоро щеше да дойде при мен и също щеше да предпочете срещата ни да бъде насаме.

Той застана на вратата. Беше променен. Беше станал сякаш по-висок; лицето му беше силно загоряло от жаркото слънце; очите му изглеждаха още по-сини.

Той протегна ръце.

— Розета — каза тихо. Изпитателно се вгледа в лицето ми. — Благодаря ти за това, което направи.

— Чувствах се длъжна, Саймън.

— Мислех за теб през цялото време.

Настъпи тишина. Между нас сякаш се беше изправило нещо, което ни пречеше. Бяха му се случили толкова много неща... на мен също... мисля, че и двамата се бяхме променили.

— Ти... добре ли си? — попитах аз. Прозвуча банално. Ето го тук, стоеше пред мен, в блестящо здраве. Двамата бяхме преминали заедно през такива ужасни изпитания, а аз сега го питах дали е добре.

— Да — каза той. — Ти... също?

Последва нова пауза.

После той каза:

— Толкова много неща се случиха. Трябва да ти разкажа за тях.

— Сега, когато вече си в къщи... за теб всичко ще бъде съвсем различно.

— Само че в началото изглежда така нереално.

— Обаче е истина, Саймън. Ти вече си свободен.

И освен това, помислих си аз, аз също съм свободна. Някога аз бях пленница сред стените на един харем и когато избягах, сама изградих нови стени около себе си... затворих се в нов харем. Този път господар ми беше не великият паша, а собствената ми фиксидея. Не виждах онова, което беше толкова ясно край мен, защото бях в състояние да видя само едно — един сън, който си бях измислила сама, и то сън, който да задоволи фантазията ми... а бях останала сляпа за истината.

Той казваше:

— И точно ти извърши това, Розета.

— Помогнаха ми бавачката Крокет... Лукас... Фелисити. Те направиха много... особено Лукас.

— Но най-важното си свършила ти... самата ти. Няма да забравя никога.

— Чудесно е да зная, че е свършило... че успя. И сега ти си тук... свободен.

И наистина беше прекрасно, уверявах себе си аз. Сънят ми се беше сбъднал. Дълго бях чакала тази среща... бях мечтала за нея... всъщност бях живяла за нея... и ето, беше се сбъднало, защо тогава изпитвах тъга? Бях прекалено възбудена, изпълнена с твърде много чувства, разбира се, ето защо. Сигурно просто беше естествено.

Саймън каза:

— Ще говорим... по-късно. Имаме да си кажем толкова много неща.

— Да — казах аз. — Ще поговорим за това... по-късно. Сега... изглежда твърде, много. А и останалите очакват да те видят. Те също ще искат да поговорят с теб.

Той разбра.

* * *

Наистина много хора очакваха да го видят. За реабилитирането му се писа много. Той беше станал героят на деня. Въпреки, че вестта, че е невинен беше разпространена преди известно време, завръщането му в Англия възбуди отново интереса към случая. Толкова много хора искаха да разговарят с него, да го поздравят, да изразят съчувствието си към кошмара, който беше преживял. Аз се радвах, че той беше толкова зает.

Сега той беше различен, естествено. Бе сър Саймън Перивейл сега, а не скромният палубен матрос, не преследваният, не беглецът.

В деня на пристигането му вечерях със семейството.

— Ние мислехме, че ще предпочетеш да е скромно — каза Тристан на Саймън. — Само семейството. По-късно предполагам, че ще те затрупат с покани и може да е трудно да откажеш някой от тях. Ще трябва да поканим хора и тук...

— Всичко ще отmine — каза Саймън. — При това скоро. Аз ще бъда чудо както обикновено, само за девет дни.

Разговорът по време на вечерята беше главно около Австралия. Саймън беше пълен с ентузиазъм, ясно виждах това. Беше успял да се сдобие с малка ферма.

— Земята там е евтина — каза той. — Чувствах се доста добре.

Представих си го там как работи, прави планове за бъдещето... и си мисли, че никога няма да се върне в къщи. Но бях сигурна, че дори и тогава не се е чувствал съвсем спокоен, бил е вечно в напрежение кога миналото ще го догони. Сега беше свободен. Никак не беше чудно, че се чувстваше малко странно — точно както и аз. Сигурно му беше много трудно да превъзмогне чувствата си, завръщайки се в къщата, която бе станала дом на онова изплашено малко момче... и където после бе преживял ужаса да бъде обвинен в убийство.

Лукас дойде на следващия ден. Той също се беше променил. Много силно ми напомняше на мъжа, когото бях срещнала за първи път в дома на Фелисити и Джеймс. Разбира се, сега куцаше, но дори това бе станало едва забележимо. Като че ли беше си възвърнал старата безгрижност... своето малко цинично отношение към живота.

Саймън каза:

— Трябва да ти благодаря за това, което направи за мен, Лукас.

— Беше твърде скромна отплата за един живот, а аз бях на път да се простя с моя, ако ти не беше ме измъкнал в онази лодка и не се бе

грижил за мен, когато представлявах бремене за теб. Във всеки случай, онова, което извърших, беше по нареждане на Розета.

— Не беше така, Лукас — възпротивих се аз. — Ти с желание правеше всичко, което можеше.

— Благодаря, Лукас — каза Саймън.

— Караш ме да се смущавам — каза Лукас. — Така че, нека да забравим. Прекалените благодарности притесняват човека, към когото са отправени, както и този, който ги отправя.

— Въпреки това, благодарността съществува, Лукас — вмъкнах аз.

Той не остана дълго.

— Добрият стар Лукас — каза Саймън. — Остава си все същият.

— Едва ли — казах аз, стараяйки се да се усмихвам лъчезарно.

Продължавах да мисля за Лукас. Всъщност, не можех да престана да мисля за него. Той наистина ме беше обичал. Беше ми помогнал да върна Саймън... беше ми върнал Саймън, за мен. Вероятно, точно това се наричаше истинска любов.

* * *

Изминаха няколко дни. В къщата цареше непрекъснато оживление. Кейт беше потисната. Тя не задаваше въпроси, но аз виждах колко внимателно наблюдаваше Саймън и мен.

След смъртта на дядо си тя се беше променила изключително много; беше го обичала силно; беше му се възхищавала толкова много, очакваше от него много, от гвардейския майор, който както ми беше казала веднъж, бил най-храбрият мъж в армията, героят на всяка битка. Трябва да е било ужасен шок за нея. Знаех, че е разбрала голяма част от истината, въпреки че никога не говореше за нето. Струва ми се, че разчиташе на мен повече от всякога и със страх се вглеждаше в бъдещето.

Саймън сега разговаряше по-свободно с мен. Като че ли бяхме преодолели първоначалната си отчужденост.

— Тристан е просто създаден за това място — каза той. — Той и Козмо, двамата бяха отгледани със съзнанието, че то им принадлежи.

При мен не беше така. Мисля, че горкият Тристан ще остане с разбито сърце, ако трябва да си замине оттук.

— Не би ли могъл да остане? Има достатъчно работа и за него.

— Но той е вярвал, че имението е негово. Бил е единственият господар. Трудна ситуация. Знаеш ли, мисля, че може би ще се върна в Австралия. Мога да си купя много земя там... мога да наема хора да работят за мен. Питам се... ти какво мислиш за това?

Аз си казах: „Ето, моментът настъпи. Сега ще ми направи предложение“. Но тази мисъл веднага бе последвана от друга: „Австралия? И никога вече няма да видя Лукас!“.

Той забеляза изражението на очите ми. Каза:

— Беше мой сън... през цялото това време. Мечтаех да поставя началото и после някак да ти изпратя съобщение. Да те помоля да дойдеш и да останеш при мен. Ние забравяме... хората се променят. Склонни сме да вярваме, че си остават същите, когато мислех за теб, винаги си спомнях каква беше на острова... и когато те оставих пред посолството... Но ти си различна...

Аз казах:

— Ти също, Саймън. Животът променя хората. Толкова много неща ми се случиха... после. Толкова много се е случило и с теб.

— Не би могла да напуснеш Англия — каза той. — Не би могла сега. Може би, ако тогава бяхме заминали заедно, щеше да е друго. Сега ти искаш да останеш тук. Ще трябва да постъпиш така, както ще е най-добре за теб. Никой от нас не трябва да си позволява да бъде заслепен от романтичното ни, приключенско минало. Може би и двамата сме мечтали за едно бъдеще... забравяйки, че животът продължава... променя ни... променя всичко покрай нас. Ние не сме същите ония хора, които си казаха довиждане пред вратите на посолството.

— Тогава най-силното ти желание беше да се върнеш в Англия.

Той кимна.

— Виждаш ли — каза с известна тъга, — трябва да приемем истината.

— Ти вече обясни — казах аз. — Сега сме други.

— Преживяхме опасни периоди, Розета. Сега трябва да сме сигурни, че поемаме по верния път. Ти за мен винаги ще останеш едно много специално момиче. Никога няма да те забравя.

— Както и аз теб, Саймън.

* * *

Изпитах усещането, че от гърдите ми се е вдигнал тежък товар.

Взех Голди и се отправих към имението Трекън. Лукас беше чул приближаването ми и излезе да ме посрещне.

— Искях да говоря с теб, Лукас. Саймън и аз обсъдихме всичко. Успяхме да се разберем отлично.

— Да, разбира се — каза Лукас.

— Саймън иска да се върне в Австралия.

— О, да — каза той. — Предполагах. И ти заминаваш с него.

— Не, Лукас, естествено, че не мога да замина. Как бих могла да те оставя?

Когато се обърна към мен, той изглеждаше така, както никога не бях го виждала преди.

— Сигурна ли си?

— Съвсем сигурна. Това е единственото нещо, което никога не бих могла да направя.

Издание:

Виктория Холт. Пленницата

Английска. Първо издание

ИК „Алекс принт“, Варна, 1993

Редактор: Анелия Станкова

Коректор: Надя Димитрова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.